

CEL MAI
LUNG DRUM

NICHOLAS
SPARKS

UN SCRITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

**CEL MAI
LUNG DRUM**

Original: *The Longest Ride* (2013)

Traducerea:
MARIA ACIOBĂNIȚEI

virtual-project.eu

Grupul Editorial RAO

2015

*Pentru Miles, Ryan Landon,
Lexie și Savannah*

1

Începutul lunii februarie 2011**IRA**

Uneori mă gândesc că sunt ultimul din neamul meu.

Numele meu e Ira Levinson. Sunt sudist și evreu și mă mândresc că, la un moment dat, mi s-a spus în ambele feluri. Mai sunt și un om bătrân. M-am născut în 1920, anul în care alcoolul a fost scos în afara legii, iar femeile au primit drept de vot, așa că m-am întrebat deseori dacă acesta a fost motivul pentru care viața mea s-a desfășurat în acest fel. La urma urmei, n-am fost niciodată un mare băutor, iar femeia cu care m-am însurat a stat la coadă să voteze pentru Roosevelt de îndată ce a împlinit vârsta legală, așadar, ar fi ușor să-ți imaginezi că anul nașterii mele a sorocit toate acestea.

Tatăl meu ar fi luat în derâdere o asemenea idee. El credea în reguli. „Ira”, îmi spunea el când eram tânăr și munceam alături de el într-o prăvălie cu mărunțișuri, „ia să-ți spun eu ce nu trebuie să faci niciodată”, apoi îmi spunea. *Regulile lui de viață*, așa le numea, iar eu am crescut auzind regulile tatălui meu cu privire la aproape orice. Unele lucruri spuse de el erau de natură morală, înrădăcinate în învățăturile din Talmud, și probabil că erau aceleași lucruri pe care cei mai mulți părinți le spuneau copiilor lor. De exemplu, mi s-a spus că trebuie să nu mint niciodată, să nu înșel și să nu fur, dar tata – care uneori era evreu, așa îi plăcea să spună pe atunci – se concentra, mai degrabă, asupra lucrurilor mai practice. Să nu ieși niciodată în ploaie fără pălărie, îmi spunea. Să nu atingi niciodată ochiul aragazului, în caz că încă e fierbinte. Am fost avertizat să nu îmi număr niciodată în public banii din portofel sau să nu cumpăr bijuterii de la un om de pe stradă, oricât de bun mi s-ar părea chilipirul. Toți acești *niciodată* curgeau fără sfârșit, dar, în ciuda caracterului lor întâmplător, mă trezeam că urmam aproape fiecare regulă,

poate fiindcă nu voiam să îl dezamăgesc pe tata. Chiar și acum, vocea lui mă urmărește peste tot pe acest drum, cel mai lung dintre toate, pe acest drum numit viață.

De asemenea, mi se spunea deseori ce *ar trebui* să fac. Tata cerea cinste și integritate în toate, dar mi s-a spus și să țin ușa deschisă pentru femei și copii, să dau mâna cu fermitate, să-mi amintesc numele oamenilor și să ofer întotdeauna clientului ceva mai mult decât se aștepta să primească. Am ajuns să-mi dau seama că regulile lui nu erau doar baza unei filosofii care l-a slujit bine, dar spuneau totul despre ce fel de om era. Fiindcă el credea în sinceritate și integritate, tata era de părere că și ceilalți oameni credeau în ele. Credea în decența umană și presupunea că și ceilalți erau ca el. Credea că, atunci când li se dădea ocazia, cei mai mulți oameni făceau ceea ce trebuia, chiar dacă era greu, și credea că binele învinge răul aproape întotdeauna. Nu era naiv însă. „Să ai încredere în oameni”, spunea el, „până când îți dau motive să n-o mai faci. Dar nici atunci să nu întorci spatele niciodată.”

Tata m-a modelat în bărbatul care sunt astăzi mai mult decât oricine altcineva.

Dar războiul l-a schimbat. Sau, mai bine zis, Holocaustul l-a schimbat. Nu este vorba despre inteligența lui – tata termina careul de cuvinte încrucișate din *New York Times* în mai puțin de zece minute –, ci despre părerile lui în legătură cu oamenii. Lumea pe care credea că o înțelege nu mai avea sens pentru el și atunci a început să se schimbe. La vremea aceea, avea deja aproape șaiszeci de ani și după ce m-a numit asociat în afacere a petrecut tot mai puțin timp în magazin. În schimb, a devenit evreu cu normă întreagă. Mergea la sinagogă regulat împreună cu mama – ajung și la ea mai târziu – și oferea sprijin financiar multor cauze evreiești. Refuza să lucreze de Sabat. Urmărea cu interes știrile despre înființarea statului Israel – și apoi despre războiul dintre arabi și israelieni – și a început să viziteze Ierusalimul cel puțin o dată pe an, ca și când căuta ceva despre care nu știuse niciodată că îi lipsise. Pe măsură ce îmbătrânea, am început să-mi fac griji pentru călătoriile acelea peste Ocean,

dar el mă asigură că își poate purta singur de grijă. În ciuda vârstei înaintate, mintea îi rămăsese ascuțită, însă, din păcate, trupul lui nu ținea pasul la fel de bine. A avut un atac de cord la vârsta de nouăzeci de ani și, deși s-a înzdrăvenit, după șapte luni, a suferit un atac cerebral care i-a slăbit partea dreaptă a corpului. Chiar și atunci, a insistat să-și poarte singur de grijă. A refuzat să se interneze într-un azil, deși se folosea de un cadru ca să se deplaseze, și a continuat să conducă mașina, în ciuda rugămintelor mele de a preda permisul autorităților. E periculos, îi spuneam eu, iar el doar ridica din umeri.

„Ce pot să fac?” răspundea el. „Altfel cum să ajung la magazin?”

Tata a murit, în cele din urmă, cu o lună înainte să împlinească 101 ani, cu permisul tot în portofel și cu un careu de cuvinte încrucișate rezolvat pe noptieră. Avusese o viață lungă, o viață interesantă, iar în ultima vreme mă trezesc că mă gândesc deseori la el. Presupun că e de înțeles, pentru că i-am călcat tot timpul pe urme. Am dus cu mine *Regulile lui de viață* în fiecare dimineață când am deschis magazinul și în felul în care m-am purtat cu oamenii. Îmi aminteam numele lor și mereu le dădeam mai mult decât așteptau și chiar și în ziua de azi îmi iau pălăria dacă mi se pare că sunt șanse de ploaie. La fel ca tata, am suferit un atac de cord și acum mă folosesc de un cadru de mers, dar mintea mea pare la fel de ascuțită ca întotdeauna, deși nu mi-au plăcut niciodată cuvintele încrucișate. Și, tot ca tata, am fost prea încăpățânat ca să renunț la permis. Privind în urmă, poate că a fost o greșeală. Dacă renunțam, nu mă aflam în situația asta: cu mașina în afara autostrăzii, pe jumătate trecut de taluzul abrupt și cu capota boțită din cauza impactului cu un copac. Și n-aș visa că vine cineva cu un termos plin cu cafea și o pătură și cu un tron din acela portabil, care îi plimba pe faraoni dintr-un loc în altul. Pentru că, din câte îmi dau seama, e cam singurul fel în care am să scap cu viață din treaba asta.

Am dat de belea. Dincolo de parbrizul spart, ninsoarea cade mai departe, neclară și derutantă. Sângerez la cap și mă

ia cu valuri de amețeală; sunt aproape sigur că mi-am rupt brațul drept. Și clavicula. Umărul îmi zvâcnește și fiecare spasm e chinuitor. Deși port geacă, îmi e deja așa de frig încât tremur.

Aș minți dacă aș spune că nu mă tem. Nu vreau să mor și, datorită părinților mei – mama a trăit nouăzeci și șase de ani –, am presupus mereu că, genetic, sunt capabil să trăiesc și mai mulți ani decât am acum. Până acum câteva luni, eram convins că mai am de trăit măcar vreo doisprezece ani buni. Mă rog, poate nu chiar așa de *buni*. Nu așa stau lucrurile la vârsta mea. Mă descompun de ceva vreme – inima, încheieturile, rinichii, părțile din trupul meu se abandonează încet stafiei –, dar, recent, a mai apărut o complicație. Excrescențe la plămâni, așa a spus doctorul. Tumori. *Cancer*. Acum, timpul meu se măsoară în luni, nu în ani... dar, chiar și așa, încă nu sunt pregătit să mor. Nu azi. Trebuie să fac ceva, ceva ce am făcut în fiecare an din 1956 încoace. O tradiție măreață se apropie de sfârșit și mi-am dorit mai mult ca orice să mai am o șansă să spun adio.

Totuși, e ciudat la ce se gândește un om când crede că moartea e inevitabilă. Un lucru știu sigur, anume că n-aș vrea să mor așa dacă mi-a sunat ceasul – cu trupul tremurând, cu dantura clănțănind, până când, inevitabil, are să-mi cedeze și inima. Știu ce se întâmplă când oamenii mor – la vârsta mea, am fost la mai multe înmormântări decât țin minte. Dacă aș avea de ales, aș prefera să mor în somn, la mine acasă, într-un pat confortabil. Oamenii care mor așa arată bine la priveghi, de aceea, dacă simt că Doamna cu Coasa mă bate pe umăr, m-am decis deja să încerc să mă strecur pe bancheta din spate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă găsească cineva aici, încremenit în poziția asta pe scaun, ca o statuie ciudată de gheață. Cum mi-ar mai scoate atunci cadavrul? Așa cum sunt înțepenit în spatele volanului ar fi ca și cum ar încerca să scoată un pian din baie. Parcă și văd un pompier care cioplește gheața și îmi clatină trupul înainte și înapoi, spunând lucruri de genul „încalină-i capul încoace, Steve” sau „Mișcă brațele bătrânului încolo, Joe” în timp ce încearcă să-mi scoată corpul înghețat

din mașină. Lovind și tropăind, trăgând și împingând până când, după o ultimă ridicare, trupul meu cade la pământ. Nu, mulțumesc, nu e pentru mine. Mai am încă un strop de mândrie. Așa că, după cum am spus, dacă se ajunge la asta, am să încerc să mă deplasez pe bancheta din spate și să închid ochii. Astfel, pot să mă scoată ca pe un baton de pește.

Dar poate nu se ajunge la asta. Poate vede cineva urmele de cauciucuri pe șosea, cele care duc direct la taluz. Poate cineva se oprește și strigă, poate luminează cu lanterna și își dă seama că e o mașină aici jos. Nu e de neconceput; s-ar putea întâmpla. Cu siguranță o să mă găsească cineva. Trebuie să mă găsească.

Nu-i așa?

Sau poate că nu.

Ninsoarea cade mai departe. Aerul îmi iese din plămâni ca niște norișori, ca un dragon, iar trupul mă doare de la frig. Dar ar putea fi și mai rău. Pentru că era frig – deși nu ningeă –, când am ieșit, m-am îmbrăcat ca pentru iarnă. Port două cămăși, un pulover, mănuși și pălărie. Acum, mașina e înclinată, cu botul în jos. Sunt prins în continuare de centură, care îmi sprijină greutatea, dar am capul aplecat pe volan. Airbagul s-a deschis, împrăștiind în mașină un praf alb și un miros înțepător ca de praf de pușcă. Nu e confortabil, dar mă descurc.

Trupul îmi zvâcnește. Nu cred că airbagul a funcționat cum trebuie fiindcă am dat cu capul de volan și mi-am pierdut cunoștința. Nu știu pentru cât timp. Rana de la cap sângerează în continuare, iar oasele de la brațul drept par să încerce să iasă prin piele. Umărul și clavicula îmi zvâcnesc și mă tem să mă mișc. Îmi spun că ar putea fi mai rău. Deși ninge, nu e ger afară. Au spus că temperatura scade până la -3 grade Celsius în noaptea asta, dar mâine crește până la aproape 2 grade. Va fi și vânt, cu rafale care vor atinge 32 kilometri pe oră. Mâine, duminică, vântul se va întepi și mai

mult, dar până luni seară, vremea va continua să se îmbunătățească. Până atunci, frontul atmosferic rece va fi trecut deja și vântul va fi aproape inexistent. Marți, temperaturile vor ajunge la +4,5 grade.

Știu toate aceste lucruri fiindcă urmăresc Canalul Meteo. E mai puțin deprimant decât știrile și mi se pare interesant. Nu e vorba doar de timpul probabil; au emisiuni despre efectele catastrofale ale vremii în trecut. Am văzut reportaje despre oameni care erau în baie atunci când o tornadă le-a smuls casa din temelii și am văzut interviuri cu amărâți vorbind despre cum au fost salvați după ce fuseseră luați de viituri. Pe Canalul Meteo, oamenii supraviețuiesc mereu catastrofei pentru că lor li se ia interviu pentru emisiune. Îmi place să știu dinainte că oamenii au supraviețuit. Anul trecut, am urmărit o poveste despre niște navetiști la ora de vârf pe care i-a surprins viscolul la Chicago. Zăpada cădea așa de repede încât drumurile au fost închise, deși oamenii încă se aflau pe ele. Timp de opt ore, mii de americani au stat pe autostrăzi, fără să se poată mișca, în timp ce temperaturile scădeau drastic. Povestea pe care am văzut-o se concentra pe doi oameni care fuseseră prinși în vijelie, dar ceea ce m-a uimit era că niciunul dintre ei nu părea pregătit pentru asemenea vreme. Ambii au intrat în hipotermie de îndată ce a început furtuna. Trebuie să recunosc, asta nu avea niciun sens pentru mine. Locuitorii din Chicago știu foarte bine că ninge regulat; uneori trec prin vijelii care vin din Canada, trebuie să-și dea seama că se face frig. Cum de nu știau asemenea lucruri? Dacă locuiam într-un astfel de loc, aș fi avut în portbagaj, până de Halloween, pături călduroase, căciuli, o geacă de iarnă de rezervă, acoperitoare pentru urechi, o lopată, o lanternă, mănuși și apă îmbuteliată. Dacă locuiam în Chicago, aș fi putut fi împotmolit două săptămâni până să încep să-mi fac griji.

Însă problema mea e că trăiesc în Carolina de Nord. Și de obicei când conduc, nu mă îndepărtez de casă mai mult de câțiva kilometri – cu excepția drumului anual la munte, pe care îl fac de obicei vara. De aceea, portbagajul meu e gol, dar mă simt puțin încurajat de faptul că nu mi-ar fi fost de

niciun folos chiar dacă aş fi avut un hotel portabil în el. Taluzul e îngheţat şi abrupt şi nu am cum să ajung la portbagaj nici dacă acolo s-ar afla toate bogăţiile lui Tutankhamon. Totuşi, nu sunt chiar complet nepregătit pentru ce mi s-a întâmplat. Înainte să plec, am luat cu mine un termos plin cu cafea, două sandviciuri, prune şi o sticlă cu apă. Am pus mâncarea pe locul pasagerului, lângă biletul pe care l-am scris şi, deşi au căzut în urma accidentului, mă bucur să ştiu că sunt tot în maşină. Dacă mi se face foame, am să încerc să le găsesc, dar chiar şi acum înţeleg că mâncarea şi băutura vin cu un preţ. Ceea ce intră trebuie să şi iasă şi încă n-am reuşit să-mi dau seama cum o să iasă. Cadrul meu de mers e pe bancheta din spate, iar panta m-ar trimite în mormânt; date fiind rănile, chemarea naturii iese din discuţie.

Cu privire la accident. Probabil că aş putea imagina o poveste interesantă despre vremea potrivnică sau să descriu un şofer nervos şi frustrat care m-a forţat să ies în decor, dar nu aşa s-a întâmplat. Asta a fost: era întuneric şi începuse să ningă, apoi să ningă tot mai tare şi, deodată, drumul a dispărut pur şi simplu. Presupun că am intrat într-o curbă – spun *presupun* pentru că, evident, n-am văzut nicio curbă – şi apoi m-am trezit că trec prin parapet şi încep să mă înclin pe taluzul abrupt. Stau aici singur, pe întuneric, întrebându-mă dacă reporterii de la Canalul Meteo vor face, la un moment dat, o emisiune despre mine.

Nu mai văd prin parbriz. Deşi mă săgetează dureri chinuitoare, încerc să acţionez ştergătoarele, aşteptându-mă să nu se întâmple nimic, dar după o clipă împing zăpada, lăsând în urmă un strat subţire de gheaţă. Mi se pare uimitor acest moment efemer de normalitate, dar opresc ştergătoarele fără tragere de inimă, precum şi farurile, deşi uitasem că sunt pornite. Îmi spun că ar trebui să economisesc cât o mai fi rămas din baterie, în caz că trebuie să folosesc claxonul.

Mă mişc simţind un fulger din braţ spre claviculă. Lumea se întunecă. Agonie. Respir şi expir aşteptând să treacă durerea teribilă. Doamne sfinte, te rog! Abia-abia mă ţin să nu ţip, dar apoi, ca prin minune, începe să se estompeze.

Respir regulat încercând să-mi înghit lacrimile și, când în cele din urmă reușesc, mă simt epuizat. Aș putea dormi pentru totdeauna fără să mă trezesc. Închid ochii. Sunt obosit, atât de obosit.

Straniu, mă trezesc gândindu-mă la Daniel McCallum și la după-amiaza în care m-a vizitat. Văd cadoul pe care mi l-a adus și, în timp ce alunec pe nesimțite, mă întreb alene cât timp va trece până să mă găsească cineva.

— Ira!

Îl aud mai întâi în vis, bolborosit și fără formă, un sunet de sub apă. După o clipă, îmi dau seama că îmi spune cineva pe nume. Dar e imposibil.

— Ira, trebuie să te trezești.

Deschid pleoapele. Pe locul de lângă mine o văd pe soția mea, Ruth.

— Sunt treaz, spun eu, având capul sprijinit în continuare pe volan. Fără ochelarii care s-au pierdut în accident, imaginea ei e neclară, ca a unei fantome.

— Ai ieșit de pe autostradă.

Clipesc.

— M-a forțat un nebun să ies de pe drum. Am intrat pe o porțiune cu polei. Ar fi fost mai rău dacă nu aveam reflexe ca de felină.

— Ai ieșit de pe drum fiindcă ești orb ca o cârțiță și prea bătrân ca să mai conduci. De câte ori ți-am spus că ești un pericol la volan?

— Niciodată nu mi-ai spus așa ceva.

— Ar fi trebuit să o fac. Nici măcar n-ai observat curba. Ruth tace. Îți curge sânge.

Ridic capul, mă șterg pe frunte cu dosul palmei și se umple de sânge. E sânge pe volan și pe bord, sunt pete roșii peste tot. Mă întreb cât sânge am pierdut.

— Știu.

— Ai mâna ruptă. Și clavicula. Și ceva nu e în regulă cu umărul tău.

— Știu, spun din nou. Clipesc, iar Ruth apare și dispare din imagine.

— Trebuie să mergi la spital.

— Ai dreptate, spun eu.

— Îmi fac griji pentru tine.

Trag aer în piept înainte să răspund. Respir adânc.

— Și eu îmi fac griji pentru mine, spun în cele din urmă.

Soția mea, Ruth, nu se află, de fapt, în mașină. Îmi dau seama de asta. A murit acum nouă ani, în ziua în care viața mea s-a oprit. O strigasem din camera de zi și, când nu a răspuns, m-am ridicat de pe scaun. Pe atunci mă puteam mișca fără cadru, deși o făceam tot încet; când am ajuns în dormitor, am văzut-o pe podea, întinsă pe partea dreaptă. Am sunat la ambulanță și am îngenuncheat lângă ea. Am întors-o pe spate și i-am pipăit gâtul, fără să simt nimic. I-am făcut respirație gură la gură, cum văzusem la televizor. Pieptul i se ridica și cobora și am respirat pentru ea până când am simțit că se întunecă totul în jur, dar nu a reacționat în niciun fel. I-am sărutat buzele și obrajii și am ținut-o în brațe până când a venit ambulanța. Ruth, soția mea de peste cinzeci și cinci de ani, murise și, cât ai clipi, a dispărut și tot ceea ce am iubit.

— De ce ești aici? o întreb.

— Ce fel de întrebare e asta? Sunt aici din cauza ta.

Desigur.

— Cât timp am dormit?

— Nu știu, răspunde ea. Dar e întuneric. Cred că ți-e frig.

— Mereu mi-e frig.

— Nu în felul ăsta.

— Nu, aprob eu, nu așa.

— De ce conduceai pe drumul ăsta? Unde te duceai?

Mă gândesc să încerc să mă mișc, dar amintirea fulgerului mă oprește.

— Știi tu.

— Da, spune ea. Te duceai la Black Mountain. Unde am fost în luna de miere.

— Am vrut să mai merg o dată. Măine e aniversarea noastră.

Răspunde după o clipă.

— Cred că ți-ai pierdut mințile. Ne-am căsătorit în august, nu în februarie.

— Nu aniversarea aia, spun eu. Nu-i spun că, din câte zice doctorul, nu mai apuc luna august. Cealaltă aniversare, îi răspund în schimb.

— Despre ce vorbești? Nu există altă aniversare. Nu avem decât una.

— Ziua în care viața mea s-a schimbat pentru totdeauna, spun eu. Ziua în care te-am văzut prima dată.

Preț de-o clipă, Ruth nu spune nimic. Știe că vorbesc serios, dar, spre deosebire de mine, îi vine greu să spună asemenea lucruri. M-a iubit cu pasiune, dar am simțit-o în expresiile ei, în atingerea ei, în atingerea suavă a buzelor. Și, când am avut cel mai mult nevoie, m-a iubit prin cuvintele pe care mi le-ai scris.

— Era pe 6 februarie 1939, îi spun. Făceai cumpărături în centru cu mama ta, Elisabeth, când ați intrat în magazin. Mama ta voia să cumpere o pălărie pentru tatăl tău.

Ruth se sprijină de scaun, uitându-se la mine.

— Ai ieșit din camera din spate, spune ea. Și, după o clipă, a ieșit și mama ta.

Da, îmi amintesc deodată, mama a venit după mine. Ruth a avut mereu o memorie extraordinară.

Ca și familia mamei, familia lui Ruth era din Viena, dar emigrase în Carolina de Nord cu două luni înainte. Fugiseră din Viena după *Anschluss*-ul Austriei, când Hitler și naziștii au anexat Austria la Reich. Tatăl lui Ruth, Jakob Pfeffer, profesor de istoria artei, știa ce însemna pentru evrei ascensiunea lui Hitler, așa că a vândut tot ca să aibă bani pentru mita în schimbul căreia a obținut libertatea familiei. După ce au trecut granița în Elveția, au mers la Londra, apoi mai departe la New York, înainte să ajungă, în cele din urmă, în Greensboro. Unul dintre unchii lui Jakob făcea mobilă la câteva străzi distanță de magazinul tatei, iar Ruth și familia ei au locuit câteva luni în două camere înghesuite deasupra fabricii. Mai târziu, aveam să aflu că vaporii nesfârșiți de lac îi făcea așa de rău lui Ruth încât abia putea să doarmă.

— Am venit la magazin fiindcă știam că mama ta vorbea germana. Ni se spusese că putea să ne ajute. Ruth clatină din cap. Ne era așa de dor de casă, eram așa de disperați să întâlnim pe cineva de prin părțile noastre.

Dau din cap. Cel puțin mi se pare că asta fac.

— Mama mi-a explicat tot după ce ați plecat. Trebuia. Nu am înțeles o vorbă din ce spuneți.

— Ar fi trebuit să înveți germana de la mama ta.

— Ce importanță avea? Înainte să ieși măcar din magazin, știam că într-o zi aveam să fim căsătoriți. Aveam tot timpul din lume să vorbim.

— Așa spui mereu, dar nu-i adevărat. Abia dacă te-ai uitat la mine.

— Nu puteam. Erai cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Era ca și cum aș fi încercat să mă uit la soare.

— *Ach, Quatsch*¹... pufnește ea. Nu eram frumoasă. Eram un copil. Aveam doar șaisprezece ani.

— Iar eu abia împlinisem nouăsprezece. Și, până la urmă, am avut dreptate.

Ruth oftează.

— Da, spune ea, ai avut dreptate.

Desigur, îi mai văzusem pe Ruth și pe părinții ei. Mergeau la sinagoga noastră și stăteau în primele rânduri, străini într-o țară străină. Mama mi-i arătase după slujbă, uitându-se discret după ei, în timp ce se grăbeau spre casă.

Întotdeauna mi-au plăcut plimbările noastre spre casă după ce mergeam sâmbăta la sinagogă, când o aveam pe mama numai pentru mine. Conversația noastră se schimba cu ușurință de la un subiect la altul, iar eu mă bucuram de toată atenția ei. Îi puteam povesti despre orice necazuri aveam sau să o întreb orice îmi trecea prin minte, chiar și lucruri pe care tata le-ar fi considerat fără rost. În timp ce tata îmi dădea sfaturi, mama îmi oferea alinare și dragoste. Tata nu venea niciodată cu noi; prefera să deschidă

¹ Aiureli (în germană, în orig.) (n.tr.).

magazinul mai devreme sâmbăta, sperând să aibă clienți la sfârșit de săptămână. Mama înțelegea. La vremea aceea, până și eu știam că ne chinuiam să ținem magazinul deschis. Criza economică lovise greu în Greensboro, la fel ca peste tot, iar uneori treceau zile întregi fără să intre nici măcar un client în magazin. Mulți oameni nu aveau de lucru, mult mai mulți erau înfometaji. Stăteau la coadă pentru supă sau pâine. Multe dintre băncile locale dăduseră faliment, luând cu ele și economiile oamenilor. Tata era genul de om care punea bani deoparte în vremurile bune, dar în 1939 lucrurile stăteau prost și pentru el.

Mama muncise întotdeauna cu tata, deși rareori în față, cu clienții. Pe atunci, bărbații – iar clientela noastră era formată aproape exclusiv din bărbați – se așteptau ca un alt bărbat să îi ajute atât în alegerea, cât și în croiala costumelor, însă mama ținea proptită ușa de la magazie, ceea ce îi permitea să-l vadă foarte bine pe client. Trebuie să spun că mama era genială în meșteșugul ei. Tata trăgea și însemna materialul acolo unde trebuia, dar mama știa doar dintr-o privire dacă trebuia să ajusteze măsurătorile făcute de tata. Cu ochii minții, vedea clientul în costumul finisat, știind linia exactă a fiecărei cute sau cusături. Tata înțelegea lucrul ăsta – din acest motiv, punea oglinda în așa fel încât să vadă ea. Deși unii bărbați s-ar fi simțit amenințați, tata era mândru. Una dintre *Regulile de viață* era să te însori cu o femeie mai deșteaptă decât tine. „Eu așa am făcut”, îmi spunea el, „și așa ar trebui să faci și tu. Mă întreb de ce să-ți bați capul cu gânditul?”

Trebuie să recunosc că mama chiar era mai deșteaptă decât tata. Deși nu a stăpânit niciodată arta gătitului – mamei ar fi trebuit să i se interzică accesul în bucătărie –, vorbea patru limbi și putea cita din Dostoievski în rusă; era o pianistă desăvârșită și urmase cursurile Universității din Viena într-o vreme în care studentele erau o raritate. Tata, pe de altă parte, nu fusese la facultate. Și, ca și mine, o văzuse pentru prima dată pe soția lui la sinagogă, curând după ce ea ajunsese la Greensboro.

Însă aici se termină asemănările pentru că mereu mă

întreb dacă părinții mei erau fericiți ca pereche. Ar fi ușor de zis că pe atunci lucrurile stăteau altfel, că oamenii se căsătoreau mai puțin din dragoste și mai mult din motive practice. Și nu spun că nu se potriveau în multe feluri. Părinții mei erau parteneri buni și nu i-am auzit niciodată certându-se. Dar mă întrebam deseori dacă fuseseră vreodată îndrăgostiți. În toți anii în care am trăit lângă ei, nu i-am văzut niciodată sărutându-se și nici nu erau genul de cuplu care să se simtă în largul lor ținându-se de mână. Serile, tata făcea contabilitatea la masa din bucătărie, în timp ce mama stătea în salon cu o carte deschisă pe genunchi. Mai târziu, după ce părinții mei s-au pensionat și am preluat eu afacerea, am sperat că se vor apropia unul de celălalt. M-am gândit că ar putea călători împreună, să meargă în croaziere sau excursii, dar după prima vizită la Ierusalim, tata a călătorit mereu de unul singur. S-au obișnuit să ducă vieți separate, continuând să se îndepărteze unul de altul, devenind din nou doi străini. Când aveau vreo optzeci de ani, părea că nu mai aveau ce să-și spună unul altuia. Puteau să stea ore întregi în aceeași cameră fără să scoată o vorbă. Când eu și Ruth îi vizitam, aveam tendința să petrecem timpul mai întâi cu unul, apoi cu celălalt; apoi, în mașină, Ruth mă strângea de mână, ca și cum promitea că noi nu aveam să ajungem așa.

Pe Ruth o deranja relația dintre ei mai mult decât pe ei înșiși. Nu părea că-și doresc să închidă prăpastia care îi despărțea. Se simțeau bine fiecare în lumea lui. Pe măsură ce au îmbătrânit, în timp ce tata se apropia de moștenirea lui, mama a dezvoltat o pasiune pentru grădinărit și petrecea ore întregi curățând florile din curtea din spate. Tatei îi plăcea să se uite la filme western vechi și la știrile de seară, iar mama avea cărțile ei. Și îi interesau, evident, lucrările de artă pe care le colecționam cu Ruth, lucrări care au sfârșit prin a ne îmbogăți.

— Nu te-ai mai întors mult timp la magazin, i-am spus lui

Ruth.

În afara mașinii, zăpada a acoperit parbrizul și continuă să se aștearnă. Conform Canalului Meteo, ar fi trebuit să se oprească până acum, dar, în ciuda minunilor tehnologiei moderne și a prognozelor, anticiparea vremii încă poate prezenta erori. E încă un motiv pentru care mi se pare interesant canalul ăsta.

— Mama a cumpărat pălăria. Nu mai aveam bani pentru nimic altcineva.

— Dar ai crezut că-s arătos.

— Nu. Aveai urechile prea mari. Îmi plac urechile fine.

Are dreptate despre urechile mele. Sunt mari și ies în afară, la fel ca ale tatei, dar, spre deosebire de tata, îmi era rușine de ele. Când eram copil, de vreo opt sau nouă ani, am luat din magazin niște material pe care l-am tăiat într-o fâșie lungă și mi-am petrecut vara dormind cu fâșia legată în jurul capului, sperând că urechile mi se vor apropia de cap. Mama se făcea că nu observă când intra noaptea să mă verifice, dar uneori îl vedeam pe tata vorbind cu ea în șoaptă pe un ton aproape jignit. „Are urechile mele”, îi spunea el. „Ce-i așa de urât la urechile mele?”

I-am spus lui Ruth povestea asta la puțin timp după nuntă și a râs. De atunci, mă tachina uneori din cauza urechilor, la fel cum face și acum, dar în toți anii petrecuți împreună, nu m-a șicanat niciodată cu răutate.

— Am crezut că-ți plac urechile mele. Așa îmi spuneai de fiecare dată când le sărutai.

— Îmi plăcea fața ta. Exprima bunătate. Urechile tale veneau la pachet. Nu voiam să te jignesc.

— Exprima bunătate?

— Da. Exista o blândețe în ochii tăi, de parcă voiai să vezi doar partea bună a oamenilor. Am observat asta chiar dacă abia te uitai la mine.

— Încercam să-mi fac curaj ca să te întreb dacă pot să te conduc acasă.

— Nu, spune ea clătinând din cap. Deși imaginea e neclară, are vocea tânără, cea de șaisprezece ani pe care am auzit-o cu atât de mult timp în urmă. După aceea, te-am

văzut de multe ori la sinagogă și nu m-ai întrebat niciodată. Uneori te așteptam, dar treceai pe lângă mine fără o vorbă.

— Nu vorbeai engleza.

— Începusem deja să înțeleg puțin și puteam chiar să vorbesc un pic. Dacă m-ai fi întrebat, aș fi spus: Bine, Ira, o să mă plimb cu tine.

Spune ultimele cuvinte cu accent. Accent nemțesc vienez, ușor și muzical. Cadențat. În anii din urmă, accentul i s-a estompat, dar nu a dispărut niciodată de tot.

— Părinții tăi n-ar fi fost de acord.

— Mama ar fi fost. Îi plăcea de tine. Mama ta mi-a spus că într-o zi urma să ai propria ta afacere.

— Știam eu! Întotdeauna am bănuțat că m-ai luat pentru bani.

— Care bani? N-aveai niciun ban. Dacă voiam un bărbat bogat, m-aș fi măritat cu David Epstein. Tatăl lui avea fabrica de textile și locuiau într-un conac.

Și asta era una dintre vechile glume din căsnicia noastră. Deși mama spunea adevărul, chiar și ea știa că nu era genul de afacere din care să te îmbogățești. A început și a rămas o afacere micuță până în ziua în care am vândut, în sfârșit, magazinul și m-am pensionat.

— Îmi amintesc că v-am văzut pe amândoi la magazinul cu sucuri de peste stradă. David s-a întâlnit cu tine aproape în fiecare zi, toată vara.

— Îmi plăcea sucul cu aromă de ciocolată. Nu mai băusem niciodată.

— Eram gelos.

— Aveai dreptate să fii gelos, spune ea. Era bogat și frumos și avea urechi perfecte.

Zâmbesc, dorindu-mi să o văd mai bine. Dar e imposibil din cauza întinericului.

— O vreme am crezut că vă veți căsători.

— M-a cerut de mai multe ori, iar eu îi spuneam că sunt prea tânără, că trebuia să aștepte până terminam facultatea. Dar îi spuneam minciuni. Adevărul era că pusesem deja ochii pe tine. De asta insistam să mergem la magazinul cu sucuri de lângă magazinul tatălui tău.

Știam asta, desigur. Dar îmi place să o aud spunând-o.

— Stăteam la fereastră și te priveam cum stăteai cu el.

— Te vedeam câteodată. Ruth zâmbeste. O dată ți-am făcut semn cu mâna și tot nu m-ai rugat să mă plimb cu tine.

— David era prietenul meu.

Era un adevăr și a rămas un adevăr aproape toată viața noastră. Eram prieteni cu David și cu soția lui, Rachel, iar Ruth făcea meditații cu unul dintre copiii lor.

— Nu avea nicio legătură cu prietenia. Te temeai de mine. Mereu ai fost timid.

— Cred că mă confunzi. Eram vesel, un donjuan, un Frank Sinatra tânăr. Uneori trebuia să mă ascund de femeile care mă urmăreau.

— Te holbai la picioare când mergeai și te înroșeai la față când îți făceam cu mâna. Apoi, în august, te-ai mutat. Ca să mergi la facultate.

Am plecat la școală la William & Mary în Williamsburg, Virginia, și nu m-am mai întors acasă până în decembrie. În luna aceea, am văzut-o de două ori pe Ruth la sinagogă, de la distanță de fiecare dată, înainte de a mă întoarce la școală. În mai am venit acasă, ca să lucrez la magazin; al Doilea Război Mondial făcea deja ravagii în Europa. Hitler cucerise Polonia și Norvegia, zdrobise Belgia, Luxemburg și Olanda, iar pe francezi îi făcea bucățele. În fiecare zi era vorba doar de război. Nimeni nu știa dacă avea să intre și America în conflict, dar atmosfera era apăsătoare. Câteva săptămâni mai târziu, francezii aveau să iasă definitiv din război.

— Când m-am întors, te întâlneai tot cu David.

— Dar m-am împrietenit și cu mama ta în anul în care ai fost plecat. În timp ce tata muncea, eu și mama mergeam la magazin. Vorbeam despre Viena și despre vechea noastră viață. Mie și mamei ne era dor de casă, desigur, dar eram și furioasă. Nu îmi plăcea Carolina de Nord. Simțeam că locul meu nu era aici. Chiar dacă era război, o parte din mine voia să se întorcă acasă. Voiam să-mi ajut familia. Eram foarte îngrijorați din cauza rudelor rămase acolo.

O văd întorcându-se spre geam și, în tăcerea asta, știu că

Ruth se gândește la bunicii, mătușile, unchii și verii ei. Cu o noapte înainte ca Ruth și părinții ei să plece din Elveția, zeci de membri ai familiei ei extinse se adunaseră pentru o cină de adio. Au fost despărțiri emoționante și promisiuni că aveau să păstreze legătura și, deși unii erau încântați pentru ei, aproape toată lumea credea că tatăl lui Ruth exagerează și că era o prostie să renunțe la tot pentru un viitor nesigur. Cu toate acestea, câțiva dintre ei îi strecuraseră niște monede de aur și, în cele șase săptămâni cât a durat călătoria până în Carolina de Nord, monedele acelea le-au oferit un acoperiș deasupra capului și mâncare. În afară de Ruth și părinții ei, toată familia rămăsese în Viena. În vara anului 1940, purtau deja Steaua lui David pe braț și le era interzis să muncească. Deja era prea târziu ca să mai scape.

Mama mi-a povestit despre vizitele lui Ruth și despre grijile lor. Mama, la fel ca Ruth, încă mai avea rude în Viena, dar, ca atâția alții, nu avea habar ce avea să se întâmple sau cât de îngrozitor avea să devină totul. Nici Ruth nu știa, dar tatăl ei știuse. Știuse cât încă mai avea timp să fugă. Mai târziu, am ajuns să cred că era cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut.

— Tatăl tău făcea mobilă pe atunci?

— Da, a spus Ruth. Nicio universitate nu voia să-l angajeze, așa că a făcut ce a trebuit ca să ne hrănească. Dar îi era greu. Nu era făcut să construiască mobilă. Când a început, venea acasă epuizat, cu praf de rumeș în păr și bandaje pe mâini și adormea în fotoliu de îndată ce intra în casă. Dar nu se plângea niciodată. Știa că noi suntem cei norocoși. După ce se trezea, făcea duș și își punea costumul pentru cină, era felul lui de a-și aminti de bărbatul care fusese cândva. Și purtam conversații vesele la masă. Mă întreba ce am învățat la școală în ziua aceea și asculta cu atenție ce-i spuneam. Apoi mă făcea să mă gândesc la lucruri în moduri noi. „De ce crezi că se întâmplă așa?” mă întreba el, sau: „Te-ai gândit vreodată la asta?” Știam ce face, desigur. Dacă ai fost profesor odată, așa rămâi toată viața, iar el era bun la asta, motiv pentru care a putut să predea din nou după război. M-a învățat să gândesc și să am

încredere în propriile instincte, așa cum a făcut cu toți elevii lui.

O urmăresc, gândindu-mă la cât de semnificativ a fost faptul că și Ruth a devenit profesoară, iar în minte îmi apare din nou Daniel McCallum.

— Iar tatăl tău te-a ajutat să înveți totul despre artă.

— Da, spune ea, cu un ritm șugubăț în voce. M-a ajutat și cu asta.

2

Cu patru luni înainte**SOPHIA**

— Trebuie să vii, se rugă Marcia. Vreau să vii. Mergem vreo treisprezece, paisprezece oameni. Și nu e prea departe. McLeansville e la distanță de aproape o oră și știi că ne vom distra pe cinste în mașină.

Sophia făcu o mutră sceptică de pe patul ei, unde recitea, fără prea mare râvnă, niște notițe la istoria Renașterii.

— Știi și eu... la *rodeo*?

— N-o spune pe tonul ăsta, spuse Marcia aranjându-și în oglindă pălăria neagră de cowboy, înclinând-o când pe o parte, când pe alta. Colegă de cameră cu Sophia încă din anul al doilea, Marcia Peak era cea mai bună prietenă a ei din campus. Mai întâi, nu e doar rodeo – e vorba de *călărit tauri*. Apoi, nici măcar nu e vorba de asta. Trebuie să ieși din campus pentru o plimbare scurtă și să stai cu mine și cu fetele. Pe urmă e o petrecere, pentru care se montează baruri într-un hambar mare de modă veche, lângă arenă... vor avea formație și dans și jur pe ce-am mai sfânt că n-ai să mai vezi niciodată atâția băieți drăguți la un loc.

Sophia ridică ochii pe deasupra caietului.

— Ultimul lucru pe care-l vreau acum e să găsesc un băiat drăguț.

Marcia dădu ochii peste cap.

— Ideea e că trebuie să mai ieși din casă. E deja octombrie. Am început școala de două luni și trebuie să termini cu supărarea.

— Nu sunt supărată, spuse Sophia. Doar că... m-am săturat.

— Adică te-ai săturat să-l vezi pe Brian, nu-i așa? Se întoarse cu fața la Sophia. Bine, înțeleg asta. Dar e un campus mic. Iar frățiile Chi Omega și Sigma Chi fac pereche anul ăsta. Orice ar fi, va fi inevitabil.

— Știi ce vreau să spun. Mă urmărește. Joi era în aulă la Centrul Scales, după cursul meu. Asta nu s-a întâmplat niciodată când eram împreună.

— Ai vorbit cu el? Sau el a încercat să stea de vorbă cu tine?

— Nu. Sophia clătină din cap. Am mers direct spre ușă și m-am prefăcut că nu-l văd.

— Deci nu-i nicio problemă.

— Tot îmi dă fiori...

— Și ce dacă? Marcia ridică nerăbdătoare din umeri. Nu-l lăsa să te supere. Doar nu e vreun psihopat. Are să-și dea el seama până la urmă.

Sophia privi în altă parte, gândindu-se „Să sperăm”, dar când nu răspunse nimic, Marcia traversă camera și se așeză pe pat lângă ea. O mângâie pe Sophia pe picior.

— Hai să ne gândim logic la asta, bine? Ai spus că nu te mai sună și nu-ți mai trimite mesaje, da?

Sophia dădu din cap că da, deși fără prea mare tragere de inimă.

— Bine atunci, hotărî ea. E vremea să-ți vezi de viața ta.

— Dar asta am încercat să fac. Dar oriunde merg, e și el acolo. Pur și simplu nu înțeleg de ce nu mă lasă în pace.

Marcia își adună genunchii și se sprijini cu bărbia de ei.

— E simplu: Brian crede că dacă poate vorbi cu tine, dacă spune ceea ce trebuie și dă drumul la farmec, o să te convingă să te răzgândești. El chiar crede asta. Marcia o fixă cu o privire serioasă. Sophia, trebuie să înțelegi că toți băieții gândesc așa. Băieții cred că se pot scoate din orice cu vorbe și mereu își doresc ce nu pot să aibă. E în ADN-ul lor. Tu l-ai părăsit, așa că acum te vrea înapoi. Așa-s băieții. Îi făcu prietenei ei cu ochiul. Până la urmă, are să accepte că s-a terminat. Bineînțeles, dacă nu cedezi.

— Nu cedezi, spuse Sophia.

— Bravo ție, spuse Marcia. Întotdeauna ai fost prea bună pentru el.

— Credeam că-ți place de Brian.

— Chiar îmi place. E amuzant, arată bine și e bogat – ce să nu-mi placă la el? Suntem prieteni din anul întâi și încă mai

vorbesc cu el. Dar înțeleg că a fost un iubit mizerabil care a înșelat-o pe colega mea de cameră. Nu doar o dată, nici de două ori, ci de trei ori.

Sophia simți că se dezumflă.

— Mersi că mi-ai amintit.

— Ascultă, e treaba mea ca prietenă să te ajut să treci peste asta. Acestea fiind zise, ce fac? Vin cu soluția asta uimitoare pentru toate problemele tale, o seară în oraș cu fetele, afară din campus, iar tu te gândești să stai aici?

Când Sophia nu spuse nimic, Marcia se aplecă mai aproape de ea.

— Te rog? Hai cu noi. Am nevoie de aliata mea.

Sophia oftă știind cât de insistentă putea să fie Marcia.

— Bine, cedă ea. Merg.

Și, deși nu știa încă, de câte ori gândurile ei se întorceau în trecut, avea să își amintească mereu de faptul că așa începuseră toate.

Pe măsură ce se apropia încet miezul nopții, Sophia trebuia să admită că prietena ei avusese dreptate. Avea nevoie de o seară în oraș... își dădea seama că, pentru prima dată în ultimele săptămâni, chiar se distra. La urma urmei, nu se bucura în fiecare seară de aromele de pământ, transpirație și bălegar în timp ce urmărea bărbați nebuni care călăreau animale și mai nebune. Află că Marcia credea că tipii care călăreau taurii debordau de farmec și, de câteva ori, colega ei o îndemnase să îi arate un specimen deosebit de arătos, inclusiv pe cel care luase toate premiile. „Acela e chiar apetisant”, spusese ea, iar Sophia râsese aprobator fără să vrea.

Petrecerea de după era o surpriză plăcută. Hambarul care se năruia, cu podele de pământ, cu pereții din scânduri, bârnele la vedere și găurile căscate în acoperiș era plin ochi. Oamenii se înghesuiau la barurile improvizate, împrăștiate în interiorul dărăpănat. Deși nu se omora după melodiile country-western, formația era veselă și podeaua de lemn,

făcută la repezeală, era înșesată. Din când în când, începea câte un cadril, la care se pricepea aproape toată lumea. Era ca un cod secret; se termina o piesă și începea alta, dansatorii ieșeau de pe ring în timp ce alții le luau locul, alegându-și poziția și dându-i Sophiei impresia că totul era o coregrafie gândită anterior. Marcia și celelalte fete din comunitate dansau și ele, executând perfect toate figurile și lăsând-o pe Sophia să se întrebe unde învățaseră să facă asta. În cei doi ani de când stăteau împreună, nici Marcia și nici celelalte fete nu spusese că știau să danseze așa.

Deși nu avea de gând să se facă de răs pe ring, Sophia era bucuroasă că venise. Spre deosebire de barurile pentru studenți din campus – sau *oricare* alt bar la care fusese, de altfel –, oamenii de aici erau cu adevărat de treabă. Incredibil de drăguți. Nu auzise niciodată atâția străini strigând „Scuză-mă” sau „Îmi cer iertare”, însoțind vorbele cu zâmbete prietenoase, în timp ce se dădeau la o parte din calea ei. Și Marcia mai avusese dreptate într-o privință: peste tot erau băieți drăguți, iar Marcia, precum și cele mai multe fete din casă profitau din plin de situație. De când veniseră, niciuna dintre ele nu își cumpărase singură vreo băutură.

Părea acel gen de seară de sâmbătă pe care își imagina că îl petreceau oamenii în Colorado, Wyoming sau Montana, nu că ar fi ajuns vreodată pe acolo. Cine știa că sunt așa de mulți cowboy în Carolina de Nord? Uitându-se prin mulțime, își dădu seama că probabil nu erau cowboy adevărați – cei mai mulți erau acolo ca să se uite cum sunt călăriți taurii și să bea bere sâmbătă seara –, dar nu mai văzuse așa de multe pălării de cowboy, cizme și catarama la un loc. Iar femeile? Și ele purtau cizme și pălării, dar cu fetele ei din casă și cu femeile de aici adunate la un loc, vedea mai mulți pantaloni foarte scurți și mai multe abdomene dezgolite decât văzuse vreodată în campus în prima zi caldă de primăvară. Era ca o convenție Daisy Duke². Marcia și fetele fuseseră la

² Personaj feminin fictiv din serialul american de televiziune *The Dukes of Hazzard*. Daisy era celebră pentru ținutele sumare (n.tr.).

cumpărături mai devreme, lăsând-o pe Sophia să se simtă aproape demodată în blugi și bluză fără mâneci.

Își sorbea băutura, mulțumindu-se să privească, să asculte și să se bucure de atmosferă. Marcia se îndepărtase cu Ashley câteva minute mai devreme, cu siguranță ca să stea de vorbă cu niște băieți pe care tocmai îi cunoscuseră. Celelalte fete formau grupuri similare, dar Sophia nu simțea nevoia să se alăture. Fusese mereu puțin singuratică și, spre deosebire de multe persoane din casă, nu trăia și murea după regulile surorității³. Deși își făcuse câteva prietene bune, era pregătită să treacă mai departe. Oricât de înspăimântătoare părea perspectiva *vieții reale*, o încânta gândul de a avea propria ei locuință. Avea o imagine vagă a unui apartament într-un oraș cu bistrouri, cafenele și baruri în apropiere, dar cine putea ști cât de realist era totul? Adevărul era că și un apartament amărât lângă autostradă în Omaha, Nebraska, era mai bun decât situația ei actuală. Era sătulă să stea în casa surorității și nu doar pentru că Chi Omega și Sigma Chi făceau pereche din nou. Era al treilea an în casă și deja începuse să se sature de dramele conviețuirii cu fetele. Nu, nu era așa. Într-o casă cu treizeci și patru de fete, dramele erau *fără sfârșit* și, chiar dacă încercase orice ca să le evite, știa că drama de anul acesta era pe cale să se producă. Noua recoltă de fete din anul al doilea se frământa permanent, gândindu-se la ce credeau celelalte despre ele, străduindu-se să se integreze și luându-se la întrecere pentru un loc mai sus în ierarhie.

Chiar și atunci când se înscrisese, Sophia nu dăduse prea mare importanță acestor lucruri. Pe de-o parte, devenise membră pentru că nu reușise să se înțeleagă cu colega de cameră din anul întâi și, pe de altă parte, pentru că toți ceilalți boboci se grăbeau. Era curioasă să afle despre ce era vorba, mai ales că viața socială în Wake era în mare parte

³ În Statele Unite ale Americii, studenții se alătură sistemului de organizare pe case/comunități pentru fete și băieți, numite *fraternity* și *sorority*, de la cuvintele latinești *frater* și *soror*, care înseamnă *frate* și *soră*. Fiecare casă primește o denumire formată din litere grecești (n.tr.).

definită de sistemul grecesc. Cât ai clipi, era membră în Chi Omega și dădea un avans pentru o cameră în casă.

Încercase să se implice în toate. Cu adevărat. În primul an, se gândise pentru scurt timp să devină ofițer. Marcia izbucnise în râs când Sophia menționase lucrul ăsta, apoi începuse și ea să râdă și așa se terminase totul. Și fusese un lucru bun pentru că Sophia știa că ar fi fost jalnică pe post de ofițer. Deși participase la fiecare petrecere, fiecare seară de gală sau ședință obligatorie, nu credea în zicerea că „surorile îți vor schimba viața”, nici că „apartenența la Chi Omega îți va aduce beneficii toată viața”.

De câte ori auzea aceste sloganuri la ședințele surorității, voia să ridice mâna și să le întrebe pe colegile ei dacă într-adevăr credeau că entuziasmul pe care îl arăta în timpul Săptămânii Grecești conta pe termen lung. Oricât de mult încerca, nu își putea imagina că avea să îl audă la interviu pe viitorul ei șef spunând: „Observ aici că ai ajutat la crearea coregrafiei pentru dansul care a adus Chi Omega în fruntea caselor în primul tău an de facultate. Sincer, domnișoară Danko, se întâmplă să fie exact abilitatea pe care o căutăm la un custode la un muzeu”.

Să fim serioși!

Viața în comunitate făcea parte din experiența ei de facultate și nu o regreta, dar nu voia să fie *singura* parte. Nici măcar cea mai mare parte. Mai întâi de toate, venise la Wake Forest pentru că își dorise o educație bună, iar bursa ei cerea ca studiul să fie pe primul plan. Și așa făcuse.

Învârti paharul, gândindu-se la anul trecut. Ei... aproape trecut.

Semestrul anterior, după ce aflase că Brian o înșelase a doua oară, fusese dărâmată. Era incapabilă să învețe și, în apropierea examenelor, fusese nevoită să tocească nebunește ca să își mențină media. Reușise... cu greu. Dar era cel mai stresant lucru pe care îl făcuse și era hotărâtă să nu permită să se mai întâmple vreodată. Dacă nu ar fi avut-o pe Marcia, nu era sigură că ar fi putut să termine semestrul, iar acest motiv era suficient ca să se bucure că se înscriesese în Chi Omega. Pentru ea, în suroritate fusese mereu vorba de

prietenia individuală, nu vreo tâmpenie de identitate de grup; iar pentru ea prietenia nu avea nicio legătură cu ierarhia. Așadar, așa cum făcuse de la început, avea să facă ce trebuia în ultimul an, dar nimic în plus. Avea să se achite de datorii și să ignore clicile care cu siguranță se formau deja, mai ales pe cele care credeau că era totul în viață să faci parte din Chi Omega.

Clicile care venerau oamenii ca Mary-Kate, de exemplu.

Mary-Kate era președinta surorității și nu doar că *dădea tonul* în comunitate, dar și arăta cum se cuvine – cu buze pline și un nas cam în vânt, așezat pe o piele fără cusur și osatură bine definită. Împreună cu atracția dată de fondul ei fiduciar – familia, care făcuse avere din tutun, era încă una dintre cele mai bogate din stat –, ea *reprezenta* însăși suroritatea pentru mulți oameni. Iar Mary-Kate știa asta. Acum prezida curtea la una dintre mesele mari, rotunde, înconjurată de surori mai tinere, care își doreau evident să crească și să fie exact ca ea. Ca de obicei, vorbea despre ea însăși.

— Vreau să schimb ceva, știți? spunea Mary-Kate. Știu că n-am să pot schimba lumea, dar cred că e important să încerci să faci o diferență.

Jenny, Drew și Brittany căscau gura la fiecare vorbă.

— Cred că e minunat, fu Jenny de acord. Era în anul al doilea, venise din Atlanta, iar Sophia o cunoștea suficient de bine cât să se salute dimineța, dar nimic mai mult. Cu siguranță era încântată să stea lângă Mary-Kate.

— Adică, nu vreau să merg în Africa sau în Haiti sau ceva de genul ăsta, continuă Mary-Kate. De ce să te duci tocmai acolo? Tata spune că sunt destule oportunități pentru a ajuta oamenii chiar și aici. Din acest motiv a înființat fundația caritabilă și de aceea am să lucrez acolo după absolvire. Ca să ajutăm și să eliminăm problemele locale. Ca să facem o diferență chiar aici, în Carolina de Nord. Știați că sunt oameni în statul ăsta care încă mai au toaleta în curte? Vă puteți imagina? Să nu ai instalație de apă în casă? Trebuie să ne ocupăm de asemenea probleme.

— Stai, spuse Drew, nu înțeleg. Era din Pittsburgh, iar

ținuta ei era aproape la fel cu a lui Mary-Kate, chiar și pălăria, și cizmele semănau. Vrei să spui că fundația tatălui tău construiește toalete?

Sprâncenele lui Mary-Kate se uniră într-un V.

— Ce tot spui?

— Fundația tatălui tău. Ai spus că face toalete.

Mary-Kate înclină capul, uitându-se la Drew de parcă era retardată.

— Oferă burse pentru copiii nevoiași. De unde ideea asta că face toalete?

„Hm, cine știe, se gândi Sophia zâmbind în sinea ei. Poate fiindcă despre asta vorbeai? Și pentru că așa s-a înțeles?” Dar nu spuse nimic, știind că Mary-Kate nu ar aprecia umorul ei. Când era vorba de *planurile ei de viitor*, Mary-Kate nu avea simțul umorului. La urma urmei, viitorul era treabă serioasă.

— Dar credeam că vrei să fii prezentatoare de știri, spuse Brittany. Săptămâna trecută ne spuneai de oferta aia de lucru.

Mary-Kate dădu din cap.

— Nu mă mai interesează.

— De ce nu?

— Era pentru știrile de dimineață. Tocmai în Owensboro, Kentucky.

— Și? întrebă una dintre surorile mai tinere, vădit nedumerită.

— Poftim? Owensboro? Ai auzit vreodată de Owensboro?

— Nu.

Fetele schimbă priviri timide.

— Tocmai, anunță Mary-Kate. Nu mă mut la Owensboro, Kentucky. Abia dacă se vede pe hartă. Și nu mă trezesc la patru dimineața. Și-apoi, așa cum am spus, vreau să fac o diferență. Sunt mulți oameni în lume care au nevoie de ajutor. Mă gândesc de mult timp la asta. Tati spune...

Sophia deja nu mai asculta. Vrând să o găsească pe Marcia, se ridică de pe scaun și privi în mulțime. Chiar *era* aglomerat aici și devenea din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce trecea timpul. Strecurându-se printre câteva fete

și pe lângă băieții cu care vorbeau, trecu prin mulțime, căutând pălăria neagră de cowboy a Marciei. Ceea ce era imposibil. Erau pălării negre *peste tot*. Încercă să își amintească ce culoare avea pălăria lui Ashley. Era crem, nu? Putea astfel să își limiteze opțiunile până își găsea prietenele. Plecase în direcția lor, strecurându-se prin grămezile de oameni, când văzu ceva cu coada ochiului.

Sau, mai bine zis, pe *cineva*. Se opri străduindu-se să vadă mai bine. De obicei, datorită înălțimii lui, era ușor de zărit în aglomerație, dar erau așa de multe pălării înalte încât nu putea fi sigură că era el. Chiar și așa, se simți deodată neliniștită. Încercă să își spună că se înșelase, că doar își imagina.

Nu voia să o facă, dar nu se putea opri să nu se uite. Încercă să ignore senzația de leșin din stomac în timp ce privea fețele care se mișcau în mulțime. „Nu e aici”, își spuse din nou, dar în clipa aceea îl văzu din nou, plimbându-se țanțos, cu doi prieteni lângă el.

Brian.

Sophia încremeni când cei trei se îndreptară spre o masă liberă, făcându-și loc prin mulțime, ca pe terenul de lacrosse⁴. Pentru o secundă, Sophiei nu îi veni să creadă. Nu îi trecea prin minte decât atât: „Pe bune? Și aici ai venit după mine?”

Simți că se îmbujorează. Era cu prietenele ei, afară din campus... ce era în mintea lui? Îi spusese răspicat că nu voia să îl mai vadă; îi spusese verde-n față că nu voia să stea de vorbă cu el. Era tentată să meargă direct la el și să îi spună – din nou, drept în față – că se terminase.

Dar nu o făcu, fiindcă știa că *nu ar fi contat*. Marcia avea dreptate. Brian credea că dacă vorbea cu ea, o putea face să se răzgândească. Pentru că avea impresia că era irezistibil atunci când era *fermecător* și *smerit*. La urma urmei, îl

⁴ Lacrosse este numele pe care francezii l-au dat jocului american *baggatway*. Jucătorii folosesc un băț cu plasă la capăt pentru aruncarea, prinderea și menținerea unei mingi de cauciuc. (n.red.).

iertase și altă dată. De ce nu ar fi făcut-o din nou?

Întorcându-se cu spatele, Sophia merse printre oameni către Marcia, mulțumindu-i lui Dumnezeu că plecase de la mese mai devreme. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să apară, prefăcându-se mirat că o găsea aici. Pentru că, oricum ar fi stat lucrurile, tot ea avea să fie descrisă ca fiind fără inimă. De ce? Pentru că Brian era un fel de Mary-Kate a fraternității lui. Jucător tipic american de lacrosse, dăruit cu o înfățișare extrem de atrăgătoare și cu un tată bogat, care era bancher de investiții, Brian patrona fără efort cercul lor social. Toate fetele din suroritate îl venerau pe Brian, iar ea știa sigur că jumătate din ele s-ar fi cuplat cu el dacă le dădea cel mai mic semn de încurajare.

Ei bine, n-aveau decât să îl ia.

Sophia mergea mai departe prin mulțime când formația termină un cântec și îl începu pe următorul. Le văzu pe Marcia și pe Ashley lângă ringul de dans vorbind cu trei băieți care purtau blugi strâmți și pălării de cowboy și pe care îi bănuia cu câțiva ani mai în vârstă decât fetele. Sophia se îndreptă spre ei și, când întinse mâna după Marcia, colega ei se întoarse arătând aproape amețită. Sau, mai bine zis, beată.

— O, hei! spuse ea trăgănând cuvintele. O trase pe Sophia mai în față. Băieți, ea e colega mea de cameră, Sophia. Ei sunt Brooks și Tom... și... Marcia miji ochii către cel din mijloc. Tu cine ești?

— Terry, spuse el.

— Bună, spuse Sophia mecanic. Se întoarse din nou spre Marcia. Putem vorbi între patru ochi?

— Chiar acum? se încruntă Marcia. Se uită la băieți, apoi se întoarse spre Sophia fără să își ascundă enervarea. Ce s-a întâmplat?

— Brian e aici, șuieră Sophia.

Marcia se uită la ea cu ochii întredeschiși, ca și cum încerca să se asigure că auzise bine, înainte de a da din cap. Cele două se retraseră ceva mai departe de ringul de dans. Zgomotul nu era la fel de asurzitor, dar Sophia tot era nevoită să ridice vocea ca să fie auzită.

— A venit aici după mine. Din nou.

Marcia se uită peste umărul Sophiei.

— Unde e?

— La mese, cu toți cei de la școală. A venit cu Jason și Rick.

— De unde știa că ai să fii aici?

— Nu e tocmai un secret. Jumătate din campus știa că vom fi aici în seara asta.

În timp ce Sophia spumega, Marcia se întoarce spre unul dintre băieții cu care vorbea, apoi se întoarce din nou către Sophia cu o urmă de nerăbdare.

— Bine... e aici. Ridică din umeri. Ce vrei să faci?

— Nu știu, spuse Sophia încrucișând brațele.

— Te-a văzut?

— Nu cred, spuse ea. Nu vreau să facă o scenă.

— Vrei să mergi să vorbești cu el?

— Nu. Sophia scutură capul. De fapt, nu știu ce vreau.

— Atunci, liniștește-te. Ignoră-l. Stai cu mine și cu Ashley o vreme. Nu trebuie să ne întoarcem la mese. Poate pleacă. Și dacă ne găsește aici, am să încep eu să flirtez cu el. Să-i distrag atenția. Gura i se curbă într-un zâmbet provocator. Știi că îi plăcea de mine cândva. Înainte de tine, adică.

Sophia o trase mai tare de braț.

— Poate ar trebui să plecăm.

Marcia dădu din mână.

— Cum? Suntem la distanță de o oră de campus și niciuna dintre noi nu e cu mașina. Am venit cu Ashley, ții minte? Și știu sigur că ea nu va vrea să plece.

Sophia nu se gândise la asta.

— Haide, o ademeni Marcia. Hai să bem ceva. Are să-ți placă de băieții ăștia. Sunt la doctorat la Duke.

Sophia scutură din cap.

— Nu am chef să vorbesc acum cu niciun băiat.

— Atunci, ce vrei să faci?

Sophia observă cerul nopții în capătul hambarului și simți deodată o dorință copleșitoare să iasă din locul acela înțesat de lume și mirosind a transpirație.

— Cred că am nevoie de puțin aer curat.

Marcia se uită în aceeași direcție, apoi se uită din nou la Sophia.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu-i nevoie. Te găesc eu din nou. Doar stai prin zona asta, bine?

— Da, sigur, fu de acord Marcia, vizibil ușurată. Dar pot să merg cu tine...

— Nu-ți face griji. Nu stau mult.

Când Marcia se întoarse spre prietenii ei, Sophia porni spre fundul hambarului, observând că mulțimea se dispersa pe măsură ce se îndepărta de ringul de dans și de formație. Câțiva bărbați încercară să îi atragă atenția când trecu pe lângă ei, dar îi ignoră, refuzând să îi distragă cineva atenția.

Ușile imense de lemn fuseseră deschise și proptite și, de îndată ce păși afară, simți un val de ușurare. Muzica nu mai era așa de tare, iar aerul curat de toamnă era ca un balsam pe pielea ei. Nu își dăduse seama de cât de cald era înăuntru. Se uită în jur, sperând să găsească un loc pe care să se așeze. În lateral era un stejar masiv, cu ramurile cioturoase întinse în toate direcțiile, iar aici și colo oamenii stăteau în grupuri mici, fumând și sorbind din băuturi. După o clipă, realizează că se aflau toți într-un soi de împrejmuire mare, legată cu balustrade de lemn, dispuse radial pe laturile hambarului; cu siguranță fusese un fel de țarc pentru animale.

Nu erau mese. Oamenii stăteau în schimb ori pe balustrade, ori sprijiniți de ele; un grup stătea cocoțat pe ceva ce i se părea a fi o roată veche de tractor. Mai departe în lateral, un bărbat singur, cu pălărie de cowboy pe cap, privea spre pășunea din apropiere, cu fața în umbră. Sophia se întrebă dacă și el era la doctorat la Duke, dar bănuia că nu. Cumva, pălăriile de cowboy și doctoratul la Duke nu păreau să meargă bine împreună.

Porni spre o porțiune liberă a balustradelor, la distanță de câțiva stâlpi de gard de cowboy-ul solitar. Deasupra ei, cerul era senin ca un clopot de sticlă, iar luna se ivea chiar pe deasupra copacilor, în depărtare. Își sprijini coatele pe balustradele dure de lemn și privi în jur. În dreapta erau

tribunele de rodeo, de unde privise mai devreme concursul de călărit tauri; chiar în spatele lor se aflau niște pajiști împrejmuite în care se aflau taurii. Deși țarcurile nu erau luminate, câteva dintre luminile arenei erau încă aprinse, scaldând animalele într-o strălucire spectrală. În spatele ocoalelor, se aflau vreo douăzeci-treizeci de camionete și de rulote înconjurate de proprietari. Chiar și de la distanță, Sophia vedea capetele aprinse ale țigărilor pe care le fumau unii dintre ei și auzea când și când clinchetul de sticle. Se întreba pentru ce era folosit locul acesta când nu se făcea rodeo în oraș. Se organizau concursuri de echitație? Concursuri pentru câini? Bălciuri? Altceva? Locul avea un aer părăsit, dărăpănat, sugerând că era abandonat de peste un an. Hambarul șubred întărea senzația, dar ce știa ea? Ea se născuse și crescuse în New Jersey.

Cel puțin asta ar fi spus Marcia. O spunea încă de când erau în anul al doilea și la început fusese amuzant, apoi se uzase gluma, iar acum era din nou amuzantă, ca un fel de poantă cu tradiție între ele două. Marcia era din Charlotte, născută și crescută la distanță de câteva ore de Wake Forest. Sophia încă își amintea reacția ei surprinsă când îi spusese că era din Jersey. De fapt, Sophia ar fi putut la fel de bine să spună că fusese crescută pe Marte. Trebuia să admită că reacția Marciei fusese absolut impertinentă. Povestea lor era total diferită. Marcia era sora mai mică din doi frați; tatăl ei era chirurg ortoped, iar mama, avocat specializat în problemele de mediu. Fratele mai mare era în ultimul an la facultatea de drept la Vanderbilt și, deși familia ei nu figura pe lista Forbes, făcea parte din pătura privilegiată. Era genul de fată care lua lecții de echitație și de dans și care primea un Mercedes decapotabil la împlinirea vârstei de șaisprezece ani. Sophia, de cealaltă parte, era copilul unor imigranți. Mama ei era franțuzoaică, iar tatăl ei era din Slovacia și veniseră în țară doar cu banii din buzunar. Deși erau oameni educați – tatăl ei era chimist, iar mama farmacistă – vorbeau puțin engleza și petrecuseră mulți ani făcând munci domestice și locuind în apartamente mici și dărăpănate, până când adunaseră destui bani cât să își deschidă propriul

magazin alimentar. În timp, făcuseră încă trei copii – Sophia era cea mai mare –, iar ea crescuse lucrând cot la cot cu părinții ei la magazin, după ore sau la sfârșit de săptămână.

Afacerea mergea binișor, destul cât să aibă cu ce se întreține, dar doar atât. La fel ca mulți alți studenți buni din clasa ei, până în ultimele luni înainte de absolvire, Sophia se așteptase să urmeze cursurile la Rutgers. Se înscriesese la Wake Forest dintr-un capriciu deoarece îndrumătorul i-o sugerase, dar nu și-ar fi putut permite să meargă acolo niciodată, nici nu știa prea multe despre locul acela, în afară de fotografiile frumoase postate pe website-ul universității. Dar, spre surprinderea mai ales a ei, Wake Forest îi oferise o bursă care acoperea taxele, așa că în august Sophia se urcase în autobuz spre New Jersey, în drum spre o destinație practic necunoscută, unde avea să petreacă o mare parte din următorii patru ani.

Fusese o decizie importantă, cel puțin din punct de vedere al educației. Wake Forest era o universitate mai mică decât Rutgers, ceea ce însemna că și clasele erau mai mici și profesorii din Departamentul de Istoria artei erau mai pasionați de predare. Dăduse deja un interviu pentru un stagiu la Muzeul de Artă din Denver – și nu, nu o întrebaseră nimic despre rolul ei în Chi Omega – despre care credea că decursese bine –, dar încă nu primise răspuns. Vara trecută, reușise și să strângă destui bani cât să își cumpere prima ei mașină. Nu era mare lucru – o Toyota Corolla veche de unsprezece ani, cu peste 160.000 kilometri la bord, cu o îndoitură în portiera din spate și câteva zgârieturi –, dar pentru Sophia, care crescuse mergând pe jos sau luând autobuzul peste tot, era o eliberare să poate veni și pleca după pofta inimii.

Lângă balustradă, se strâmbă. Ei bine, cel puțin cu excepția serii de față. Dar era vina ei. Ar fi putut să conducă, dar...

De ce naiba venise Brian în seara asta? Ce credea că avea să se întâmple? Chiar credea că o să uite tot ce îi făcuse – nu o dată, ci de trei ori? Că avea să îl primească înapoi la fel ca înainte?

Nici măcar nu îi era dor de el. Nu avea de gând să îl ierte și, dacă nu ar fi urmărit-o, se îndoia că s-ar fi gândit măcar la el. Dar tot era capabil să îi strice seara, iar lucrul acesta o deranja. Pentru că ea *permitea* acest lucru. Pentru că îi permitea să aibă putere asupra ei.

Ei bine, până aici, se hotărî ea. Avea să se întoarcă și să stea cu Marcia și cu Ashley și băieții aceia de la Duke; și ce dacă o găsea Brian și voia să vorbească? Avea să îl ignore. Și dacă încerca să se bage peste distracția ei? Ei bine, poate avea chiar să îl sărute pe unul dintre băieți ca să se asigure că Brian știa că trecuse mai departe și gata.

Zâmbi la aceste gânduri și se întoarse de lângă balustradă, dând peste cineva și aproape pierzându-și echilibrul.

— Ah... scuză-mă, spuse ea mecanic încercând să se redreseze. Când mâna i se sprijini pe pieptul lui și privi în sus, îl recunoscuse și se trase înapoi.

— Hei, spuse Brian prinzându-o de umeri.

Sophia își recăpătase deja echilibrul și evaluase situația, având o senzație grețoasă de anticipare. O găsisese. Erau față în față și erau singuri. Tot ceea ce încercase să evite de la despărțire. Minunat!

— Iartă-mă că te-am speriat! Ca și Marcia, Brian târăgăna cuvintele, lucru care nu o lua prin surprindere – Brian nu scăpa nicio ocazie să se îmbete. Nu te-am găsit la mese și am avut o bănuială că ai să fii pe aici...

— Ce vrei, Brian? îi tăie ea vorba.

El tresări auzindu-i tonul vocii. Dar, ca de obicei, își reveni repede. Așa făceau mereu oamenii bogați – oamenii *răsfățați*.

— Nu vreau nimic, spuse el bângâind o mână în buzunarul blugilor. Când se clătină puțin, Sophia își dădu seama că era beat turtă.

— Atunci de ce ești aici?

— Te-am văzut stând singură și m-am gândit să vin să mă asigur că ești în regulă. Înclină capul, încercând să aplice strategia „Sunt tare de treabă”, dar ochii injectați îi zădărniceau efortul.

— Eram bine până să vii tu.

Brian ridică o sprânceană.

— Au! Ești aspră.

— E și normal. Mă urmărești ca un obsedat.

El dădu din cap, ca și cum era de acord cu ce spunea ea. Și, desigur, ca să arate că îi accepta disprețul. Era bun să joace într-un videoclip numit *Cum s-o faci pe fosta ta iubită să te ierte... din nou*.

— Știu, zise el chiar la timp. Îmi pare rău.

— Chiar îți pare?

El ridică din umeri.

— N-am vrut să se termine așa... și am vrut doar să-ți spun că îmi e rușine pentru tot ce s-a întâmplat. Nu meritai așa ceva și nu te învinuiesc pentru că te-ai despărțit de mine. Îmi dau seama că am fost...

Sophia clătină din cap, obosită deja să îl asculte.

— De ce faci asta?

— Ce să fac?

— Asta, spuse ea. Tot teatrul ăsta de doi bani. Să vii aici, să te prefaci trist și împăciuitor. Ce vrei?

Întrebarea ei păru să îl ia prin surprindere.

— Încerc doar să-mi cer iertare...

— Pentru ce? întrebă ea. Pentru că m-ai înșelat a treia oară? Sau pentru că m-ai mințit de când te știu?

Brian clipi.

— Haide, Sophia, spuse el. Nu fi așa! Nu am niciun gând ascuns – serios. Nu vreau să stai tot anul și să simți că trebuie să te ferești de mine. Am trecut prin prea multe pentru așa ceva.

În ciuda bâlbâielilor ocazionale, părea aproape credibil. Aproape.

— Nu pricepi, așa-i? Se întrebă dacă el chiar credea că are să-l ierte. Știu că nu *trebuie* să te evit. *Vreau* să te evit.

Brian se uită la ea, vizibil nedumerit.

— De ce te porți așa?

— Glumești?

— După ce te-ai despărțit de mine, am știut că am făcut cea mai mare greșală din viața mea. Pentru că am nevoie de tine. Ești bună pentru mine. Mă faci să fiu un om mai bun. Și dacă nu putem fi împreună, mi-ar plăcea să cred că ne

putem întâlni să stăm de vorbă câteodată. Doar să vorbim. Cum făceam înainte. Înainte să stric eu totul.

Sophia deschise gura să răspundă, dar bravada lui o lăsă fără grai. Chiar credea că avea să îl creadă din nou?

— Hai, spuse el încercând să o ia de mână. Hai să bem ceva și să vorbim. Putem să trecem peste asta...

— Nu mă atinge! Vocea ei răsună cu asprime.

— Sophia...

Ea plecă de lângă balustradă, departe de el.

— Am spus să nu mă atingi!

Pentru prima dată, văzu în expresia lui o umbră de furie când o apucă de încheietură.

— Calmează-te...

Sophia își trase mâna încercând să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

Însă el se apropie așa de mult încât Sophia simți mirosul acru de bere în răsufierea lui.

— De ce trebuie să faci mereu o scenă? întrebă el.

Luptându-se să scape, ridică ochii spre el și simți un val de teamă. Nu îl recunoștea pe acest Brian. Avea sprâncenele împreunate, aproape brăzdate, fălcile îi erau încleștate și umflate. Sophia încremeni, încercând să se îndepărteze de răsufierea lui fierbinte și greoaie. Mai târziu, avea să își amintească doar cum paralizase de frică, până la auzul vocii din spatele ei.

— Să-i dai drumul, spuse vocea.

Brian se uită într-acolo și din nou la ea, strângând-o mai tare.

— Doar stăm de vorbă, spuse el cu mușchii fălcilor contractați.

— Mie nu mi se pare că doar stați de vorbă, spuse vocea. Și nu te rog să-i dai drumul. Îți spun să-i dai drumul.

Nu puteai confunda avertismentul din vocea aceea, dar, spre deosebire de alte schimburi de replici încărcate de adrenalină la care fusese martoră în casele băieților, vocea asta părea calmă.

Brian recunoscuse amenințarea după o clipă, dar nu se lăsă deloc intimidat.

— Totul e sub control. Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta?

— E ultima șansă, se auzi vocea. Nu vreau să te rănesc. Dar am s-o fac.

Prea agitată ca să se întoarcă, Sophia observă privitorii de lângă hambar care începuseră să se apropie. Cu colțul ochiului, văzu doi bărbați care se ridicau de pe roata de tractor și veneau spre ei; alți doi săriră de pe balustradă, apropiindu-se cu pălăriile pe ochi.

Ochii injectați ai lui Brian priviră spre ei, apoi se uită peste umărul Sophiei la bărbatul care tocmai vorbise.

— Ce? Acum îți chemi prietenii?

— N-am nevoie de ei ca să mă ocup de tine, spuse străinul cu vocea liniștită.

Auzind asta, Brian o împinse pe Sophia mai încolo, eliberând-o din strânsoare. Apoi se întoarse și făcu un pas spre cel care vorbea.

— Chiar vrei să facem asta?

Când se întoarse, Sophiei îi fu ușor să înțeleagă motivul pentru fanfaronada lui Brian. Acesta avea aproape doi metri înălțime și peste 90 kilograme; mergea la sală de cinci ori pe săptămână. Bărbatul care îl amenințase era ceva mai scund, slab și musculos; purta o pălărie de cowboy care părea cam ponosită.

— Pleacă de aici, spuse cowboy-ul dându-se cu un pas în spate. Nu-i nevoie să stricăm petrecerea și mai mult.

Brian îl ignoră. Cu o viteză surprinzătoare, se aruncă spre bărbatul mai scund cu brațele desfăcute, vrând să îl pună la pământ. Sophia recunoscuse manevra, îl văzuse pe Brian stâlcind nenumărați oameni pe terenul de lacrosse și știa exact ce urma să se întâmple: Brian cobora capul și se înfîșea zdravăn cu picioarele, doborându-l pe celălalt ca pe un copac tăiat. Și totuși... deși Brian făcu exact ce credea ea, nu se întâmplă la fel ca altădată. Când Brian se apropie, celălalt bărbat rămase cu un picior pe loc, se aplecă în partea opusă, balansă brațele și se folosi de mișcarea lui Brian ca să îl dezechilibreze. O clipă mai târziu, Brian era cu fața la pământ și cu cizma de cowboy roasă a celui lalt pe ceafă.

— Potolește-te acum, spuse cowboy-ul.

Brian începu să se zbată sub cizmă, pregătindu-se să se ridice, dar cu o săritură iute – în timp ce își ținea cizma fixată pe gâtul celui prăbușit – bărbatul apăsă celălalt picior pe degetele adversarului, apoi mută repede piciorul. Țintuit la pământ, Brian își trase mâna și urlă, în timp ce cizma rămase apăsată pe gâtul lui și mai tare.

— Nu te mai mișca, altfel are să te doară și mai rău. Cuvintele cowboy-ului erau clare și lente, ca și cum se adresa unui prostovan.

Încă uimită de rapiditatea cu care se întâmplase totul, Sophia îl privi pe cowboy. Recunoscuse silueta pe care o observase stând singură lângă balustradă când ieșise din hambar și văzu că încă nu se uitase la ea. Părea însă hotărât să țină piciorul pe loc, ca și cum țintuia cu grijă un șarpe cu clopoței pe platoul canionului. Ceea ce și făcea, oarecum.

Întins la pământ, Brian începu să se zbată din nou. Cowboy-ul repetă figura cu degetele, rămânând cu cizma cealaltă pe gâtul lui Brian. Acesta își înghiți un scâncet și se potoli. Abia atunci se uită cowboy-ul la Sophia, cu ochi albaștri și pătrunzători care reflectau lumina din hambar.

— Dacă vrei să pleci, sugeră el, îl mai țin eu aici un pic.

Părea calm, ca și cum ceea ce se întâmpla era ceva obișnuit. Străduindu-se să găsească răspunsul cuvenit, Sophia remarcă părul brunet și ciufulit care se ivea de sub pălăria bărbatului și își dădu seama că nu era mult mai în vârstă față de ea. Îi părea oarecum cunoscut, dar nu fiindcă îl văzuse lângă balustradă mai devreme. Îl văzuse în altă parte, poate înăuntru, dar nici asta nu era. Nu reușea să își dea seama.

— Mulțumesc, spuse ea. E în regulă.

De îndată ce îi auzi vocea, Brian începu iar să se zbată; sfârși din nou trăgându-și mâna înapoi printre urlete de durere.

— Ești sigură? întrebă cowboy-ul. Mi se pare că-i cam nervos.

Puțin spus, se gândi ea. Era convinsă că Brian era *furios*. Nu își putu stăpâni un zâmbet ușor.

— Cred că și-a învățat lecția.

Cowboy-ul părea că se gândește la răspunsul ei.

— Poate ar trebui să-l întreb, sugeră el apăsându-și pălăria pe cap. Ca să te asiguri.

Luându-se chiar și pe ea prin surprindere, Sophia îi zâmbi înainte de a se apleca în față.

— Brian, ai să mă lași în pace?

Lui Brian îi scăpă un scâncet înăbușit.

— Dă-l jos de pe mine! Am să-l omor...

Cowboy-ul oftă, proptindu-și cizma și mai tare pe gâtul lui Brian. De data asta, fața acestuia era apăsată zdravăn în țărână.

Sophia se întoarse spre cowboy, apoi din nou spre Brian.

— Asta înseamnă da sau nu, Brian? întrebă ea.

Cowboy-ul râse, lăsând la vedere dinți albi și drepți și un zâmbet copilăresc.

Deși nu observase mai devreme, alți patru cowboy îi înconjuraseră între timp, iar Sophia se întrebă dacă tot incidentul putea deveni mai incredibil de atât. I se părea că nimerise pe platoul de filmare al unui film western vechi și realiză deodată unde îl mai văzuse pe acest cowboy. Nu în hambar, ci mai înainte, la rodeo. Era cel despre care Marcia spusese că era apetisant. Călărețul care luase toate premiile.

— Te descurci, Luke? întrebă unul dintre bărbați. Ai nevoie de o mână de ajutor?

Cowboy-ul cu ochi albaștri clătină din cap.

— Deocamdată îl țin. Da' dacă nu se potolește, am să-i sparg nasu' indiferent dacă-i place sau nu.

Sophia se uită la el.

— Tu ești Luke?

El dădu din cap aprobator.

— Tu?

— Sophia.

El își duse mâna la pălărie.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sophia.

Zâmbind răutăcios, se uită din nou în jos la Brian.

— Dacă-ți dau drumul, o lași pe Sophia în pace?

Învins, Brian încetă să se mai miște. Încet dar sigur, presiunea de pe gâtul lui se ridică, iar Brian întoarse capul

cu grijă.

— Ia-mi cizma de pe gât! mormăi el cu o expresie atât arogantă, cât și temătoare.

Sophia se foia de pe un picior pe altul.

— Poate ar trebui să-l lași să se ridice, spuse ea.

După o clipă, Luke ridică cizma și se dădu înapoi. În clipa aceea, Brian sări în picioare, cu trupul încordat. Era zgâriat la nas și pe obraz și avea țărână între dinți. În timp ce cercul de cowboy se apropia, Brian se întorcea de la unul la altul, dând din cap într-o parte și în alta.

Deși era beat, Brian nu era prost și, după ce îi aruncă o privire încruntată Sophiei, făcu un pas în spate. Cei cinci cowboy rămaseră pe loc părănd că nu le pasă ce se întâmplă, dar Sophia simțea că era doar o impresie. Erau pregătiți pentru orice ar fi încercat Brian să facă, dar acesta se dădu în spate încă un pas și arătă cu degetul la Luke.

— Noi doi n-am terminat, se răsti el. Pricepi?

Lăsă cuvintele să își facă efectul, apoi se uită la Sophia. Pe fața lui se citea furia, dar și trădarea, apoi se întoarse și porni înapoi spre hambar.

3

LUKE

În mod obișnuit, nu s-ar fi băgat.

La naiba, oricine mergea prin baruri se lovise de situația asta la un moment dat, iar lucrurile se petreceau cu o previzibilitate aproape ridicolă: un cuplu care se distrează în oraș, beau amândoi, apoi – fără îndoială, alimentați de prea multă băutură – se iscă cearta. Unul începe să țipe la celălalt, celălalt țipă și el, furia crește și, în nouă cazuri din zece, bărbatul o bruschează pe femeie. O prinde de mână, de încheietură, de braț, de ce apucă. Și pe urmă?

Acolo se complicau lucrurile. Cu câțiva ani în urmă, când călărea la Houston, se aflase în aceeași situație. Se relaxa într-un bar din zonă când o femeie și un bărbat începură să se certe. După vreo două minute, țipând tot mai tare, începu agresiunea și Luke interveni și de data aceea – doar ca să fie respins și de bărbat, și de femeie, strigând amândoi la el să îi lase naibii în pace și să își vadă de treaba lui. Se trezise deodată că femeia îl zgâria cu unghiile pe față și îl trăgea de păr, în timp ce el se încăiera cu bărbatul. Din fericire, nu se întâmplase ceva foarte grav – interveniseră repede alții ca să îi despartă pe cei trei. Luke se îndepărtase atunci clătănând din cap și jurând că din acel moment avea să își vadă de treburile lui. La naiba, dacă voiau să se poarte ca niște cretini, de ce să încerci să îi oprești?

Asta voise să facă și acum. Nici măcar nu dorise să vină la petrecerea de după, dar îl convinseseră ceilalți călăreți care voiau să îi sărbătorească întoarcerea și să bea în cinstea victoriei lui. La urma urmei, câștigase atât runda *short go*⁵,

⁵ În competițiile de rodeo, există uneori trei nopți de concurs, fiecare călăreț având dreptul la o rundă pe noapte, numită *goround*. Primilor 20 de călăreți care au adunat cele mai multe puncte li se dă ocazia să mai călărească un taur, această rundă fiind numită *short go*. După

cât și concursul. Nu pentru că ar fi călărit deosebit de bine, ci fiindcă nimeni nu terminase cursa înainte de runda finală. Câștigase pentru că toți ceilalți pierduseră, dar uneori așa se petreceau lucrurile.

Se bucura că nimeni nu observase că înainte îi tremurau mâinile. Era prima dată când i se întâmpla și, deși voia să creadă că era din cauza pauzei lungi, știa care era adevăratul motiv. Știa și mama lui și îi spusese răspicat că era împotriva întoarcerii lui în arenă. Încă de când adusesese vorba de posibilitatea de a călări din nou, situația fusese tensionată între ei. De obicei o suna după un concurs, dar nu și în seara asta. Ei nu i-ar fi părut dacă era câștigător. Îi trimisese doar un mesaj după concurs și o anunțase că era în regulă. Nu primise răspuns.

După câteva beri, începuse să simtă cum năvala acidă a fricii se estompa încet-încet. Se retrăsese în camionetă după fiecare dintre cele două runde, simțind nevoia să fie singur și să își liniștească nervii. În ciuda faptului că stătea bine în clasament, se gândise chiar să abandoneze. Dar renunțase la idee și se întorsese pentru ultima rundă a seriei. În timp ce se pregătea pe culoar, îl auzise pe crainic vorbind despre accidentul lui și pauza care urmase. Taurul care îi căzuse la sorți – un taur năvăș pe nume Pump sau Dump – se răsucise sălbatic de îndată ce scăpase din boxă, iar Luke de-abia reușise să se țină de el până se auzise soneria. Aterizase dur după ce se eliberase din șa, dar nu se lovise și făcuse cu mâna mulțimii care îl aclama.

După aceea, urmaseră bătăile amicale pe spate și felicitările și nu putea să refuze atâția oameni care voiau să îi ofere ceva de băut. Oricum, nu era încă pregătit să meargă acasă. Avea nevoie de timp să se destindă, să reia în gând cursele. Putea întotdeauna să facă în minte schimbările pe care nu le putuse face în timpul rundeii și trebuia să se gândească la acei pași dacă avea de gând să continue. Deși

terminarea rundeii, călărețul cu cele mai multe puncte câștigă întreg concursul (n.tr.).

câștigase, echilibrul lui nu mai era ce fusese odată. Încă mai avea mult de muncă.

Tocmai relua în minte a doua rundă când observase fata pentru prima dată. Era greu să nu admiri cascada de păr blond și ochii pătrunzători; avea impresia că, asemenea lui, și ea se pierduse în propriile gânduri. Era frumoasă, dar, în afară de asta, înfățișarea ei avea un aer natural și echilibrat, genul acela de fată care se simțea bine indiferent că purta o pereche de blugi ori o rochie de seară. Nu era o amatoare de rodeo gătită, sperând să se cupleze cu unul dintre călăreți. Acestea se găseau la tot pasul în turneu – vreo două veniseră lângă el în hambar mai devreme și se prezentaseră –, dar nu era interesat să le încurajeze. Avusese de-a lungul anilor câteva aventuri de o noapte, destule cât să știe că în urma lor se simțea pustiu.

Dar fata de pe balustradă îl interesa. Era ceva diferit la ea, deși nu își dădea seama ce anume. Se gândi că poate era vorba de felul deschis, aproape vulnerabil în care privea în depărtare. Orice ar fi fost, simțea că în clipa aceea avea nevoie doar de un prieten. Se gândi să meargă să intre în vorbă cu ea, dar alungă ideea și se concentrează pe taurii din depărtare. În ciuda luminilor arenei, era prea întuneric să distingă toate detaliile, dar îl căuta cu privirea pe Big Ugly Critter⁶. Aveau să fie legați pentru totdeauna, se gândi el, și se întrebă într-o doară dacă taurul fusese deja încărcat în mașină. Se îndoia că stăpânul animalului avea de gând să conducă toată noaptea, ceea ce însemna că animalul era tot aici, dar avu nevoie de câteva clipe ca să îl găsească.

În timp ce se uita la Big Ugly Critter, apăruse fostul iubit beat. Era imposibil să nu le audă conversația, dar își reamintise să nu se implice. Și nu ar fi făcut-o, doar că bruta aceea uriașă o înșfăcase. Deja era evident că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el și, când auzi furia fetei blonde transformându-se în teamă, Luke se trezise sărind de pe balustradă. Știa că era posibil ca decizia lui să i se întoarcă

⁶ Creatură mare și urâtă (în engleză, în orig) (n.tr.).

împotrivă, dar, pe măsură ce se apropia de ei, se gândi din nou la felul în care arătase ea mai devreme și știu că nu avea de ales.

Luke privi cum fostul iubit se îndepărta și se întoarse să le mulțumească celorlalți călăreți că veniseră. Se îndepărtară unul câte unul, lăsându-l singur cu Sophia.

Deasupra lor, stelele se înmulțiseră pe cerul negru ca tăciunele. În hambar, formația termină un cântec și începu un altul, o piesă mai veche și cunoscută a lui Garth Brooks. Cu un oftat adânc, Sophia își lăsă brațele pe lângă trup, iar briza toamnei îi ridică părul ușor când se întoarse spre el.

— Îmi pare rău că te-am băgat în tărășenia asta, dar vreau să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut, spuse Sophia puțin sfioasă.

Fiind mai aproape acum, Luke observă verdele neobișnuit al ochilor ei și blândețea vorbelor, un sunet care îl ducea cu gândul la locuri îndepărtate. Pentru o secundă, se trezi că nu poate să spună nimic.

— Mă bucur că te-am ajutat, îngăimă într-un târziu.

Când văzu că el nu mai scoate o vorbă, Sophia își dădu o șuviță de păr după ureche.

— El... De obicei nu e așa nebun cum probabil îți imaginezi. Am fost împreună și nu e tocmai fericit că m-am despărțit de el.

— Mi-am dat seama, spuse Luke.

— Ai... auzit tot? Fața ei exprima un amestec de jenă și oboseală.

— Era cam greu să nu aud.

Sophia își mușcă buzele.

— Așa m-am gândit și eu.

— Dacă te face să te simți mai bine, promit c-am să uit, propuse el.

Ea răsă sincer, iar lui i se păru că aude o urmă de ușurare în râsul acela.

— Și eu am să fac tot posibilul să uit, spuse ea. Îmi doresc

numai...

Când vocea i se stinse, Luke termină vorba pentru ea.

— S-a terminat și gata, presupun. Cel puțin pentru seara asta.

Ea se întoarce, zăbovind cu privirea asupra hambarului.

— Sper să fie așa.

Luke râcăia pământul cu picioarele, ca și cum încerca să scoată vorbele din el.

— Presupun că prietenii tăi sunt înăuntru?

Sophia urmărea siluetele care mergeau care încotro în hambar și în afara lui.

— Suntem câteva prietene aici, spuse ea. Sunt la școală la Wake Forest, iar colega mea și fetele din suroritate au decis că aveam nevoie de o seară în oraș.

— Probabil se întreabă unde ești.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Se distrează mult prea bine ca să își bată capul cu așa ceva.

Dintr-un copac care străjuia țarcul se auzi țipătul unei bufnițe de pe o creangă joasă și amândoi se întoarseră când îl auziră.

— Vrei să merg cu tine înăuntru? Adică, în caz că mai apare vreo problemă?

Sophia îl luă prin surprindere clătinând din cap.

— Nu. Cred că e mai bine dacă mai stau un pic aici. Brian o să aibă timp să se calmeze.

„Doar dacă nu mai bea”, se gândi Luke. *Las-o baltă. Nu e treaba ta, își aminti el.*

— Atunci preferi să fii singură?

Pe fața ei apăru o umbră de amuzament.

— De ce? Te plictisesc?

— Nu, spuse el scuturând din cap. Deloc. Doar că nu voiam...

— Glumesc.

Sophia se apropie de balustradă și își sprijini coatele de gard. Se aplecă în față și se întoarce spre el zâmbind. Luke veni ezitant lângă ea.

Sophia privi în depărtare, admirând dealurile domoale, des întâlnite în această parte a statului. Luke îi studia în tăcere

trăsăturile observând cercelul mic din lobul urechii și încercând să își dea seama ce trebuia să spună.

— În ce an ești la facultate? întrebă el în cele din urmă. Știa că e o întrebare prostească, dar atât îi venise în minte.

— Sunt în ultimul an.

— Înseamnă că ai... douăzeci și doi de ani?

— Douăzeci și unu. Sophia se întoarse spre el.

— Dar tu?

— Sunt mai mare.

— Nu cu mult, așa zice. Ai fost la facultate?

— Nu prea era de mine. Luke ridică din umeri.

— Și îți câștigi existența călărind tauri?

— Uneori, răspunse el. Când rămân călare, vreau să spun. Dar alteori sunt doar o jucărie pentru taur, până când scap de el.

Sophia ridică o sprânceană.

— Ai fost destul de impresionant azi acolo.

— Îți amintești de mine?

— Sigur că da. Ești singurul care i-a călărit pe toți. Ai câștigat, nu?

— Am avut o seară destul de bună, recunosc el.

Sophia își împreună mâinile.

— Deci te cheamă Luke...

— Collins, completă el.

— Așa, spuse ea. Crainicul vorbea numai despre tine înainte de runda ta.

— Și?

— Ca să fiu sinceră, nu prea eram atentă. Atunci nu știam că ai să ajungi să mă salvezi.

Luke căută o urmă de sarcasm în vocea ei, dar nu remarcă niciuna, ceea ce îl miră. Arătând cu degetul mare spre roata de tractor, îi spuse:

— Și băieții aceia au venit să te ajute.

— Dar ei n-au intervenit. Tu ai făcut-o. Ea lăsă comentariul să plutească puțin în aer. Pot să te întreb ceva, totuși? continuă ea. M-am tot întrebat toată seara.

Luke agăța o așchie de pe balustradă.

— Spune.

— De ce Dumnezeu să călărești tauri? Mi se pare că ai putea să mori acolo.

„Cam așa ceva”, se gândi el. Asta voia să știe toată lumea. Răspunse cum răspundea întotdeauna.

— E, pur și simplu, ceva ce am vrut să fac mereu. Am început când eram copil. Cred că am călărit primul vițel când aveam patru ani, iar în clasa a treia călăream deja tăurași.

— Dar cum ai început? Cine te-a introdus?

— Tata, spuse el. El a făcut rodeo mulți ani. Cai sălbatici înșeuăți.

— E altfel decât cu tauri?

— Sunt cam aceleași reguli, doar că ești pe cal. Durează opt secunde în care te ții cu o mână, timp în care animalul încearcă să te arunce.

— Dar caii nu au coarne cât bâtele de baseball. Și sunt mai mici și nu așa de răi.

El se gândi o clipă la vorbele ei.

— Aș zice că ai dreptate.

— Și de ce nu concurezi la cai înșeuăți în loc de tauri?

El o privi cum își dădea părul la o parte cu ambele mâini, încercând să prindă firele răzlețe.

— E o poveste lungă. Chiar vrei să știi?

— Altfel n-aș fi întrebat.

Luke își făcu de lucru cu pălăria.

— E viață grea, cred. Tata conducea o sută șaiszeci de mii de kilometri pe an, de la un rodeo la altul, doar ca să se califice pentru concursul național. E greu pentru familie când călătorești așa; nu doar că era plecat mai tot timpul, dar pe atunci nici nu se plătea prea bine. După cheltuielile cu drumul și cu taxele de înscriere, poate că i-ar fi rămas mai mult dacă lucra pe undeva pentru un salariu minim. El nu-și dorea așa ceva pentru mine și când a auzit de călăreții care aveau de gând să își lanseze propriul turneu, a crezut că erau șanse să se bucure de succes. Atunci m-a introdus și pe mine. Încă se călătorește mult, dar concursurile sunt în weekend și, de obicei, pot să ajung și să plec destul de repede. Și banii sunt mai mulți.

— Deci avea dreptate.

— Avea instincte foarte bune. În legătură cu orice. Spuse cuvintele fără să se gândească și, când văzu expresia Sophiei, își dădu seama că ea pricepuse. Oftă adânc. A murit acum șase ani.

Ea nu își mută privirea și întinse mâna din impuls, mângâindu-i brațul.

— Îmi pare rău, spuse.

Deși mâna ei abia îi atinse brațul, senzația persistă.

— E în regulă, zise el îndreptându-se. Simțea deja durerea musculară de după concurs și încerca să se concentreze asupra ei. În fine, de asta călăresc tauri.

— Și-ți place?

Asta era o întrebare grea. Mult timp se gândise că asta îl reprezenta, fără îndoială. Dar acum? Nu știa cum să răspundă pentru că nici el nu era sigur.

— De ce te interesează așa de mult? întrebă la rândul lui.

— Nu știi, spuse ea. Poate fiindcă e o lume despre care nu știi nimic? Sau poate am o curiozitate înăscută. Ori poate doar fac și eu conversație.

— Care dintre aceste variante e adevărată?

— Aș putea să-ți spun, spuse ea, cu ochii verzi seducători în lumina lunii. Dar care ar mai fi distracția? Lumea are nevoie de puțin mister.

Ceva se trezi în el când auzi provocarea ascunsă din vocea ei.

— De unde ești? întrebă el, simțind că îl atrage și bucurându-se de senzație. Înțeleg că nu ești de pe aici.

— De ce crezi asta? Vorbesc cu accent?

— Cred că depinde de unde ești. În Nord, eu aș fi cel cu accent. Dar nu reușesc să-mi dau seama de unde ești tu.

— Sunt din New Jersey. Sophia făcu o pauză. Fără glume, te rog.

— De ce aș glumi? Îmi place New Jersey.

— Ai fost vreodată acolo?

— Am fost în Trenton. Am călărit la câteva concursuri pe Arena Sovereign Bank. Știi unde e asta?

— Știu unde e Trenton, răspunse ea. E la sud de locul unde trăiesc eu, mai aproape de Philadelphia. Eu stau în

nord, lângă oraș.

— Ai fost în Trenton?

— De câteva ori. Dar n-am fost niciodată la arenă. Sau la un rodeo, de fapt. Asta e prima dată.

— Și cum ți se pare?

— În afară de faptul că m-a impresionat? Mi s-a părut că sunteți toți cam nebuni.

El râse, fermecat de sinceritatea ei.

— Tu știi numele meu de familie, eu nu-l știu pe al tău.

— Danko, spuse ea. Apoi, anticipând următoarea lui întrebare, spuse: Tata e din Slovacia.

— Asta-i pe lângă Kansas, nu?

Ea clipi. Gura i se deschise și se închise și, tocmai când se pregătea să îi explice conceptul de Europa, el ridică mâinile.

— Glumeam, spuse el. Știu unde e. Europa Centrală, a fost parte din fosta Cehoslovacie. Am vrut doar să-ți văd reacția.

— Și?

— Ar fi trebuit să fac o poză să o arăt prietenilor.

Ea se încruntă și îl împinse ușor.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Dar a fost amuzant.

— Da, recunosc eu. A fost amuzant.

— Deci dacă tatăl tău e din Slovacia...

— Mama e franțuzoaică. S-au mutat aici cu un an înainte să mă nasc eu.

El se întoarse spre ea.

— Serious...

— Pari surprins.

— Nu știu dacă am mai întâlnit până acum o persoană franco-slovacă. Făcu o pauză. La naiba, nu știu dacă am întâlnit pe cineva din New Jersey.

Când ea pufni în râs, el simți că se relaxează și știu că voia să audă din nou acel sunet.

— Și locuiești pe aproape? întrebă ea.

— Nu prea departe. Ceva mai la nord de Winston-Salem. Sunt chiar de dincolo de King.

— Sună fișos.

— Exact asta nu e. E un oraș mic, cu oameni prietenoși, dar asta e cam tot. Avem o fermă acolo.

— Noi?

— Eu și mama. De fapt, e ferma ei. Eu doar locuiesc și muncesc acolo.

— Adică... o fermă adevărată? Cu vaci, cai și porci?

— Are chiar și un hambar care îl face pe ăsta de aici să pară chiar nou.

Ea se uită la hambarul din spatele lor.

— Mă îndoiesc.

— Poate am să-ți arăt într-o zi. Să te duc să călărești pe cai și tot tacâmul.

Se uitară lung unul la altul, apoi ea îi puse din nou mâna pe braț.

— Cred că mi-ar face plăcere, Luke.

4

SOPHIA

Sophia nu era tocmai sigură de ce spusese asta. Cuvintele ieșiseră înainte să apuce să le oprească. Se gândi să încerce să dea înapoi sau să se prefacă în vreun fel, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu voia să facă asta.

Nu era vorba de înfățișarea lui, deși Marcia avusese dreptate. Arăta fără îndoială foarte bine într-un fel puțin copilăresc, având un zâmbet deschis, prietenos, completat de gropițe în obraji. Era zvelt și musculos, cu umeri lați care contrastau cu șoldurile înguste, iar cărlionții castanii și dezordonati de sub pălăria ponosită erau foarte sexy. Ceea ce ieșea în evidență însă erau ochii – întotdeauna o cucureau ochii frumoși. Ai lui erau de un albastru văratec, vii și atât de luminoși încât să te facă să bănuiești că purta lentile de contact, deși știa că lui Luke lucrurile acestea i s-ar fi părut ridicole.

Trebuia să admită, o încânta faptul că în ochii lui era evident atrăgătoare. Crescuse fiind cam stângace, cu picioare lungi și subțiri, cu șolduri inexistente și cu explozii ocazionale de acnee. Abia în al doilea an de liceu ajunsese să aibă nevoie de ceva mai mult decât de un sutien pe care să îl poarte la antrenament. Situația începuse să se schimbe în ultimul an, deși din cauza asta se simțea mai mult stânjenită și timidă. Chiar și acum, când se uita în oglindă, o mai vedea uneori pe adolescența care fusese cândva și rămânea surprinsă când nu o mai vedea și altcineva.

Oricât de măgulitoare ar fi fost admirația lui Luke, ceea ce îi plăcea cel mai mult era felul în care făcea el ca totul să pară ușor, de la calmul cu care se ocupase de Brian până la conversația lor sinuoasă. Nu îi lăsase impresia că încerca să o impresioneze, dar stăpânirea lui de sine îl făcea să pară foarte diferit de băieții pe care îi cunoscuse la Wake – mai ales de Brian.

Îi plăcea și faptul că se simțea confortabil să o lase singură

cu gândurile ei. Mulți oameni simțeau nevoia să umple orice moment de liniște, dar Luke se uita, pur și simplu, la tauri, mulțumindu-se să își urmeze propriul sfat. După o vreme, își dădu seama că muzica din hambar se oprise pentru un timp – cu siguranță formația lua o pauză – și se întrebă dacă Marcia avea să o caute. Descoperi că spera să nu o facă, cel puțin nu încă.

— Cum e să trăiești la o fermă? întrebă ea punând capăt liniștii. Ce faci toată ziua?

Îl privi cum își încrucișă picioarele, ținând vârful cizmei în pământ.

— Câte puțin din toate, cred. Mereu e câte ceva de făcut.

— De exemplu?

El își masă o mână cu cealaltă, gânditor.

— Păi, pentru început, dis-de-dimineată trebuie hrăniți caii, porcii și păsările și trebuie să le cureți staulele. Trebuie să verifici vitele. Trebuie să verific cireada în fiecare zi, să mă asigur că sunt în regulă – să nu aibă infecții la ochi, să nu se fi tăiat în sârma ghimpată, lucruri din astea. Dacă una e rănită sau bolnavă, încerc să mă ocup imediat. Apoi trebuie udate pășunile și, de câteva ori pe an, trebuie să mut vitele de pe o pășune pe alta, ca să aibă mereu iarbă bună. Pe urmă, tot de câteva ori pe an, trebuie să vaccinez cireada, ceea ce înseamnă să le legi una câte una și după aceea să le ții separate. Avem și o grădină de legume destul de mare pentru hrana noastră și trebuie să am grijă și de ea...

Ea clipi.

— Asta-i tot? glumi ea.

— Nu chiar, continuă el. Vindem dovleci, coacăze, miere și brazi de Crăciun pentru clienți, așa că uneori stau toată ziua să plantez, să curăț bălăriile și să irig sau să adun mierea din stupi. Și când vin clienții, trebuie să fiu acolo să leg pomii și să îi ajut să care dovlecii la mașină și așa mai departe. Și apoi, desigur, mereu se strică ceva și e nevoie de reparații, fie că e tractorul, mașina de teren, gardul sau hambarul, acoperișul de la casă. Îi apărui pe față o expresie tristă. Crede-mă, mereu e ceva de făcut.

— N-ai cum să faci singur toate astea, spuse Sophia

uimită.

— Nu. Mama muncește mult și ea, dar avem un tip care lucrează cu noi de mulți ani. José. El se ocupă de ce nu reușim noi. Și când e nevoie, aducem câte o echipă vreo două zile, ca să ne ajute să dăm formă copacilor sau pentru alte treburi.

Sophia se încruntă.

— Cum adică să dați formă copacilor? Te referi la brazii de Crăciun?

— În caz că te frământă treaba asta, brazii nu cresc ca niște triunghiuri frumoase. Trebuie să le tai crengile pe măsură ce cresc, ca să iasă așa cum vrei.

— Serios?

— Și trebuie să întorci și dovecii. Trebuie să ai grijă să nu putrezească la fund, dar vrei și să iasă rotunzi sau cel puțin ovali, altfel nu-i cumpără nimeni.

Sophia strâmbă din nas.

— Deci îi învârți efectiv?

— Da. Și trebuie să ai grijă să nu le rupi coada.

— Habar nu aveam.

— Mulți oameni nu știu. Dar poate că și tu știi multe lucruri pe care eu nu le știu.

— Știai unde e Slovacia.

— Mi-au plăcut întotdeauna istoria și geografia. Dar dacă mă întrebi de chimie sau algebră, m-ai pierdut.

— Nici mie nu prea mi-a plăcut matematica.

— Dar erai bună la asta. Pariez că erai printre cei mai buni din clasă.

— De ce spui asta?

— Urmezi cursuri la Wake Forest, răspunse el. Cred că ai avut numai note bune la fiecare materie la școală. Aici ce studiezi?

— Nu studiez cum să fii fermier, evident.

El zâmbi din nou, arătându-și gropițele. Ea dădea cu unghia pe balustradă.

— Mă specializez în istoria artei.

— Asta te-a interesat întotdeauna?

— Cătuși de puțin, spuse ea. Când am ajuns prima dată la

Wake, habar n-aveam ce voiam să fac în viață și am urmat tot felul de cursuri la care merg bobocii, sperând să dau peste ceva. Voiam să gădesc ceva care să... mă pasioneze, știi?

Când se opri, simți că el o privește concentrat și hotărât. Interesul lui autentic îi aminti din nou cât de diferit era de băieții din campus pe care îi cunoștea.

— În fine, când eram în anul al doilea, m-am înscris la un curs despre impresionismul francez, mai mult ca să-mi completez orarul, nu dintr-un motiv anume. Dar profesorul era minunat – inteligent, interesant și motivant, exact cum trebuie să fie un profesor. Făcea ca arta să prindă viață și să pară cumva *relevantă*... și, după câteva cursuri, mi s-a aprins beculețul. Știam ce voiam să fac și, cu cât mergeam la mai multe cursuri, cu atât mai mult știam că voiam să fac parte din lumea aceea.

— Pariez că te bucuri că ai urmat cursul ăsta, așa-i?

— Da... părinții mei, nu prea. Voiau să dau la Medicină, la Drept sau Contabilitate. Ceva care avea să îmi garanteze o slujbă după absolvire.

El trase de un capăt al cămășii.

— Din câte știi eu, e important să ai o diplomă. Probabil că poți să te angajezi oriunde.

— Asta le spun și eu. Dar visul meu e să lucrez într-un muzeu.

— Păi, fă asta.

— Nu e chiar așa ușor cum crezi. Sunt foarte multe specialități în istoria artei și doar câteva posturi de stagiaari. Și apoi, multe muzee o duc greu, ceea ce înseamnă că fac reduceri de personal. Am fost destul de norocoasă să obțin un interviu la Muzeul de Artă din Denver. Nu e un post plătit, e mai mult o stagiatură, dar au spus că e posibil să îl transforme într-o slujbă cu salariu. Ceea ce, desigur, aduce după sine întrebarea despre cum am să-mi pot plăti facturile în timp ce lucrez acolo. Și n-aș vrea să mă întrețină părinții mei, nici nu și-ar permite. Am o soră mai mică la Rutgers și încă două surori care încep în curând colegiul și...

Nu mai spuse nimic, descurajată pentru o clipă. Luke

părea că îi citește gândurile, așa că nu insistă.

— Cu ce se ocupă părinții tăi? întrebă în schimb.

— Au un magazin alimentar. Cărnuri și brânzeturi. Pâine proaspătă. Sendvișuri de casă și supe.

— Mâncare bună?

— Grozav!

— Și dacă intru vreodată acolo, ce ar trebui să comand?

— Nu dai greș cu nimic. Mama face o supă de ciuperci minunată. E preferata mea, dar suntem vestiți pentru cotletul cu brânză. La prânz e mereu coadă și asta comandă cei mai mulți oameni. Acum câțiva ani, a luat chiar și un premiu. Cel mai bun sendviș din oraș.

— Da?

— O, da! Ziarul local a organizat un concurs și oamenii au votat. Tata a înrămat certificatul și acum e agățat deasupra casei de marcat. Poate am să-ți arăt într-o zi.

El își împreună mâinile, imitând gestul ei de mai devreme.

— Cred că mi-ar face plăcere, Sophia.

Ea râse, recunoscând replica și bucurându-se de felul în care el îi pronunța numele. Îl spunea mai încet decât era ea obișnuită, dar și mai dulce, silabele i se rostogoleau de pe limbă într-un ritm plăcut, fără grabă. Își aminti că erau străini, dar totuși nu așa părea. Se sprijini din nou de stâlpul gardului.

— Și băieții care au venit încoace... ai venit aici cu ei?

El privi în direcția lor, apoi se întoarse.

— Nu, spuse el. De fapt, nu-i cunosc decât pe câțiva dintre ei. Prietenii mei sunt înăuntru. Probabil le fac ochi dulci prietenelor tale, dacă vrei să știi adevărul.

— Și tu de ce nu ești acolo cu ei?

Luke duse un deget la pălărie și o dădu pe spate.

— Am fost. O vreme, cel puțin. Dar nu prea aveam chef de vorbă, așa că am venit aici.

— Acum văd că vorbești foarte bine.

— Cred că asta fac. Zâmbi sfios. Nu sunt prea multe de spus, în afară de ce ți-am povestit deja. Călăresc tauri și muncesc la ferma familiei. Viața mea nu-i chiar așa interesantă.

Ea îl studia cu atenție.

— Atunci spune-mi ceva ce nu spui altora de obicei.

— De exemplu, ce? spuse el.

— Orice, spuse ea ridicând mâinile. La ce te gândeai mai devreme, când stăteai singur acolo?

Luke se foi și se uită în altă parte. La început nu spuse nimic. Vrând să câștige timp, își încrucișă în schimb brațele pe balustradă.

— Ca să înțelegi, cred c-ar trebui să vezi, spuse el. Dar problema e că nu e tocmai aici.

— Dar unde e? întrebă ea nedumerită.

— Acolo, spuse el arătând spre țarcuri.

Sophia ezită. Toată lumea știa povestea: *O fată întâlnește un băiat care pare drăguț și de treabă, dar de îndată ce e singur cu ea...* Și totuși, uitându-se la el, nu auzea nicio alarmă. Nu știa motivul, dar avea încredere în el și nu doar fiindcă îi sărise în ajutor. Pur și simplu nu avea senzația că încerca să o cucerească; dimpotrivă, avea impresia că, dacă l-ar fi rugat să plece, ar fi plecat și nu avea să mai vorbească vreodată cu el. Și-apoi, o făcuse să rădă în seara asta. În timpul scurt petrecut împreună, uitase cu totul de Brian.

— Bine, răspunse ea. Sunt de acord.

Dacă răspunsul ei îl luase pe nepregătite, nu se observă. În schimb, dădu, pur și simplu, din cap și, punând amândouă mâinile pe vârful balustradei, sări grațios peste gard.

— Lăudărosule, îl tachină ea. Aplecându-se, se strecură printre bârne și, o clipă mai târziu, porniră spre țarcuri.

În timp ce traversau pășunea spre gardul îndepărtat, Luke păstra o distanță confortabilă. Sophia observa unduirile liniei gardului, marcând conturul pământului, și se minuna de cât de diferit era totul de locul în care crescuse. Îi dădu prin gând că ajunsese să aprecieze frumusețea liniștită, aproape austeră a peisajului. În Carolina de Nord existau o mie de orașele, fiecare cu istorie și caracter propriu și înțelegea de ce mulți localnici nu voiau să mai plece de acolo. În depărtare, pinii și stejarii, adunați laolaltă, formau o pânză impenetrabilă de întuneric. În spatele lor, muzica se auzea

tot mai încet, lăsând loc sunetului îndepărtat al greierilor de pe pajiște. În ciuda întunericii, simțea că Luke o privea, deși încerca să nu fie vizibil.

— E o scurtătură după gardul următor, spuse el. De acolo putem ajunge la camioneta mea.

Comentariul o luă prin surprindere.

— Camioneta ta?

— Nu-ți face griji, spuse el ridicând mâinile. Nu plecăm. Nici măcar nu ne urcăm în mașină. Cred doar că o să vezi mai bine din spate. E mai înaltă și e confortabilă. Am câteva scaune pliante în spate pe care le pot desface.

— Ai scaune pliante în spatele camionetei? Sophia miji ochii la el, neîncrezătoare.

Sigur că avea. Nu avea toată lumea? Marcia s-ar fi distrat *pe cinste* pe tema asta.

Ajunseseră deja la următorul gard, iar lumina de la arenă devenea tot mai puternică. El sări din nou cu ușurință peste gard, dar de data asta șipicile erau prea apropiate ca să se poată strecura. Sophia se cățără în schimb, cocoțată în vârf înaintea de a-și trece picioarele pe partea cealaltă. Îl apucă pe Luke de mâini și sări, bucurându-se de căldura lor aspră.

Merseră până la o poartă din apropiere și se întoarseră spre camionete. Luke porni spre una neagră și lucioasă, cu cauciucuri mari și un cadru cu becuri pe partea de sus, singura care era parcată cu botul în direcția opusă. Deschise ușa din spate și sări în mașină. Întinse din nou mâinile și, după ce o ridică repede, Sophia stătea lângă el.

Luke se întoarse și începu să caute, mutând lucrurile dintr-o parte în alta, cu spatele la ea. Sophia își încrucișă brațele, întrebându-se ce avea să creadă Marcia despre toate astea. Putea deja să își imagineze întrebările ei: *Vorbim despre băiatul acela drăguț, nu? Unde te-a dus? Ce-a fost în mintea ta? Dacă era nebun?* Între timp, Luke căuta mai departe prin grămada de obiecte. Sophia auzi un zgomot metalic, iar el apăru din nou lângă ea cu un scaun de care avea lumea de obicei la plajă. După ce îl deschise, îl așeză pe remorcă și îi făcu semn să șadă.

— Hai, ia loc. Va fi gata imediat.

Sophia nu se mișcă – văzând din nou în gând figura sceptică a Marciei –, apoi se decide: de ce nu? Toată seara părăsise oarecum fantastică, așa că faptul că stătea pe un scaun pliant în spatele camionetei unui călăreț de tauri era doar o prelungire firească. Se gândi că, în afară de Brian, ultima dată când rămăsese singură cu un băiat fusese în ultima vară înainte de a veni la Wake, când Tony Russo o dusese la banchet. Se știa de ani de zile, dar după absolvire nu se întâmplase mare lucru. Era drăguț și deștept – urma să plece la Princeton în toamnă –, dar punea mâinile întruna pe ea de la a treia întâlnire și...

Luke puse celălalt scaun lângă ea, întrerupându-i gândurile. Însă în loc să se așeze, sări din mașină și merse la portiera din dreptul locului șoferului, aplecându-se în cabină. După o clipă, se auzi radioul. Muzică country-western.

Desigur, își spuse ea amuzată. Ce altceva putea fi?

După ce veni din nou lângă ea, se așeză și își întinse picioarele în față, așezându-le unul peste altul.

— Stai bine? întrebă el.

— Ajung și acolo. Se foi puțin, conștientă de cât de aproape erau unul de altul.

— Vrei să facem schimb de scaune?

— Nu e asta. E... asta, spuse ea, făcând un gest cu mâna care cuprindea totul. Stăm pe scaune în spatele camionetei tale. E ceva nou pentru mine.

— Nu faceți așa ceva în New Jersey?

— Avem ce face. Mergem la film. Ieșim să luăm masa. Mergem la câte un prieten acasă. Să înțeleg că tu nu făceai așa ceva în copilărie?

— Ba da. Încă o mai fac.

— Ce film ai văzut ultima dată?

— Ce-i acela un film?

Avu nevoie de o secundă ca să își dea seama că o șicana, iar el râse de expresia ei, care se schimbă repede. Apoi arătă cu mâna spre bărne.

— Par mai mari de aproape, nu crezi? întrebă el.

Când se întoarse, Sophia văzu un taur care se apropia

încet, la doar câțiva metri de ei, cu mușchii zvâcnind. Văzând cât de mare era, rămase fără aer; era cu totul altfel să îi vezi de aproape decât în arenă.

— Fir-ar, spuse ea, fără să-și ascundă uimirea din glas. Se aplecă în față. E... imens. Se întoarse spre Luke. Și tu călărești cheștiile astea? Voluntar?

— Când mă lasă.

— Asta voiai să-mi arăți?

— Oarecum, spuse el. De fapt, era cel de colo.

Arată în țarcul mai îndepărtat, unde un taur de culoare crem stătea nemișcat, zvâcnind doar din urechi și dând din coadă. Un corn stătea pieziș și, chiar și de la distanță, Sophia distingea cicatricele pe care le avea pe o parte. Deși nu era la fel de mare precum ceilalți, era ceva sălbatic și sfidător în poziția lui, iar ea avea impresia că îi provoca să se apropie de el. Auzea fornăitul lui zgomotos, care spărgea liniștea nopții.

Când se întoarse spre Luke, observă o schimbare în expresia lui. Se uita la taur cu un calm aparent, dar mai era ceva acolo, ceva ce nu putea să identifice.

— Acela e Big Ugly Critter, spuse el uitându-se în continuare la taur. La el mă gândeam când stăteam acolo, încercam să-l găesc.

— E unul dintre taurii pe care ai urcat în seara asta?

— Nu, spuse el. Dar, după o vreme, mi-am dat seama că nu puteam să plec de aici fără să mă apropii de el. Ceea ce e ciudat fiindcă, atunci când am ajuns aici, era ultimul taur pe care voiam să-l văd. Și dacă îmi pica el la sorți, nu știu ce-aș fi făcut.

Sophia așteptă ca Luke să continue, dar el tăcu.

— Înțeleg că l-ai mai călărit și altădată.

— Nu, spuse el dând din cap. Dar am încercat. De trei ori. E ceea ce se cheamă un taur nărăvaș. Doar vreo doi oameni au reușit să-l călărească și asta cu niște ani în urmă. Se răsucește, lovește și schimbă direcția și, dacă te aruncă, încearcă să te prindă în coarne pentru simplul fapt că ai încercat să-l călărești. Am avut coșmaruri cu taurul ăsta. Mi-e frică de el. Se întoarse spre ea, cu fața parțial umbrită. Țsta e un lucru pe care nu-l știu aproape nimeni.

Era ceva chinuit în expresia lui, ceva la care ea nu se așteptase.

— Cumva nu pot să-mi imaginez că te-ai teme de ceva, spuse ea încet.

— Da, ei bine... sunt și eu om. Apoi zâmbi. Dacă ești curioasă, nu prea îmi plac nici fulgerele.

Ea se îndreptă în scaun.

— Mie *îmi plac* fulgerele.

— E altă treabă când ești în mijlocul pășunii, fără adăpost.

— Am să te cred pe cuvânt.

— Acum e rândul meu. Pot să-ți pun o întrebare? Orice vreau eu.

— Dă-i drumul.

— De cât timp te întâlneai cu Brian? întrebă el.

Ea aproape că pufni în râs, ușurată.

— Asta-i tot? întrebă fără să aștepte un răspuns. Am început să ieșim împreună când eram în anul al doilea.

— E un tip masiv, remarcă el.

— Are bursă pentru lacrosse.

— Cred că e bun.

— Poate la lacrosse, recunosc eu. Nu și ca iubit.

— Dar ați rămas împreună doi ani.

— Da, păi... Își trase genunchii aproape și își încrucișă brațele în jurul lor. Ai fost vreodată îndrăgostit?

El ridică privirea, ca și cum încerca să găsească răspunsul în stele.

— Nu sunt sigur.

— Dacă nu ești sigur înseamnă că n-ai fost.

El se gândi puțin la vorbele ei.

— Bine.

— Ce? Nu mă contrazici?

— Așa cum am spus, nu sunt sigur.

— Ai fost supărat când s-a terminat?

El își strânse buzele, gândindu-se la răspuns.

— Nu chiar, dar nici Angie n-a fost. A fost doar o relație de liceu. După absolvire, cred că am înțeles amândoi că eram pe drumuri diferite. Dar încă suntem prieteni. M-a invitat chiar și la nunta ei. M-am distrat foarte bine la petrecere, am stat

cu una dintre domnișoarele de onoare.

Sophia privi în pământ.

— L-am iubit pe Brian. Adică, înaintea lui am mai avut câte o pasiune trecătoare, știi? Ca atunci când scrii numele unui băiat pe caiet și desenezi inimioare în jurul lui? Cred că oamenii au tendința de a-și pune prima iubire pe un pedestal și la început așa am făcut și eu. Nici măcar nu știam de ce voia să fie cu mine – arată bine și e un atlet cu bursă, e popular și bogat... am fost așa de șocată când m-a ales tocmai pe mine. Iar când am început să ieșim împreună, era așa de amuzant și de fermecător! Până să ajungă să mă sărute, deja mă îndrăgostisem de el. M-am îndrăgostit foarte tare și pe urmă... Vocea i se stinse, nu voia să intre în detalii. În fine, m-am despărțit de el imediat după ce a început școala anul ăsta. Am aflat că se culcase cu altă fată de acasă, toată vara.

— Și acum te vrea înapoi.

— Da, dar de ce? Pentru că mă vrea sau pentru că nu poate să mă aibă?

— Pe mine mă întrebi?

— Îți cer părerea. Nu fiindcă îl primesc înapoi, pentru că n-o fac. Te întreb așa, ca bărbat.

Când vorbi, cuvintele lui erau măsurate.

— Puțin din amândouă, probabil. Dar, din câte îmi dau seama, cred că din cauză că a realizat că a făcut o mare greșală.

Ea primi în tăcere complimentul nerostit, apreciind felul lui reținut de a fi.

— Mă bucur că te-am văzut călărind în seara asta, spuse ea, știind că spunea adevărul. Mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine.

— Am avut noroc. M-am simțit cam ruginit în arenă. A trecut ceva vreme de când n-am mai călărit.

— Cât timp?

El dădu cu mâna peste blugi, câștigând timp înainte de a răspunde.

— Un an și jumătate.

Pentru o clipă, i se păru că nu auzise bine.

— Nu ai mai călărit de un an și jumătate?

— Nu.

— De ce nu?

Sophia avu senzația că el nu știa ce să răspundă.

— Ultima competiție înainte de cea din seara asta a mers prost.

— Cât de prost?

— Destul de prost.

Sophia puse lucrurile cap la cap după răspunsul lui.

— Big Ugly Critter, spuse ea.

— Exact, recunosc eu el. Evitând următoarea ei întrebare, se concentră din nou asupra ei.

— Și stai într-o suroritate?

Ea observă faptul că schimbase subiectul, dar era mulțumită să se ia după el.

— E deja al treilea an.

Ochii lui sclipiră năstrușnic.

— E chiar așa cum spune lumea? Doar petreceri în pijamale și bătăi cu perne?

— Sigur că nu, spuse ea. E mai mult cu neglijențe și bătăi cu perne.

— Cred că mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc ca ăsta.

— Pun pariu. Sophia râse.

— Și cum e, de fapt? Întrebă el curios cu adevărat.

— Sunt câteva fete care trăiesc la un loc și, de cele mai multe ori, e în regulă. Alteori, nu e chiar așa de bine. E o lume cu propriile ei reguli și cu ierarhie proprie, ceea ce e bine dacă te încrezi în așa ceva. Dar eu nu prea am băut suc Kool-Aid... eu sunt din New Jersey și am crescut în afacerea chinuită a familiei. Singurul motiv pentru care îmi permit să merg la Wake e pentru că am bursă completă. Nu sunt multe fete ca mine în casă. Nu spun că sunt toate bogate pentru că nu-i adevărat. Și multe fete au avut slujbe în liceu. Doar că...

— Tu ești altfel, spuse el terminându-i vorba. Pun pariu că multe dintre surorile din casă n-ar sta nici moarte să se uite la un taur în mijlocul unei pășuni pentru vite.

N-aș fi așa de sigură, se gândi ea. El câștigase concursul de rodeo din seara asta și se califica drept o priveliște bună,

cum ar fi spus Marcia. Pentru unele fete din casă, asta ar fi fost mai mult decât destul.

— Ai spus că aveți cai la fermă? întrebă ea.

— Avem, spuse ea.

— Îi călărești des?

— Aproape în fiecare zi, răspunse el. Când verific vitele. Aș putea folosi mașina de teren, dar am crescut făcând treaba asta călare și așa sunt obișnuit.

— Călărești vreodată doar de distracție?

— Când și când. De ce? Tu călărești?

— Nu, spuse ea. N-am călărit niciodată. Nu sunt prea mulți cai în New Jersey. Aici se opri. Cum se numește calul tău?

— Horse.⁷

Sophia așteptă o glumă, dar aceasta nu veni.

— Îi spui calului tău „Horse”?

— Nu îl deranjează.

— Ar trebui să-i dai un nume nobil. Ca Prince⁸ sau Chief⁹ sau ceva de genul ăsta.

— Asta l-ar zăpăci acum.

— Crede-mă. Orice e mai bun decât Horse. E ca și cum i-ai spune unui câine Dog.¹⁰

— Am un câine pe nume Dog. Un ciobănesc australian. Luke se întoarce, cu o expresie serioasă. Bun cioban.

— Și mama ta nu s-a supărat?

— Mama l-a botezat.

Sophia clătină din cap.

— Colega mea de cameră n-are să creadă așa ceva.

— Ce? Că animalele mele, după părerea ta, au nume ciudate?

— Printre altele, îl tachină ea.

— Mai povestește-mi despre colegiu, spuse el, iar în următoarea jumătate de oră ea îi dădu toate detaliile despre

⁷ Cal (în engleză, în orig.) (n.tr.).

⁸ Prințul (în engleză, în orig.) (n.tr.).

⁹ Căpetenie (în engleză, în orig.) (n.tr.).

¹⁰ Câine (în engleză, în orig.) (n.tr.).

viața ei de zi cu zi. Suna plictisitor chiar și pentru ea – cursuri, învățat, viața socială la sfârșit de săptămână –, dar pe el părea să îl intereseze, punând câte o întrebare din când în când, dar lăsând-o mai mult pe ea să vorbească. Își descrise suroritatea, mai ales pe Mary-Kate, și vorbi puțin despre Brian și cum se purtase de când începuse școala. În timp ce vorbeau, începură să apară oameni în parcare, unii trecând printre camionete și salutând cu mâna la pălărie, alții oprindu-se să îl felicite pe Luke pentru concurs.

Pe măsură ce seara înainta și temperatura scădea, Sophia simțea că i se face pielea ca de găină. Își încrucișă brațele pe piept, îngrămădindu-se în scaun.

— Am o pătură în cabină dacă ai nevoie, sugerează Luke.

— Mersi, spuse ea, dar e în regulă. Probabil ar fi bine să mă întorc. Nu vreau să plece prietenele mele fără mine.

— Mi-am dat seama, spuse el. Te conduc eu.

O ajută să coboare din camionetă și o luare pe același drum înapoi, iar muzica se auzi tot mai tare pe măsură ce se apropiau. În curând se aflau în fața hambarului, care era doar ceva mai puțin aglomerat decât când plecase ea. I se părea că trecuseră câteva ore.

— Vrei să intru cu tine? În caz că mai e Brian acolo.

— Nu, spuse ea. Am să fiu în regulă. Am să stau lângă colega mea de cameră.

El privi în pământ, apoi ridică ochii.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Sophia.

— Și mie, spuse ea. Și mulțumesc din nou. Adică, pentru gestul de mai devreme.

— Mă bucur că am fost de ajutor.

Luke dădu din cap și se întoarse, iar Sophia îl urmări cu privirea când se îndepărtă. S-ar fi terminat acolo, iar mai târziu se întrebă dacă ar fi putut să permită asta, însă făcu un pas după el, iar cuvintele ieșiră automat.

— Luke, strigă ea. Stai!

Când se întoarse cu fața la ea, Sophia ridică ușor bărbia.

— Ai spus că ai să-mi arăți hambarul tău. Ai spus că e mai șubred ca asta.

El zâmbi, arătându-și gropițele.

— Măine la ora unu? întrebă el. Am puțină treabă dimineață. Ce zici dacă vin să te iau?

— Pot să vin cu mașina, spuse ea. Doar să-mi trimiți mesaj cu adresa.

— N-am numărul tău.

— Care e numărul tău?

Când i-l spuse, ea îl formă, auzind soneria pe aproape. Opri apelul și se uită la el, întrebându-se ce o apucase.

— Acum îl ai.

5

IRA

Se întunecă tot mai mult acum și vremea de iarnă târzie continuă să se înrăutățească. Vântul s-a transformat într-un șuier, iar geamurile mașinii sunt acoperite de un strat gros de zăpadă. Sunt îngropat de viu încetul cu încetul și mă gândesc din nou la mașină. E de culoare crem, un Chrysler din 1988, și mă întreb dacă va fi observată când va ieși soarele. Sau dacă se va pierde în peisaj.

— Nu trebuie să te gândești la lucrurile astea, o aud pe Ruth spunând. Are să vină cineva. Nu mai durează mult.

Stă în același loc, la fel ca și înainte, dar arată oarecum diferit. Ceva mai în vârstă și poartă altă rochie... dar rochia îmi pare vag cunoscută. Încerc să îmi amintesc de ea în acest fel când, deodată, îi aud vocea.

— Era în vara anului 1940. În iulie.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc. Da, îmi spun. Așa e. Vara după ce am terminat primul an de colegiu.

— Îmi amintesc, îi spun.

— Acum îți amintești, mă tachinează ea. Dar ai avut nevoie de ajutorul meu. Înainte țineai minte tot.

— Eram mai tânăr.

— Și eu eram mai tânără cândva.

— Încă mai ești.

— Nu mai sunt, zice ea fără să ascundă o urmă de tristețe. Eram tânără pe atunci.

Clipesc, încercând să văd mai clar imaginea ei, dar nu reușesc. Avea șaptesprezece ani.

— Asta e rochia pe care o purtai când te-am invitat, în sfârșit, să te plimbi cu mine.

— Nu, îmi spune ea. E rochia pe care o purtam când te-am invitat eu.

Zâmbesc. E o poveste pe care o spuneam deseori la petreceri, povestea primei noastre întâlniri. De-a lungul anilor, eu și Ruth am învățat să o spunem cum trebuie. Aici,

în mașină, ea începe povestea, așa cum a făcut-o întotdeauna pentru musafirii noștri. Își așază mâinile în poală și oftează, iar expresia ei se schimbă de la o dezamăgire prefăcută la nedumerire.

— Deja știam că n-aveai de gând să-mi spui vreo vorbă. Veniseși acasă de la universitate de o lună și tot nu ai intrat în vorbă cu mine, așa că, după slujba de Sabat, am venit eu la tine. Te-am privit direct în ochi și am spus: „Nu mă mai întâlnesc cu David Epstein”.

— Țin minte, zic eu.

— Mai știi ce mi-ai spus? Ai spus așa: „Oh!” Apoi ai roșit și ți-ai privit picioarele.

— Cred că te înșeli.

— Știu că așa s-a întâmplat. Apoi ți-am zis că mi-ar plăcea să mă conduci acasă.

— Țin minte că tatăl tău n-a fost prea încântat.

— El credea că David avea să devină un bărbat de ispravă. Nu te cunoștea.

— Și nici nu mă plăcea, o întrerup. Îi simțeam privirea în ceafă când ne plimbam. De aceea țineam mâinile în buzunar.

Ea înclină capul într-o parte, examinându-mă.

— De aceea nu mi-ai spus nimic chiar și atunci când ne plimbam?

— Voiam să știe că aveam intenții onorabile.

— Când m-am întors acasă, m-a întrebat dacă erai mut. A trebuit să-i reamintesc că erai un student excelent la colegiu, că aveai note foarte bune și că urma să termini școala în numai trei ani. Ori de câte ori vorbeam cu mama ta, se asigura că știu lucrul acesta.

Mama mea! Pețitoarea!

— Ar fi fost altfel dacă nu ne urmăreau părinții tăi, îi spun. Dacă nu o făceau pe supraveghetorii, te-aș fi cucerit imediat. Te-aș fi luat de mână și ți-aș fi cântat serenade. Ți-aș fi luat un buchet de flori. Te făceam să leșini.

— Da, știu. Iarăși tânărul Frank Sinatra. Ai mai spus-o deja.

— Încerc doar să mă asigur că povestea e autentică. Știi, era o fată la școală care pusesese ochii pe mine. O chema

Sarah.

Ruth dă din cap a încuviințare, părând neîngrijorată.

— Mama ta mi-a zis și despre ea. Mi-a mai spus și că nici nu i-ai scris și nici nu ai vorbit cu ea de la întoarcerea ta. Știam că nu era ceva serios.

— Cât de des vorbeai cu mama?

— La început nu prea mult, iar mama era mereu lângă noi. Dar, cu câteva luni înainte să vii tu acasă, am rugat-o pe mama ta să mă ajute cu limba engleză și am început să ne întâlnim o dată sau de două ori pe săptămână. Mai erau multe cuvinte pe care nu le știam, iar ea îmi explica sensul lor pe înțelesul meu. Înainte spuneam că am devenit profesoară datorită tatălui meu, ceea ce era adevărat, dar a fost și datorită mamei tale. Era foarte răbdătoare cu mine. Îmi spunea povești, iar acesta a fost un alt mod prin care m-a ajutat să învăț limba. Spunea că trebuie să învăț să o fac singură, pentru că toți cei din Sud spun povești.

Zâmbesc.

— Ce povești îți spunea?

— Povești despre tine.

Știu lucrul ăsta, desigur. Într-o căsnicie de-o viață sunt puține secrete.

— Care era preferata ta?

Ruth se gândește o clipă.

— Cea de când erai copil, spune în cele din urmă. Mama ta mi-a spus că ai găsit o veveriță rănită și, deși tatăl tău a refuzat să te lase s-o ții în magazin, ai ascuns-o într-o cutie în spatele mașinii ei de cusut și ai îngrijit-o până s-a însănătoșit. După ce s-a făcut bine, i-ai dat drumul în parc și, chiar dacă a fugit, ai revenit în fiecare zi s-o cauți, în cazul în care ar mai fi avut nevoie de ajutor. Îmi spunea că era un semn că aveai o inimă curată, că te atașai profund și că, odată ce iubeai ceva – sau pe cineva –, nu te mai opreai.

Cum spuneam, peșitoarea.

Abia după ce ne-am căsătorit mama a recunoscut că o „învățase” pe Ruth povești despre mine. La vremea aceea, eram ambivalent în privința asta. Voiam să cred că îi câștigasem inima lui Ruth de unul singur și i-am spus-o și

ei. Mama a râs și a zis că nu făcuse decât ceea ce mamele făceau dintotdeauna pentru fiii lor. Apoi a spus că era treaba mea să dovedesc că nu mințise, pentru că asta trebuiau să facă fiii pentru mamele lor.

— Și eu care credeam că eram fermecător.

— Ai devenit fermecător după ce ți-a dispărut teama de mine. Dar asta nu s-a întâmplat de la prima plimbare. Când am ajuns, în sfârșit, la fabrica unde locuiam, am spus: „Mulțumesc că ai mers cu mine, Ira”, iar tu ai zis doar atât: „Cu plăcere”. Apoi te-ai întors, ai salutat din cap către părinții mei și-ai plecat.

— Dar m-am descurcat mai bine în următoarea săptămână.

— Da. Ai vorbit despre vreme. Ai spus „E chiar înnorat”, de trei ori. De două ori ai adăugat: „Mă întreb dacă are să plouă mai târziu”. Te pricepeai la conversație de minune. Apropo, mama ta m-a învățat cuvântul acela.

— Și totuși tot ai vrut să vorbești cu mine.

— Da, spune ea privindu-mă.

— Și la începutul lui august te-am întrebat dacă puteam să-ți cumpăr o ciocolată. Așa cum făcea David Epstein.

Își netezește o șuviță de păr, cu privirea fixată în continuare asupra mea.

— Iar eu țin minte că ți-am spus că sucul cu aromă de ciocolată era cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată.

Așa a fost începutul nostru. Nu e o poveste antrenantă de aventură sau vreun soi de poveste de dragoste așa cum vezi în filme, dar părea că fusese mâna divinității acolo. Nu avea niciun sens ca ea să fi văzut ceva special la mine, dar am fost suficient de isteț încât să profit de ocazie. Pe urmă ne-am petrecut mai tot timpul împreună, deși nu aveam prea mult la dispoziție. Deja se apropia sfârșitul verii. Peste Ocean, Franța se predase deja, iar bătălia Angliei era în plină desfășurare, dar, chiar și așa, în ultimele săptămâni războiul ne părea departe. Mergeam la plimbare și vorbeam întruna în parc; așa cum făcuse David cândva, am continuat să-i cumpăr sucuri cu aromă de ciocolată. De două ori am dus-o

pe Ruth la film și o dată le-am dus pe ea și mama ei să luăm prânzul. Și o conduceam mereu acasă de la sinagogă, cu părinții ei la câțiva pași în spate, oferindu-ne puțină intimitate.

— Părinții tăi au ajuns să mă placă.

— Da. Aprobă din cap. Dar asta fiindcă eu te plăceam. Mă făceai să râd și erai primul care reușise asta de când venisem în această țară. Tata mă întreba mereu ce spuneai de mi se părea amuzant, iar eu îi ziceam că nu era vorba de ce spuneai, ci de felul în care vorbeai. Ca mutra pe care ai făcut-o când ai descris mâncarea mamei tale.

— Mama era în stare să ardă și apa și n-a învățat niciodată cum să fiarbă un ou.

— Nu era așa de rea.

— Am crescut învățând cum să mănânc și să-mi țin răsuflarea în același timp. De ce crezi că eu și tata eram slabi ca niște țări?

Ruth clatină din cap.

— De-ar ști mama ta că spui asemenea lucruri îngrozitoare!

— N-ar fi contat. Știa că nu era bucătăreasă bună.

Ruth tace o clipă.

— Îmi doresc să fi avut mai mult timp în vara aceea. Am fost foarte tristă când ai plecat înapoi la universitate.

— Chiar dacă aș fi rămas, nu puteam fi împreună. Și tu plecai. Te duceai la Wellesley.

Ea dă din cap aprobator, dar are o expresie distantă.

— Am fost norocoasă, nu oricine are ocazia asta. Tata cunoștea un profesor acolo, care m-a ajutat în multe feluri. Dar anul acela tot a fost foarte greu pentru mine. Deși nu i-am scris lui Sarah, știam că urma s-o vezi din nou și îmi făceam griji că ai putea totuși să începi să ții la ea. Și mă temeam că și ea avea să vadă la tine aceleași lucruri pe care le văzusem eu și că avea să își pună la bătaie farmecele ca să mi te ia.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Acum știu asta, dar pe atunci nu știam.

Mișc încet capul și deodată văd străfulgerări albe în colțul ochilor și simt cum un cui de cale ferată mi se înfige aproape

de linia părului. Închid ochii, așteptând să treacă, dar pare că durează o veșnicie. Mă concentrez, încercând să respir încet și începe, până la urmă, să dea înapoi. Lumea se întoarce pe bucățele și mă gândesc din nou la accident. Am fața lipicioasă, iar airbagul dezumflat e acoperit de praf și de sânge. Sângele mă sperie, dar, în ciuda acestui lucru, există magie în mașină, o magie care mi-a adus-o înapoi pe Ruth. Înghit și încerc să-mi umezesc gâtul, dar nu reușesc să produc nicio umezeală și am senzația de glas papir.

Știu că Ruth e îngrijorată din cauza mea. În umbrele alungite, o văd privindu-mă pe această femeie pe care am adorat-o mereu. Îmi amintesc din nou de 1940, încercând să-i distrag atenția de la temerile ei.

— Și totuși, în ciuda grijilor tale în legătură cu Sarah, spun eu, n-ai venit acasă în decembrie să mă vezi.

În mintea mea, o văd pe Ruth dând ochii peste cap – răspunsul ei standard la plângerea mea.

— N-am venit acasă fiindcă nu am avut bani pentru biletul de tren, spune ea. Știi asta. Lucram la un hotel și îmi era imposibil să plec. Bursa acoperea doar taxa pentru școală, așa că trebuia să plătesc pentru restul.

— Pretexte, o tachinez.

Ea mă ignoră, ca de obicei.

— Uneori lucram la recepție toată noaptea și tot mă duceam la cursuri dimineața. Abia mă țineam să nu adorm cu cartea deschisă pe birou. Nu era ușor. Până să termin primul an, abia așteptam să vin acasă pentru vacanța de vară, măcar ca să merg direct la culcare.

— Dar eu ți-am stricat planurile când te-am așteptat la gară.

— Da, zâmbește ea. Mi-ai stricat planurile.

— Nu te văzusem de mai bine de nouă luni, îi explic. Voiam să-ți fac o surpriză.

— Și așa ai făcut. În tren, mă întrebam dacă aveai să fii acolo, dar nu voiam să fiu dezamăgită. Pe urmă, când a intrat trenul în gară și te-am văzut pe geam, am simțit că-mi tresaltă inima. Erai așa de frumos!

— Mama îmi făcuse un costum nou.

Ruth izbucnește într-un răs nostalgic, încă pierdută în amintirea ei.

— Și ai venit și cu părinții mei.

Aș ridica din umeri, dar mi-e frică să mă mișc.

— Știam că și ei voiau să te vadă, așa că am împrumutat mașina de la tata.

— A fost foarte galant din partea ta.

— Sau egoist. Altfel ai fi mers probabil direct acasă.

— Da, poate, mă necăjește. Dar, desigur, te-ai gândit și la asta. L-ai întrebat pe tata dacă mă puteai duce la cină în oraș. Mi-a spus că ai venit la fabrică în timp ce lucra, ca să-î ceri voie.

— Nu voiam să-ți dau un motiv să mă refuzi.

— N-aș fi refuzat chiar dacă nu l-ai fi întrebat pe tata.

— Acum știu asta, dar atunci nu știam, spun eu reluând cuvintele ei de mai devreme. Suntem la fel în multe privințe, așa cum am fost mereu. Când ai coborât din tren în seara aceea, îmi amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să fii înconjurată de fotografi, care să aștepte să-ți facă o poză. Arătai ca un star de cinema.

— Eram în tren de douăsprezece ore. Arătam îngrozitor.

Asta e o minciună și o știm amândoi. Ruth era frumoasă și, chiar și după ce trecuse de cincizeci de ani, ochii bărbaților o urmăreau când intra undeva.

— Abia mă stăpâneam să nu te sărut.

— Asta nu-i adevărat, răspunde ea. N-ai fi făcut niciodată așa ceva în fața părinților mei.

Are dreptate, desigur. Am rămas în schimb în spate, dând voie părinților ei să o întâmpine primii; abia atunci, după câteva minute, m-am apropiat de ea. Ruth îmi citește gândurile.

— În seara aceea tata a înțeles cu adevărat ce anume vedeam la tine. Mai târziu, mi-a spus că observase că nu erai doar blând și muncitor, dar și un gentleman.

— Tot nu credea că eram suficient de bun pentru tine.

— Niciun tată nu crede că un bărbat e suficient de bun pentru fata lui.

— Cu excepția lui David Epstein.

— Da, mă necăjește ea. Cu excepția lui.

Zâmbesc, deși simt din nou cum mă traversează un curent electric.

— La cină nu-mi puteam lua ochii de la tine. Erai cu mult mai frumoasă decât îmi aminteam.

— Dar eram din nou niște străini, spune ea. A durat ceva timp până ca discuția să curgă în mod firesc, așa cum se întâmplase cu o vară înainte. Până când m-ai condus acasă, cred.

— O făceam pe inabordabilul.

— Nu, așa erai tu, spune ea. Și totuși, nu erai tu. Ai devenit bărbat în anul în care am fost despărțiți. Ba chiar m-ai luat de mână când m-ai condus până la ușă, ceva ce nu mai făcuseși până atunci. Țin minte fiindcă am simțit furnicături în braț, apoi te-ai oprit și te-ai uitat la mine și am știut exact ce urma să se întâmple.

— Te-am sărutat de noapte bună, spun eu.

— Nu, zice ea cu vocea coborâtă într-un registru seducător. M-ai sărutat, da, dar nu era doar de noapte bună. Chiar și atunci simțeam promisiunea din acel sărut, promisiunea că așa aveai să mă săruți pentru totdeauna.

Stând în mașină, îmi pot aminti încă acel moment – felul în care buzele ei le-au atins pe ale mele, senzația de euforie și de uimire pură că o țineam în brațe. Dar, deodată, lumea începe să se învârtească. Vârtejuri cumplite, ca și cum sunt într-un montagne russe și, dintr-odată, Ruth dispăre din brațele mele. În schimb, capul îmi apasă tare pe volan și clipesc repede, dorindu-mi stăruitor ca lumea să se oprească. Am nevoie de apă, convins că o singură sorbitură ar putea s-o oprească. Dar nu am apă și mă abandonez ameteții, înainte ca totul să se întunece.

Când mă trezesc, lumea se întoarce încet. Mijesc ochii pe întuneric, dar Ruth nu mai e pe locul pasagerului lângă mine. Sunt disperat să se întoarcă. Mă concentrez încercând

să-i evoc imaginea, dar nu apare nimic și gâtul pare să mi se închidă singur.

Dând timpul înapoi, Ruth avusese dreptate în privința schimbărilor care mă marcaseră. În vara aceea, lumea însăși se schimbase și am înțeles că oricât de puțin timp petrecut cu Ruth avea să fie prețios. La urma urmei, războiul era peste tot. Japonia și China se războiau de patru ani și, în primăvara anului 1941, tot mai multe țări căzuseră în fața Wehrmachtului¹¹, inclusiv Iugoslavia și Grecia. Englezii bătuseră în retragere în fața trupelor Afrika Korps ale lui Rommel până în Egipt. Canalul Suez era amenințat și, deși nu știam pe atunci, infanteria și tancurile nemțești erau pregătite să conducă invazia iminentă a Rusiei. Mă întrebam cât avea să dureze izolarea Americii.

Nu visasem niciodată să fiu soldat; nu trăsesem niciodată cu un pistol. Nu eram și nu fusesem niciodată un luptător de orice fel, dar, chiar și așa, îmi iubeam țara și am petrecut o mare parte a aceluia an încercând să-mi imaginez un viitor distorsionat de război. Și nu eram singurul care se străduia să se adapteze la această lume nouă. De-a lungul verii, tata citea două sau trei ziare pe zi și asculta tot timpul la radio; mama era voluntar pentru Crucea Roșie. Părinții lui Ruth erau deosebit de înspăimântați și îi găseam deseori ascunși sub masă, vorbind în șoaptă. Nu mai primiseră vești de la rudele lor de multe luni. Dar, chiar și în Carolina de Nord, începuseră să circule zvonuri despre ce se întâmpla cu evreii din Polonia.

În ciuda temerilor și a zvonurilor despre război, sau poate tocmai din pricina lor, am considerat întotdeauna vara lui 1941 drept ultima vară a inocenței mele. A fost vara în care eu și Ruth ne petreceam aproape tot timpul liber împreună, îndrăgostindu-ne tot mai mult. Ea mă vizita la magazin sau o vizitam eu la fabrică – răspundea la telefoane în vara aceea pentru unchiul ei –, iar serile ne plimbam pe sub stele. În

¹¹ Numele oficial al forțelor armate ale Germaniei naziste între 1935 și 1945, însemnând „forță de apărare” (în engleză, în. orig.) (n.tr.).

fiecare duminică mergeam la picnic în parcul din apropierea casei noastre, nimic extravagant, doar suficient cât să ne țină sătui până la cină. Uneori, venea seara acasă la părinții mei sau mergeam eu la ai ei, unde ascultam muzică simfonică la patefon. Când vara era pe terminate și Ruth s-a urcat în trenul spre Massachusetts, m-am retras într-un colț al gării, cu fața în palme, pentru că știam că nimic nu mai avea să fie la fel. Știam că venea vremea când urma să fim chemați la luptă.

Și, câteva luni mai târziu, pe 7 decembrie 1941, s-a dovedit că aveam dreptate.

În timpul nopții, leșin și îmi revin de câteva ori. Vântul și zăpada rămân constante. În momentele în care sunt treaz, mă întreb dacă se va lumina vreodată; mă întreb dacă voi mai vedea vreun răsărit. Dar cel mai mult mă concentrez asupra trecutului, sperând că Ruth are să apară din nou. Fără ea, mă gândesc în sinea mea, sunt ca și mort.

Când am absolvit în luna mai a anului 1942, m-am întors acasă, dar n-am mai recunoscut magazinul. Acolo unde cândva erau costume atârinate de cuierele din față, se aflau acum treizeci de mașini de cusut și treizeci de femei care făceau uniforme pentru militari. Baloturi de pânzeturi groase veneau de două ori pe zi, umplând camera până la refuz. Spațiul de alături, liber de ani de zile, fusese preluat de tata și era suficient de mare încât să adăpostească șaiszeci de mașini de cusut. Mama supraveghea producția, în timp ce tata răspundea la telefoane, completa registrele și asigura transportul către bazele militare și maritime, care se înmulțeau în tot Sudul.

Știam că eram pe punctul de a fi înrolat. Numărul meu de ordine era destul de mic pentru ca selectarea să fie inevitabilă, iar asta însemna ori în armată sau marină, ori în luptele din tranșee. Cei curajoși erau atrași de asemenea lucruri, dar, așa cum am menționat, eu nu eram curajos. Pe drumul spre casă cu trenul, mă hotărâsem deja să mă

înrolez în Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. Ideea de a lupta din aer mi se părea oarecum mai puțin înspăimântătoare decât cea de la sol. Însă timpul avea să-mi demonstreze contrariul.

În seara în care am ajuns acasă, le-am spus părinților când ne aflam în bucătărie. Mama a început imediat să-și frângă mâinile. Tata n-a spus nimic, dar mai târziu, în timp ce scria intrări în registrul contabil, mi s-a părut că văd o strălucire umedă în ochii lui.

Mai luasem o decizie. Înainte ca Ruth să se întoarcă la Greensboro, m-am întâlnit cu tatăl ei și i-am spus cât de mult însemna fiica lui pentru mine. După două zile, i-am dus cu mașina pe părinții ei la gară, la fel ca în anul precedent. I-am lăsat din nou s-o întâmpine primii și am dus-o din nou pe Ruth să luăm cina în oraș. Acolo, în timp ce mâncam într-un restaurant mai mult gol, i-am povestit despre planurile mele. Spre deosebire de părinții mei, ea nu a vărsat nicio lacrimă. Nu atunci.

Nu am dus-o acasă imediat. În schimb, am mers după cină în parc, în locul unde fuseserăm de atâtea ori la picnic. Era o noapte fără lună, iar luminile din parc fuseseră stinse. Când am luat-o de mână, abia îi distingeam trăsăturile.

Am atins inelul din buzunar, cel despre care îi spusese tatălui ei că voiam să i-l dau fiicei lui. Mă gândisem mult timp la asta, nu pentru că nu eram sigur de intențiile mele, ci pentru că nu eram sigur de ale ei. Dar eram îndrăgostit de ea și plecam la război, așa că voiam să știu că avea să fie acolo la întoarcere. Cu un genunchi în pământ, i-am spus cât de mult însemna ea pentru mine. I-am spus că nu-mi puteam imagina viața fără ea și am cerut-o de soție. În timp ce spuneam cuvintele, i-am oferit inelul lui Ruth. La început n-a zis nimic și aș minți dacă aș spune că nu mi-a fost frică în clipa aceea. Apoi însă, citindu-mi gândurile, a luat inelul și l-a pus pe deget înainte să mă ia de mână. M-am ridicat, stând în fața ei sub cerul plin de stele. M-a îmbrățișat. „Da”, a șoptit. Am rămas așa, doar noi doi, ținându-ne în brațe timp îndelungat. Chiar și acum, după aproape șaptezeci de ani, îi simt căldura, în ciuda frigului din mașină. Îi simt

parfumul, unul floral și delicat. Respir adânc, încercând să mă agăț de aer, așa cum m-am agățat de ea atunci.

Mai târziu, ținându-ne de mână, ne-am plimbat prin parc, vorbind despre viitorul nostru împreună. Vocea ei părea plină de iubire și de entuziasm, dar tocmai această parte a serii m-a umplut mereu de regret. Îmi amintesc de bărbatul care nu am putut fi niciodată; de visurile care nu s-au adevărit. Mă cuprinde valul cunoscut de rușine și îi simt încă o dată parfumul. E mai puternic acum și îmi trece prin gând că nu e o amintire, că îl simt în mașină. Mi-e teamă să deschid ochii, dar o fac totuși. La început, totul e neclar și întunecat și mă întreb dacă o să pot vedea măcar ceva.

Apoi o văd. E translucidă, ca o fantomă, dar e Ruth. E aici – s-a întors la mine, cred – și inima îmi tresaltă în piept. Vreau să întind mâna spre ea, să o iau în brațe, dar știu că e imposibil, așa că mă concentrez în schimb. Încerc să o văd clar și, când mi se obișnuiesc ochii, observ că rochia ei e crem, cu volane în față. E rochia pe care o purta în noaptea în care am cerut-o de soție.

Dar Ruth nu e mulțumită de mine.

— Nu, Ira, spune ea deodată. Nu poți confunda avertismentul din vocea ei. Nu trebuie să vorbim despre asta. Despre cină, da. Despre cererea în căsătorie, da. Dar nu despre asta.

Încă nu pot să cred că s-a întors.

— Știu că te întristează, dar... încep eu.

— Nu mă întristează, obiectează ea. Tu ești cel posomorât din cauza asta. Ai purtat cu tine tristețea asta încă de atunci. N-ar fi trebuit să spun niciodată lucrurile acelea.

— Dar le-ai spus.

La vorbele astea, pune capul în pământ. Părul ei, spre deosebire de al meu, e brunet și des, plin de viață.

— A fost prima noapte în care ți-am spus că te iubesc, spune ea. Ți-am zis că voiam să mă mărit cu tine. Ți-am promis că am să te aștept și că ne vom căsători imediat după întoarcerea ta.

— Dar nu ai spus numai asta...

— E singurul lucru care contează, spune ea ridicând

bărbia. Am fost fericiți, nu-i așa? În anii în care am fost împreună?

— Da.

— Și m-ai iubit?

— Mereu.

— Atunci vreau să auzi ce-ți spun, Ira, zice ea abia stăpânindu-și nerăbdarea. Se apleacă spre mine. N-am regretat niciodată că ne-am căsătorit. M-ai făcut fericită și m-ai făcut să râd și, dacă aș putea s-o iau de la capăt, n-aș ezita. Uită-te la viața noastră, la călătoriile pe care le-am făcut, la aventurile pe care le-am avut. Așa cum spunea tatăl tău, am fost împreună în cea mai lungă călătorie, pe drumul acesta numit viață, iar al meu a fost plin de bucurie datorită ție. Spre deosebire de alte cupluri, noi nici nu ne-am certat.

— Ne-am certat, protestez eu.

— Nu certuri adevărate, insistă ea. Nu cele care au însemnătate. Da, mă supăram când uitai să duci gunoiul, dar asta nu era o ceartă adevărată. Asta nu-i nimic. Trece ca o frunză pe la fereastră. Se termină și se uită ușor.

— Uiți...

— Îmi amintesc, spune ea, tăindu-mi vorba, știind ce vreau să zic. Dar am găsit un mod de a ne vindeca. Împreună. Așa cum am făcut mereu.

În ciuda vorbelor ei, încă simt părerea de rău, o durere adâncă pe care am dus-o cu mine mereu.

— Îmi pare rău, spun în cele din urmă. Vreau să știi că întotdeauna mi-a părut rău.

— Nu spune lucrurile astea, zice ea cu vocea tremurândă.

— Nu mă pot abține. Am vorbit ore întregi în noaptea aceea.

— Da, recunoaște ea. Am vorbit despre verile petrecute împreună. Am vorbit despre școală, despre faptul că într-o zi aveai să preiei magazinul tatălui tău. Mai târziu în seara aceea, când eram acasă, am stat trează în pat și m-am uitat ore în șir la inel. A doua zi de dimineață, i l-am arătat mamei și ea s-a bucurat pentru mine. Chiar și tata era mulțumit.

Știi că încercă să-mi distragă atenția, dar nu reușește. Mă uit mai departe la ea.

— Am vorbit și despre tine în noaptea aceea. Despre visurile tale.

Când spun asta, Ruth întoarce capul.

— Da, spune ea. Am vorbit despre visurile mele.

— Mi-ai spus că voiai să fii profesoară și că aveam să ne cumpărăm o casă aproape de părinții noștri.

— Da.

— Și ai spus că vom călători. Că vom merge la New York și la Boston, poate chiar și la Viena.

— Da, spune din nou.

Închid ochii simțind apăsarea unei dureri străvechi.

— Și mi-ai spus că voiai copii. Că îți doreai să fii mamă mai mult decât orice. Voiai două fete și doi băieți pentru că mereu ți-ai dorit un cămin precum cel al verilor tăi, care era mereu aglomerat și gălăgios. Ți plăcea să-i vizitezi pentru că erai mereu fericită acolo. Ți doreai asta mai mult decât orice.

Când aude vorbele astea, pare că își apleacă umerii și se întoarce spre mine.

— Da, șoptește, recunosc că voiam lucrurile astea.

Cuvintele ei aproape că îmi frâng inima și simt cum ceva se năruie înăuntrul meu. Adevărul e deseori un lucru îngrozitor și îmi doresc iar să fi fost altcineva. Dar acum e prea târziu, prea târziu ca să mai schimb ceva. Sunt bătrân și mor puțin câte puțin cu fiecare oră care trece. Sunt obosit, mai obosit ca niciodată.

— Ar fi trebuit să te măriți cu alt bărbat, șoptesc eu.

Ea clatină din cap și se apropie de mine, într-un gest de bunătate care îmi amintește de viața noastră împreună. Mă mângâie ușor cu degetul pe obraz și mă sărută în creștetul capului.

— Nu puteam să mă mărit cu altul, spune ea. Și nu mai discutăm despre asta. Trebuie să te odihnești acum. Trebuie să dormi din nou.

— Nu, mormăi eu. Încerc să dau din cap că nu, dar nu pot, e imposibil din cauza durerii. Vreau să stau treaz. Vreau să fiu cu tine.

— Nu-ți face griji. Voi fi aici când te trezești.

— Dar mai devreme ai plecat.

— Nu am plecat. Am fost aici și voi fi aici mereu.

— Cum de ești așa de sigură?

Mă sărută din nou înainte să răspundă.

— Pentru că, spune ea cu voce blândă, sunt cu tine tot timpul, Ira.

6

LUKE

Fusese dureros să coboare din pat mai devreme și, când se întinse să îi perie lui Horse gâtul și greabănul, simți că spatele i se rupe în două de durere. Pastila de ibuprofen îi mai calmase suferința, dar tot îi era greu să ridice brațul mai sus de umăr. Când verificase vitele în zori, chiar și întoarcerea capului dintr-o parte în alta îl făcuse să se strâmbe de durere, bucurându-se că José era prin preajmă să ajute la fermă.

După ce lăsă peria, turnă niște ovăz într-o copaie pentru Horse și porni spre casa veche, știind că avea să mai dureze o zi sau două până să își revină complet. Era normal să resimtă dureri după concursuri și cu siguranță avusese și mai rele. Nu se punea problema *dacă* se rănea un călăreț, ci *când* și *cât de rău*. De-a lungul anilor, fără să îl pună la socoteală pe Big Ugly Critter, își rupsese coastele de două ori și făcuse pneumotorax, precum și ruptură de ligament colateral medial la un genunchi și ruptură de ligament încrucișat anterior la celălalt. Își zdrobise încheietura mâinii stângi în 2005 și avusese ambii umeri dislocați. În urmă cu patru ani călărise în Campionatul Mondial CPT – Călăreți Profesioniști de Tauri – cu glezna ruptă, folosind o cizmă specială de cowboy ca să își țină oasele rupte la un loc. Și, desigur, avusese destule contuzii de la aruncări. Însă, în cea mai mare parte din viață, nu își dorise nimic altceva decât să călărească în continuare.

Cum spusese Sophia, poate că era nebun.

Uitându-se prin fereastra bucătăriei, aflată deasupra chiuvetei, o văzu pe mama lui trecând în viteză. Se întrebă când oare vor reveni la normal lucrurile între ei. În ultimele săptămâni, ca un făcut, ea tocmai își termina micul dejun când apărea Luke, evitând în mod evident să stea de vorbă cu el. Se folosea de prezența lui ca să îi arate că era încă supărată; voia ca el să simtă apăsarea tăcerii ei când își lua

farfuria și îl lăsa singur la masă. Voia mai ales ca el să se simtă vinovat. Luke se gândi că ar fi putut lua micul dejun la el acasă – construisese o căsuță de partea cealaltă a crângului –, dar știa din experiență că, dacă îi răpea aceste ocazii mamei lui, lucrurile s-ar fi înrăutățit. Știa că avea să îi treacă. Cel puțin, la un moment dat.

Păși pe lespezile crăpate de beton și privi în jur. Acoperișul era bun – îl înlocuise cu niște ani în urmă –, dar trebuia să zugrăvească. Din păcate, trebuia mai întâi să șlefuiască fiecare scândură, triplând astfel timpul necesar, timp pe care nu îl avea la dispoziție. Casa de la fermă fusese construită la sfârșitul anilor 1800 și de-a lungul timpului fusese zugrăvită de așa de multe ori încât stratul de vopsea era probabil mai gros decât lemnul. Acum se scorojea cam peste tot și putrezea pe sub jgheaburi. Apropo de jgheaburi, trebuia să își facă timp să le repare și pe acelea.

Intră în vestibulul mic cu perdea împotriva insectelor și își șterse cizmele de preș. Ușa se deschise cu scârțâitul obișnuit și îl izbi aroma familiară de șuncă proaspăt gătită și de cartofi prăjiți. Mama lui era la aragaz, amestecând într-o tigaie cu omletă. Aragazul era nou – îl cumpăraseră pentru ea cu un an în urmă, de Crăciun –, dar dulapurile erau vechi, ca și casa, iar blatul se afla acolo de când se știa el. La fel și podeaua cu linoleum. Masa de stejar, făcută de bunicul lui, se slăbise cu timpul; în colțul opus, vechea sobă cu lemne emana căldură. Asta îi aduse aminte că trebuia să taie niște lemne pentru foc. Se apropia frigul și trebuia să refacă rezerva mai devreme sau mai târziu. Soba încălzea nu numai bucătăria, ci toată casa. Se hotărî să se apuce de treabă după micul dejun, înainte să vină Sophia.

Când își puse pălăria în cuier, observă că mama lui părea obosită. Nici nu era de mirare – până să apuce să îl înșeuzeze și să îl călărească pe Horse, femeia muncise din greu, curățând staulele.

— Neața, mamă, spuse el trecând la chiuvetă și păstrând un ton neutru în voce. Începu să se spele pe mâini. Ai nevoie de ajutor?

— E aproape gata, răspunse ea fără să ridice ochii. Dar

poți să pui niște felii în prăjitorul de pâine. E pe blat în spatele tău.

Luke puse feliile de pâine în aparat, apoi își turnă o ceașcă de cafea. Mama rămase cu spatele, dar el simți plutind în aer aceleași vorbe pe care le tot auzise în ultimele săptămâni. „Simte-te vinovat, fiu rău! Sunt mama ta! Nu-ți pasă de sentimentele mele?”

„Ba da, sigur că-mi pasă de sentimentele tale, își spuse el. De asta fac ceea ce fac.” Dar Luke nu spuse nimic. După aproape un sfert de secol împreună la fermă, deveniseră maeștri în arta conversației tacite.

Luă încă o înghițitură de cafea, ascultând zgomotul spatulei în tigaie.

— Nicio problemă în dimineața asta, spuse el în schimb. Am verificat cusăturile vițelușei care s-a prins în sârmă ghimpată și e în regulă.

— Bine. După ce lăsă spatula deoparte, femeia deschise dulapul și scoase niște farfurii. Hai să ne servim de pe aragaz, OK?

Luke puse cafeaua pe masă, apoi scoase untul și gemul din frigider. Până să își pună în farfurie, mama lui era deja la masă. Luă pâinea prăjită, îi dădu și ei două felii, apoi puse și cafetiera pe masă.

— Săptămâna viitoare trebuie să pregătim dovleci, îi aminti ea întinzându-se după cafetieră. Nicio privire, nicio îmbrățișare de dimineață... nu că s-ar fi așteptat la așa ceva. Și trebuie să montăm și labirintul. Fânul ajunge marți. Și trebuie să scobești o groază de dovleci.

Jumătate din recolta de dovleci fusese deja vândută Primei Biserici Baptiste din King, dar deschideau ferma în weekend ca să cumpere lumea ce mai rămăsese. Unul dintre punctele de atracție îndrăgite de copii – și care de altfel era și pe placul adulților – era labirintul făcut din baloturi de fân. Tatălui lui îi venise ideea când Luke era mic și, cu timpul, labirintul devenise tot mai complex. Să treci prin el devenise un fel de tradiție locală.

— O să mă ocup eu, spuse el. Schema e tot în sertarul biroului?

— Acolo ar trebui să fie, dacă ai pus-o înapoi acolo anul trecut.

Luke își unse felia de pâine cu unt și gem, fără ca vreunul din ei să mai spună ceva.

Apoi, mama lui oftă.

— Ai venit târziu aseară, zise ea. Întinse mâna după unt și gem când Luke termină cu ele.

— Erai trează? N-am văzut luminile aprinse.

— Dormeam. Dar m-am trezit când am auzit camioneta.

Luke se îndoia că ăsta era adevărul. Ferestrele de la dormitorul ei nu dădeau spre alee, ceea ce însemna că stătuse în camera de zi. Ceea ce însemna și că îl așteptase trează, făcându-și griji pentru el.

— Am întârziat cu niște prieteni. M-au convins să mai stau.

Ea privi concentrată în farfurie.

— Mi-am dat seama.

— Ai primit mesajul meu?

— L-am primit, spuse ea fără să mai adauge nimic. Nicio întrebare despre cum fusese concursul, despre cum se simțea, nicio grijă pentru durerile pe care știa că le are. În schimb, aura ei crescuse, umplând camera. Supărarea și furia curgeau din tavan, se prelingeau pe pereți. Trebuia să recunoască, se pricepea de minune să îl facă să se simtă vinovat.

— Vrei să discutăm despre asta? întrebă el în cele din urmă.

Pentru prima dată, ea îl privi peste masă.

— Nu prea.

Bine, se gândi el. Dar, în ciuda mâniei ei, îi era încă dor să stea de vorbă cu ea.

— Atunci pot să te întreb ceva?

Auzi efectiv motoarele care porniră în timp ce ea se pregătea de luptă. Pregătită să îl lase singur și să mănânce pe verandă.

— Ce număr porți la pantofi? întrebă el.

Ea rămase cu furculița suspendată în aer.

— Numărul meu la pantofi?

— E posibil să vină cineva mai târziu, zise Luke. Împinse ouăle pe farfurie cu furculița. Și poate va fi nevoie să împrumute niște cizme. Dacă mergem să călărim.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, ea nu izbuti să își ascundă interesul.

— Vorbești despre o fată?

El dădu din cap aprobator mestecând mai departe.

— O cheamă Sophia. Am cunoscut-o aseară. Spunea că ar vrea să vadă hambarul.

Mama lui clipi.

— De ce o interesează hambarul?

— Nu știu. A fost ideea ei.

— Cine e fata asta? Luke detectă o scânteie de curiozitate în expresia mamei lui.

— E în ultimul an la Wake Forest. E din New Jersey. Și dacă mergem să călărim, ar putea avea nevoie de cizme. De asta te-am întrebat ce număr porți.

Nedumerirea ei îi dădu de știre că, pentru prima oară în viață, se gândea la altceva decât la fermă. Sau la călărit de tauri. Sau la lista de treburi pe care voia să le termine până apunea soarele. Dar efectul fu doar temporar și se concentră din nou asupra farfuriei. În felul ei, era la fel de încăpățânată ca Luke.

— Port 37. E o pereche veche în dulapul meu pe care o poate folosi. Dacă îi vin.

— Mulțumesc, zise el. Voiam să tai niște lemne înainte să ajungă ea, dacă nu ai altă treabă cu mine.

— Doar irigarea, spuse ea. A doua pășune are nevoie de niște apă.

— I-am dat drumul azi-dimineață. Dar am s-o opresc înainte să vină ea.

Mama lui împinse o grămăjoară de ouă în farfurie.

— Săptămâna viitoare voi avea nevoie de ajutorul tău cu clienții.

Felul în care vorbise îl făcu să își dea seama că asta plănuiise tot timpul, că de asta rămăsese la masă cu el.

— Știi că n-am să fiu aici sâmbătă, spuse el intenționat. Am să fiu în Knoxville.

— Ca să călărești din nou, zise ea.

— E ultimul concurs al anului.

— Atunci de ce să te duci? Nu e ca și cum punctele vor conta. Vocea ei începea să capete o notă de amărăciune.

— Nu e vorba despre puncte. Nu vreau să încep sezonul următor simțindu-mă nepregătit. Conversația se stinse din nou, lăsând doar zgomotul furculițelor pe farfurii. Am câștigat aseară, vorbi el.

— Bravo ție!

— Am să depun cecul în contul tău, luni.

— Păstrează-l, se răsti ea. Nu-l vreau.

— Și ferma?

Când se uită la el, Luke văzu mai puțină furie decât se așteptase. Văzu în locul ei resemnare, poate chiar tristețe, subliniată de o oboseală care o făcea să pară mai bătrână decât era de fapt.

— Nu-mi pasă de fermă, zise ea. Îmi pasă de fiul meu.

După micul dejun, Luke tăie lemne timp de o oră și jumătate, refăcând movila din coasta casei mamei lui. Femeia începuse iar să îl evite și, deși îl deranja lucrul acesta, simpla acțiune de a lovi cu toporul îl făcea să se simtă mai bine, lucrându-i mușchii și lăsându-i libertatea de a se gândi la Sophia.

Deja se simțea atras de ea – nu își mai amintea când se întâmplase asta ultima dată. Nu de la Angie încoace, cel puțin, dar nici atunci nu simțise așa ceva. Ținuse la Angie, dar nu își amintea să se fi gândit la ea cât se gândea la Sophia. De fapt, până cu o seară înainte, nici nu își imaginase că se mai putea întâmpla. După moartea tatălui lui, avusese nevoie de toată concentrarea de care era capabil ca să poată călări măcar. Când jalea se domolise până într-atât încât să poată trece o zi sau două fără să se gândească la el, se strădui să devină cel mai bun călăreț. De-a lungul anilor petrecuți în turneu, numai la asta se gândise și cu fiecare succes ridicase ștacheta, devenind tot mai îndârjit în

preocuparea lui de a câștiga totul.

Acest gen de devotament nu prea lăsa loc relațiilor amoroase, poate doar celor de scurtă durată și fără însemnătate. Lucrurile se schimbaseră în ultimul an și jumătate. Nu mai călătorise, nu mai avea exercițiu și, chiar dacă mereu era câte ceva de făcut la fermă, se obișnuise. Cei care reușeau în asemenea îndeletniciri știau să își stabilească prioritățile, iar el și mama lui se descurcau bine la capitolul acesta. Asta îi dăduse mai mult timp de gândire, mai mult timp să cugete la viitor și, pentru prima dată în viață, ajungea uneori la sfârșitul zilei tânjind după cineva cu care să stea de vorbă la cină, altcineva decât mama lui.

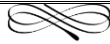
Deși nu îi domina gândurile, nu putea nega dorința de a găsi pe cineva. Singura problemă era că nu avea nici cea mai mică idee cum să facă așa ceva... și acum, de când călărea din nou, devenise ocupat și distrat.

Apoi, din senin, când se aștepta mai puțin, o întâlnise pe Sophia. Deși petrecuse cea mai mare parte a dimineții gândindu-se la ea și întrebându-se cum ar fi să își treacă degetele prin părul ei, bănuia că nu avea cum să dureze. Nu aveau nimic în comun. Ea era la colegiu – și studia tocmai istoria artei –, iar după absolvire avea să se mute ca să lucreze într-un muzeu, într-un oraș îndepărtat. Era clar că nu aveau nicio șansă, dar imaginea ei când stătea în spatele camionetei lui, sub stele, îi tot revenea în minte și se trezi întrebându-se dacă, poate, cine știe, exista totuși posibilitatea de a face lucrurile să meargă.

Își reaminti că abia se cunoșteau și că probabil dădea prea multă importanță. Cu toate astea, trebuia să admită că era emoționat când se gândea la vizita ei.

După ce tăie lemnele pentru foc, făcu ordine prin casă și merse cu mașina de teren ca să oprească sistemul de irigație, dădu o raită pe la magazin și umplu frigiderul. Nu era sigur că avea să intre în casă, dar dacă intra, voia să fie pregătit.

Însă chiar și când intră la duș, descoperi că nu putea să nu se gândească la ea. Ridicând fața spre jetul de apă, se întrebă ce naiba îl apucase.

La unu fără un sfert, Luke stătea într-un balansoar pe veranda din fața casei, când auzi o mașină care venea încet pe aleea lungă de pământ, ridicând praful până în vârful copacilor. Dog era la picioarele lui, lângă cizmele de cowboy pe care Luke le găsisese în dulapul mamei. Câinele se ridică imediat, cu urechile ciulite, înainte să se uite la Luke.

— Dă-i drumul, îl îndemnă el și Dog o porni imediat.

Luke luă cizmele și coborî de pe verandă în iarbă. Făcu semn cu pălăria, apropiindu-se de aleea principală, sperând că Sophia putea să îl vadă printre tufe. Dacă mergea tot înainte, ajungea la casa mare; ca să ajungă la el acasă, trebuia să cotească printr-o deschizătură între copaci și să o ia pe o cărare veche și năpădită de iarbă. Era greu de observat dacă nu știai unde era și i-ar fi prins bine un strat de pietriș, dar acesta era încă un punct de pe lista cu lucrurile pe care nu apucase să le facă. Nu i se păruse important atunci, dar acum, când Sophia se apropia și inima începuse să îi bată nebunește, își dorea s-o fi făcut.

Din fericire, Dog știa ce să facă. Fugise înainte și stătu pe aleea principală ca un paznic până când Sophia opri, apoi lătră autoritar înainte de a fugi înapoi la Luke. Acesta flutură din nou pălăria, atrăgându-i, în sfârșit, atenția Sophiei, iar ea întoarse mașina. După o clipă, opri sub un arbust mare de magnolie.

Coborî din mașină, purtând blugi decolorați, rupti în genunchi, arătând la fel de proaspătă ca însăși vara. Cu ochi ca de pisică și structură osoasă vag slavă, era și mai uimitoare în lumina soarelui decât fusese cu o seară înainte, iar Luke nu putea decât să o privească. Avea sentimentul ciudat că în viitor, ori de câte ori avea să se gândească la ea, aceasta avea să fie imaginea care îi apărea în minte. Era prea frumoasă, prea rafinată și exotică pentru peisajul acesta rural, dar când arătă zâmbetul acela larg și prietenos, simți că se luminase ceva înăuntrul lui, ca soarele care ieșea prin perdeaua de ceață.

— Iartă-mă că am întârziat, strigă ea închizând portiera,

fără să pară cătuși de puțin la fel de emoționată pe cât era el.

— E în regulă, răspunse Luke punându-și pălăria înapoi pe cap și vârând mâinile în buzunare.

— Am luat un viraj greșit și a trebuit să mă întorc. Dar am avut ocazia să dau un ocol orașului King.

Luke băția din picioare.

— Și?

— Ai avut dreptate. Nu e deloc fișos, iar oamenii sunt de treabă. Un bătrân care stătea pe o bancă m-a îndreptat în direcția bună, spuse ea. Ce faci?

— Bine, zise el ridicând în sfârșit ochii spre ea.

Sophia nu dădu niciun semn că ar fi sesizat cât de emoționat era el.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut?

— Am verificat vitele, am tăiat lemne de foc, am făcut niște cumpărături la magazin.

— Sună interesant, spuse ea.

Își puse mâna streășină la ochi și se întoarse în cerc, observând priveliștea. Dog venise lângă și se prezentase, împleticindu-i-se printre picioare.

— Să înțeleg că el e Dog.

— Chiar el.

Sophia se așeză pe vine și îl scărpină după urechi. Dog dădu din coadă bucuros.

— Dog, ai un nume groaznic, șopti ea copleșindu-l cu atenție. Câinele dădu și mai vârtos din coadă. E frumos aici! E totul al tău?

— Al mamei. Dar da, face parte din fermă.

— Cât de mare e?

— Puțin peste 800 de acri¹², spuse el.

Sophia se încruntă.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, să știi. Eu sunt din New Jersey. Fată de oraș? Mai ții minte?

Lui Luke îi plăcu felul în care spusese asta.

— Ce-ai zice dacă ți-aș explica așa? zise el. Începe de la

¹² Un acru = 4.047 metri pătrați (n.tr.).

drumul unde ai cotit tu, se întinde pe 2,5 kilometri în direcția aceea și se sfârșește la râu. Terenul are oarecum formă de evantai, mai îngust la drum și lărgit spre râu, unde e mai lat de trei kilometri.

— Da, înțeleg, zise ea.

— Da?

— Nu prea. Asta înseamnă cam câte cvartale dintr-un oraș?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere, iar ea râse de expresia lui.

— N-am idee.

— Glumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Dar e impresionant. N-am mai fost la o fermă până acum. Arată spre casa din spatele ei. Și asta e casa ta?

El se întoarse, luându-se după privirea ei.

— Am construit-o acum vreo doi ani.

— Și când spui că ai construit-o...

— Eu am făcut mare parte din ea, cu excepția instalației de apă și a celei electrice. Nu am autorizație pentru așa ceva. Dar configurația și scheletul sunt făcute de mine.

— Bineînțeles că de tine, spuse ea. Și pun pariu că dacă mi se strică mașina, vei ști s-o repara și pe ea.

Luke miji ochii spre mașina ei.

— Probabil.

— Ești cam... demodat. Un bărbat adevărat. Mulți băieți nu se mai pricep la lucruri de felul ăsta.

Luke nu își dădea seama dacă era impresionată sau îl tachina, dar realizează că îi plăcea felul în care îl ținea ușor în suspans.

— Mă bucur că ești aici, zise el.

Preț de o clipă, ea păru că nu prea știe cum să-i interpreteze comentariul.

— Și eu mă bucur să fiu aici. Mulțumesc că m-ai invitat.

El își dres glasul, gândindu-se la vorbele ei.

— Mă bătea gândul să îți arăt împrejurimile.

— Călare?

— E un loc frumos lângă râu, zise el fără să îi răspundă direct la întrebare.

— E romantic?

Luke nu era sigur ce să răspundă.

— Îmi place mie, presupun, zise el cu vocea șovăielnică.

— Îmi e de ajuns să știu asta, spuse ea râzând. Arată spre cizmele din mâna lui. Trebuie să port astea?

— Sunt ale mamei. Nu știu dacă-ți vin, dar te vor ajuta la scărițe. Am pus niște șosete acolo. Sunt ale mele și probabil sunt prea mari, dar sunt curate.

— Am încredere în tine, spuse ea. Dacă poți să reperi mașini și să construiești case, sunt convinsă că știi cum funcționează o mașină de spălat și un uscător. Pot să le probez?

Luke i le întinse și încercă să nu se minuneze cât de bine stăteau blugii pe ea când se îndreptă spre verandă. Dog veni după ea, dând din coadă și cu limba pe-afară, de parcă își descoperise un nou prieten bun. De îndată ce Sophia se așeză, Dog începu să își frece botul de mâna ei, iar Luke o luă drept semn bun – Dog nu era de obicei așa de prietenos. Din umbră, o privi pe Sophia scoțându-și încălțările fără toc. Se mișca grațios și fluid, trăgându-și șosetele și băgând picioarele în cizme. Se ridică și făcu niște pași, de probă.

— N-am mai purtat până acum cizme de cowboy, zise ea uitându-se la picioare. Cum arăt?

— Arăți de parcă porți cizme.

Ea pufni într-un râs ușor, ce i se rostogolea de pe buze, apoi începu să pășească pe verandă, uitându-se din nou la cizmele pe care le avea în picioare.

— Cred că asta fac, spuse ea și se întoarse spre Luke. Arăt ca o văcăriță?

— Pentru asta ți-ar trebui pălărie.

— Lasă-mă s-o încerc pe a ta, zise ea întinzând mâna.

Luke merse spre ea și își scoase pălăria, simțind că era mai puțin stăpân pe sine decât cu o seară înainte când călărise taurii. Îi dădu pălăria și ea o puse pe cap, așezând-o mai spre ceafa.

— Cum îmi stă?

Perfect, își spuse el, mai bine decât orice altă fată văzuse vreodată. Zâmbi în ciuda uscăciunii subite din gât,

gândindu-se că dăduse de belea.

— Acum arăți ca o văcăriță.

Ea zâmbi larg, foarte mulțumită de asta.

— Cred că o păstrez eu azi. Dacă nu te deranjează.

— Am destule, spuse el abia auzindu-și vocea. Târșai din nou cizmele, încercând să își țină echilibrul. Cum a fost aseară? întrebă. M-am gândit dacă ai mai avut probleme.

Ea coborî de pe verandă.

— A fost bine. Marcia era exact acolo unde o lăsasem.

— Te-a mai deranjat Brian?

— Nu, răspunse ea. Cred că se temea că mai erai prin preajmă. Și, oricum, n-am mai stat mult. Doar vreo jumătate de oră. Eram obosită. Deja ajunsese aproape de el. Îmi plac cizmele și pălăria. Sunt comode. Probabil ar trebui să-i mulțumesc mamei tale. E aici?

— Nu, e în casa mare. Pot să-i spun eu mai târziu.

— Ce e? Nu vrei s-o cunosc?

— Nu e asta. E cam supărată pe mine în dimineața asta.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Sophia ridică puțin capul spre el.

— Ai spus asta și aseară când te-am întrebat de ce călărești tauri, remarcă ea. Cred că spui că „E o poveste lungă” când de fapt vrei să spui „Nu vreau să discut despre asta”. Am dreptate?

— Nu vreau să discut despre asta.

Ea râse, îmbujorându-se de plăcere.

— Și ce urmează?

— Cred că putem merge la hambar, spuse el. Ai spus că vrei să-l vezi.

Ea ridică o sprânceană.

— Știi că, de fapt, n-am venit aici ca să văd hambarul, da?

SOPHIA

„Bine, își spuse ea de îndată ce îi ieșiră vorbele din gură. Poate am fost cam îndrăzneță.”

Dădea vina pe Marcia. Numai de nu ar fi bătut-o Marcia la cap cu întrebări despre ce se întâmplase seara trecută și despre faptul că azi mergea la fermă; numai de nu s-ar fi împotrivit primelor două ținute pe care le preferase Sophia, repetând întruna: „Nu-mi vine să cred că te duci să călărești cu tipul ăla trăsnet!”, atunci Sophia nu ar fi fost atât de emoționată. Un tip apetisant. Fierbinte. Trăsnet. Marcia insista să folosească vorbele acestea în loc de numele lui. De exemplu, „Deci Domnul Apetisant a apărut și te-a salvat, așa-i?” sau „Ce ați discutat tu și tipul ăla trăsnet?” sau, pur și simplu, „E așa de fierbinte!” Nici nu era de mirare că ratase ieșirea de pe autostradă; până să intre pe alee, simțea deja o picătură de sudoare scurgându-i-se pe piept. Nu era neapărat emoționată, dar era cu siguranță neliniștită și, de câte ori se întâmpla asta, vorbea mult și se trezea că se lua după oameni ca Marcia sau Mary-Kate. Pe urmă însă, personalitatea ei ieșea la suprafață și îi scăpau lucruri care ar fi rămas mai bine nespuse. Ca azi. Și ca seara trecută, când spusese că i-ar plăcea să călărească.

Iar Luke nu ajuta cu nimic. Venise spre mașina ei îmbrăcat în blugi și în cămașa aceea din batist moale, iar cărlionții castanii îi ieșeau de sub pălărie. Abia își ridicase ochii albaștri cu gene lungi, luând-o prin surprindere cu sfiala lor, iar ea simțise un gol în stomac. Îi plăcea de el... îi plăcea *foarte mult*. Dar, mai mult decât atât, dintr-un motiv necunoscut, avea încredere în el. Avea impresia că lumea lui era condusă de un simț al binelui și al răului, simțea că avea integritate. Nu era preocupat să pară ceva ce nu era, iar fața lui era o carte deschisă. Când îl lua pe nepregătite, ea observa imediat; când îl tachina, râdea cu ușurință de el însuși. Până când făcuse el, în sfârșit, semn spre hambar...

ei bine, ea nu se putuse abține.

Deși Sophiei i se păruse că observă ceva ce semăna cu o îmbujorare, el aplecă ușor capul și intră în casă să ia altă pălărie. Când se întoarse, porniră unul lângă celălalt, urmând un ritm lent. Dog alergă în față, apoi veni în viteză înapoi spre ei, țâșnind pe urmă în altă direcție, ca un ghem mișcător de energie. Puțin câte puțin, ea simți că îi dispăre neliniștea. Ocoliră crângul care înconjura casa lui, luând-o apoi spre aleea principală. Când priveliștea se deschise în fața ei, privi casa mare, cu veranda acoperită și jaluzelele închise la culoare, străjuită în spate de un desiș de copaci înalți. Dincolo de ea se afla hambarul vechi și pășunile bogate cuibărite între dealuri. În depărtare, pe malurile unui lac mic se aflau vitele, iar munții cu vârfurile albastre-cenușii din apropierea liniei orizontului îngrădeau peisajul ca imaginea de pe o carte poștală. Pe partea opusă a aleii se afla un desiș de brazi de Crăciun, plantați într-un șir drept și ordonat. Prin crâng trecea o briză, scoțând un sunet ușor, ca de flaut.

— Nu-mi vine să cred că aici ai crescut tu, oftă ea admirând priveliștea. Arată spre casă. Acolo stă mama ta?

— De fapt, acolo m-am născut, în casa aceea.

— Poftim? Nu erau cai suficient de rapizi ca să ajungă la spital?

El răsă părând mai relaxat decât atunci când plecaseră de acasă.

— O femeie de la ferma vecină era moașă. E prietenă bună cu mama și mai făcea un ban în felul ăsta. Așa e ea... mama, adică. E cam strânsă când vine vorba de cheltuieli.

— Chiar și pentru o naștere?

— Nu sunt sigur că o tulbura nașterea. Fiindcă trăia la fermă, văzuse destule nașteri. Și-apoi, și ea s-a născut în casa aceea, așa că probabil se gândea „Ce mare lucru?”

Sophia simți scrâșnetul pietrișului de sub cizmele ei.

— De cât timp are familia ta ferma asta? întrebă ea.

— De mult timp. Străbunicul meu a cumpărat cea mai mare parte din ea în anii '20 și, când a venit Marea Criză, a reușit să o extindă. Era un om de afaceri destul de bun. Apoi

a fost a bunicului, apoi a mamei. Ea a preluat-o când avea douăzeci și doi de ani.

În timp ce Luke vorbea, Sophia privea în jur, uimită de cât de retrasă părea în ciuda apropierii de autostradă. Trecură de casă și într-o parte mai îndepărtată erau niște construcții de lemn bătute de vreme, împrejmuite cu un gard. Când vântul schimbă direcția, Sophia simți miros de stejar și de conifere. Totul la ferma aceea era o schimbare bine-venită față de campusul în care își petrecea majoritatea timpului. La fel ca Luke, se gândi ea, dar încercă să nu insiste pe observația asta.

— Ce sunt clădirile acelea? întrebă ea arătând cu degetul.

— Cea mai apropiată e cotețul unde ținem găinile. Și în spatele lui e locul unde sunt porcii. Nu sunt mulți, doar trei sau patru odată. Cum îți spuneam aseară, aici creștem mai mult vite.

— Câte aveți?

— Peste două sute de perechi, spuse el. Avem și nouă tauri.

Ea își încreți fruntea.

— Perechi?

— O vacă adultă și vițelul ei.

— Și de ce nu spui că sunt patru sute?

— Probabil fiindcă așa se numără. Ca să știi mărimea cirezii pe care o poți scoate la vânzare în anul acela. Nu vindem și vițelii. Alții îi vând – pentru carne –, dar noi suntem recunoscuți pentru carnea de vită organică, de la vite hrănite cu iarbă. Clienții noștri sunt mai ales restaurante sofisticate.

Merseră de-a lungul gardului, apropiindu-se de un stejar veșnic verde, cu crengi bogate care se împrăștiau în toate direcțiile ca o pânză de păianjen. Când trecură pe sub coroana lui, îi întâmpină un amestec strident de țipete de păsări, care sunau ca niște amenințări. Sophia ridică privirea către hambar când ajunseră lângă el, dându-și seama că Luke nu glumise. Părea abandonat; întreaga structură se înclina într-o parte și era susținută de câteva scânduri putrezite. Iedera și iarba asiatică năpădeau în lateral, iar o porțiune a acoperișului nu mai avea țiglă.

El dădu din cap spre hambar.

— Cum ți se pare?

— Mă întreb dacă te gândești vreodată să-l culci la pământ, măcar din milă?

— E mai solid decât pare. Îl păstrăm așa pentru impresie.

— Posibil, spuse ea cu o expresie sceptică. Ori asta, ori n-ai apucat să-l reperi.

— Ce tot spui? Ar fi trebuit să-l vezi înainte să-l repar.

Ea zâmbi. Luke avea impresia că era tare amuzant.

— Aici ți-neți caii?

— Glumești? Nu i-aș pune în capcana aia.

De data asta, ea râse fără să vrea.

— Atunci la ce folosiți hambarul?

— Pentru depozitare mai mult. Acolo e și taurul mecanic și acolo exersez, dar în afară de asta e plin cu tot felul de chestii stricate. Vreo două camionete, un tractor din anii '50, pompe de fântâni uzate, pompe termice sparte, motoare dezasamblate. Majoritatea sunt gunoaie, dar, după cum spuneam, mama are o ciudățenie cu cheltuielile. Uneori găsesc câte ceva de care am nevoie pentru unele reparații.

— Asta se întâmplă des? Să găsești ceva?

— Nu prea. Dar nu pot să comand o piesă până nu verific. E una dintre regulile mamei.

Dincolo de hambar era un grajd mic, deschis într-o parte spre un țarc de mărime mijlocie. Trei cai cu pieptul mare îi observau în timp ce se apropiau. Sophia îl privi pe Luke deschizând ușa grajdului și scoțând trei mere dintr-un sac pe care îl avea în mână.

— Horse! Treci încoace! strigă el și, la comanda lui, un cal castaniu se îndreptă spre el. Ceilalți doi, mai închiși la culoare, îl urmară. Horse e al meu, explică el. Ceilalți sunt Friendly¹³ și Demon¹⁴.

Sophia rămase în spate, ridicând din sprâncene îngrijorată.

¹³ Prietenos (în engleză, în orig.) (n.tr.).

¹⁴ Demon, diavol (în engleză, în orig.) (n.tr.).

— Cred că ar fi bine să-l călăresc pe Friendly, nu? spuse ea.

— Eu n-aș face-o, zise el. Mușcă și va încerca să te arunce. E îngrozitor cu toată lumea, în afară de mama. Demon, pe de altă parte, e o dulceață.

Ea clătină din cap.

— Ce-i cu voi și numele pentru animale? Până să se întorcă din nou spre pășune, Horse venise aproape de ea, făcând-o să pară mică de tot. Se dădu înapoi repede, deși Horse, concentrat pe Luke și pe mere, nu părea să o observe.

— Pot să-l mângâi?

— Desigur, spuse el ținând mărul în mână. Îi place să-i freci nasul. Și să-l scarpini între urechi.

Sophia nu era chiar pregătită să-i atingă nasul, dar îi mângâia încet urechile, privind cum se înclinau de plăcere, deși calul continua să mestece mărul.

Luke îl duse pe Horse în grajd, iar Sophia privi cum îl pregătea pentru călărit: frâul, șaua și protecția, iar fiecare mișcare era exersată, negândită. În timp ce lucra, iar blugii i se întindeau când se apleca, Sophia simțea că i se înroșesc obraji. Luke era cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se întoarse repede cu spatele, prefăcându-se că studiază grinzile, când Luke termină și reveni să pună șaua pe Demon.

— Bine, zise el ajustând lungimea scărițelor. Ești gata?

— Nu chiar, recunosc eu ea. Dar am să-ncerc. Ești sigur că e o dulceață?

— E ca un bebeluș, o asigură Luke. Doar pune mâna pe corn și piciorul stâng în scăriță. Pe urmă dă piciorul peste cal.

Sophia făcu așa cum o instruiseră, urcându-se pe cal și simțind că inima începuse s-o ia la goană. Încercând să se așeze comod, îi dădu prin gând că animalul de sub ea era ca un mușchi imens gata să se încordeze.

— Aăă... e mai sus decât credeam că va fi.

— Va fi bine, spuse el dându-i Sophiei frâiele. Înainte să apuce ea să protesteze, el se urcase deja pe Horse, foarte degajat.

— Lui Demon nu-i trebuie mult, zise el. Doar atinge frâiele de la gâtul lui și are să se întoarcă el spre tine, așa. Și ca să-l faci să plece, dă-i ușor cu călcâiele în lateral. Ca să se oprească, trage înapoi. Îi arată de câteva ori, asigurându-se că înțelesese.

— Mai știi că e prima dată pentru mine, nu? întrebă ea.

— Mi-ai spus.

— Și ca să știi, nu am chef să fac vreo nebunie. Nu vreau să cad. Una dintre fetele din suroritate și-a rupt mâna pe un asemenea animal și nu vreau să port ghips în timp ce trebuie să scriu lucrări.

El se scărpină pe obraz, așteptând.

— Ai terminat? întrebă.

— Doar stabilesc regulile.

El oftă dând din cap amuzat.

— Fetele de la oraș, spuse el și, după o mișcare din încheietură, Horse se întoarse și începu să se îndepărteze. O clipă mai târziu, Luke se aplecă și trase zăvorul porții, lăsând-o să se deschidă. Ieși prin ea, iar grajdul îi blocă Sophiei priveliștea. Trebuie să vii după mine, strigă el.

Cu inima bătând repede și gura uscată ca rumegușul, Sophia respiră adânc. Nu avea niciun motiv să nu poată face asta. Putea să meargă pe bicicletă, iar asta nu era o chestie tocmai diferită, nu? Oamenii mergeau pe cal tot timpul. Și *copiii mici* mergeau pe cal, deci cât de greu putea să fie? Și ce dacă era greu? Putea să se descurce. Literatura engleză cu profesorul Aldair era grea. Să muncească sâmbăta paisprezece ore într-o alimentară când toți prietenii ei plecau în oraș era greu. Să îl lase pe Brian s-o chinuiască... asta chiar fusese greu. Îmbărbătându-se, trase de hățuri și îl lovi ușor pe Demon cu călcâiele.

Nimic.

Lovi din nou.

Calul ciuli urechea, dar rămase nemișcat ca o statuie.

„Bine, nu e așa de ușor”, se gândi ea. Era clar că Demon voia să stea acasă.

Luke și Horse își făcură din nou apariția. Luke ridică borul pălăriei.

— Vii? întrebă el.

— Nu vrea să se miște, explică ea.

— Dă-i cu călcâiele și spune-i ce vrei să facă. Folosește hățurile. Trebuie să simtă că știi ce vrei să faci.

„Slabe șanse, se gândi ea. N-am idee ce fac.” Îl îmboldi din nou și tot nimic.

Luke arătă spre cal ca un profesor de școală care certa un copil.

— Nu te mai juca, Demon, se răsti el în cele din urmă. O sperii. Treci încoace.

Ca prin minune, cuvintele lui fură de-ajuns pentru ca Demon să se pună în mișcare fără ca Sophia să facă ceva. Dar fiindcă o luase pe nepregătite, se înclină pe spate în șa și, încercând să își țină echilibrul, se aplecă din instinct.

Urechea lui Demon zvâcni din nou, ca și cum se întreba dacă toată povestea nu era cumva un fel de glumă.

Sophia ținea frâiele cu ambele mâini, gata să-l întoarcă, dar Demon nu avea nevoie de ea. Calul ieși pe poartă, pufnind spre Horse când trecu pe lângă el, apoi se opri în timp ce Luke închise poarta în spate și se întoarse lângă ea.

Îl ținea pe Horse la pas, iar Demon era mulțumit să meargă lângă el fără ca Sophia să depună vreun efort. Traversară alea și cotiră pe o cărare care ocolea ultimul șir de brazi de Crăciun.

Mirosul de conifere era mai puternic aici, amintindu-i de sărbători. Pe măsură ce se obișnuia cu ritmul de mers al calului, simțea cum i se ridica o greutate de pe umeri și respirația îi revenea la normal.

Capătul îndepărtat al crângului făcea loc unei fâșii de pădure late cât un teren de fotbal. Caii pășeau prin iarba crescută pe cărare de parcă erau pe pilot automat, la deal și la vale, șerpuind tot mai adânc în lumea neîmblânzită. În urma lor, ferma dispărea încet din vedere, făcându-i să se simtă treptat ca și cum erau într-un ținut îndepărtat.

Luke se mulțumea să o lase singură cu gândurile ei, în timp ce înaintau tot mai mult printre copaci. Dog alerga în față, cu botul în pământ, dispărând și reapărând în timp ce o lua când într-o parte, când în alta. Sophia se aplecă pe sub o

creangă joasă și privi cu colțul ochiului cum Luke se apleca și el să evite alta, iar pământul devenea tot mai pietros și mai acoperit cu un strat gros. Tufe de mure și de ilice se îțeau în pâlcuri, învăluind trunchiurile acoperite de mușchi ale stejarilor. Veverițele țâșneau printre crengile de nuc, chițând a avertizare, în timp ce raze de lumină pătrundeau prin frunziș, dând împrejurimilor un aer de poveste.

— E frumos aici, spuse Sophia, iar vocea îi sună ciudat în urechi.

Luke se întoarse în șa.

— Am sperat c-are să-ți placă.

— E și asta pământul tău?

— O parte din el. Îl împărțim cu o fermă învecinată. Funcționează ca paravânt și graniță.

— Vii des aici?

— Veneam. Dar în ultima vreme vin doar când se strică un gard. Uneori, vitele se rătăcesc pe aici.

— Și eu care credeam că asta faci cu toate fetele.

Luke clătină din cap.

— N-am adus niciodată o fată aici.

— De ce nu?

— Cred că, pur și simplu, nu mi-a trecut prin minte.

Luke părea la fel de surprins de acest gând ca și ea. Dog veni spre ei, verifică dacă erau în regulă, apoi plecă iar.

— Povestește-mi despre fosta ta iubită. Angie, așa o chema?

El se foi ușor, surprins, fără îndoială, că ea își amintise.

— Nu sunt așa de multe de spus. Ți-am zis, a fost o iubire de liceu.

— De ce s-a terminat?

El păru că se gândește la întrebare înainte să răspundă.

— Am plecat în turneu la o săptămână după ce am absolvit liceul, spuse el. Pe atunci nu aveam bani să merg cu avionul la concursuri, așa că eram pe drumuri foarte mult. Plecam joia și ajungeam acasă abia luna sau marțea. În unele săptămâni nu ajungeam acasă deloc și nu o învinovățesc că și-a dorit altceva. Mai ales că situația nu părea să se schimbe prea curând.

Sophia medită la vorbele lui.

— Și cum funcționează? întrebă ea mișcându-se în șa. Dacă vrei să călărești tauri, adică? Ce trebuie să faci ca să te ocupi cu asta?

— De fapt, nu e mare lucru, răspunse el. Îți cumperi permisul de la CPT...

— CPT? întrebă ea tăindu-i vorba.

— Călăreții Profesioniști de Tauri, spuse el. Ei organizează concursurile. Pur și simplu, te înscrii și plătești taxa. Când ajungi la concurs, tragi un taur la sorti și te lasă să-l călărești.

— Vrei să spui că poate s-o facă oricine? De exemplu, dacă aș avea un frate și s-ar decide că vrea să înceapă să călărească de mâine, ar putea?

— Cam așa ceva.

— E ridicol! Și dacă cineva n-are niciun pic de experiență?

— Atunci probabil că s-ar răni.

— Crezi?

El zâmbi larg și se scărpină sub borul pălăriei.

— Așa a fost întotdeauna. La rodeo, cei mai mulți bani pentru premii vin chiar de la concurenți. Ceea ce înseamnă că oamenilor care se pricep le place când sunt călăreți care nu sunt așa de buni. Înseamnă că au șanse mai mari să plece de la concurs cu bani în buzunar.

— Pare o treabă cam fără inimă.

— Dar cum altfel să faci? Poți să exersezi cât vrei, dar există un singur fel să-ți dai seama dacă poți să călărești, adică să încerci la propriu.

Amintindu-și concursul, Sophia se întrebă câți dintre călăreții din seara precedentă fuseseră debutanți.

— Bine, cineva se înscrie în concurs și să zicem că e ca tine și câștigă. Ce se întâmplă pe urmă?

Luke ridică din umeri.

— Călăritul de tauri e un pic diferit de rodeoul tradițional. Călăreții au turneele lor acum, dar, de fapt, sunt două turnee. E cel mare, care e mereu la televizor, și cel mic, ca un fel de ligă inferioară. Dacă primești destule puncte în liga inferioară, ești promovată în liga superioară. În sportul ăsta,

acolo sunt banii adevărați.

— Și aseară?

— Aseară a fost un concurs din turneul mic.

— Ai călărit vreodată în turneul mare?

El se aplecă și mângâie gâtul lui Horse.

— Am călărit acolo timp de cinci ani.

— Erai bun?

— M-am descurcat binișor.

Ea îi evaluă răspunsul, amintindu-și că spusese același lucru cu o seară înainte – când câștigase.

— De ce am senzația că ești mai bun decât lași să se înțeleagă?

— Nu știu.

Sophia îl privi cu atenție.

— Ai putea să-mi zici cât de bun ești. Aș putea să te caut pe Google, să știi.

Luke se îndreptă în șa.

— Am ajuns în Campionatul Mondial CPT patru ani la rând. Ca să faci asta, trebuie să fii printre primii treizeci și cinci.

— Cu alte cuvinte, ești printre cei mai buni.

— Eram. Acum nu prea mai sunt. E ca și cum aș lua-o de la început.

Ajunseseră deja într-un luminiș micuț de lângă râu, așa că opriră caii pe malul înalt. Râul nu era lat, dar Sophia avea impresia că apa încet curgătoare era mai adâncă decât părea. Pe deasupra apei pluteau libelule, deranjându-i liniștea și iscând unde minuscule care se lărgeau spre mal. Dog se întinse pe jos, gâfâind din pricina efortului, cu limba scoasă într-o parte. În spatele lui, la umbra unui stejar butucănos, Sophia observă ceva ce părea să fie rămășița unei tabere vechi, cu o masă de picnic șubredă și o groapă pentru foc.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea așezându-și pălăria.

— Eu și tata veneam aici să pescuim. Undeva mai încolo se află un copac scufundat și e un loc grozav să prinzi bibani. Stăteam aici toată ziua. Era cumva locul nostru, doar pentru noi doi. Mama urăște mirosul de pește, așa că îi prindeam, îi curățăm și îi găteam aici, înainte să-i ducem acasă. Alteori,

tata mă aducea aici după antrenament și nu făceam nimic altceva decât să ne uităm la stele. El n-a terminat liceul, dar putea să numească fiecare constelație de pe cer. Aici am trăit unele dintre cele mai fericite momente din viață.

Sophia mângâie coama lui Demon.

— Îți e dor de el!

— Tot timpul, spuse Luke. Când vin aici mă ajută să mi-l amintesc așa cum era de fapt. Așa cum ar trebui să-mi rămână în amintire.

Sophia simțea tristețea din vocea lui și își dădea seama că era încordat.

— Cum a murit? întrebă ea cu vocea blândă.

— Veneam acasă de la un concurs în Greenville, Carolina de Sud. Era târziu și el era obosit; o căprioară a încercat deodată să traverseze autostrada. Nici n-a avut timp să tragă de volan, iar căprioara a trecut prin parbriz. Camioneta s-a rostogolit de trei ori, dar chiar și înainte de asta era prea târziu. Impactul îi rupsese gâtul.

— Erai cu el?

— Eu l-am scos dintre fiare, spuse el. Îmi amintesc că l-am ținut în brațe, încercând disperat să-l trezesc până au venit paramedicii.

Sophia păli.

— Nici nu pot să-mi imaginez așa ceva.

— Nici eu nu puteam, zise el. Acum o clipă vorbeam despre cursele mele și în următoarea murise. Nici nu părea adevărat. Nici acum nu pare. Pentru că nu era doar tatăl meu. Era antrenorul meu, prietenul și partenerul meu. Și... Vocea i se stinse, iar Luke căzu pe gânduri, apoi scutură încet din cap. Și nu știi de ce-ți spun ție toate astea.

— E în regulă, răspunse ea cu o voce blândă. Mă bucur că mi-ai spus.

Luke dădu recunoscător din cap auzind cuvintele ei.

— Cum sunt părinții tăi? întrebă el.

— Sunt... pățimași, răspunse ea într-un târziu. Cu *orice*.

— Cum adică?

— Ar trebui să trăiești cu ei ca să înțelegi. Pot fi nebuni unul după altul într-o clipă și să se ia la harță în următorul

moment; au păreri clare despre orice, de la politică la mediul înconjurător și cât de multe prăjituri să mâncăm după cină, chiar și despre ce limbă să vorbească în ziua aia...

— Limbă? o întrerupse el.

— Părinții mei au vrut să fim toți bilingvi, așa că luna vorbeam franceză, marțea slovacă, miercurea cehă. Eu și surorile mele înnebuneam, mai ales când veneau prietenii noștri, pentru că nu înțelegeau nimic din ce se vorbea. Și erau perfecționiști când venea vorba de note. Trebuia să învățăm în bucătărie, iar mama ne punea întrebări înainte de orice test. Și dă-mi voie să-ți spun că dacă veneam acasă cu o notă care nu era maximă, mama și tata se purtau de parcă era sfârșitul lumii. Mama își frângea mâinile, iar tata îmi spunea cât era de dezamăgit, iar eu mă simțeam așa de vinovată încât învățam din nou pentru un test pe care îl dădusem deja. Știi că făceau asta fiindcă nu voiau să mă zbat la fel ca ei, dar uneori devenea destul de chinuitor. În plus, toți trebuia să muncim în alimentară, adică eram mai mereu împreună... hai să zicem că la vremea când am început colegiul, abia așteptam să iau decizii de una singură.

Luke ridică o sprânceană.

— Și l-ai ales pe Brian.

— Acum vorbești ca părinții mei, spuse ea. Nu l-au plăcut pe Brian de la început. Așa nebuni cum sunt când vine vorba despre anumite lucruri, de fapt sunt destul de isteți. Ar fi trebuit să-i ascult.

— Toți facem greșeli, zise Luke. Câte limbi vorbești?

— Patru, răspunse ea dându-și pălăria pe spate cum făcea el. Cu tot cu engleza.

— Eu vorbesc una, cu tot cu engleza.

Ea zâmbi, fiindcă îi plăcea comentariul lui, îi plăcea de el.

— Nu știu ce mare folos o să-mi aducă. Poate doar dacă ajung să lucrez la un muzeu în Europa.

— Vrei să faci asta?

— Poate. Nu știu. Deocamdată aș vrea să muncesc oriunde.

El rămase tăcut când termină ea, gândindu-se la ce îi spusese.

— Când te ascult vorbind, îmi doresc să fi fost mai serios în legătură cu școala. Nu am fost un elev slab, dar nu eram nici strălucit. Nu m-am străduit prea mult. Dar acum nu pot să nu mă gândesc că ar fi trebuit să merg la colegiu.

— Cred că ai fi mai în siguranță decât să călărești tauri.

Deși intenționase să facă o glumă, Luke nu zâmbi.

— Ai absolută dreptate.

După ce plecară din luminișul de lângă râu, Luke o duse într-o plimbare pe îndelete prin restul fermei, vorbind despre tot felul de lucruri, iar Dog tot alerga prin apropiere. Trecură călare printre brazii de Crăciun și ocoliră stupii de albine, iar el o conduse prin pășunile folosite pentru vite. Vorbiră despre orice, despre ce muzică le plăcea și filmele preferate, dar și despre impresiile Sophiei despre Carolina de Nord. Ea îi povesti despre surorile ei și cum era să crești la oraș, dar și despre viața retrasă din campus. Deși lumile lor erau complet diferite, Sophia era surprinsă că lumea ei i se părea lui la fel de fascinantă pe cât i se părea ei lumea lui.

Mai târziu, după ce câștigase ceva mai multă încredere în șa, îl puse pe Demon la trap, apoi la galop. Luke merse lângă ea tot timpul, pregătit să o prindă dacă era pe cale să cadă și spunându-i când se apleca prea mult în față sau se lăsa prea mult pe spate, amintindu-i să țină bine frâiele. Sophiei nu îi plăcea mersul la trap, dar când calul porni în galop, îi veni mai ușor să se adapteze ritmului cadențat, curgător. Călăriră de la un gard la celălalt de patru sau cinci ori, mișcându-se tot mai repede cu fiecare tură. Simțindu-se ceva mai sigură pe ea, Sophia îi dădu pinteni lui Demon și îl îndemnă să meargă mai repede. Luke fu luat prin surprindere și avu nevoie de câteva secunde ca să o ajungă; în timp ce mergeau unul lângă altul, Sophia se bucura de vântul care îi sufla în față, iar experiența era pe cât de înspăimântătoare, pe atât de încântătoare. Pe drumul înapoi, îl îndemnă pe Demon să alerge și mai repede și după câteva minute, când opriră caii, începu să râdă, iar adrenalina și teama îi curgeau prin vine.

După ce trecură valurile amețitoare de răs, se întoarseră agale spre grajduri. Caii respirau încă încet și transpirau, iar după ce Luke le scoase șeile, Sophia îl ajută să îi perie. Îi dădu lui Demon un măr, simțind deja durerea din picioare, dar fără să îi pese vreun pic. Călărise pe un cal – chiar călărise! – și, cuprinsă de mândrie și satisfacție, îl luă pe Luke de braț în timp ce se îndreptau spre casă.

Mergeau încet, fără să simtă nevoia să vorbească. Sophia reluă în gând întâmplările zilei, bucuroasă că venise. Din câte își dădea seama, și Luke avea aceeași senzație de pace și de mulțumire.

Când se apropiară de casă, Dog țâșni înainte spre vasul cu apă de pe verandă; lipăi printre găfâieli, apoi se prăbuși pe burtă.

— E obosit, spuse ea speriată de sunetul propriei voci.

— Va fi bine. În fiecare dimineață vine după mine când călăresc. Își scoase pălăria și își șterse sudoarea de pe frunte. Vrei ceva de băut? o întrebă. Nu știu ce vrei tu, dar mie mi-ar prinde bine o bere.

— Sună grozav.

— Mă întorc într-o clipă, promise el și intră în casă.

Când se îndepărtă, Sophia îl studie, încercând să înțeleagă atracția de netăgăduit față de el. Încă se străduia să priceapă când el ieși din casă cu două sticle reci ca gheața.

Scoase capacul și îi dădu Sophiei sticla, iar degetele li se atinseră ușor. Arătă cu mâna spre balansoare.

Sophia se așeză și se lăsă pe spate cu un oftat, cu pălăria pe frunte. Aproape uitase că o purta. O scoase și o așeză în poală, apoi luă o gură de bere. Era rece și revigorantă.

— Ai călărit foarte bine, spuse el.

— Adică am călărit foarte bine pentru o începătoare. Încă nu sunt gata pentru rodeo, dar m-am distrat.

— Ai un echilibru bun, natural, observă el.

Dar Sophia nu îl asculta. Se uita în schimb dincolo de el la vâcuța care apăruse de după colțul casei lui. Părea să fie foarte interesată de ei.

— Cred că una dintre vacile tale a scăpat. Arătă cu degetul. Una mică.

Luke se uită în aceeași direcție, iar expresia i se schimbă într-una de recunoaștere afectuoasă.

— Acea e Mudbath¹⁵. Nu știi cum reușește, dar ajunge aici de câteva ori pe săptămână. Trebuie să fie o gaură undeva în gard, dar încă n-am găsit-o.

— Îi place de tine.

— Mă *adoră*, spuse el. În martie trecut, am avut o perioadă rece și ploioasă și s-a prins în noroi. Am stat ore întregi și m-am chinuit s-o scot, a fost nevoie s-o hrănesc cu biberonul câteva zile. De atunci vine aici tot timpul.

— Ce drăguț, zise ea încercând să nu se uite insistent la el, deși îi era greu să se abțină. Ai o viață interesantă aici.

Luke își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr înainte de a mai bea din sticlă. Când vorbi, vocea lui își pierduse puțin din reținerea cu care se obișnuise Sophia.

— Pot să-ți spun ceva? Trecură câteva clipe până continuă. Și nu vreau să mă înțelegi greșit.

— Ce e?

— O faci să pară mult mai interesantă decât e în realitate.

— Despre ce vorbești?

Luke începu să jumulească eticheta de pe sticlă, dând hârtia deoparte cu degetul mare, iar Sophia avu impresia că el nu căuta neapărat un răspuns, ci mai degrabă aștepta să vină răspunsul la el; apoi se întoarse spre ea.

— Cred că ești cea mai interesantă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Sophia vru să spună ceva, orice, dar simți că se îneacă în ochii aceia albaștri, rămasă fără cuvinte. În schimb, privi cum se apleacă spre ea, ezitând preț de-o clipă. Luke înclină ușor capul și se trezi deodată că și ea înclină capul încet, iar fețele lor se apropiară.

Nu dură mult, nu fu înfierbântat, dar de îndată ce buzele lor se uniră, Sophia știu cu o siguranță subită că nimic nu fusese vreodată așa de ușor și de firesc, sfârșitul perfect al unei neașteptate după-amieze perfecte.

¹⁵ Baie în noroi (în engleză, în orig.) (n.tr.).

8

IRA

Unde sunt?

Mă întreb doar o clipă înainte de a mă mișca pe scaun, iar durerea îmi dă răspunsul. E o cascadă de durere turbată, ca și cum brațul și umărul meu sunt pe punctul de a exploda. Am senzația de fragmente de sticlă în cap, iar pieptul a început să-mi zvâcnească ca și cum mi s-a ridicat o greutate de pe el.

Peste noapte, mașina a devenit un iglu. Zăpada de pe parbriz a început să strălucească, ceea ce înseamnă că a venit răsăritul. E sâmbătă dimineața, pe 6 februarie 2011 și, potrivit ceasului la care trebuie să mă chinui să mă uit, e ora 7.20. Soarele a apus aseară la 17.50, iar eu conduceam pe întuneric de o oră când am ieșit de pe autostradă. Sunt aici de peste douăsprezece ore și, deși sunt încă în viață, e o clipă în care nu simt decât spaimă.

Am mai simțit o asemenea teamă. Străinii nu și-ar da seama de asta doar uitându-se la mine. Când lucram la magazin, clienții erau deseori surprinși să afle că fusesem în război. Nu vorbeam niciodată despre asta și doar o dată am discutat cu Ruth despre ce se întâmplase cu mine. Apoi n-am mai vorbit niciodată despre asta. Pe atunci, Greensboro nu era orașul care avea să devină mai târziu – în multe privințe, era încă o localitate mică și mulți oameni pe care îi cunoșteam din copilărie știau că fusesem rănit când luptasem în Europa. Totuși, ca și mine, nici ei nu voiau să discute despre război după finalul lui. Pentru unii, amintirile erau de nesuportat; pentru alții, viitorul era doar mai interesant decât trecutul.

Dar dacă ar fi întrebat cineva, aș fi spus că povestea mea nu merita timpul petrecut ascultând-o. Dacă totuși mi s-ar fi cerut insistent detalii, le-aș fi spus că mă înrolasem în Forțele Aeriene ale Armatei Statelor Unite în iunie 1942 și după depunerea jurământului am urcat într-un tren

împreună cu alți cadeți spre Centrul de Recepție al Forțelor Aeriene din Santa Ana, California. A fost prima mea călătorie în vest. Am petrecut următoarea lună învățând cum să urmez ordinele, să curăț toaletele și să mășluiesc cum trebuie. Apoi m-au trimis la Școala Primară de Aviație de la Academia de Aviație Mira Loma în Oxnard, unde am învățat lucruri esențiale despre meteorologie, navigație, aerodinamică și mecanică. În perioada aceea, am lucrat și cu un instructor și m-a învățat treptat să pilotez. Acolo am zburat prima dată singur și în trei luni acumulasem destule ore de zbor ca să trec la etapa următoare de antrenament de la Gardner Field în Taft. De acolo, am plecat la Roswell, New Mexico, pentru alte antrenamente de zbor, apoi m-am întors la Santa Ana, unde am început în mod oficial antrenamentul ca pilot. Dar chiar și după ce am finalizat etapa aceea, tot nu știam destul. M-au trimis la Mather Field lângă Sacramento, unde am mers la Școala de Pilotaj pentru Avansați, ca să învăț să pilotez după stele, după estimări seci, folosind repere vizuale de la sol. Abia atunci am primit brevetul.

După alte două luni am ajuns în teatrul de război european. Echipa a fost trimisă mai întâi în Texas, unde am fost repartizați la un B-17, și apoi în Anglia. Până să pilotez în prima misiune de luptă în octombrie 1943, făcusem antrenamente în SUA timp de aproape un an și jumătate, cât de departe de acțiune posibil.

Nu asta ar fi vrut oamenii să audă, dar aceasta a fost experiența mea de război. Antrenamente și transferuri și apoi alte antrenamente. Se dădeau permisii de weekend și am făcut prima vizită pe o plajă din California, unde am văzut pentru prima dată Oceanul Pacific. Am avut ocazia să admir uriașii copaci sequoia în nordul Californiei, așa de mari încât nu îi puteai cuprinde cu mintea. A fost senzația care m-a copleșit când am zburat deasupra deșertului în zori de zi. Și a fost, desigur, și Joe Torrey, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Aveam puține lucruri în comun. Era un catolic din Chicago, jucător de baseball cu strungăreață. Abia reușea să rostească o propoziție fără să înjure, dar râdea mult, chiar și

de el însuși, și toată lumea trăgea de el când se împărțeau permisiile. Voiau să joace poker cu ei și să-i însoțească în oraș, mai ales fiindcă și femeile păreau să-l găsească irezistibil. A fost mereu un mister de ce voia să stea cu mine și nu m-am integrat decât datorită lui. Cu Joe am băut prima bere în timp ce stăteam pe Cheiul Santa Monica și tot cu el am fumat prima și singura țigară din viața mea. Cu Joe vorbeam în zilele în care îmi era cel mai dor de Ruth, iar el mă asculta într-un fel care mă făcea să mă simt mai bine. Și el avea o logodnică acasă – o fată frumoasă pe nume Marla – și recunoștea că nu îi păsa neapărat de ce se întâmpla în război atât timp cât putea să se întoarcă la ea.

Eu și Joe am ajuns în același B-17. Șef era colonelul Bud Ramsey, un erou veritabil și un pilot genial. Deja zburase într-o rundă de misiuni de luptă și i se încredințase încă una. Era calm și stăpân pe el chiar și în cele mai tulburătoare împrejurări, iar noi știam că eram norocoși să-l avem drept comandant.

Experiențele mele efective de război au început pe 2 octombrie, când am făcut un raid pe deasupra bazei de submarine de la Emden. Două zile mai târziu, făceam parte dintr-un escadron de trei sute de bombardiere adunate la Frankfurt. Pe 10 octombrie am bombardat un nod de cale ferată la Münster, iar pe 14 octombrie, ziua care a devenit cunoscută drept Joia Neagră, războiul s-a terminat pentru mine.

Ținta era o fabrică de rulmenți din Schweinfurt. Fusese bombardată cu câteva luni în urmă, dar nemții progresau cu reparațiile. Din cauza distanței față de bază, formațiunea noastră de bombardiere nu avea sprijinul avioanelor de luptă și de data asta raidul fusese anticipat. Avioanele nemțești au apărut pe linia de coastă, ferindu-se tot drumul de diverse escadroane și, până am ajuns noi în poziția de tragere, focurile artileriei antiaeriene formaseră deja o ceață densă deasupra întregului oraș. Rachetele nemțești explodau în jurul nostru la mare altitudine, iar undele de șoc zdruncinau avionul. Tocmai aruncasem încărcătura când niște avioane inamice s-au apropiat deodată. Au venit din toate direcțiile,

ne-au înconjurat și bombardierele au început să cadă din cer, învăluite în flăcări în timp ce cădeau în spirală spre pământ. După câteva minute, toată formațiunea era făcută bucăți. Mitralliorul nostru era blocat în frunte și a căzut înapoi în avion. Din instinct, m-am urcat pe scaunul lui și am început să trag, eliberând vreo cinci sute de focuri fără să cauzez daune prea mari inamicului. În clipa aceea, nu am crezut că aveam să supraviețuiesc, dar eram prea înspăimântat ca să încetez focul.

Eram bombardat de inamici și dintr-o parte, și din cealaltă. Din poziția în care mă aflam, vedeam găuri uriașe în aripă. Când am pierdut un motor din cauza focului inamic, avionul a început să balanseze, iar huruitul era mai tare decât auzisem vreodată, în timp ce Bud se străduia să preia controlul. Aripa a coborât deodată, iar aparatul a început să piardă din altitudine, lăsând fum în urmă. Avioanele de luptă s-au apropiat ca să ne termine și alte focuri de artilerie au străpuns fuzelajul. Am coborât trei sute de metri, apoi încă două sute. O mie cinci sute. Două mii cinci sute. Cumva am reușit totuși să îndreptăm aripile și, ca o creatură mitologică, botul avionului a început să se ridice. Ca prin minune, aparatul se afla în continuare în aer, dar eram despărțiți de formație, singuri pe teritoriu inamic – și totuși artileria ne urmărea.

Bud ne întorsese spre casă, într-o manevră disperată de a ne salva, când artileria a spart parbrizul. Joe a fost lovit și, din instinct, s-a întors spre mine. L-am văzut făcând ochii mari de uimire și spunându-mi numele. Am sărit spre el, vrând să fac ceva – orice –, când am căzut deodată, rămas complet fără vlagă. Nu înțelegeam ce se întâmplase. Nu știam în clipa aceea că fusesem rănit, așa că am încercat și am eșuat din nou să mă ridic în picioare și să-l ajut pe Joe, apoi am simțit niște arsuri ascuțite. Am privit în jos și am văzut niște pete mari și roșii lățindu-se în partea de jos a corpului. Lumea a început să se învârtă cu mine și am leșinat.

Nu știu cum am ajuns înapoi la bază, pot doar să-mi imaginez că Bud Ramsey a făcut un miracol. Mai târziu, la spital, mi s-a spus că oamenii au făcut poze cu avionul după

aterizare, minunându-se că reușise să rămână în aer. Dar eu nu m-am uitat la poze, deși eram din nou în putere.

Mi s-a spus că ar fi trebuit să mor. Până să ajungem în Anglia, pierdusem peste jumătate din sângele din corp și eram alb ca varul. Pulsul era așa de scăzut încât nu puteau să-l găsească la încheietură, dar m-au băgat în operație. Nu se așteptau să supraviețuiesc peste noapte sau după a doua noapte. Părinților mei li s-a trimis o telegramă, explicându-le că fusesem rănit și că urma să primească alte informații. „Alte informații” însemna altceva în limbajul militar, adică aveau să fie înștiințați prin altă telegramă de moartea mea.

Dar a doua telegramă n-a mai fost trimisă, pentru că, dintr-un motiv oarecare, nu am murit. Nu a fost alegerea conștientă a unui erou; nu am fost un erou și am rămas inconștient. Mai târziu nu mi-am amintit niciun vis sau dacă am avut măcar vreun vis. Dar cumva, în a cincea zi după operație, m-am trezit lac de sudoare. După spusele asistentelor, deliram și strigam în agonie. Se declanșase peritonita și am fost băgat în operație încă o dată. Nici asta nu-mi amintesc, nici vreuna dintre zilele următoare. Febra a ținut treisprezece zile și în fiecare dintre ele, când era întrebat de prognoza mea, doctorul clătina din cap. Deși nu am știut asta, m-au vizitat Bud Ramsey și alți membri ai echipei care supraviețuiseră, înainte să fie trimiși pe un avion nou. Între timp, a fost trimisă o telegramă acasă la părinții lui Joe Torrey, prin care erau anunțați de moartea lui. RAF¹⁶ a bombardat orașul Kassel și războiul a continuat.

Febra a scăzut, în sfârșit, când am intrat în noiembrie. Când am deschis ochii, nu știam unde eram. Nu îmi aminteam ce se întâmplase și nu reușeam să mă mișc. Mă simțeam de parcă fusesem îngropat de viu și, cu toată puterea mea, am reușit să pronunț o singură silabă.

Ruth.

Soarele e tot mai strălucitor, iar vânturile s-au asprit, dar

¹⁶ Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale (n.tr.).

tot nu vine nimeni. Spaima pe care am simțit-o mai devreme a trecut, iar gândurile încep să-mi rătăcească. Observ că nu e ceva unic pentru mine să fiu îngropat de viu în mașină sub zăpadă. Nu de mult, pe Canalul Meteo, am văzut o filmare cu un bărbat din Suedia care, la fel ca mine, a rămas blocat în mașină în timp ce zăpada îl îngropa treptat de viu. Asta se întâmpla lângă un oraș numit Umeå, în apropiere de Cercul Polar arctic, unde temperaturile erau mult sub zero. Cu toate acestea, conform spuselor crainicului, mașina a devenit un fel de iglu. Deși bărbatul nu ar fi supraviețuit mult timp expus la asemenea condiții, temperatura din mașină putea fi tolerată perioade lungi, mai ales că bărbatul era îmbrăcat corespunzător și avea cu el și un sac de dormit. Dar nu asta era partea uimitoare; ceea ce era surprinzător a fost cât de mult a supraviețuit bărbatul. Deși nu avea mâncare sau apă și a mâncat doar câte o mână de zăpadă, doctorii au spus că trupul lui a intrat într-un fel de stare de hibernare. Funcțiile corpului au încetinit suficient ca el să fie salvat după șaiszeci și patru de zile.

Doamne, Dumnezeule, îmi amintesc că mă gândeam eu. *Șaiszeci și patru de zile.* Când am văzut reportajul, abia mi-am putut imagina așa ceva, dar acum a căpătat, evident, un nou sens. Pentru mine, două luni ar însemna că ar trebui să fiu găsit la începutul lui aprilie. Azaleele ar înflori, zăpada ar fi trecută de mult, iar zilele ar începe deja să pară de vară. Dacă voi fi salvat în aprilie, probabil mă vor găsi niște tineri cu pantaloni scurți de drumeție și unși cu loțiune de protecție solară.

Cineva mă va găsi până atunci, sunt sigur de asta. Dar chiar dacă ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, nu e așa. Nu mă consolează nici faptul că temperatura nu e nici pe departe la fel de scăzută sau că am două sendvișuri în mașină, pentru că eu nu sunt suedez. El avea patruzeci și patru de ani și nu era rănit; eu am brațul și clavicula rupte, am pierdut mult sânge și am nouăzeci și unu de ani. Mă tem că orice mișcare mă poate face să leșin și, sincer să fiu, trupul meu e în stare de hibernare de vreo zece ani. Dacă funcțiile mele vitale se încetinesc mai mult de atât, voi fi

permanent la orizontală.

Dacă e și o parte bună în toate astea e faptul că încă nu mi-e foame. E ceva obișnuit pentru oamenii de vârsta mea. Nu prea am avut poftă de mâncare în ultimii ani și mă chinui să beau o ceașcă de cafea sau să mănânc o felie de pâine prăjită dimineața. Dar îmi e sete. Îmi simt gâtul ca și cum ar fi zgâriat de cuie, dar nu știu ce să fac. Deși este o sticlă cu apă în mașină, mi-e frică de tortura pe care am s-o simt dacă încerc să o găsesc.

Și îmi e frig, tare frig. N-am mai tremurat așa de tare de când am stat în spital în urmă cu aproape un veac. După operații, după ce a trecut febra și am crezut că trupul începe să mi se vindece, s-a instalat o durere de cap cumplită și glandele de la gât au început să se umfle. Febra a revenit și simțeam o durere care palpita în zona în care niciun bărbat nu vrea să simtă așa ceva. La început, doctorii au sperat că a doua febră avea legătură cu prima. Dar nu era așa. Bărbatul de lângă mine avea aceleași simptome și în câteva zile s-au mai îmbolnăvit trei persoane din salonul nostru. Era oreion, o boală de copii, dar la adulți era mult mai gravă. Dintre toți bărbații, pe mine m-a lovit cel mai tare. Eram cel mai slăbit și virusul și-a făcut de cap în trupul meu aproape trei săptămâni. Până să își urmeze cursul, aveam 52 kilograme și eram așa de vlăguit încât nu puteam sta în picioare fără ajutor.

Abia după o lună mi s-a dat drumul din spital, dar nu aveam voie să zbor. Eram slăbănog în continuare și nu aveam nici echipă. Am aflat că avionul lui Bud Ramsey fusese doborât în Germania și nu existaseră supraviețuitori. La început, forțele aeriene nu știau ce să facă în privința mea, dar în cele din urmă au hotărât să mă trimită înapoi la Santa Ana. Am devenit instructor pentru noii recruți, am lucrat cu ei până s-a terminat războiul. Am fost lăsat la vatră în ianuarie 1946 și, după ce am luat trenul spre Chicago ca să-mi prezint respectele familiei lui Joe Torrey, m-am întors în Carolina de Nord.

La fel ca veteranii de pretutindeni, voiam să las războiul în urmă. Dar nu puteam. Eram furios și înverșunat și uram

ceea ce devenisem. În afară de noaptea de la Schweinfurt, aveam puține amintiri din luptă, însă aveam războiul în mine. Pentru tot restul vieții, am purtat răni pe care nu le vedea nimeni, dar care erau imposibil de lăsat în urmă. Joe Torrey și Bud Ramsey erau cei mai buni oameni, însă ei muriseră și eu supraviețuisem, iar vina aceea nu m-a părăsit niciodată. Gloanțele care mi-au străpuns trupul m-au făcut să am dificultăți la mers în diminețile reci de iarnă, iar stomacul meu n-a mai fost niciodată la fel. Nu pot să beau lapte sau să consum mâncăruri condimentate și n-am mai reușit să mai recapăt greutatea pierdută atunci. N-am mai urcat într-un avion din 1945 și mi-a fost imposibil să mai văd filme despre război. Nu îmi plac spitalele. La urma urmei, pentru mine, războiul și timpul petrecut în spital au schimbat totul.

— Plângi, îmi spune Ruth.

În alt loc și în alt moment, mi-aș șterge lacrimile de pe obraz cu dosul palmei. Dar aici și acum, sarcina pare imposibilă.

— Nu mi-am dat seama, spun eu.

— Plângeai deseori în somn, îmi spune Ruth. La începutul căsniciei noastre. Te auzeam noaptea, iar sunetul acela îmi frângea inima. Te masam pe spate și te linișteam și uneori te întorceai pe cealaltă parte și tăceai. Dar alteori, continuai așa toată noaptea, iar dimineța îmi spuneai că nu îți aminteai din ce cauză se întâmplase.

— Uneori nu-mi aminteam.

Ea se uită la mine.

— Dar uneori da, îmi termină Ruth vorba.

Mijesc ochii, gândindu-mă că silueta ei e aproape lichidă, ca și cum mă uit la ea printre valurile strălucitoare de căldură care se ridică vara din asfalt. Poartă o rochie bleumarin și o coroniță albă, iar vocea îi pare mai matură.

Îmi ia o clipă, dar realizez că are douăzeci și trei de ani, vârsta pe care o avea când am revenit din război.

— Mă gândeam la Joe Torrey, am spus.

— Prietenul tău, dă ea din cap aprobator, cel care a mâncat cinci hotdogi la San Francisco. Cel care ți-a cumpărat prima bere.

Nu i-am spus niciodată despre țigări pentru că știu că n-ar fi fost de acord. Ruth a urât întotdeauna mirosul lor. E o minciună prin omisiune, dar m-am convins de mult că așa a fost cel mai bine.

— Da, îi zic.

Lumina dimineții o înconjoară pe Ruth ca o aură.

— Mi-aș fi dorit să-l cunosc, spune ea.

— Ți-ar fi plăcut de el.

Ruth își drege glasul, meditănd la asta, apoi se întoarce invers. Se uită pe geamul acoperit de zăpadă, gândindu-se la ale ei. Mașina asta, cred eu, mi-a devenit mormânt.

— Te gândea și la spital, murmură ea.

Când aprob din cap, îi scapă un oftat greu.

— Nu auzeai ce-ți spuneam? zice ea întorcându-se din nou spre mine. Că pentru mine nu conta? Nu te-aș minți în privința asta.

— Nu intenționat, răspund eu. Dar cred că uneori poate te mințea singură.

Cuvintele mele o iau prin surprindere, mai ales fiindcă n-am vorbit niciodată deschis despre problema asta. Dar știu că am dreptate.

— De asta ai încetat să-mi mai scrii, observă ea. După ce te-au trimis înapoi în California, scrisorile tale au devenit tot mai rare, până când au încetat să mai vină. N-am mai auzit de tine timp de șase luni.

— N-am mai scris fiindcă îmi aminteam ce mi-ai spus.

— Pentru că voiai să terminăm relația. Are o vibrație nervoasă în glas și nu mă pot uita în ochii ei.

— Voiam să fii fericită.

— Nu eram fericită, se răstește ea. Eram tulburată și cu inima frântă și nu înțelegeam ce se întâmplase. Și mă rugam pentru tine în fiecare zi, sperând c-o să mă lași să te ajut. În schimb, mergeam la cutia poștală și o găseam goală, oricât de multe scrisori trimiteam.

— Iartă-mă. Am greșit făcând asta.

— Măcar ai citit scrisorile mele?

— Pe toate. Le citeam iar și iar, de mai multe ori am încercat să-ți scriu să-ți povestesc ce se întâmplase. Dar nu găseam cuvintele potrivite.

Ruth clatină din cap.

— Nici măcar nu mi-ai spus când urma să vii acasă. Mi-a spus mama ta și m-am gândit să te aștept la gară, așa cum făceai tu când veneam eu acasă.

— Dar n-ai venit.

— Voiam să văd dacă aveai să vii tu la mine. Dar au trecut câteva zile, apoi o săptămână și, când nu te-am văzut la sinagogă, am înțeles că încercai să mă eviți. Așa că, în cele din urmă, am mers direct la magazin și ți-am spus că trebuie să vorbesc cu tine. Și îți amintești ce mi-ai spus?

Dintre toate lucrurile pe care le-am spus în viață, acestea sunt cele pe care le regret cel mai mult. Dar Ruth așteaptă cu o expresie tensionată fixată asupra mea. Există o provocare dură în felul în care așteaptă.

— Ți-am spus că rup logodna și că totul se terminase între noi.

Ea ridică o sprânceană.

— Da, zice, asta mi-ai spus.

— Nu puteam să vorbesc atunci cu tine. Eram...

Când mi se stinge vocea, îmi termină ea vorba.

— Furios. Apoi dă aprobator din cap. Vedeam asta în ochii tăi, dar chiar și atunci știam că încă erai îndrăgostit de mine.

— Da, recunosc eu. Eram.

— Dar cuvintele tale tot au fost dureroase, zice ea. M-am dus acasă și am plâns cum nu mai plânsesem din copilărie. Și, în cele din urmă, a venit mama și m-a luat în brațe, niciuna dintre noi nu știa ce să facă. Pierdusem așa de multe deja, încât nu mai suportam să te pierd și pe tine.

Se referă la familia ei, familia care a rămas în Viena. La vremea aceea nu-mi dădeam seama cât de egoistă era fapta mea sau cum o percepea Ruth. Și amintirea asta a rămas cu mine, iar acum, în mașină, resimt o rușine veche de când lumea.

Ruth, visul meu, știe ce simt. Când vorbește, o face cu o blândețe dulce.

— Dar dacă terminasem cu adevărat, voiam să înțeleg motivul, așa că a doua zi am mers la drogheria de vizavi de magazinul vostru și am comandat un suc cu ciocolată. M-am așezat lângă fereastră și te-am privit muncind. Știu că m-ai văzut, dar n-ai venit la mine. Așa că m-am întors a doua zi și a treia zi și abia atunci ai venit, în sfârșit, peste stradă ca să mă vezi.

— Mama m-a obligat, recunosc eu. Mi-a spus că meritai o explicație.

— Asta ai zis mereu. Dar eu cred că ai și vrut să vii fiindcă îți era dor de mine. Și fiindcă știai că numai eu te puteam ajuta să te vindeci.

La auzul cuvintelor ei, închid ochii. Are dreptate, desigur, în toate privințele. Ruth m-a cunoscut mereu mai bine decât mă cunoșteam eu însumi.

— M-am așezat în fața ta, îi spun. Apoi, după o clipă, am primit un suc cu aromă de ciocolată.

— Erai așa de slab. M-am gândit că aveai nevoie de ajutorul meu să te îngrași din nou. Să fii cum erai când ne-am cunoscut.

— N-am fost gras niciodată, protestez eu. Abia aveam greutatea minimă când m-am înrolat.

— Da, dar când te-ai întors erai piele și os. Costumul îți atârna pe tine de parcă era cu două numere mai mare. Aveam senzația că are să te ia vântul și mă întrebam dacă aveai să mai fii din nou ca înainte. Nu eram sigură că mai puteai fi bărbatul pe care-l iubisem odată.

— Și totuși mi-ai dat o șansă.

Ruth ridică din umeri.

— N-aveam încotro, spune ea cu o strălucire în ochi. David Epstein era căsătorit deja.

Râd fără să vreau și trupul îmi zvâcnește, cu neuronii arzând și valuri de greață trecând peste mine. Respir printre dinții strânși și simt treptat că valul se retrage. Ruth așteaptă să mi se calmeze respirația înainte să continue.

— Recunosc că eram speriată de asta. Voiam ca lucrurile

între noi să fie așa cum fuseseră înainte, așa că m-am prefăcut că nimic nu se schimbase. Am pălăvrăgit despre colegiu și prieteni, despre cât de mult studiasem și despre cum mă luaseră părinții mei prin surprindere când au apărut la absolvire. Am vorbit despre slujba mea de profesor suplinitor la școala de lângă sinagogă, dar am menționat și că dădeam interviu pentru un post cu normă întreagă în toamna aceea la o școală primară de la țară, undeva la marginea orașului. Ți-am spus și că tata urma să se întâlnească pentru mine cu decanul Departamentului de istoria artei la Duke pentru a treia oară și că era posibil ca părinții mei să se mute la Durham. Apoi m-am întrebat cu glas tare dacă trebuia să renunț la slujbă și să mă mut și eu la Durham.

— Și deodată am știut că nu voiam să pleci.

— De asta am spus-o. Ruth zâmbește. Am vrut să-ți văd expresia și, pentru o clipă, vechiul Ira a apărut din nou. Și atunci nu m-am mai temut că ai dispărut pentru totdeauna.

— Dar nu m-ai rugat să te conduc acasă.

— Nu erai pregătit. Încă mai era multă mânie în tine. De asta am propus să ne întâlnim o dată pe săptămână la un suc cu ciocolată, așa cum făceam pe vremuri. Aveai nevoie de timp, iar eu eram dispusă să aștept.

— Pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

— Nu, nu pentru totdeauna. La sfârșitul lui februarie începusem să mă întreb dacă aveai de gând să mă mai săruți din nou.

— Voiam, îi spun. De fiecare dată când te vedeam voiam să te sărut.

— Știam și din cauza asta eram așa de nedumerită. Nu înțelegeam ce nu era în regulă. Nu pricepeam ce te reținea, de ce nu aveai încredere în mine. Ar fi trebuit să știi că te-aș fi iubit indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Știam, îi spun. Și de asta nu puteam să-ți spun.

Sigur că până la urmă i-am spus, într-o seară friguroasă la

începutul lui martie. O sunasem acasă, rugând-o să ne întâlnim în parc, unde ne plimbaserăm împreună de-o sută de ori. Nu voiam să îi spun atunci. Însă m-am autoconvins că aveam nevoie doar de un prieten cu care să vorbesc, pentru că atmosfera acasă devenise chinuitoare.

Tata se descurcase bine financiar pe timpul războiului și, imediat după ce s-a terminat, și-a reluat afacerea ca negustor de mărunțișuri. Mașinile de cusut dispăruseră; în locul lor erau acum cuiere cu costume și pentru cei care treceau pe lângă magazin era probabil la fel ca înainte de război. Dar înăuntru era diferit. Tata era diferit. În loc să mai întâmpine clienții la ușă ca înainte, își petrecea după-amiezele în camera din spate, ascultând știrile la radio și încercând să înțeleagă nebunia care cauzase moartea atâtor oameni nevinovați. Numai despre asta voia să vorbească; Holocaustul devenise subiectul fiecărei discuții la masă și al fiecărui moment liber. Prin contrast, cu cât vorbea mai mult, cu atât mama se concentra mai mult pe cusut, pentru că nu suporta să se gândească la asta. La urma urmei, pentru tata era o oroare abstractă; pentru mama – care, la fel ca Ruth, își pierduse prietenii și familia – era o chestiune profund personală. Și prin reacțiile diferite față de asemenea evenimente devastatoare, părinții mei au început să trăiască viețile mai mult separate pe care aveau să le ducă din acel moment.

Fiind fiul lor, am încercat să nu țin partea nimănui. Pe tata îl ascultam, iar cu mama nu vorbeam nimic, dar când eram toți trei împreună, rămâneam uimit uneori când realizez că uitasem ce însemna să fim o familie. Nu ne ajuta nici faptul că tata ne însoțea acum pe mine și pe mama la sinagogă; discuțiile mele intime cu mama deveniseră un obicei din trecut. Când tata m-a anunțat că voia să mă facă partener în afacere – ceea ce însemna că noi trei trebuia să fim împreună tot timpul –, m-a cuprins disperarea, fiind sigur că nu aveam cum să scap de întristarea care ne pângărise viețile.

— Te gândești la părinții tăi, îmi spune Ruth.

— Mereu ai fost bună cu ei, îi zic.

— Pe mama ta am iubit-o foarte mult, spune Ruth. În ciuda diferenței de vârstă dintre noi, ea a fost prima mea prietenă adevărată în țara asta.

— Și tata?

— Și pe el l-am iubit. Cum puteam să n-o fac? Era parte din familie.

Zâmbesc, amintindu-mi că în ultimii ani fusese mai răbdătoare cu el decât mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Poți să mă întrebi orice.

— De ce m-ai așteptat? Chiar și după ce nu ți-am mai scris? Știi că spui că mă iubeai, dar...

— Iar vorbim despre asta? Te întrebi de ce te iubeam?

— Ai fi putut avea pe oricine.

Ea se apleacă spre mine, cu vocea blândă.

— Asta a fost mereu problema ta, Ira, spune ea. Tu nu vezi la tine însuși ce vād alții. Crezi că nu ești destul de arătos, dar erai foarte arătos când erai tânăr. Ți se pare că nu ești suficient de interesant sau de deștept, dar ai și calitățile astea și faptul că nu ești conștient de ele face parte din farmecul tău. Tu vezi mereu așa de multe lucruri la alții – așa cum ai făcut și cu mine. M-ai făcut să mă simt specială.

— Dar tu ești specială, insist eu.

Ea ridică mâinile încântată.

— Despre asta vorbesc, spune ea râzând. Ești un om cu sentimente profunde, căruia i-a păsat mereu de ceilalți și nu sunt singura care știe asta. Și prietenul tău a simțit asta, Joe Torrey. Sunt convinsă că de asta își petrecea cu tine timpul liber. Și mama și-a dat seama, de asta m-a ținut în brațe când am crezut că te-am pierdut. Pentru că știam amândouă că bărbații ca tine erau o raritate.

— Îmi pare bine că ai venit în noaptea aceea, îi spun. Aveam nevoie de tine.

— Și știi, de îndată ce am pășit în parcul acela, că erai, în sfârșit, pregătit să-mi spui adevărul. Tot adevărul.

Încuviințez din cap. Într-una dintre ultimele mele scrisori, îi spuseseam pe scurt despre bombardamentul de la Schweinfurt și despre Joe Torrey. Am vorbit despre rănile

mele și despre infecția care le-a urmat, dar nu îi spuseseam tot. Însă în noaptea aceea am luat-o de la început. I-am povestit fiecare detaliu, fără să ascund nimic. Stând pe bancă, ea a ascultat tot șuvoiul meu de cuvinte fără să vorbească.

După aceea, m-a cuprins cu brațele, iar eu m-am aplecat deasupra ei. Emoțiile veneau peste mine în valuri, iar cuvintele ei de alint, abia șoptite, dezlănțuiau amintiri pe care încercasem mult timp să le îngrop.

Nu știu cât timp a durat ca furtuna din sufletul meu să se potolească, dar deja eram epuizat în momentul acela. Mai era însă un lucru pe care nu i-l spuseseam, ceva ce nu știau nici părinții mei.

Ruth stă tăcută în mașină. Știu că își amintește ce i-am spus în noaptea aceea.

— Ți-am spus că am făcut oreion când eram în spital – cel mai grav caz pe care îl văzuse doctorul. Și ți-am spus și ce mi-a zis doctorul.

Ruth rămâne tăcută, dar ochii încep să i se umezească.

— Mi-a spus că oreionul poate provoca sterilitate, îi zic. De asta am încercat să rup relația cu tine. Pentru că știam că, dacă te măritai cu mine, erau șanse să nu putem avea copii.

SOPHIA

— Și pe urmă? întrebă Marcia. Stătea în fața oglinzii și își aplica al doilea strat de rimel, în timp ce Sophia îi povestea despre ziua ei la fermă. Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el. În timp ce vorbea, își studia prietena în oglindă.

— Sigur că nu! spuse Sophia. Își încrucieșă picioarele sub ea. Nu a fost așa. Doar ne-am sărutat și apoi am mai vorbit puțin și când am plecat m-a sărutat din nou lângă mașină. A fost... drăguț.

— O, spuse Marcia oprindu-se din rimelat.

— Nu-ți ascunde dezamăgirea! Pe bune!

— Ce-i? anunță ea. Figura pe care ai făcut-o acum mă face să cred că ți-ai dorit.

— Abia îl cunosc!

— Asta nu-i adevărat. Cât timp ai stat cu el? Peste o oră și jumătate aseară și vreo șase, șapte ore azi? E mult timp petrecut împreună. Ați vorbit *mult*. Ați călărit, ați băut niște bere... dacă eram în locul tău, l-aș fi apucat de mână și l-aș fi tras în casă după mine.

— Marcia!

— Zic și eu! Este foarte chipeș. Ai observat, nu?

Sophia chiar nu voia să înceapă iar discuția despre cât de „chipeș” era Luke.

— E băiat de treabă, spuse ea încercând să o preîntâmpine.

— Și mai bine, spuse Marcia făcându-i cu ochiul. Își aplică un strat gros și lucios de ruj pe buze, apoi se întoarse după o agrafa de păr. Dar bine, înțeleg. Tu ești altfel decât mine. Și respect asta, serios. Mă bucur că ai terminat cu Brian.

— Am terminat de când m-am despărțit de el.

— Mi-am dat seama, spuse ea adunându-și părul castaniu și bogat într-o coadă elegantă și prinzându-o cu o agrafa strălucitoare. Știi că am vorbit cu el, da?

— Când?

— La rodeo, când tu erai plecată cu Domnul Apetisant.

Sophia se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce era de spus? Încercam doar să îi distrag atenția. Băieților de la Duke nu le-a plăcut de el, apropo. Își așează artistic câteva șuvițe care se desprinseseră din coadă, apoi întâlni privirea Sophiei în oglindă. Trebuie să recunoști, sunt cea mai bună colegă de cameră din lume, nu-i așa? Pentru că te-am convins să ieși cu noi? Dacă nu eram eu, stăteai toată ziua botoasă aici. Toate astea mă fac să mă întreb când o să am ocazia să-l cunosc și eu pe armăsarul ăsta al tău.

— N-am vorbit despre altă întâlnire.

Marciei nu îi venea să creadă.

— Cum de n-ați vorbit despre asta?

Pentru că suntem diferiți, se gândi Sophia. Și pentru că... nu știa de fapt de ce, știa doar felul amețitor în care sărutul acela o făcuse să uite orice gând rațional.

— Știu doar că weekendul viitor e plecat din oraș. Concurează la Knoxville.

— Atunci sună-l. Invită-l acasă înainte să plece.

Sophia scutură din cap.

— Nu îl sun.

— Și dacă nici el nu te sună?

— A zis c-are să sune.

— De multe ori, băieții spun asta doar așa, apoi nu mai auzi de ei niciodată.

— El nu e așa, spuse ea și, ca și când îi demonstra ideea, telefonul începu să sune. Recunoscând numărul lui Luke, Sophia apucă telefonul și sări din pat.

— Să nu spui că e el.

— A zis că are să sune să vadă dacă am ajuns bine acasă.

Sophia țopăia deja spre ușă, abia remarcând uimirea colegei ei sau cuvintele pe care aceasta le murmură în barbă în timp ce Sophia ieșea pe hol.

— Trebuie neapărat să îl cunosc și eu pe tipul ăsta.

Joi seara, cam la o oră după apusul soarelui, Sophia își termina de aranjat părul când Marcia se întoarse spre ea. Stătuse la fereastră, așteptând să apară camioneta lui Luke și făcând-o pe Sophia și mai emoționată decât era deja. Respinsese trei dintre ținutele Sophiei, îi împrumutase o pereche de cercei lungi, de aur și un colier asortat și acum, zburdând spre Sophia, nu se străduia să își ascundă încântarea.

— E aici. Mă duc jos să-l întâmpin la ușă.

Sophia oftă prelung.

— Bine, sunt gata. Să mergem.

— Nu, tu stai în cameră câteva minute. Trebuie să-ți faci intrarea. Trebuie să te vadă coborând scările. Ultimul lucru pe care vrei să-l creadă e că ești disperată.

— De ce faci totul așa de complicat? protestă Sophia.

— Ai încredere în mine, spuse Marcia. Știu ce fac. Coboară în trei minute. Numără până la o sută sau altceva. Trebuie să cobor.

Marcia ieși, lăsând-o pe Sophia singură cu emoții și cu noduri în stomac. Ceea ce era ciudat, pentru că vorbiseră la telefon câte o oră în ultimele trei seri, reluând conversația exact de acolo de unde o lăsaseră. Luke suna de obicei pe înserat, iar ea vorbea de pe verandă, încercând să își imagineze cum arăta el în clipa aceea și revăzând cu ochii minții, la nesfârșit, ziua petrecută împreună.

Una era să petreacă timp cu el la fermă. Asta era ușor. Dar să îl vadă pe Luke aici? La casa surorității? Ar fi putut la fel de bine să vină pe Marte. În trei ani de când trăia aici, singurii băieți care veniseră vreodată în casă – în afară de frați, părinți sau iubiți de acasă – erau ori băieți din fraternități, ori cei care tocmai absolviseră sau care veneau de la alte colegii.

Încercase să îl avertizeze cu blândețe, dar nu era sigură cum să îi spună că fetele din casă aveau probabil să îl vadă ca pe un specimen exotic și să îl transforme în subiectul pălăvrăgelilor nesfârșite de îndată ce pleca. Îi sugerase să se întâlnească în afara campusului, dar Luke spusese că nu fusese niciodată în Wake și voia să se plimbe. Sophia se

lupta cu dorința de a alerga și de a-l scoate cât mai repede pe ușă afară.

Amintindu-și sfatul insistent al Marciei, Sophia respiră adânc și se mai uită o dată în oglindă. Blugi, bluză, pantofi: cam aceeași ținută pe care o îmbrăcase ultima dată când fuseseră împreună, dar îmbunătățită. Se întoarse pe o parte și pe alta, gândindu-se: „Asta-i tot ce pot să fac”. Apoi zâmbi sfios și recunoscu: „Dar nu-i rău deloc”.

Se uită la ceas și lăsă să mai treacă un minut înainte de a ieși din cameră. În timpul săptămânii, bărbații aveau voie să intre doar în hol sau în salon. Salonul, în care se aflau canapele și un televizor imens cu ecran plat, era locul în care multe dintre colegile ei pierdeau vremea. Când se apropie de treptele din capătul holului, o auzi pe Marcia râzând într-o cameră ce părea goală. Merse puțin mai repede, rugându-se ca ea și Luke să poate scăpa fără să fie văzuți.

Îl remarcă imediat, stând în mijlocul camerei lângă Marcia, cu pălăria în mână. Ca de obicei, purta cizme și blugi, completând ținuta cu o curea cu o cataramă mare și lucioasă de argint. Inima Sophiei se opri când își dădu seama că el și Marcia nu erau singuri în salon. De fapt, era mai aglomerat ca de obicei, dar ciudat de liniște. Trei băieți dintr-o asociație, îmbrăcați cu bermude kaki, tricouri polo și pantofi Top-Sider, căscau gura la Luke la fel cum o făcea și Mary-Kate de pe canapeaua din colțul opus. La fel și Jenny, Drew și Brittany. Alte patru sau cinci fete se adunaseră tăcute într-un colț îndepărtat, încercând toate să își dea seama ce era cu străinul acesta neașteptat în fața lor.

Dar din câte vedea, privirile lor nu aveau niciun efect asupra lui. Părea degajat, ascultând pălăvrăgeala Marciei, care gesticula emfatic. Când Sophia ajunsese la intrarea în salon, el ridică ochii și o văzu. Cu zâmbetul lărgindu-i-se pe față și cu gropițele apărute în obraji, dădea senzația că Marcia dispăruse și că doar el și Sophia mai erau în cameră.

Sophia trase adânc aer în piept și intră în salon simțind că atenția tuturor se îndrepta acum spre ea. Ca la un semnal, Jenny se aplecă spre Drew și Brittany și le șopti ceva. Deși auziseră, firește, despre despărțirea ei de Brian, era evident

că niciuna dintre ele nu auzise despre Luke și se întrebă cât de repede avea să afle Brian că venise un cowboy să o ia în oraș. Pe alea Greek Row, veștile circulau repede. Își imagina deja cum puneau toți mâna pe telefon înainte ca ea și Luke să ajungă măcar la mașină.

Ceea ce însemna că Brian urma să afle. Nu avea să dureze mult până să realizeze că era același cowboy care îl umilise weekendul trecut. Nu puteau să fie prea încântați de asta nici el, nici colegii lui. Și în funcție de cât beau – de obicei toți începeau devreme joia –, le putea veni ideea să se răzbune. Simțindu-se amețită dintr-odată, Sophia se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme.

— Salut, spuse ea făcând tot posibilul să își ascundă neliniștea.

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

— Arăți minunat!

— Mulțumesc, murmură Sophia,

— Îmi place de el, ciripi Marcia.

Luke o privi surprins înainte să se întoarcă spre Sophia.

— E clar că am făcut cunoștință cu prietena și colega ta de cameră.

— Încercam să aflu dacă are vreun prieten singur, recunosc Marcia.

— Și?

— A spus că va încerca să afle.

Sophia îi făcu semn din cap lui Luke.

— Ești gata să mergem? îl întrebă.

Marcia scutura deja din cap.

— Nu, nu încă. Abia a venit.

Sophia se încruntă spre Marcia, sperând că pricepe mesajul.

— Nu putem să mai stăm.

— Haide, insistă Marcia. Hai să bem ceva înainte. E joi seara, mai știi? Vreau să aud despre cum e să călărești pe tauri.

Într-o parte, fața lui Mary-Kate căzu când puse totul cap la cap. Fără îndoială că Brian revenise sâmbăta trecută la masă, povestind tuturor cum fusese încolțit de o bandă de

cowboy. Brian și Mary-Kate erau prieteni dintotdeauna și, când Mary-Kate își luă telefonul, se ridică de pe canapea și ieși din salon, Sophia presupuse ce era mai rău și nu mai ezită.

— Nu putem rămâne. Avem rezervări, spuse ea hotărâtă.

— Poftim? clipi Marcia. Nu mi-ai spus. Unde?

Sophia nu mai știe ce să zică, nu îi veni nicio idee. Simți privirea lui Luke înainte să își dreagă vocea.

— La Fabian, anunță el deodată.

Marcia se uită de la unul la altul.

— Sigur nu se supără dacă întârziati câteva minute.

— Din păcate, deja suntem în întârziere, spuse Luke. Apoi îi zise Sophiei: Ai tot ce-ți trebuie?

Sophia simți un val de ușurare și își așeză bareta poșetei pe umăr.

— Sunt gata, zise.

Luke o prinse ușor de braț și o conduse spre ușă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Marcia.

— Și mie, spuse ea uimită.

Deschizând ușa, se opri să își pună pălăria pe cap. În timp ce o aranja, avea pe față o expresie amuzată, ca și cum înțelegea nedumerirea celor din casă. Zâmbind larg, ieși cu Sophia la braț.

Când ușa se închise în urma lor, Sophia auzi cum se porniseră toți pe trâncănit. Dacă Luke auzea și el, nu părea să dădea atenție. O conduse în schimb la mașină și îi deschise portiera, apoi ocoli prin față spre locul lui. Între timp, Sophia observă un șir de fețe entuziasmate, inclusiv a Marciei, la ferestrele salonului. Tocmai se gândea dacă să le facă semn cu mâna sau să le ignore când Luke urcă în mașină, trântind portiera.

— Presupun că le-ai făcut curioase, zise el.

Sophia scutură din cap.

— Nu la mine se gândesc acum.

— Ah, înțeleg, spuse el. E din cauză că-s slăbănog, așa-i?

Sophia râse și își dădu seama că nu îi mai păsa ce credeau ceilalți, ce făceau sau ce spuneau despre ei.

— Mersi că m-ai ajutat acolo.

— Ce se întâmplă?

Sophia îi povesti ce griji își făcea în legătură cu Brian și ce bănuieli avea despre Mary-Kate.

— M-am întreat și eu despre asta, spuse el. Ai spus că te-a urmărit. O parte din mine se aștepta să dea buzna pe ușă în orice clipă.

— Și totuși ai venit?

— Trebuia. Ridică din umeri. Tu m-ai invitat.

Sophia își sprijini capul de tetieră, încântată de sunetul vocii lui.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți arăt campusul în seara asta.

— Nu-i nicio scofală.

— Putem s-o facem altă dată, promise ea. Adică atunci când nu știe că ești aici. Am să-ți arăt toate locurile faine.

— Așa facem, spuse el.

De aproape, ochii lui erau de un albastru curat, limpede, uimitor de pur. Ea își luă o scamă imaginară de pe haine.

— Ce vrei să facem?

El se gândi puțin.

— Ți-e foame?

— Puțin, recunosc eu.

— Vrei să mergem la Fabian? Nu sunt sigur că putem intra, dacă nu avem rezervare. Dar putem încerca.

Ea se gândi un pic, apoi scutură din cap.

— Nu, nu în seara asta. Vreau să mergem undeva mai retras. Ce zici de sushi?

El nu răspunse imediat.

— OK, spuse.

Ea îl privi.

— Ai mai mâncat sushi până acum?

— E adevărat că trăiesc la fermă, dar am mai și ieșit în lume câteodată.

„Și?” se gândi ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se jucă puțin cu cheile înainte să o bage pe cea potrivită în contact.

— Nu, recunosc, n-am mai mâncat sushi.

Sophia nu putu să nu râdă.

Urmând instrucțiunile Sophiei, merseră la restaurantul japonez Sakura. Înăuntru, cele mai multe mese erau ocupate, la fel și barul. În timp ce așteptau gazda, Sophia privi în jur, rugându-se să nu dea peste vreun cunoscut. Nu era genul de local frecventat de obicei de studenți – mâncarea preferată a studenților de pretutindeni erau burgerii și pizza –, dar nici Sakura nu era tocmai necunoscut. Mai venise aici câteodată cu Marcia și, deși nu recunoștea pe nimeni, ceru totuși locuri pe terasa în aer liber.

În colțurile terasei străluceau lămpi termice, împrăștiind un val de căldură care mai domolea răcoarea serii. Nu era ocupată decât o singură masă, la care stătea un cuplu ce își termina cina, așa că era liniște și plăcut. Priveliștea nu era cine știe ce, dar strălucirea galbenă și delicată a lămpii japoneze de deasupra mesei dădea un aer romantic.

După ce își ocupară locurile, Sophia se aplecă spre Luke.

— Ce părere ai despre Marcia?

— Colega ta de cameră? Părea destul de drăguță. Cam lipicioasă, însă.

Ea lăsă capul într-o parte.

— Adică molipsitoare?

— Nu, adică punea întruna mâna pe brațul meu când vorbea.

Sophia dădu din mână a nepăsare.

— Așa e ea. Așa e cu toți băieții. E cea mai mare cochetă din lume.

— Știi care a fost primul lucru pe care mi l-a spus? Înainte măcar să intru în casă?

— Mi-e frică să întreb.

— A spus: *Aud că ai sărutat-o pe prietena mea cea mai bună.*

„Nici nu mă mir”, se gândi Sophia.

— Da, așa e Marcia. Spune cam orice îi dă prin minte. Nu are filtru.

— Dar îți place de ea.

— Da, admise Sophia. Îmi place. M-a cam luat sub aripa ei când am avut nevoie de ajutor. Crede că-s puțin cam... naivă.

— Are dreptate?

— În unele privințe, recunosc Sophia.

Întinse mâna după bețișoare și le separă.

— Înainte să vin la Wake nu am avut niciodată un iubit. În liceu eram cam tocilară și din cauza serviciului nu prea aveam timp să merg la petreceri sau alte distracții. Nu eram pustnică și știam ce fac oamenii în weekend. Știam că erau droguri la școală și sex și alte lucruri, dar erau mai mult zvonuri sau șoapte pe care le auzeam fără să vreau. Dar nu am văzut nimic de fapt. În primul semestru în campus, am fost cam șocată de cât de deschis era totul. Auzeam fetele din cămin vorbind despre cum se cuplaseră cu băieți pe care tocmai îi cunoscuseră și nu eram sigură ce însemna asta. Uneori, nici acum nu sunt sigură pentru că se pare că fiecare înțelege altceva. Pentru unii înseamnă că s-au sărutat, dar pentru alții înseamnă că s-au culcat cu cineva, iar alții cred că e ceva pe la mijloc, dacă înțelegi ce vreau să spun. Am petrecut o mare parte din primul an încercând să descifrez codul.

El zâmbi și Sophia vorbi mai departe.

— Apoi, viața în sistem grecesc nu e chiar așa cum m-am așteptat. Sunt petreceri tot timpul și pentru mulți oameni asta înseamnă băutură, droguri sau alte chestii. Și recunosc că de vreo două ori am băut și eu prea mult și am ajuns să mi se facă rău și să adorm în baie acasă. Nu sunt mândră, dar sunt oameni în campus care fac asta în fiecare weekend, tot weekendul. Și nu spun că e din cauza vieții pe sistem grecesc. E în cămine, în apartamentele din afara campusului, peste tot. Dar pe mine nu mă interesează, și pentru mulți oameni, inclusiv Marcia, asta înseamnă că sunt naivă. În plus, nu sunt adepta „lipelilor” și mulți au impresia că sunt vreo mironosiță. Chiar și Marcia crede asta, puțin. N-a înțeles niciodată de ce ar vrea cineva un iubit adevărat în timpul colegiului. Mereu îmi spune că ultimul lucru pe care și-l

dorește e o relație serioasă.

Luke întinse mâna după bețișoare, imitând-o.

— Cred că știu câțiva băieți pe care i-ar interesa o fată ca ea.

— Nu, n-o face... pentru că, deși spune lucrurile astea, nu sunt sigură că e adevărat. Cred că vrea ceva autentic, dar nu știe cum să găsească un tip care să simtă același lucru. La colegiu nu sunt mulți băieți din ăștia, și de ce ar fi? Când fetele le oferă totul pe gratis? Vreau să spun că înțeleg de ce te-ai culca cu cineva dacă îl iubești pe omul acela, dar dacă abia îi cunoști? Ce rost are? Rezultă un lucru ieftin.

Sophia tăcu realizând că era primul om față de care recunoscuse toate lucrurile astea. Ceea ce era ciudat. Nu?

Luke se juca în continuare cu bețișoarele, netezind marginile dure acolo unde se separaseră și gândindu-se la vorbele ei. Apoi, aplecându-se spre lumina felinarului, spuse:

— Sună destul de matur, dacă vrei părerea mea.

Ea ridică meniul, puțin jenată.

— Ca să știi, nu ești obligat să comanzi sushi dacă nu vrei. Au și pui și vită teriyaki.

Luke studie meniul lui.

— Tu ce vrei să mănânci?

— Sushi, răspunse ea.

— Unde ai învățat să-ți placă sushi?

— În liceu, spuse ea. Una dintre cele mai bune prietene era japoneză și îmi tot spunea că era un loc minunat în Edgewater unde mergea când îi era dor de mâncare japoneză bună. De la alimentară nu poți să mănânci la nesfârșit fără să nu poțtești ceva nou, așa că într-o zi am mers cu ea și mi-a plăcut foarte mult. Uneori, când învățam, luam mașina și mergeam până la Edgewater, un loc greu de descris. Dar am devenit clienți fideli. Și de atunci mi se face poftă din când în când. Ca în seara asta.

— Înțeleg, fu Luke de acord. Când eram în liceu și

concuram pentru 4-H¹⁷ mergeam la bălci și mâncam mereu un Twinkie¹⁸ prăjit.

Sophia se uită la el.

— Compari sushi cu Twinkie prăjit?

— Ai mâncat vreodată unul?

— Sună dezgustător.

— Da, dar până nu încerci unul, n-ai voie să comentezi. Este bun. Dacă mănânci prea mult, probabil că faci atac de cord, dar câteodată nu e nimic mai bun. Mult mai bun decât biscuiți Oreo prăjiți?

— *Biscuiți Oreo* prăjiți?

— Dacă încerci să găsești idei pentru magazinul familiei tale, aș merge pe Twinkie prăjit, așa cum spuneam.

La început, Sophia nu reuși să formuleze vreun răspuns. Apoi, pe un ton serios:

— Nu cred că în nord-vest există amatori de așa ceva.

— Ai rămâne surprinsă, spuse el. Ar putea fi următoarea mare găselniță acolo – oamenii ar sta la coadă toată ziua.

Clătinând ușor din cap, Sophia se întoarse înapoi la meniu.

— Deci 4-H, așa-i?

— Am început când eram copil. Cu porci.

— Ce este mai exact? Adică, am auzit de organizația asta, dar nu știu ce e.

— E vorba de spirit civic și responsabilitate și alte lucruri asemenea. Dacă te gândești la competiție, e vorba mai mult despre cum să alegi un purcel când e mic. Dacă poți, îi verifici părinții sau vezi poze cu ei, apoi încerci să alegi unul despre care crezi că poate fi bun de expoziție. Trebuie să fie unul zdravăn, cu mulți mușchi și fără prea multă grăsime sau defecte. Apoi, pur și simplu, îl crești timp de un an. Îl hrănești și ai grijă de el; într-un fel, devin un soi de animale de companie.

¹⁷ O organizație de tineret administrată de Institutul Național de Alimente și Agricultură din S.U.A. (n.tr.).

¹⁸ Un tip de prăjitură (n.tr.)

- Lasă-mă să ghicesc. Le-ai pus tuturor numele Pig.
- Nu chiar. Pe primul îl chema Edith, pe al doilea Fred, pe al treilea Maggie. Pot să-ți înșir toată lista dacă vrei.
- Câți au fost? De-a lungul anilor?
- Luke bătea cu degetele în masă.
- Cred că nouă. Am început când eram în clasa a treia și am făcut asta până în al doilea an de liceu.
- Apoi, când se fac mari, unde concurează?
- La bălci. Juriul îi examinează și apoi afli dacă ai câștigat.
- Și dacă ai câștigat?
- Primești o decorație. Dar indiferent dacă pierzi sau câștigi, tot reușești să vinzi porcul, spuse el.
- Ce se întâmplă cu el?
- Același lucru care se întâmplă mereu cu porcii, răspuse el. Sunt trimiși la abator.
- Sophia clipi.
- Vrei să spui că îl crești de când e mic, îl îngrijești timp de un an, apoi îl vinzi ca să fie omorât?
- El o privi cu o expresie curioasă.
- Ce altceva să faci cu un porc?
- Sophia era ca trăsniță, nereușind să răspundă. În cele din urmă, clătină din cap.
- Vreau să știi că n-am întâlnit niciodată un om ca tine.
- Cred că aș putea să spun același lucru despre tine, răspuse el.

10

LUKE

Chiar și după ce studie meniul, tot nu era sigur ce să comande. Știa că putea lua ceva sigur – ca puiul sau vita teriyaki așa cum spusese ea –, dar nu voia să facă asta. Auzise că oamenii erau înnebuniți după sushi și știa că avea să încerce și el. În viață era vorba de experiențe, nu?

Problema era că nu avea nici cea mai mică idee ce să aleagă. În mintea lui, peștele crud era pește crud, iar pozele nu îl ajutau cu nimic. Din câte își putea da seama, trebuia să îl comande ori pe cel roșiatic, ori pe cel rozaliu, dar niciunul nu lăsa de înțeles ce gust putea să aibă.

Trase cu ochiul la Sophia pe deasupra meniului. Își dăduse cu mai mult rimel și mai mult ruj decât în ziua în care venise la fermă, ceea ce îi amintea de prima seară în care o văzuse. I se părea imposibil că trecuse mai puțin de o săptămână. Deși în general îi plăcea frumusețea naturală, trebuia să admită că machiajul dădea o notă de sofisticare trăsăturilor ei. În drum spre masă, mai mulți bărbați se întorseseră să o privească.

— Care e diferența dintre nigiri-sushi și maki-sushi? întrebă el.

Sophia încă mai răsfoia meniul. Când venise ospătărița, comandase două Sapporo, bere japoneză, câte una pentru fiecare. Luke nu avea idee ce gust avea nici asta.

— Nigiri înseamnă că peștele e servit pe pat de orez, spuse ea. Maki înseamnă că e rulat în alge.

— Alge?

Ea îi făcu amuzată cu ochiul.

— E bun. Are să-ți placă.

El strânse din buze, incapabil să își ascundă gândurile. De partea cealaltă a ferestrelor, erau oameni la mesele din interior, bucurându-se de orice comandaseră, toți descurcându-se foarte bine cu bețișoarele. Cel puțin la asta se descurca, abilitate pe care o căpătase consumând

mâncare chinezească din cutiile de carton subțire când era plecat la drum.

— Ce-ar fi să comanzi tu pentru mine, spuse el punând meniul deoparte. Am încredere în tine.

— Bine, fu ea de acord.

— Ce am să degust?

— Mai multe lucruri, spuse ea. Încercăm anago, ahi, aji, hamachi... poate și altele.

Luke ridică sticla, pregătindu-se să ia o gură.

— Ți dai seama că mie îmi sună a păsărească.

— Anago este țipar, explică ea.

Luke încremeni cu sticla la mijlocul drumului.

— Țipar?

— Are să-ți placă, îl asigură ea fără să încerce să își mascheze amuzamentul.

Când veni ospătărița, Sophia îi spuse comanda ca un expert; apoi începură o conversație degajată, întreruptă doar de sosirea mâncării. El îi povesti pe scurt despre copilăria lui, care fusese destul de obișnuită cu excepția muncilor la fermă. În anii de liceu făcuse lupte timp de trei ani, mersese la toate cele patru seri dansante, la ambele baluri și la câteva petreceri memorabile. Îi povesti că pe timpul verii mergea călare cu părinții lui în munții de lângă Boone pentru câteva zile, unde se plimbau în natură în singurele vacanțe de familie pe care le făceau. Vorbi puțin de antrenamentele pe taurul mecanic din hambar și despre cum tatăl lui cârpăcise mașinăria ca să facă mișcări mai violente. Antrenamentele începuseră când era încă în clasele primare, iar tatăl lui îi critica fiecare mișcare. Îi povesti despre câteva dintre rănilor suferite de-a lungul anilor și îi descrie emoțiile avute la Campionatul Mondial de CPT – odată, fusese în frunte până la ultima cursă, doar ca să termine pe locul al treilea –, iar Sophia asculta fascinată vorbele lui, întrerupându-l din când în când cu întrebări.

Luke simțea atenția Sophiei concentrată asupra lui, asimilând fiecare detaliu și până să se întoarcă ospătărița și să debaraseze, totul la ea, de la râsul degajat până la accentul sudic vag, i se părea fermecător și atrăgător. Mai

mult decât atât, simțea că, în ciuda diferențelor dintre ei, putea să fie el însuși. Când era cu ea, i se părea ușor să uite de stresul pe care îl simțea de câte ori se gândea la fermă. Sau la mama lui. Sau la ce urma să se întâmple dacă nu i se îndeplineau planurile...

Era așa de adâncit în gânduri, încât abia după o clipă își dădu seama că Sophia se uita la el.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— De ce?

— Păreai aproape... pierdut pentru un moment.

— La nimic.

— Ești sigur? Sper că nu a fost de la anago.

— Nu. Mă gândeam doar la ce trebuie să fac înainte să plec în weekend.

Ea își încreți fruntea, privindul.

— Bine, spuse în cele din urmă. Când pleci?

— Măine după-amiază, spuse el recunoscător că ea trecuse peste momentul dinainte. Merg cu mașina până la Knoxville după ce termin treaba și dorm acolo. Sâmbătă seara vin înapoi. O să ajung târziu, dar e primul weekend în care vindem dovleci. Azi am aranjat majoritatea lucrurilor pentru Halloween – eu și José am construit un labirint mare din baloturi de fân, printre altele –, dar întotdeauna vin mulți oameni. Chiar dacă ajutam amândoi, mama tot are nevoie și de alte mâini.

— De asta era supărată pe tine? Pentru că ai să fii plecat din oraș?

— În parte, spuse el împingând în farfurie o felie roz de ghimbir. E supărată din pricina călăritului, atât.

— Nu s-a obișnuit până acum? Sau e din cauză că te-ai rănit călărindu-l pe Big Ugly Critter?

— Mama, spuse el alegându-și cuvintele cu grijă, e îngrijorată că am să pățesc ceva.

— Dar ai mai fost rănit înainte. De multe ori.

— Da.

— E ceva ce nu vrei să-mi spui?

Luke nu răspunse imediat.

— Ce zici de asta? spuse el lăsând bețișoarele pe masă.

Când va fi momentul potrivit, am să-ți povestesc tot.

— Aș putea s-o întreb pe mama ta, să știi.

— Ai putea. Dar mai întâi ar trebui s-o cunoști.

— Ei bine, poate am să mă duc sâmbătă acolo și să încerc.

— N-ai decât! Dar dacă o faci, fii pregătită să te pună la treabă! Ai să cari dovleci toată ziua.

— Am mușchi.

— Ai cărat vreodată dovleci o zi întreagă?

Ea se aplecă peste masă.

— Dar tu ai descărcat vreodată un camion plin de carne și cârnați? Când el nu răspunse, expresia Sophiei fu victorioasă. Vezi, avem ceva în comun. Amândoi muncim din greu.

— Și amândoi putem să călărim.

Ea zâmbi.

— Și asta. Ți-a plăcut sushi?

— A fost bun, zise el.

— Am senzația că ți-ar fi plăcut mai mult un cotlet de porc.

— Pot să mănânc cotlet de porc oricând. E una dintre specialitățile mele.

— Gătești?

— Pe grătar, zise el. M-a învățat tata.

— Cred că mi-ar plăcea să faci odată grătar pentru mine.

— Ți fac orice vrei tu. Atâta timp cât e vorba de burgeri, fripturi sau cotlete de porc.

Ea se aplecă mai în față.

— Și ce urmează? Vrei să ne încercăm norocul și să mergem la o petrecere a vreunei fraternități? Sunt sigură că la ora asta încep.

— Și Brian?

— Mergem la o petrecere în altă casă. Una la care el nu merge niciodată. Și nu trebuie să stăm mult. Deși ar trebui să renunți la pălărie.

— Dacă vrei, sunt de acord.

— Eu pot să merg oricând. Eu întrebam dacă vrei tu.

— Cum sunt petrecerile astea? întrebă el. Muzică, niște studenți care se îmbată, genul ăsta de petrecere?

— Cam așa ceva.

El se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu e genul meu de distracție, recunosc eu.

— Așa credeam și eu. Dacă vrei, putem să ne plimbăm prin campus.

— Cred că am să păstrez asta pentru altă ocazie. Ca să fii nevoită să mai ieși cu mine și altă dată.

Ea își trecu degetele pe marginea paharului cu apă.

— Atunci ce vrei să facem?

El nu răspunse imediat și, pentru prima dată, se întrebă cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi decis să călătorească din nou. Mama lui nu era fericită și, sincer, nici el nu era sigur că era o idee așa de bună, dar cumva totul îl adusese aici, la o întâlnire cu o fată pe care știa deja că nu avea să o uite vreodată.

— Vrei să facem o plimbare cu mașina? Știu un loc unde promit că nu găsești niciun cunoscut. E liniștit, dar e foarte frumos noaptea.

Înapoi la fermă, luna acoperea lumea într-un văl argintiu când cei doi coborâră din mașină. Din întunericul neclar, Dog veni alergând de sub verandă, oprindu-se lângă Sophia, de parcă îi aștepta să apară.

— Sper că e în regulă, spuse el. Nu eram sigur unde să mergem în altă parte.

— Știam că o să mă aduci aici, zise Sophia întinzând mâna să îl mângâie pe Dog. Dacă mă deranja, aș fi spus ceva.

El arătă cu mâna spre casă.

— Putem sta pe verandă sau într-un loc grozav lângă lac.

— Nu lângă râu?

— La râu ai fost deja.

Ea privi împrejurimile, apoi se întoarse din nou spre el.

— Stăm din nou pe scaune în spatele mașinii?

— Sigur, spuse el. Crede-mă, n-ai vrea să stai pe pământ. E pășune.

Luke se uită la Dog, care se învârtea printre picioarele

Sophiei.

— Putem să-l luăm și pe Dog? spuse ea.

— Dog vine după noi indiferent dacă vreau să-l iau sau nu.

— Atunci hai să mergem la lac, zise ea.

— Stai să iau niște lucruri din casă, spuse Luke.

O lăsă singură, apoi se întoarse cu o ladă frigorifică mică și câteva pături sub braț, pe care le puse în spatele mașinii. Se urcară, apoi motorul se trezi la viață cu un huruit.

— Camioneta ta sună ca un tanc, strigă ea încercând să acopere zgomotul. Nu știi dacă realizezi lucrul ăsta.

— Ți place? A trebuit să-i modific instalația de exhaustare ca să sune așa. A trebuit să-i adaug și un amortizor.

— Ba n-ai făcut asta. Nimeni nu face așa ceva.

— Ba da, răspuse el. Mulți oameni fac asta.

— Poate cei care locuiesc la fermă.

— Nu doar noi. Și cei care vânează sau pescuiesc.

— Cu alte cuvinte, oricine are o armă sau o pasiune pentru viața în aer liber.

— Vrei să spui că mai sunt și altfel de oameni în lume?

Ea zâmbi în timp ce Luke dădu mașina în spate, apoi ieși pe alee, trecând pe lângă casa mare. În camera de zi era lumină și Luke se întrebă ce făcea mama lui. Apoi se gândi la ce îi spusese Sophiei și la ce nu îi spusese.

Încercând să își limpezească puțin gândurile, lăsă geamul în jos sprijinindu-și cotul pe muchie. Camioneta se zdruncina pe drum, iar Luke vedea cu colțul ochiului părul ei de culoarea grâului răsfirat de briză. Ea privea pe geam în timp ce treceau pe lângă hambar într-o liniște confortabilă.

Ajunși la pășune, Luke sări din mașină și deschise poarta înaintea de a trece dincolo cu camioneta, apoi o închise în spatele lui. Aprinzând farurile la faza maximă, conduse încet ca să nu strice iarba. Lângă lac, opri și întoarse camioneta, la fel cum făcuse la rodeo, apoi opri motorul.

— Ai grijă pe unde calci, o avertiză el. Cum spuneam, locul ăsta face parte din pășune.

Deschise geamul și dădu drumul la radio, apoi merse în spatele mașinii. O ajută pe Sophia să urce și aranjă scaunele. Apoi, la fel cum făcuseră în urmă cu mai puțin de o

săptămână, statură în spatele mașinii, de data asta cu o pătură așezată pe picioarele Sophiei. Luke se întinse spre lada frigorifică și scoase două sticle de bere. Le deschise pe amândouă, dându-i una Sophiei și uitându-se la ea cum bea.

Dincolo de ei, lacul era ca o oglindă, reflectând semiluna și stelele de deasupra. În depărtare, de cealaltă parte a lacului, vitele adunate lângă mal se strângeau una în alta, iar piepturile lor albe se vedeau în întuneric. Din când în când, mugea câte una, iar sunetul plutea peste apă, amestecându-se cu zgomotul broaștelor și al greierilor. Mirosea a pământ și a iarbă, un miros aproape primordial.

— E frumos aici, șopti Sophia.

Luke simțea că același cuvânt putea să o descrie pe ea, dar își ținu gândul pentru el.

— E ca luminișul de la râu, adăugă ea. Doar că e mai deschis.

— Într-un fel, spuse el. Dar cum îți spuneam, inclin să merg acolo când vreau să mă gândesc la tata. Aici vin când vreau să mă gândesc la alte lucruri.

— De exemplu?

Apa din apropiere era calmă și reflecta cerul ca o oglindă.

— Multe lucruri, spuse el. La viață. La muncă. La relații.

Ea îl privi pieziș.

— Credeam că nu ai avut multe relații.

— De asta trebuie să mă gândesc la ele.

Ea pufni în răs.

— Relațiile sunt complicate. Desigur, eu sunt tânără și naivă, așa că ce știi eu?

— Deci dacă ar fi să-ți cer sfatul...

— Aș spune că sunt oameni mai pricepuți de la care să-l ceri. De exemplu, de la mama ta.

— Posibil, spuse el. Ea s-a înțeles destul de bine cu tata. Mai ales după ce el a părăsit circuitul de rodeo și avea timp să ajute la fermă. Dacă ar fi continuat, nu știu dacă ar fi reușit. Era prea mult pentru ea ca să se descurce singură, mai ales că avea grijă și de mine. Sunt aproape sigur că exact asta i-a spus. Așa că el s-a oprit. Și când creșteam, de câte ori îl întrebam despre asta, spunea doar că era mai

importantă căsnicia cu mama decât călăritul cailor.

— Se pare că ești mândru de ea.

— Sunt, spuse el. Deși amândoi munceau din greu, ea e cea care a pus afacerea pe picioare. Când a moștenit-o de la bunicul, ferma avea greutate. Piața de vite tinde să fluctueze și în unii ani nu câștigi mare lucru. A fost ideea ei să se concentreze pe creșterea organică a vitelor. Ea era cea care se urca în mașină și mergea prin tot statul lăsând broșuri și discutând cu proprietarii de restaurante. Fără ea, n-ar exista Collins Beef. E posibil ca pentru tine să nu însemne mare lucru, dar pentru consumatorii exclusiviști de carne de vită înseamnă ceva.

Sophia se gândi la asta în timp ce privea casa mare de la distanță.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Te-aș duce acum, dar probabil că a adormit deja. Merge la culcare foarte devreme. Dar am să fiu aici duminică, dacă vrei să vii.

— Cred că, de fapt, vrei să te ajut să cari dovleci.

— De fapt, mă gândeam că ai putea veni la cină. Cum spuneam, e destul de mult de muncă în timpul zilei.

— Mi-ar face plăcere, dacă tu crezi că și mama ta ar fi de acord.

— Are să fie.

— La ce oră?

— Pe la șase?

— Grozav, spuse ea. Apropo, unde e labirintul acela de care vorbeai?

— E lângă grădina de dovleci.

Sophia se încruntă.

— Am ajuns acolo zilele trecute?

— Nu, spuse el. E mai aproape de strada principală, lângă brazii de Crăciun.

— Cum de n-am observat-o când am venit cu mașina?

— Nu știi. Poate fiindcă era întuneric?

— E un labirint înspăimântător? Cu sperietori de ciori și păianjeni și alte lucruri de felul ăsta?

— Sigur, dar nu e chiar așa înspăimântător. E mai mult

pentru copii. Odată, tata a întrecut puțin măsura și câțiva copii au început să plângă. De atunci încercăm să nu exagerăm. Dar sunt o groază de ornamente acolo. Păianjeni, stafii, sperietori de ciori. Unele prietenoase.

— Putem să mergem?

— Sigur. Ți arăt cu plăcere. Dar nu uita că nu e același lucru pentru adulți, pentru că poți să vezi pe deasupra baloturilor. Dădu cu mâna la o parte niște țânțari. Apropo, nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme.

— Care întrebare?

— Cea despre relații, spuse el.

Ea își așeză pătura la loc.

— Credeam că înțeleg esențialul. Adică, mama și tata sunt căsătoriți de mult timp și credeam că știu ce fac. Dar presupun că n-am înțeles partea cea mai importantă.

— Care anume?

— Cum să faci alegerea bună de la început.

— Și cum știi dacă faci alegerea bună?

— Ei bine... începu ea ambiguu. Aici începe să fie dificil. Dar dacă ar fi să ghicesc, cred că începe de la a avea lucruri în comun. Cum sunt valorile în care crezi. De exemplu, mie mi s-a părut important ca Brian să fie fidel. E clar că el se ghida după alt sistem de valori.

— Măcar poți să glumești pe tema asta.

— E ușor să glumești când nu-ți mai pasă. Nu spun că nu m-a rănit, pentru că asta a făcut. Primăvara trecută, după ce am aflat că s-a cuplat cu altă fată, n-am putut să mănânc câteva săptămâni. Cred că am slăbit vreo șapte kilograme.

— Tu n-ai de unde să slăbești șapte kilograme.

— Știu, dar ce puteam să fac? Unii oameni mănâncă atunci când sunt stresați. Eu sunt invers. Și când am ajuns acasă vara trecută, mama și tata s-au panicat. Mă implorau tot timpul să mănânc. Încă nu am revenit la greutatea de dinainte. Desigur, n-a fost ușor să mănânc după ce a început din nou școala.

— Atunci mă bucur că ai mâncat cu mine.

— Tu nu mă stresezi.

— Chiar dacă nu avem multe în comun?

De îndată ce îi ieșiră vorbele din gură, se temu că Sophia avea să audă nuanța de îngrijorare, dar nu părea că își dăduse seama.

— Avem mai multe lucruri în comun decât crezi. În unele privințe, părinții noștri se aseamănă. Au fost căsătoriți mult timp, au muncit ca să mențină afacerea familiei și au cerut ca și copiii lor să contribuie. Părinții mei au vrut să mă descurc bine la școală, tatăl tău a vrut să fii un călăreț campion și amândoi ne-am achitat de lucrurile astea. Amândoi suntem produsul educației noastre și nu sunt sigură că asta se va schimba vreodată.

Surprinzându-se pe el însuși, Luke simți un val de ușurare la auzul răspunsului ei.

— Ești gata să vedem labirintul?

— Hai să terminăm berile mai întâi. E prea frumos aici ca să plecăm încă.

În timp ce goleau încet sticlele, vorbiră despre diverse lucruri și priviră lumina lunii care lăsa o dâră pe suprafața apei. Deși simțea nevoia să o sărute din nou, Luke se abținu. Se gândi în schimb la ce spusese ea mai devreme despre asemănările dintre ei, considerând că avea dreptate și sperând că era suficient ca ea să se întoarcă la fermă.

După o vreme, conversația cedă locul unei pauze liniștite, iar el realiză că habar nu avea la ce se gândea ea. Întinse instinctiv mâna spre pătură. Ea păru că înțelege ce făcea el și îl luă de mână fără să spună nimic.

Aerul nopții se răcea, dând stelelor o sclipire de cristal. Luke privi spre ele, apoi spre ea și, când degetul ei mare începu să mângâie conturul mâinii lui, știu cu siguranță că deja se îndrăgostea de ea și că nu putea face nimic să se oprească.

Luke o ținu mai departe de mână în timp ce mergeau spre grădina de dovleci, în drum spre labirint. Gestul acesta simplu părea să fie mai semnificativ decât sărutările dinainte, cumva permanent. Luke își putea imagina că avea

să o țină de mână mulți ani de atunci, ori de câte ori s-ar fi plimbat împreună, iar ideea asta îl speria.

— La ce te gândești?

El mai făcu vreo doi pași înainte să răspundă.

— La multe lucruri, spuse în sfârșit.

— Ți-a mai spus careva vreodată că ai tendința să fii vag?

— Te deranjează? răspunse el.

— Încă nu m-am decis, spuse ea strângându-l de mână.

Am să te anunț.

— Labirintul e chiar acolo. Arătă cu degetul. Dar mai întâi voiam să-ți arăt grădina de dovleci.

— Pot să culeg unul?

— Sigur.

— Ai să mă ajuți să-l scobesc pentru Halloween?

— Putem s-o facem după cină. Și ca să știi, sunt un fel de expert.

— A, da?

— Deja am scobit vreo cincisprezece sau douăzeci săptămâna asta. Unii înfricoșători, alții fericiți, de toate felurile.

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Ești un bărbat foarte talentat!

El știa că îl tachinează, dar îi plăcea asta.

— Mersi.

— Abia aștept s-o cunosc pe mama ta.

— Îți va plăcea de ea.

— Ce fel de om e?

— Hai să zicem doar că nu trebuie să te aștepti la o doamnă cu rochii înflorate și perle. Gândește-te mai bine la... blugi, și cizme, și paie în păr.

Sophia zâmbi.

— Am înțeles. Ce altceva ar mai trebui să știu?

— Mama era bună de pionier. Când trebuie făcut ceva, ea face pur și simplu și se așteaptă la același lucru și de la mine. Nu poți s-o iei cu prostii. Și e dură.

— Așa credeam și eu. Aici nu e viață ușoară.

— Vreau să spun că e foarte dură. Ignoră durerea, nu se plânge niciodată, nu se căinează și nu bocește. Acum trei

ani, și-a rupt încheietura mâinii când a căzut de pe cal. Și ce-a făcut? N-a spus nimic, a muncit tot restul zilei, a pregătit cina și pe urmă s-a dus singură cu mașina la spital. N-am știut nimic până nu i-am văzut ghipsul a doua zi.

Sophia păși peste niște lujeri răătăciți, atentă să nu lovească vreun dovleac.

— Adu-mi aminte să mă port cât mai frumos.

— Va fi bine. Are să-i placă de tine. Semănați mai mult decât crezi.

Când Sophia se uită la el, Luke vorbi mai departe.

— E deșteaptă, spuse el. Ți vine să crezi sau nu, a fost șefă de promoție la liceu și mai citește și acum, ține toate registrele și se ocupă de afacere. E încăpățânată, dar așteaptă mai mult de la ea decât de la ceilalți. Dacă are o slăbiciune, aceea e pentru bărbații cu pălării de cowboy.

Sophia râse.

— Așa sunt și eu? Am o slăbiciune pentru cowboy?

— Nu știu. Ai?

Ea nu răspunse.

— Se pare că mama ta e grozavă.

— Este, spuse el. Și cine știe, dacă e în toane bune, poate îți va spune și o poveste. Mamei îi plac poveștile.

— Povești despre ce anume?

— Despre orice, de fapt. Dar mereu mă pun pe gânduri.

— Spune-mi una, zise ea.

El se opri și se așeză pe vine lângă un dovleac uriaș.

— Bine, spuse el și mișcă dovleacul dintr-o parte în alta. După ce am câștigat Campionatul Național de Rodeo pentru Licee...

— Stai, spuse ea tăindu-i vorba. Înainte să spui mai departe... aici au rodeo și la liceu?

— Da, peste tot. De ce?

— Nu și în New Jersey.

— Sigur că au. Concurenții vin din fiecare stat. Doar că trebuie să fii la liceu.

— Și ai câștigat?

— Da, dar nu asta era ideea, spuse el ridicându-se și luând-o din nou de mână. Încercam să-ți spun că după ce

am câștigat – *prima* dată, nu *a doua* –, o tachină el, sporovăiam despre țelurile mele și ce voiam să fac și, desigur, tata îmi sorbea cuvintele. Dar mama a început să strângă masa și, după o vreme, mi-a întrerupt fantezia și mi-a spus o poveste... și am ținut-o minte toată viața.

— Ce a spus?

— Un tânăr trăiește într-o căsuță mică și dărăpănată pe o plajă și merge la pescuit cu barca pe ocean în fiecare zi, nu doar fiindcă îi place să mănânce, ci pentru că se simte liniștit pe apă. Dar mai mult decât atât, vrea să îmbunătățească viața lui și pe cea a familiei, așa că muncește din greu să prindă tot mai mult pește. Din câștigurile lui, își cumpără într-un târziu o barcă mai mare, ca să aibă o afacere mai profitabilă. Așa ajunge la a treia barcă, apoi la a patra și, pe măsură ce trec anii și afacerea continuă să înflorească, acumulează o flotă întreagă de bărci. Deja e bogat și are succes, are o casă mare și o afacere prosperă, dar stresul și presiunea de a conduce compania încep să-și spună cuvântul. Își dă seama că, atunci când se va retrage, ceea ce își dorește cel mai mult e să trăiască într-o căsuță mică pe plajă, unde poate să pescuiască toată ziua într-o barcă cu vâsle... pentru că vrea să aibă același sentiment de pace și de satisfacție pe care îl avea când era tânăr.

Sophia înclină capul într-o parte.

— Mama ta e o femeie înțeleaptă. E mult adevăr în povestea asta.

— Crezi?

— Cred, spuse ea. Ideea e că oamenii rareori înțeleg că nimic nu e vreodată așa cum crezi tu că va fi.

Ajunseseră deja la intrarea în labirint. Luke o conduse prin el, arătându-i deschizăturile care se terminau fără ieșire după câteva cotituri, apoi altele care duceau ceva mai departe. Labirintul se întindea pe aproape patru mii de metri pătrați, ceea ce îl făcea foarte distractiv pentru copii.

Când ajunseră la ieșire, o luară spre locul unde se aflau dovlecii culeși. Deși mulți dintre ei fuseseră așezați în față, unii erau puși în lăzi, iar alții adunați în grămezi dezordonate. Sute de dovleci rămăseseră pe câmpul din

apropiere.

— Asta e, spuse el.

— E mare. Cât timp ți-a luat să-l aranjezi?

— Trei zile. Dar am avut și altele de făcut.

— Sigur că ai avut.

Sophia căută printre dovleci, alegând în sfârșit unul mijlociu și dându-i-l lui Luke înainte să se întoarcă la mașină, unde el îl puse în spate.

Când se întoarse, Sophia stătea în fața lui, iar părul ei blond și bogat părea aproape alb în lumina stelelor. Luke o luă instinctiv de o mână, apoi de cealaltă, iar cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri.

— Simt că vreau să știu totul despre tine, murmură el.

— Mă cunoști mai bine decât crezi, spuse ea. Ți-am povestit despre familia și copilăria mea, despre colegiu și despre ce vreau să fac în viață. Nu prea mai sunt multe de știut.

Dar erau. Mai erau așa de multe, iar el voia să le știe pe toate.

— De ce ești aici? șopti el.

Sophia nu era sigură ce voia să spună.

— Pentru că m-ai adus tu aici?

— Vreau să spun, de ce ești cu mine?

— Pentru că vreau să fiu aici.

— Mă bucur, spuse el.

— Da? De ce?

— Pentru că ești deșteaptă. Și interesantă.

Sophia ținea capul ridicat spre el, cu o expresie care îl invita.

— Ultima oară când mi-ai spus că sunt interesantă, ai sfârșit prin a mă săruta.

El nu răspunse. Însă, aplecându-se spre ea, observă cum închide ochii încet, iar când buzele li se apropiară, avu sentimentul descoperirii, ca un explorator care ajungea, în sfârșit, pe țărmurile îndepărtate de care doar auzise sau pe care și le imaginase numai. O sărută iar și iar și, când se retrase, își sprijini fruntea de a ei. Trase aer adânc în piept, străduindu-se să-și controleze emoțiile, știind că nu o iubea

doar aici și acum, ci că avea să o iubească pentru totdeauna.

11

IRA

E duminică după-amiază și, după ce cade întunericul, voi fi fost aici de peste douăzeci și patru de ore. Durerea e când intensă, când slabă, dar picioarele și labele picioarelor mi-au amortit de frig. A început să mă doară fața acolo unde se sprijină de volan; simt că apare o vânătăie acolo. Dar cel mai mare chin a devenit acum setea. Gândul la apă e îngrozitor, iar gâtul mă înțeapă cu fiecare respirație. Am buzele la fel de uscate și crăpate ca un câmp pe timp de secetă.

Apă, mă gândesc din nou. Fără ea, am să mor. Am nevoie de apă și o aud cum mă strigă.

Apă.

Apă.

Apă.

Gândul nu-mi dă pace, ținând orice altceva la distanță. Niciodată în viață n-am mai tânjit așa după un lucru atât de simplu. Și nici nu am nevoie de multă. Doar puțin. Chiar și un căpăcel ar fi minunat. Și o singură picătură ar fi minunată.

Dar rămân nemișcat. Nu știu unde e sticla cu apă, dar nu sunt sigur că aş putea să o deschid chiar dacă aş găsi-o. Mă tem că, dacă desfac centura, e posibil să mă rostogolesc în față, prea vlăguit ca să nu mă lovesc cu clavicula de volan. Aș putea ajunge ghemuit pe podeaua mașinii, blocat într-o poziție din care să nu pot scăpa. Nici nu pot să mă gândesc să ridic capul de pe volan, darămite să scotocesc prin mașină.

Și totuși, simt o nevoie imperioasă să beau apă. Chemarea ei e constantă și insistentă și mă apucă disperarea. Am să mor de sete, mă gândesc în sinea mea. Și nici nu am cum să ajung pe bancheta din spate. Paramedicii nu mă vor scoate ca pe un baton de pește.

— Ai un umor morbid, spune Ruth întrerupându-mi gândurile și îmi reamintesc că nu e decât un vis.

— Cred că se potrivește situației, nu ți se pare?

— Ești încă în viață.

— Da, dar pentru cât timp?

— Recordul e de șaizeci și patru de zile. Un bărbat din Suedia. Am văzut pe Canalul Meteo.

— Nu. Eu am văzut pe Canalul Meteo.

Ruth ridică din umeri.

— E același lucru, nu-i așa?

Cred că are dreptate.

— Am nevoie de apă.

— Nu, spune ea. Acum trebuie să vorbim. Are să te împiedice să te fixezi pe ideea asta.

— Ca o iluzie.

— Eu nu sunt o iluzie, spune ea. Sunt soția ta. Și vreau să mă ascuți.

Mă supun. Uitându-mă la ea, îmi dau voie să alunec din nou. Ochii mi se închid și mă simt de parcă plutesc în josul unui râu. Imaginile vin și pleacă una după alta de parcă m-ar purta curentul.

Alunec.

Alunec.

Și apoi se transformă în ceva real.

Sunt în mașină, deschid ochii și clipesc, observând că Ruth s-a schimbat de la ultima închipuire pe care am avut-o cu ea. Dar amintirea asta, spre deosebire de celelalte, e mai precisă și mai clară. E așa cum arăta în iunie 1946. Sunt sigur de asta fiindcă a fost singura dată când am văzut-o purtând o rochie degajată de stradă. Și ea se schimba, la fel ca toată lumea după război. Hainele se schimbă. Mai târziu în acel an, au apărut bikinii, inventați de Luis Réard, un inginer francez și, în timp ce mă uit la Ruth, observ frumusețea sinuoasă a mușchilor brațelor ei. Pielea are o nuanță blândă, castanie, căpătată după săptămânile petrecute la plajă cu părinții ei. Tatăl ei le dusesse la Outer Banks ca să sărbătorească angajarea oficială la Duke. Fusese la interviu în mai multe locuri, inclusiv la un colegiu mic care experimenta în predarea artei, undeva la munte, dar se simțise mai confortabil printre clădirile gotice de la Duke. În

acea toamnă avea să predea din nou, un aspect luminos într-un an care fusese de altfel unul de jale.

Lucrurile se schimbaseră între mine și Ruth din seara aceea în parc. Ruth vorbise puțin despre mărturisirea mea, dar, când am condus-o acasă, n-am încercat să o sărut de noapte bună. Știam că era năucită și chiar și ea avea să recunoască mai târziu că în următoarele săptămâni nu a fost ea însăși. Următoarea dată când am văzut-o nu mai purta inelul de logodnă, dar nu o condamnam pentru asta. Era în stare de șoc, dar era și furioasă, pe bună dreptate, că nu îi încredințasem asemenea știri până în acea seară. Având în vedere că tocmai își pierduse familia la Viena, era pentru ea o lovitură teribilă, fără îndoială. Pentru că una e să îți declari dragostea față de cineva și cu totul altceva să accepți că pentru a iubi pe cineva trebuie să îți sacrifici propriile visuri. Și să aibă copii – cu alte cuvinte, să își facă o familie – căpătase pentru ea o cu totul altă însemnătate, având în vedere pierderile din familia ei.

Am înțeles asta intuitiv și, în următoarele luni, niciunul nu a făcut presiuni asupra altuia. Nu am vorbit despre logodnă, dar am continuat să ne vedem când și când, poate de două sau trei ori pe săptămână. Uneori o duceam la un spectacol sau la cină, alteori ne plimbam prin centrul orașului. Era o galerie de artă care îi plăcea foarte mult și pe care o vizitam regulat. Cele mai multe lucrări de artă nu erau deosebite, nici prin subiect, nici prin execuție, dar din când în când Ruth vedea ceva special într-o pictură, ceva ce eu nu vedeam. La fel ca tatăl ei, era pasionată cel mai mult de arta modernă, o mișcare care adusese în prim-plan pictorii precum Van Gogh, Cézanne și Gauguin și reușea să observe repede influența acestora chiar și în cea mai jalnică lucrare pe care o examina.

Aceste vizite la galerie, precum și cunoștințele ei profunde în general, au deschis o lume complet străină pentru mine. Cu toate astea, uneori mă întrebam dacă discuțiile noastre despre artă deveniseră un mod de a evita discuția despre viitor. Discuțiile astea adânceau distanța dintre noi, dar eram mulțumit să le continui, tânjind chiar și în acele momente

atât după iertare pentru lucruri din trecut, cât și după acceptarea unui soi de viitor pentru noi, oricare ar fi fost acesta.

Însă Ruth nu părea să fie mai pregătită să ia o decizie decât fusese în seara aceea cumplită din parc. Nu era rece cu mine, dar nici nu lăsa loc de prea multă intimitate și de aceea am rămas uimit când părinții ei m-au invitat să petrec cu ei o parte din vacanță la plajă.

Două săptămâni de plimbări tăcute pe malul oceanului ar fi fost exact ce aveam nevoie, dar din nefericire nu aveam cum să stau plecat atât timp. Cu tata lipit de radio în camera din spate, devenisem deja gazda magazinului și aveam mai mulți clienți ca oricând. Veteranii care căutau serviciu veneau să cumpere costume pe care abia și le permiteau, sperând să își găsească o slujbă. Dar companiile nu făceau angajări și, când intrau oamenii ăștia disperați în magazin, mă gândeam la Joe Torrey și la Bud Ramsey și făceam tot ce puteam pentru ei. L-am convins pe tata să aducă la vânzare costume ieftine cu adaosuri mici, iar mama făcea modificările pe gratis. Se răspândise zvonul despre prețurile noastre rezonabile și, deși nu mai țineam deschis sâmbăta, vânzările creșteau în fiecare lună.

Cu toate astea, am reușit să îi conving pe părinți să îmi împrumute mașina ca să vizitez familia lui Ruth spre sfârșitul vacanței lor și deja eram pe drum joi dimineața. Era drum lung, iar în ultima oră am condus numai pe nisip. Outer Banks avea o frumusețe sălbatică, nesupusă în anii de după război. Separat în mare parte de restul statului, era locuit de familii care trăiau acolo de generații întregi, câștigându-și traiul din ocean. Iarba apărea peștiș pe dunele bătute de vânt, iar copacii arătau ca plăsmuirile din lut ale unui copil. Ici și colo vedeam cai sălbatici care ridicau capul uneori când treceam, dând din coadă ca să îndepărteze muștele. Oceanul mugea într-o parte, dunele suflăte de vânt erau pe cealaltă parte, iar eu am coborât geamurile, umplându-mi sufletul cu priveliștea aceea și întrebându-mă ce aveam să găsec când ajungeam la destinație.

Când am sosit pe aleea de pietriș nisipos, se apropia

apusul. Am fost surprins să o văd pe Ruth așteptându-mă pe veranda din fața casei, desculță și purtând aceeași rochie pe care o poartă acum. Am coborât din mașină și, uitându-mă la ea, nu mă puteam gândi decât la cât de radioasă părea. Părul îi cădea neglijent pe umeri și zâmbetul ei părea să păstreze un secret menit doar pentru noi doi. Când mi-a făcut cu mâna, mi s-a tăiat răsufierea la vederea micului diamant care reflecta razele soarelui la apus: inelul meu de logodnă, absent de atâtea luni.

Am rămas incremenit pentru o clipă, dar ea a sărit peste trepte, călcând nisipul de parcă nu avea nicio grijă. Când mi-a sărit în brațe, am simțit că mirosea a sare, a apă de mare și a vânt chiar, un miros pe care l-am asociat cu ea întotdeauna și mai ales în acel weekend. Am tras-o aproape, savurând senzația corpului ei care se atingea de al meu, gândindu-mă cât de dor îmi fusese să o strâng în brațe în ultimii trei ani.

— Mă bucur că ești aici, mi-a șoptit ea la ureche și, după o îmbrățișare lungă și încântătoare, am sărutat-o în timp ce valurile oceanului păreau să-și strige încuviințarea. Când m-a sărutat și ea, am știut imediat că luase o hotărâre în privința mea, iar lumea a căpătat din nou sens.

Nu era primul nostru sărut, dar în multe feluri a devenit preferatul meu, măcar și pentru simplul fapt că a venit atunci când aveam mai multă nevoie de el, marcând începutul uneia dintre cele două cele mai frumoase perioade care mi-au schimbat viața.

Ruth îmi zâmbește în mașină, frumoasă și liniștită în rochia aceea de vară. Are vârful nasului puțin roșu, părul îi e suflat de vânt și miroase a briza mării.

— Îmi place amintirea asta, îmi spune ea.

— Și mie la fel, zic eu.

— Da, pentru că eram tânără pe atunci. Aveam părul des, nu aveam riduri, nu îmi atârna nimic.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— *Unsinn*¹⁹, spune ea dând din mână cu indiferență. M-am schimbat. Am îmbătrânit și nu e distractiv să fii bătrân. Lucrurile care erau cândva simple au devenit dificile.

— Vorbești ca mine, observ eu, iar ea ridică din umeri, netulburată de revelația că nu e decât o plăsmuire a imaginației mele. Se întoarce în schimb la amintirea vizitei de odinioară.

— Am fost așa de fericită că ai venit cu noi în vacanță.

— Îmi pare rău că a fost o vizită atât de scurtă.

Are nevoie de o clipă înainte să răspundă.

— Cred, spune ea, că mi-a prins bine să am două săptămâni liniștite de gândire. Părea că și părinții mei simțeau asta. Nu prea aveam ce face decât să stăm pe verandă, să ne plimbăm pe nisip și să bem un pahar cu vin când apunea soarele. Am avut mult timp să mă gândesc. La mine. La noi.

— De aceea ai sărit pe mine când am apărut, o tachinez eu.

— Nu am sărit pe tine, spune ea indignată. Memoria îți joacă feste. Am coborât treptele și te-am îmbrățișat. Am fost crescută ca o doamnă. Pur și simplu, te-am întâmpinat, înfloritura asta e rodul imaginației tale.

Poate că da. Poate că nu. Cine mai știe după atâta timp? Dar cred că nici nu mai contează.

— Mai ții minte ce am făcut după aceea? vrea să știe Ruth.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva mă pune la încercare.

— Sigur, îi răspund. Am intrat în casă și i-am salutat pe părinții tăi. Mama ta tăia roșii în bucătărie, iar tatăl tău făcea ton pe grătar pe veranda din spate. Mi-a spus că îl cumpărase de la un pescar în după-amiaza aceea, lângă dig. Era foarte mândru de asta. Părea diferit când stătea lângă grătar în seara aceea... relaxat.

— A fost o vară bună pentru el, e de acord Ruth. La vremea aceea era directorul fabricii, așa că avea zile mai

¹⁹ Neghiobule (în germană, în orig.) (n.tr.).

ușoare și era pentru prima dată după mulți ani când am avut destui bani ca să mergem în vacanță. Dar mai ales era extaziat la gândul că avea să predea din nou.

— Și mama ta era fericită.

— Dispoziția tatei era contagioasă. Ruth se oprește o clipă. Și, la fel ca și mie... începuse să îi placă aici. Greensboro nu avea să fie vreodată ca Viena, dar învățase limba și își făcuse prieteni. Ajunsese și să aprecieze căldura și generozitatea oamenilor de aici. Într-un fel, cred că începuse, în sfârșit, să considere Carolina de Nord drept casa ei.

În afara mașinii, vântul dă jos de pe crengi grămezi de zăpadă. Niciuna dintre ele nu nimerește mașina, dar e cumva de ajuns ca să îmi amintesc exact unde mă aflu. Dar nu contează, nu în clipa asta.

— Ți amintești cât de senin era cerul când am luat cina? zic eu. Erau așa de multe stele!

— Pentru că era foarte întuneric. Nu se vedeau luminile orașului. Și tata a observat același lucru.

— Întotdeauna mi-a plăcut la Outer Banks. Ar fi trebuit să mergem în fiecare an, îi spun.

— Cred că și-ar fi pierdut magia dacă mergeam în fiecare an, răspunde ea. O dată la câțiva ani e perfect – așa cum am și făcut. Pentru că de fiecare dată când ne întorceam, părea din nou totul proaspăt, nou și sălbatic. Și-apoi, când era să mergem? Călătoream mereu pe timp de vară. New York, Boston, Philadelphia, Chicago, chiar și în California. Și întotdeauna mergeam la Black Mountain. Am avut ocazia să vedem țara asta așa cum puțini oameni au avut și ce-ar fi putut fi mai bun de atât?

Nimic, mă gândesc eu, știind în inima mea că are dreptate. Casa mea e plină de suvenire aduse din călătoriile acelea. Ciudat însă, în afară de scoica pe care am găsit-o în următoarea dimineață, nu aveam nimic care să-mi amintească de locul ăsta, dar amintirea nu s-a estompat niciodată.

— Întotdeauna mi-a plăcut să iau cina cu părinții tăi. Tatăl tău părea să știe câte ceva despre orice.

— Știa, spune ea. Tatăl lui fusese profesor, fratele lui era

profesor. Unchii lui erau profesori. Tata venea dintr-o familie de învățați. Dar și tu erai interesant pentru tata – era fascinat de munca ta ca pilot în timpul războiului, în ciuda faptului că nu voiai să vorbești despre asta. Cred că i-a sporit respectul pentru tine.

— Dar mama ta avea altă impresie.

Ruth face o pauză și știu că încearcă să își aleagă cu atenție cuvintele. Învârte pe degete un fir de păr suflat de vânt, examinându-l înainte să continue.

— Pe atunci încă își mai făcea griji pentru mine. Ea nu știa decât că mi-ai frânt inima cu doar câteva luni mai devreme și că, deși ne întâlneam din nou, ceva tot mă mai punea pe gânduri.

Ruth vorbea despre consecințele oreionului meu și despre ce putea să însemne asta pentru viitorul nostru. Era un lucru pe care nu i l-a spus mamei ei decât ani mai târziu, când nedumerirea ei s-a transformat în tristețe și neliniște din cauză că nu devenise bunică. Ruth i-a dezvăluit cu blândețe că nu puteam avea copii, fiind atentă să nu dea vina numai pe mine, ceea ce ar fi putut face cu ușurință. O altfel de dovadă de bunătate din partea ei, pentru care am fost mereu recunoscător.

— Nu a vorbit prea mult la cină, dar după aceea am fost ușurat când mi-a zâmbit.

— A apreciat faptul că te-ai oferit să speli vasele.

— Măcar atât puteam să fac. Până în ziua de azi, aceea a fost cea mai bună masă din viața mea.

— A fost bună, nu-i așa? își amintește Ruth. Mama găsisese mai devreme o tarabă cu legume proaspete și copsese pâine. Tata s-a dovedit talentat la grătar.

— Și după ce am spălat vasele, am făcut o plimbare.

— Da, spune ea. Ai fost foarte îndrăzneț în noaptea aceea.

— Nu mă purtam cu îndrăzneală. Doar am cerut o sticlă cu vin și două pahare.

— Da, dar era ceva nou pentru tine. Mama nu văzuse niciodată latura asta a ta. O neliniștea.

— Dar eram adulți.

— Asta era problema. Erai bărbat și știa că bărbații au

dorințe.

— Și femeile nu au?

— Ba da, cu siguranță. Dar, spre deosebire de bărbați, femeile nu se lasă controlate de dorințele lor. Ele sunt civilizate.

— Așa ți-a spus mama ta? Am vocea sceptică.

— Nu era nevoie să-mi spună mama. Era evident pentru mine ce voiai tu. Aveai ochii plini de dorință.

— Dacă îmi amintesc bine, spun eu cu bună-cuviință fermă, am fost un adevărat gentleman în seara aceea.

— Da, dar pentru mine tot era emoționant să te privesc cum încercai să-ți controlezi impulsurile. Mai ales când ai întins haina și ne-am așezat pe nisip să bem vin. Oceanul părea să absoarbă lumina lunii și simțeam că mă doreai, deși încercai să nu lași să se vadă. M-ai luat pe după umeri și am vorbit și ne-am sărutat, apoi am mai vorbit puțin și eram nițel cam amețită...

— Și a fost perfect, spun eu în cele din urmă.

— Da, e de acord ea. A fost perfect. Are o expresie nostalgică și e puțin tristă. Știam că vreau să mă căsătoresc cu tine și știam sigur că urma să fim fericiți împreună pentru totdeauna.

Mă opresc, conștient pe deplin de ceea ce gândea ea, chiar și atunci.

— Totuși, sperai că doctorul se înșelase.

— Cred că am spus că orice avea să se întâmple era la mila Domnului.

— E cam același lucru, nu?

— Posibil, răspunde ea, apoi scutură din cap. Ceea ce știu eu e că în seara aceea, când stăteam cu tine, am simțit că Dumnezeu îmi spunea că fac ceea ce trebuie.

— Și pe urmă am văzut steaua căzătoare.

— A strălucit dintr-un capăt în celălalt al cerului, spune ea. Chiar și acum, vocea ei e plină de uimire. Era prima dată când vedeam ceva asemănător.

— Ți-am spus să îți pui o dorință, îi zic.

— Așa am făcut, spune ea uitându-se în ochii mei. Și dorința mea s-a îndeplinit câteva ore mai târziu.

Deși era târziu când eu și Ruth ne-am întors acasă, mama ei era tot trează. Stătea la fereastră, citea și de îndată ce am intrat pe ușă, am simțit că ne urmărea cu privirea, căutând o cămașă scoasă din pantaloni sau încheiată aiurea, ori nisip în păr. Era vizibil ușurată când s-a ridicat să ne întâmpine, deși s-a străduit să o ascundă.

A stat de vorbă cu Ruth în timp ce eu am mers la mașină să-mi iau valiza. Ca multe căsuțe de-a lungul plajei, cabana avea două etaje. Ruth și părinții ei aveau camere la parter, iar camera pe care mi-a arătat-o mama ei era chiar lângă bucătărie, la celălalt etaj. Am stat toți trei o vreme în bucătărie, apoi Ruth a început să caște. Mama a început și ea să caște, dând semnalul că seara se terminase. Ruth nu m-a sărutat de față cu mama ei – încă nu făcusem așa ceva la vremea aceea – și după ce ea a ieșit, a urmat-o și mama ei în curând.

Am stins luminile și m-am retras pe veranda din spatele casei, mângâiat de apa luminată de lună și de briza care îmi sufla în păr. Am stat mult timp afară în timp ce temperatura scădea, iar gândurile îmi rătăceau către mine și Ruth, către Joe Torrey și părinții mei.

Am încercat să mi-i imaginez pe mama și tata într-un loc ca acela, dar nu am putut. Nu mersesem niciodată într-o vacanță – magazinul ne ținuse mereu pe loc –, dar chiar dacă ar fi fost posibil, nu ar fi fost o vacanță ca aceea. Nu mi-l puteam imagina pe tata la grătar, cu un pahar de vin în mână, așa cum nu mi-l puteam imagina în vârful Everestului, iar gândul mă întrista oarecum. Mi-am dat seama că tata nu știa cum să se relaxeze; părea să-și ducă zilele preocupat de muncă și de griji. Pe de altă parte, părinții lui Ruth păreau să se bucure de fiecare clipă așa cum era ea. Eram uimit de cât de diferit reacționau Ruth și părinții ei față de război. În timp ce mama și tata păreau să se retragă în trecut – deși fiecare în felul lui părinții ei acceptau viitorul, ca și cum se agățau de șansa lor la viață. Au ales să profite cât mai mult de soarta lor norocoasă și nu au pierdut niciodată

din vedere recunoștința lor față de ceea ce aveau.

Casa era tăcută când am intrat în sfârșit. Ispitit de gândul la Ruth, am coborât în vârful picioarelor, la parter. Era câte o cameră de fiecare parte a holului, dar, fiindcă ușile erau închise, nu știam care din ele era a lui Ruth. Am rămas acolo, așteptând, uitându-mă de la una la alta, apoi m-am întors de unde venisem.

Odată ajuns în cameră, m-am dezbrăcat și m-am întins în pat. Lumina lunii pătrundea prin ferestre, făcând camera să pară argintie. Auzeam valurile care se rostogoleau, liniștitoare în monotonia lor, și după câteva minute am simțit că adorm.

Ceva mai târziu, deși m-am gândit mai întâi că mi se părea, am auzit ușa deschizându-se. Nu dormeam niciodată adânc – mai ales de când fusesem în război – și cu toate că la început nu am văzut decât umbre, știam că era Ruth. Dezorientat, m-am ridicat în pat când a intrat în cameră, închizând încet ușa în urma ei. Purta un halat și, apropiindu-se de pat, i-a desfăcut nodul într-o singură mișcare fluidă, iar halatul a căzut pe podea.

După o clipă, era în pat. Când s-a apropiat de mine, pielea ei părea că radiază de electricitate. Gurile noastre s-au unit și i-am simțit limba împingând-o pe a mea, în timp ce mi-am trecut degetele prin părul ei, apoi am mângâiat-o pe spate. Știam că nu trebuia să scoatem niciun sunet, iar liniștea făcea totul să pară și mai emoționant, apoi am întins-o pe spate. Am sărutat-o pe obraz, apoi am înșirat sărutări pe gâtul ei și din nou pe gură, pierdut în frumusețea ei și în clipa aceea.

Am făcut dragoste, apoi, după o oră, am făcut dragoste din nou. Între acestea, am lipit-o cu spatele de mine, șoptindu-i la ureche cât de mult o iubeam și că nu avea să mai existe altă femeie pentru mine. Ruth a vorbit puțin atunci, dar am simțit ecoul vorbelor mele în ochii și în atingerea ei. Chiar înainte de răsărit, m-a sărutat tandru și s-a îmbrăcat din nou cu halatul. Când a deschis ușa, s-a întors cu fața la mine.

— Și eu te iubesc, Ira, a șoptit ea. Și pe urmă a plecat.

Am stat treaz în pat până când a început să se lumineze cerul, retrăind orele petrecute împreună. Mă întrebam dacă Ruth dormea sau dacă și ea stătea trează. M-am întrebat dacă se gândea și ea la mine. Am urmărit prin fereastră răsăritul soarelui, care părea că naște din ocean și, în toată viața mea, n-am mai văzut un răsărit atât de spectaculos. Nu am ieșit din cameră decât când am auzit voci șoptite la parter, părinții ei încercând să nu mă trezească. În cele din urmă, am auzit-o pe Ruth în bucătărie, dar tot am așteptat puțin înainte să mă îmbrac și să deschid ușa.

Mama ei stătea lângă blat, turnând o ceașcă de cafea, iar Ruth și tatăl ei erau la masă. Mama lui Ruth s-a întors spre mine, zâmbind.

— Ai dormit bine?

M-am străduit să nu mă uit la Ruth, dar, cu coada ochiului, am văzut un zâmbet minuscul pe buzele ei.

— Ca într-un vis, am răspuns eu.

12

LUKE

La arena din Knoxville, unde Luke călărise ultima dată în urmă cu șase ani, tribunele erau deja aproape pline. Luke era pe interval, simțind năvala familiară de adrenalină, când lumea părea dintr-odată comprimată. Auzi doar vag crainicul, care povestea despre punctele tari și slabe ale carierei lui, chiar și atunci când mulțimea tăcea.

Luke nu se simțea pregătit. Măinile îi tremuraseră mai devreme și simțea cum apare teama, fiindu-i greu să se concentreze. Sub el, un taur pe nume Crosshairs, se zbatu și dădu din copite, forțându-l să se concentreze pe momentul prezent. Funia de sub taur era ținută zdravăn de ceilalți cowboy, iar Luke își ajustă frânghia de care se ținea. Era aceeași frânghie distrugătoare pe care o folosisese de când călărea, cea pe care o avusese și cu Big Ugly Critter. Când termină ajustările, Crosshairs își prinse piciorul între gratii, aplecându-se cu forță. Cowboy-ii care îl ajutaseră să strângă funia împinseră taurul. Crosshairs se mișcă și Luke își așeză repede piciorul în poziția corectă. Se orientă și, imediat după ce se simți pregătit, spuse simplu: „Să-i dăm drumul”.

Poarta boxei se dădu la o parte și taurul o zbughi înainte cu o smucitură sălbatică, cu capul în pământ și picioarele din spate ridicate spre cer. Luke se străduia să rămână pe mijloc, cu brațul în lături în timp ce Crosshairs începu să se învârtă spre stânga. Luke se mișcă odată cu el, anticipând mișcarea, iar taurul se smuci din nou înainte de a schimba subit direcția. Luke nu mai anticipase și mișcarea asta și își schimbă poziția de pe mijloc, pierzându-și ușor echilibrul, dar rămase pe taur chiar și atunci. Avea antebrațele încordate, încercând să se îndrepte, ținându-se cu toată puterea. Crosshairs se smuci încă o dată și începu iar să se învârtă exact când se auzi soneria. Luke întinse mâna după frânghie, eliberându-se în aceeași clipă în care sări de pe taur. Ateriză în patru labe și se ridică repede în picioare,

îndreptându-se spre gardul arenei fără să se întoarcă. Când ajunse în vârf, Crosshairs ieșea deja din arenă. Luke se așeză în tribune, așteptând să audă scorul în timp ce adrenalina i se scurgea încet din trup. Mulțimea aclamă când se anunță că primise 81 de puncte – insuficient pentru primele patru locuri, dar destul cât să rămână în competiție.

Dar și după ce își revenise, fu nesigur câteva minute dacă mai putea călări; teama i se întorsese în forță. Următorul taur îi simți încordarea și, în a doua tură, fu aruncat la jumătatea cursei. Zburând prin aer, simți un atac de panică. Ateriză într-un genunchi și simți că se răsucise ceva în el când se rostogoli. O clipă simți că ametește, dar acționează din instinct și scăpă din nou fără răni.

Ultimul lui scor fusese la limită ca să îl mențină în primii cincisprezece și în runda *short go*, cea finală, călări din nou, terminând pe locul al nouălea.

După aceea, nu mai rămase să aștepte. După ce îi trimise mesaj mamei lui, porni camioneta și ieși din parcare, ajungând înapoi la fermă puțin după ora patru dimineața. Văzând lumina aprinsă în casa mare, presupuse că mama lui ori se trezise devreme, ori, mai sigur, nici nu se culcase.

Îi trimise din nou mesaj, după ce opri motorul, fără să aștepte răspuns.

Ca de obicei, nu primi niciunul.

Dimineață, după două ore de somn iepuresc, Luke intră împiedicat în casa mare tocmai când mama lui termina treaba la aragaz. Ouă moi, cârnați și clătite umpleau bucătăria cu aroma lor plăcută.

— Bună, mamă, spuse el întinzând mâna după o ceașcă, își ascunse șchiopătatul cât de bine putu când se îndreptă spre cafetieră, gândindu-se că urma să aibă nevoie de mai mult de o ceașcă sau două ca să dea pe gât ibuprofenul pe care îl strângea în palmă.

Mama îl observa în timp ce își turna cafeaua.

— Ești rănit, spuse ea părând mai puțin supărată decât se

așteptase. Mai mult îngrijorată.

— Nu e prea grav, zise el aplecându-se pe blat, încercând să nu facă o grimasă. Mi s-a umflat genunchiul pe drumul spre casă, asta-i tot. Trebuie doar să-și dea drumul puțin.

Ea își strânse buzele, evident întrebându-se dacă putea să îl creadă, apoi dădu din cap.

— Bine, spuse ea și, după ce mută tigaia pe un ochi rece de aragaz, îl luă în brațe, prima dată după multe săptămâni.

Îmbrățișarea dură mai mult decât de obicei, ca și cum încerca să recupereze timpul pierdut. Când ea se retrase, Luke îi observă pungile de sub ochi și își dădu seama că dormise la fel de puțin ca și el. Îl bătu cu mâna pe piept.

— Du-te și ia loc, spuse ea. Ți aduc eu micul dejun.

El se mișcă încet, având grijă să nu verse cafeaua. Până să își așeze piciorul sub masă, încercând să stea cât mai confortabil, mama lui îi adusese deja farfuria. Puse cafetiera pe masă, apoi se așeză lângă el. Pe farfuria ei era jumătate din câtă mâncare pusese pe a lui.

— Știam că ajungi târziu, așa că am hrănit eu animalele și am verificat vitele de dimineață.

Nu îl lua prin surprindere că nu recunoscuse că rămăsese trează să-l aștepte, nici faptul că nu se căina de asta.

— Mersi, spuse el. Câți oameni au venit ieri?

— Cam două sute, dar a plouat puțin după-amiază, așa că probabil vor veni mai mulți azi.

— Trebuie să refac stocul?

Ea dădu aprobator din cap.

— José a terminat o parte înainte să plece acasă, dar cred că mai avem nevoie de niște dovleci.

Luke luă câteva înghițituri în tăcere.

— M-a aruncat, spuse el. Așa m-am lovit la genunchi. Am aterizat greșit.

Ea bătu cu furculița în farfurie.

— Știu, spuse ea.

— De unde știi?

— M-a sunat fata aceea de la biroul arenei. Mi-a povestit despre cursele tale. Noi două ne știm de mult, mai ții minte?

Luke nu se așteptase la asta și, la început, nu prea știu ce

să spună. În schimb, înfipse furculița într-un cârnăcior și mestecă, nerăbdător să schimbe subiectul.

— Înainte să plec ți-am spus că vine Sophia, nu-i așa?

— La cină, spuse ea. M-am gândit să fac plăcintă cu afine la desert.

— Nu trebuie să faci asta.

— Am făcut-o deja, zise ea arătând cu furculița spre blat. În colț, sub dulapuri, Luke observă vasul ei preferat de ceramică, cu firișoare de suc de afine pe margini.

— Când ai făcut-o?

— Aseară, spuse ea. Am avut puțin timp după ce am terminat cu clienții. Vrei să fac o tocană?

— Nu, e în regulă, zise el. Mă gândeam să fac niște fripturi la grătar.

— Deci piure de cartofi, adăugă ea făcând deja planuri. Și fasole verde. Am să fac și salată.

— Nu trebuie să faci toate astea.

— Sigur că trebuie. E musafir. Și-apoi, am gustat piureul tău și, dacă vrei să mai vină și altă dată, e mai bine să-l fac eu.

El zâmbi. Abia atunci își dădu seama că, pe lângă faptul că făcuse plăcintă, făcuse și ordine în bucătărie. Probabil și în casă.

— Mersi, spuse el. Dar să nu fii prea dură cu ea.

— Nu sunt dură cu nimeni. Și stai drept când vorbești cu mine.

El râse.

— Să înțeleg că m-ai iertat până la urmă?

— Absolut deloc, spuse ea. Încă sunt furioasă că ai participat la concursurile alea, dar acum n-am ce face. Și-apoi, sezonul s-a terminat. Mă gândesc că poate îți vine mintea la cap până în ianuarie. Uneori te porți prosteste, dar îmi place să cred că te-am educat suficient de bine încât să nu te porți prosteste tot timpul.

El nu spuse nimic, nedorind să înceapă o ceartă.

— O să-ți placă de Sophia, spuse el schimbând subiectul.

— Așa cred și eu. Pentru că e prima fată pe care ai invitat-o la noi.

- Și Angie venea aici.
- Ea e măritată cu altcineva acum. În afară de asta, erai un copil. Nu se pune la socoteală.
- Nu eram un copil. Eram în ultimul an de liceu.
- Același lucru.
- Luke își tăie încă o bucată de clătită și o răsuci în sirop.
- Chiar dacă sunt de părere că te înșeli, mă bucur că vorbim din nou.
- Ea înfipse furculița într-un ou.
- Și eu.

Pentru Luke, ziua trecu într-o atmosferă ciudată. De obicei se apuca de treabă imediat după micul dejun, făcând tot posibilul să taie totul de pe lista cu lucruri de făcut și stabilindu-și mereu prioritățile. Unele treburi erau urgente – de exemplu, pregătirea dovlecilor înainte să apară clienții sau verificarea vreunui animal rănit.

De obicei, timpul trecea repede. Trecea de la o treabă la alta și, înainte să își dea seama, venea ora prânzului. Același lucru se întâmpla după-amiaza. În majoritatea zilelor, simțindu-se puțin frustrat că nu terminase o anumită sarcină, se trezea că intră în casa mare tocmai când se servea cina, întrebându-se unde zburaseră orele.

Și azi părea să fie la fel și, după predicția mamei lui, era și mai aglomerat decât fusese sâmbătă. Mașinile, camionetele și dubele se aliniau pe ambele părți ale aleii, aproape până spre drumul principal, iar copiii erau peste tot. În ciuda durerii constante din genunchi, cără dovlecii, îi ajută pe părinți să își descopere copiii în labirint și umplu sute de baloane cu heliu. Baloanele erau o noutate anul acesta, la fel și standul cu hotdog și suc ținut de mama lui. Dar, în timp ce se muta de la o treabă la alta, se trezea că se gândește la Sophia. Din când în când se uita la ceas, convins că trecuseră ore întregi, doar ca să observe că nu trecuseră decât douăzeci de minute.

Voia să o vadă din nou. Vorbise la telefon cu ea vineri și sâmbătă și, de fiecare dată când o sunase, observa că era

emoționat înainte să răspundă. Știa ce simțea pentru ea; problema era că nu știa dacă ea simțea același lucru. Înainte de a forma numărul, îi venea ușor să își imagineze că avea să răspundă doar cu un entuziasm moderat. Deși Sophia era și veselă, și vorbăreață, după ce închidea telefonul relua în gând conversația, bântuit de îndoieli legate de sentimentele ei reale.

Era cel mai ciudat lucru pe care îl trăise vreodată. Doar nu era un adolescent obsedat și zăpăcit. Niciodată nu fusese așa și, pentru prima dată în viața lui, nu era sigur ce să facă. Nu știa sigur decât că voia să petreacă timpul cu ea și că nu mai avea răbdare până la cină.

13

SOPHIA

— Știi ce înseamnă asta, nu? Cina cu mama lui? spuse Marcia. În timp ce vorbea, ronțăia stafide dintr-o cutie, iar Sophia știa că acela era micul ei dejun, prânzul și cina pentru ziua aceea. La fel ca multe alte fete din casă, Marcia ori își păstra caloriile pentru cocktailurile de mai târziu, ori recupera pentru caloriile din cocktailurile din seara trecută.

Sophia își prindea o agrafă în păr, aproape gata de plecare.

— Cred că înseamnă că vom lua masa.

— Iar te ferești, observă Marcia. Nici nu mi-ai spus ce ați făcut joi seara.

— Ți-am spus că ne-am răzgândit și am mers la un restaurant japonez. Apoi am mers la fermă.

— Uau, spuse ea. Pot deja să îmi imaginez toată seara în cel mai mic detaliu.

— Ce vrei să-ți spun? zise Sophia exasperată.

— Vreau detalii. Specifice. Și fiindcă e clar că încerci să nu-mi spui, am să presupun că ați trecut la lucruri fierbinți.

Sophia termină cu agrafa.

— Nu am făcut asta. Ceea ce mă face să mă întreb de ce ești așa de interesată...

— Păi, nu știu. Poate din cauza felului în care te fâțai prin cameră? Pentru că am fost la petrecere vineri seară și nu te-ai speriat când l-ai văzut pe Brian? Și în timpul meciului de fotbal, când te-a sunat cowboy-ul, ai plecat să vorbești cu el, deși echipa noastră era cât pe ce să înscrie. Dacă mă întrebi pe mine, se pare că lucrurile devin serioase.

— Ne-am cunoscut weekendul trecut. Nu e nimic serios deocamdată.

Marcia scutură din cap.

— Nu. Nu te cred. Cred că-ți place tipul ăsta mai mult decât spui. Dar probabil ar trebui să te avertizez că nu e o idee bună.

Când Sophia se întoarse spre ea, Marcia turnă în palmă

ultimele stafide și stâlci cutia. O aruncă la coșul de gunoi și nu nimeri, ca de obicei.

— Tocmai ai ieșit dintr-o relație. Încă te refaci. Și relațiile astea de tranziție nu funcționează niciodată, spuse ea foarte sigură.

— Nu mă refac. M-am despărțit de mult de Brian.

— Nu a trecut chiar așa de mult timp. Și ca să știi și tu, el încă nu te-a uitat. Chiar și după ce s-a întâmplat weekendul trecut, tot te mai vrea înapoi.

— Și?

— Încerc doar să-ți amintesc că Luke e primul tip cu care ai ieșit de atunci. Ceea ce înseamnă că n-ai avut timp să te lămurești ce vrei de la un bărbat. Încă nu ți-ai găsit echilibrul. Nu-ți amintești cum te purtai weekendul trecut? Te-ai speriat când a apărut Brian. Și acum, când ești în starea asta emotivă, ai găsit pe altcineva. Asta înseamnă să compensezi, iar relațiile de tranziție nu funcționează fiindcă nu ești în starea mentală potrivită. Luke nu e ca Brian. Înțeleg asta. Nu încerc să spun decât că, în câteva luni, s-ar putea să vrei ceva mai mult decât *El nu e ca Brian*. Și până atunci, dacă nu ai grijă, ai să suferi. Sau va suferi el.

— Mă duc, pur și simplu, la cină, protestă Sophia. Nu e mare scofală.

Marcia bătă în gură și ultima stafidă.

— Dacă zici tu.

Uneori, Sophia o ura pe colega ei de cameră. Ca acum, în timp ce conducea spre fermă. Avusese o dispoziție bună în ultimele trei zile, chiar se distrase la petrecere și la meciul de vineri. Mai devreme apucase să termine o mare parte din lucrarea pentru cursul de artă renașcentistă, care nu trebuia predată decât marți. Per total, fusese un weekend excelent și pe urmă, tocmai când se pregătea să îl termine așa cum trebuia, Marcia deschisese gura și îi băgase gânduri nebunești în cap. Pentru că un lucru pe care îl știa sigur era că nu era în *tranziție*.

Nu?

Știa că nu doar trecuse peste povestea cu Brian, se și bucura că se terminase. Din primăvara trecută, relația asta o făcuse să se simtă ca Jacob Marley, fantoma din *Colind de Crăciun*, care trebuia să poarte pentru toată viața lanțurile făcute în timpul vieții. După ce Brian o înșelase a doua oară, o parte din ea se distanțase emoțional, deși nu pusese capăt relației imediat. Încă îl mai iubea atunci, dar nu în același fel inocent, orb, mistuitor. O parte din ea știa că el nu avea să se schimbe vreodată, iar sentimentele acelea crescuseră în intensitate peste vară, pentru ca mai apoi instinctele să îi demonstreze că avusese dreptate. Până să se despartă de el, simțea deja că se terminase de mult timp.

Da, recunoștea că fusese tristă după aceea. Cine n-ar fi fost? Fuseseră împreună aproape doi ani; ar fi fost ciudat dacă nu ar fi fost tristă. Dar mai tare o supăraseră celelalte lucruri pe care le făcuse el: telefoanele, mesajele, faptul că o urmărea prin campus. De ce nu înțelegea Marcia lucrurile astea?

Mulțumită că își clarificase totul în minte, Sophia se apropia de ieșirea care ducea spre fermă, simțindu-se ceva mai bine. Marcia nu știa despre ce vorbește. Era bine din punct de vedere emoțional și nu era în tranziție. Luke era un tip de treabă și abia începeau să se cunoască. Nu era ca și cum avea să se îndrăgostească de el. Nu era ca și cum măcar îi trecuse asta prin minte.

Nu?

Când Sophia intră pe alee, încă mai încerca să amuțească vocea enervantă a colegei ei, neștiind sigur dacă să parcheze mașina la Luke sau să meargă direct la casa mare. Se întuneca deja și se instalase un vâl de ceață. Deși avea farurile pornite, trebuia să se aplece pe volan ca să vadă pe unde mergea. Conducea încet, întrebându-se în treacăt dacă Dog avea să apară ca să o conducă. Exact atunci îl văzu pe drum în dreptul cotiturii.

Dog alergă spre mașină, uitându-se din când în când peste umăr până când ajunsese la căsuța lui Luke. Opri mașina și parcă în același loc ca și înainte. Lumina era aprinsă înăuntru și îl văzu pe Luke la fereastră, stând acolo unde își imagina că era bucătăria. Până să oprească motorul și să iasă din mașină, Luke coborî de pe verandă și veni spre ea. Purta blugi și cizme și o cămașă albă cu mânecile suflecate până la cot, dar fără pălărie. Sophia respiră adânc, încercând să se stăpânească, dorindu-și din nou să nu fi vorbit cu Marcia. În ciuda întunericii, observă că el zâmbea.

— Salut, strigă el. Când se apropie, se aplecă să o sărute, iar Sophia simți miros de șampon și săpun. Fu un sărut scurt, de bun venit, dar era sigură că el îi simțise ezitarea.

— Te supără ceva, spuse Luke.

— Sunt bine, se feri ea. Îi zâmbi scurt și descoperi că îi era greu să îl privească.

El nu spuse nimic, apoi adăugă:

— Bine. Mă bucur că ești aici.

Deși Luke nu își ferea privirea, Sophia își dădu seama că nu era sigură la ce se gândea.

— Și eu.

Luke făcu un pas mic în spate și băgă mâna în buzunar.

— Ți-ai scris lucrarea?

Distanța îi oferi șansa să gândească.

— Nu pe toată, răspunse ea. Dar am un început bun. Aici cum a fost?

— Bine, spuse el. Am vândut aproape toți dovlecii. Cei care au rămas sunt mai buni pentru plăcinte, oricum.

Sophia remarcă pentru prima dată umezeala din părul lui.

— Și ce faceți cu aceia?

— Mama are să-i conserve. Apoi, pentru tot restul anului, va face cele mai gustoase plăcinte și pâini cu dovleac din lume.

— Pare că ar putea fi o nouă afacere.

— Nicio șansă. Nu pentru că n-ar putea, ci pentru că nu-i place să stea în bucătărie toată ziua. Îi place să fie în aer liber.

— Cred că e normal.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu mai spusese nimic și, pentru prima dată de când îl cunoștea, liniștea îi părea stânjenitoare.

— Ești gata? o întrebă el arătând spre casa mare. Am pus cărbunii acum câteva minute.

— Sunt gata, zise ea.

În timp ce mergeau spre casă, Sophia se întrebă dacă avea să o ia de mână, dar el nu o făcu. În schimb, o lăsă singură cu gândurile ei în timp ce înconjurară crângul. Ceața continua să se îndesească, mai ales în depărtare, iar pășunile nu se mai vedeau deloc. Hambarul era doar o umbră, iar casa mare, cu luminile aprinse la ferestre, părea o lanternă strălucitoare.

Sophia auzea pietrișul scrâșnind sub tălpile ei.

— Tocmai mi-am dat seama că nu mi-ai spus cum o cheamă pe mama ta. Să-i spun doamna Collins?

Întrebarea păru că îl pune în dificultate.

— Nu știu, eu îi spun doar mama.

— Care e prenumele ei?

— Linda.

Sophia le încercă în gând.

— Cred că doamna Collins, spusese ea. Pentru că e prima dată când o întâlnesc. Vreau să mă placă.

El se întoarse și, spre surprinderea ei, simți că o ia de mână.

— Are să te placă.

Până să apuce să închidă ușa de la bucătărie, Linda Collins opri mixerul și îl privi întâi pe Luke, apoi pe Sophia și iar se uită spre Luke. Puse mixerul pe blat cu lamelele acoperite de piure de cartofi, apoi se șterse pe mâini cu șorțul. Așa cum prevăzuse Luke, era îmbrăcată în blugi și o cămașă cu mâneci scurte, deși înlocuise cizmele cu pantofi. Părul ei puțin cărunt era prins într-o coadă lejeră.

— Deci aceasta e domnișoara pe care o țineai ascunsă, așa-i?

Deschise brațele și o îmbrățișă scurt pe Sophia.

— Îmi pare bine să te cunosc. Spune-mi Linda.

Pe fața ei se vedea efectul anilor petrecuți muncind în soare, deși tenul îi era mai puțin îmbătrânit de vreme decât se așteptase Sophia. Era o tărie molcomă în îmbrățișarea ei, genul de tonus muscular care venea din munca grea.

— Și mie îmi pare bine. Eu sunt Sophia.

Linda zâmbi.

— Mă bucur că Luke s-a hotărât, în sfârșit, să te aducă să ne cunoaștem. O vreme am crezut că îi e rușine cu bătrâna lui mamă.

— Știi că nu-i adevărat, spuse Luke, iar mama lui îi făcu cu ochiul înainte să îl îmbrățișeze și pe el.

— Ce-ar fi să dai drumul la friptură? E pusă la marinat în frigider, iar eu și Sophia vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine.

— Bine. Dar ține minte că ai promis s-o iei ușor.

Linda nu își putea ascunde bucuria de pe față.

— Chiar nu știi de ce spune așa ceva. Sunt o persoană drăguță. Dorești ceva de băut? După-amiază am făcut ceai la soare.

— Ar fi grozav, spuse Sophia. Mersi.

Luke îi aruncă o privire care spunea *multă baftă* înainte să iasă pe verandă, iar Linda turnă ceai într-un pahar și i-l dădu Sophiei. Paharul ei era pe blat și se întoarse la aragaz, unde desfăcu un borcan cu fasole verde, despre care Sophia era sigură că fusese culeasă din grădină.

Linda puse fasolea în tigaie cu sare și piper, împreună cu untul.

— Luke spunea că studiezi la Wake Forest.

— Sunt în ultimul an.

— De unde ești? întrebă ea dând focul aragazului la mic. Înțeleg că nu ești de pe la noi.

Întrebuse în același fel în care o făcuse și Luke în noaptea în care se cunoscuseră – curioasă, dar fără să o judece. Sophia îi răspunse în linii mari, explicându-i cum, ce, unde și când se întâmplau toate în viața ei. Linda îi oferi la rândul ei câteva detalii despre viața la fermă, iar conversația curgea

cu ușurință, la fel ca atunci când vorbea cu Luke. Din descrierile Lindei, era clar că ea și Luke își schimbau sarcinile între ei – amândoi le puteau face pe toate, deși Linda se ocupa mai ales de registrele contabile și de gătit, iar Luke făcea mai mult treaba pe afară și reparațiile mecanice, dar asta fiindcă așa preferau ei.

Când termină de gătit, Linda îi făcu semn spre masă tocmai când se întorcea și Luke. Își turnă un pahar cu ceai și ieși din nou afară ca să termine fripturile.

— Am avut momente când mi-am dorit să fi mers la colegiu, continuă Linda. Sau, dacă nu acolo, măcar să fi urmat câteva cursuri.

— Ce ai fi studiat?

— Contabilitate. Poate câteva cursuri de agricultură sau despre creșterea animalelor. A trebuit să învăț singură și am făcut multe greșeli.

— Se pare că te descurci foarte bine, observă Sophia.

Linda nu spuse nimic, întinse doar mâna după pahar și luă încă o înghițitură.

— Spuneai că ai surori mai mici?

— Trei, spuse Sophia.

— Câți ani au?

— Nouăsprezece și șaptesprezece.

— Gemene?

— Mama spune că era mulțumită cu două, dar tata voia neapărat un băiat, așa că a mai încercat o dată. Se jură că aproape a făcut atac de cord în cabinetul doctorului când a auzit vestea.

Linda luă ceaiul.

— Pariez că a fost distractiv să crești cu așa de mulți oameni în casă.

— De fapt, era un apartament. Încă mai este. Dar a fost distractiv, deși uneori era cam înghesuit. Mi-e dor să mai împart camera cu sora mea, Alexandra. Am dormit în aceeași cameră până am plecat eu la colegiu.

— Deci sunteți apropiate.

— Așa e, recunosc Sophia.

Linda o privi în felul acela concentrat în care o făcea și

Luke deseori.

— Dar?

— Dar... acum e altfel. Sunt încă familia mea și vom fi mereu apropiați, dar lucrurile s-au schimbat când am părăsit statul ca să vin la Wake. Deși studiază la Ruthers, Alexandra încă mai ajunge acasă cam o dată la două weekenduri, alteori mai des, iar Branca și Dalena locuiesc acasă și merg la liceu, apoi muncesc la magazin. Eu sunt aici opt luni pe an. În timpul verii, exact când începe să pară că lucrurile se întorc la normal, vine iar vremea să plec. Sophia dădu cu unghia peste masa de lemn. Chestia e că nu știu ce să fac să mă integrez din nou. În câteva luni termin colegiul și, dacă nu cumva obțin o slujbă la New York sau New Jersey, nu știu cât de des am să ajung acasă. Și-atunci ce are să se întâmple?

Sophia simți privirea Lindei asupra ei și își dădu seama că era prima dată când spusese lucrurile astea cu voce tare. Nu era sigură de ce. Poate fiindcă discuția cu Marcia o făcuse să își piardă puțin echilibrul sau poate fiindcă Linda părea genul de persoană în care putea avea încredere. Însă în timp ce rostea cuvintele, realizează deodată că voia de mult timp să le spună cuiva care să le înțeleagă.

Linda se aplecă în față și o mângâie pe mână.

— E greu, dar nu uita că așa se întâmplă cu aproape orice familie. Copiii se mută departe de părinți, frații și surorile se înstrăinează, fiindcă așa e viața. Însă deseori, după o vreme, se apropie din nou. La fel a fost și cu Drake și fratele lui...

— Drake?

— Răposatul meu soț, spuse ea, tatăl lui Luke. El și fratele lui erau apropiați, apoi Drake a ieșit pe circuit și abia dacă au mai vorbit ani întregi. Mai târziu însă, după ce Drake s-a retras, au început din nou să se apropie. Asta e diferența între familie și prieteni. Familia e întotdeauna acolo, indiferent ce o fi, chiar dacă nu e la doi pași. Ceea ce înseamnă că vei găsi un mod de a păstra legătura vie. Mai ales dacă îți dai seama cât de importantă e.

— Îmi dau seama, spuse Sophia.

Linda oftă.

— Mereu mi-am dorit frați și surori, mărturisii. Am crezut întotdeauna că ar fi amuzant. Să ai pe cineva cu care să te joci, cineva cu care să vorbești. O întrebam pe mama despre asta tot timpul și spunea: Mai vedem. Ceea ce nu am aflat decât târziu, când crescusem deja, era că mama avusese o serie de sarcini pierdute și... Vocea îi ezită înainte să continue. Pur și simplu, n-a mai putut avea alți copii. Uneori, lucrurile nu merg așa cum vrei tu.

Când spuse asta, Sophia avu impresia clară că era posibil ca și Linda să fi avut câteva sarcini pierdute. Însă de îndată ce se gândi la asta, Linda își mută scaunul înapoi, închizând discuția.

— Am să tai câteva roșii pentru salată, anunță ea. Fripturile ar trebui să fie gata imediat.

— Ai nevoie de ajutor?

— Poți să mă ajuți să pun masa, încuviință ea. Farfuriile sunt acolo, iar tacâmurile în sertarul de colo, zise ea arătând cu degetul.

Sophia scoase totul și termină de așezat masa. Linda tăie roșiile și castraveții și rupse salata, apoi aruncă totul la un loc într-un bol viu colorat exact când Luke se întoarse cu fripturile.

— Trebuie să lăsăm astea să stea câteva minute, spuse el punând platoul pe masă.

— Ai venit la Țanc, zise mama lui. Stai să pun fasolea și cartofii în vase și cina va fi gata.

Luke se așeză.

— Și despre ce vorbeți voi aici? De afară, mi s-a părut că v-ați adâncit într-o discuție serioasă.

— Vorbeam despre tine, spuse mama lui întorcându-se cu câte un bol în fiecare mână.

— Sper că nu, zise el. Nu sunt chiar așa de fascinant.

— Speranța moare ultima, glumi Linda făcând-o pe Sophia să râdă.

Cina trecu ușor, presărată cu povești și râsete. Sophia le povesti poznele din casa surorității – inclusiv faptul că instalația sanitară trebuie schimbată pentru că prea multe fete erau bulimice și asta corodase țevile –, iar Luke le povesti

despre unele concursuri mai amuzante din turneu, mai ales despre un prieten – al cărui nume nu fu pomenit – și despre o femeie pe care o agățase într-un bar și care se dovedise a fi... nu tocmai ce se așteptase. Linda îi spuse Sophiei povești din copilăria lui Luke, precum și unele trăsnăi din liceu, dar niciuna nu era prea scandaloaasă. Ca mulți alți copii pe care îi cunoscuse la liceu, dăduse și el de belele, dar Sophia află și că Luke câștigase campionatul de stat la lupte – pe lângă rodeo – atât în anul al doilea, cât și în ultimul an. Nici nu era de mirare că nu se lăsase intimidat de Brian.

Toată seara, Sophia privi și ascultă, iar avertismentele Marciei se tot îndepărtară cu fiecare minut. Era ușor să ia cina cu Linda și cu Luke. Ascultau și vorbeau în același fel degajat și însuflețit în care o făcea familia ei, cu totul diferit de interacțiunile sociale stângace de la Wake.

Când terminară masa, Linda le servi plăcinta pregătită de ea și care se dovedi a fi cea mai bună plăcintă pe care Sophia o gustase vreodată. După aceea, făcură toți ordine în bucătărie; Luke spălă vasele, Sophia le șterse și Linda strânse resturile de mâncare și le puse deoparte.

Lucrurile se desfășurau după același tipar confortabil de acasă, făcând-o pe Sophia să se gândească la familia ei și pentru prima dată se întrebă ce părere ar fi avut părinții ei despre Luke.

Când să plece, Sophia o îmbrățișă pe Linda, la fel și Luke, iar Sophia observă din nou mușchii tonificați ai mâinilor ei în timp ce își strângea fiul în brațe. Când se dădu înapoi, Linda îi zâmbi prietenos.

— Știu că voi veți mai sta de vorbă, dar nu uita că Sophia merge la școală mâine. Nu o ține trează până târziu. Și tu trebuie să te trezești devreme.

— Întotdeauna trebuie să mă trezesc devreme.

— Azi-dimineață te-ai trezit târziu, mai știi? Apoi se întoarse spre Sophia: Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sophia. Mai vino pe aici cât de curând, da?

— Așa voi face, promise Sophia.

Când Luke și Sophia ieșiră în aerul rece al nopții, ceața, și mai deasă acum, dăduse peisajului un aer de basm. Răsuflarea Sophiei se vedea ca un norișor, iar fata îl luă pe Luke de braț când se îndreptară spre casa lui.

— Îmi place de mama ta, spuse ea. Și nu a fost deloc așa cum mi-am imaginat, dat fiind felul în care ai descris-o.

— Ce ți-ai imaginat?

— Am crezut c-am să mă tem de ea. Sau că nu are să arate nicio emoție. Nu întâlnesc prea mulți oameni care să ignore o zi întreagă o încheietură fracturată.

— S-a purtat cât a putut de frumos, explică Luke. Crede-mă! Nu e mereu așa.

— Ca atunci când e supărată pe tine.

— Ca atunci când e supărată pe mine, încuviință el. Și cu alte ocazii. Dacă o vezi cum vorbește cu furnizorii sau cum e când pleacă vitele la piață sau altceva, poate să fie destul de nemiloasă.

— Așa spui tu. Cred că e dulce, deșteaptă și amuzantă.

— Mă bucur. Și ei i-a plăcut de tine. Mi-am dat seama.

— Da? Cum?

— Pentru că nu te-a făcut să plângi.

Sophia îl îmbrânci.

— Poartă-te frumos cu mama ta, altfel mă întorc și îi povestesc ce spui despre ea.

— Dar mă port frumos cu mama.

— Nu tot timpul, spuse ea, pe jumătate tachinându-l, pe jumătate sondând terenul. Altfel n-ar fi fost supărată pe tine.

Când ajunseră la el acasă, Luke o invită înăuntru pentru prima dată. Întâi merse la șemineul din camera de zi, unde erau deja așezate lemne și uscături. După ce luă o cutie de chibrituri de pe poliță, se aplecă și le aprinse.

În timp ce Luke încerca să facă focul, privirea Sophiei rătăci din camera de zi spre bucătărie, observând atmosfera eclectică. Canapelele joase de piele cafenie, cu linii moderne,

se aflau lângă o măsuță de cafea rustică, pe un covor din piele de vițel. Pe măsuțe de toate felurile stăteau veioze de fier forjat. Deasupra șemineului, un cap de cerb cu coarne era ținut de perete. Camera era funcțională și fără pretenții, nu avea trofee, premii și articole laminat. Deși văzu câteva fotografii cu Luke călărind tauri, acestea erau strecurate printre alte poze mai tradiționale: una cu părinții lui, probabil la o aniversare; alta cu Luke când era mai tânăr și cu tatăl lui, ținând un pește prins de ei; o poză cu mama și unul dintre cai, iar ea zâmbea spre cameră.

Undeva în lateral, bucătăria era mai greu de descifrat. La fel ca la mama lui, avea o masă în centrul camerei, dar dulapurile și blaturile din lemn de arțar nu păreau prea folosite. În direcția opusă, holul mic dădea din camera de zi spre baie și ceea ce credea că trebuie să fie dormitoare.

Când focul se porni, Luke se ridică și se șterse de blugi.

— Cum e?

Sophia veni lângă șemineu.

— Parcă s-a mai încălzit.

Stăteau în fața focului, lăsându-l să îi încălzească, apoi se mutară în sfârșit pe canapea. Stând lângă Luke, Sophia simțea că e privită.

— Pot să te întreb ceva? spuse Luke.

— Desigur.

El ezită.

— Ești în regulă?

— De ce nu aș fi?

— Nu știu. Mai devreme, când ai venit, mi se părea că te supără ceva.

Sophia nu spuse nimic o clipă, nesigură dacă să răspundă ceva. Apoi se decise: *de ce nu?* și se întinse spre el, ridicându-i încheietura mâinii. Dându-și seama ce voia ea, Luke o luă pe după umeri, lăsând-o să se sprijine de el.

— E vorba de ceva ce a spus Marcia.

— Despre mine?

— Nu chiar. Mai degrabă despre mine. Crede că ne mișcăm prea repede și încă nu sunt pregătită emoțional. E convinsă că încă îmi mai revin.

Luke se trase înapoi, uitându-se la ea.

— E adevărat?

— Habar n-am, recunosc eu ea. Toate astea sunt lucruri noi pentru mine.

El râse, apoi deveni mai serios. O trase mai aproape și o sărută pe păr.

— Ei bine, dacă te face să te simți mai bine, și pentru mine e totul nou.

Seara trecea, iar ei stăteau în fața focului, vorbind încet în felul acela familiar, la fel cum făcuseră de când se cunoșteau. Din când în când, focul trosnea aruncând scânteii dinspre șemineu și dând camerei o strălucire intimă, plăcută.

Sophia se gândi că timpul petrecut lângă Luke nu era doar plăcut, dar i se părea așa cum trebuia să fie. Lângă el, putea să fie ea însăși; simțea că ar fi putut să îi spună orice și că el ar fi înțeles intuitiv. Stând cuibăriți unul lângă altul, Sophia se minună cât de bine și de firesc se potriveau.

Cu Brian nu fusese așa. Cu el, se îngrijorase mereu că nu era suficient de bună; mai rău chiar, se îndoia câteodată dacă îl cunoștea cu adevărat. I se păruse mereu că el afișa un fel de mască, una dincolo de care ea nu reușise niciodată să treacă. Crezuse că ea era cea care făcea ceva greșit, creând bariere între ei fără să vrea. Dar cu Luke nu era așa. Simțea deja că îl știa de-o viață, iar dezinvoltura lui o făcea să își dea seama ce pierduse până atunci.

În timp ce lemnele ardeau încet, cuvintele Marciei continuară să îi dispară din gând, până când nu le mai auzi deloc. Indiferent dacă lucrurile se mișcau prea repede sau nu, îi plăcea de Luke și se bucura de fiecare minut petrecut lângă el. Nu era îndrăgostită de el, dar, simțindu-i pieptul ridicându-se și coborând încet cu fiecare răsuflare, i se păru ușor să își imagineze că sentimentele ei aveau să se schimbe în curând.

Mai târziu, când merseră în bucătărie să pregătească dovleacul ei, Sophia simți împunsătura regretului că seara

era deja pe sfârșite. Stătea lângă Luke, privind cu atenție cum *jack-o'-lantern*²⁰ prindea viață încet, dar sigur, iar modelul era mult mai complicat decât îi reușea ei în copilărie. Pe blat se aflau cuțite de toate mărimile, fiecare având o întrebuintare anume, iar Sophia privi cum Luke desenează un rânjet, ciopliind doar în exterior, dând apoi formă dinților și buzelor. Din când în când se dădea în spate, evaluându-și opera. Pe urmă făcu ochii; ciopli din nou în coajă, sculptând pupile detaliate înainte să taie restul. Se strâmbă și băgă mâna în dovleac să scoată resturile.

— Întotdeauna am urât senzația asta cleioasă, spuse el făcând-o pe Sophia să chicotească.

În cele din urmă, îi dădu ei cuțitul, întrebând-o dacă voia să facă ea mai departe. Luke îi arătă unde să taie, explicându-i ce voia să facă, dar mâinile Sophiei tremurau din pricina căldurii trupului lui lipit de al ei. Cumva, nasul dovleacului ieși bine, dar una dintre sprâncene rămase strâmbă, făcând expresia de pe fața dovleacului să pară și mai nebună.

Când terminară de cioplit, Luke introduse o lumânare mică, apoi duse dovleacul pe verandă. Se așezară în balansoare, vorbind din nou încet în timp ce dovleacul luminat rânjea aprobator. Când Luke își trase scaunul mai aproape, Sophia își imagină cu ușurință că ar putea sta aici împreună încă o mie de nopți la fel ca aceea. Mai târziu, când o conduse la mașină, avu senzația că și el se gândise la același lucru. După ce așeză dovleacul pe scaunul pasagerului, Luke o luă de mână și o trase încet mai aproape. Sophia remarcă dorința de pe fața lui; simți în îmbrățișarea lui cât de mult voia ca ea să rămână; și când buzele li se uniră, știu că și ea voia să mai stea. Dar nu avea să facă asta. Nu în seara aceea. Încă nu era pregătită, dar simți în sărutările acelea nesățioase promisiunea unui viitor care abia aștepta să înceapă.

²⁰ Denumirea dovleacului scobit pe interior, tipic pentru sărbătoarea de Halloween, care la final ia forma unei fețe (n.tr.).

14

IRA

Soarele după-amiezii târzii începe să se ascundă după linia orizontului și ar trebui să îmi fac griji că se apropie noaptea. Dar un gând nu îmi dă pace.

Apa, în orice formă. Gheață. Lacuri. Râuri. Cascade. Curgând la robinet. Orice ca să-mi îndepărteze cheagul care mi s-a pus în gât. Nu un nod, ci un cheag care a ajuns până acolo din altă parte, ceva ce nu trebuie să fie acolo. Pare să crească de câte ori respir.

Îmi dau seama că am visat. Nu accidentul de mașină. Accidentul e real și știu asta. Acesta e singurul lucru real. Închid ochii și mă concentrez, chinuindu-mă să îmi amintesc detaliile. Dar în starea mea însetată, mi-e greu să pun cap la cap ce s-a întâmplat. Voisem să evit autostrada interstată – oamenii conduceau prea repede – și subliniasem drumul plin de autostrăzi cu o singură bandă pe o hartă găsită în sertarul din bucătărie. Îmi amintesc că am ieșit de pe șosea ca să pun benzină, apoi că o clipă am fost nesigur de direcția în care trebuia să merg. Îmi amintesc vag că am trecut pe lângă un oraș numit Clemmons. Mai târziu, după ce mi-am dat seama că o luasem greșit, am intrat pe un drum de pietriș, ieșind pe altă autostradă numită 421. Am văzut indicatoare spre orașul Yadkinville. Vremea începuse să se strice, dar deja îmi era prea teamă ca să opresc. Nu mi se părea nimic cunoscut, dar am tot urmat curbele autostrăzii până când m-am trezit pe o cu totul altă autostradă, una care ducea direct în munți. Nu știam numărul ei și oricum nu mai conta, pentru că deja ninge tare. Și era întuneric, așa de întuneric încât n-am văzut curba. Am trecut prin parapet și am auzit cum s-a îndoit metalul înainte ca mașina să se incline pe taluz.

Și acum: sunt singur și nu m-a găsit nimeni. Am visat la soția mea aproape o zi, stând blocat în mașină. Ruth nu mai e. A murit în dormitorul nostru în urmă cu mult timp și nu e pe scaun lângă mine. Mi-e dor de ea! I-am dus lipsa timp de

nouă ani și mi-am petrecut vremea dorindu-mi să fi murit eu înaintea ei. I-ar fi fost mai bine să trăiască singură, ar fi putut trece mai departe. A fost mereu mai puternică, mai deșteaptă și mai bună la toate și cred că, dintre noi doi, eu am făcut alegerea mai bună acum mult timp. Nu știu nici acum de ce m-a ales pe mine. Ea era excepțională, iar eu eram mediocru, un bărbat a cărui singură mare realizare în viață fusese aceea de a o iubi fără rezerve, iar asta nu se va schimba niciodată. Dar sunt obosit și mi-e sete și simt că mă părăsesc puterile. A venit momentul să nu mă mai străduiesc. A venit vremea să mă alătur ei și închid ochii, gândindu-mă că, dacă adorm, voi fi cu ea pentru totdeauna...

— Nu mori, îmi întrerupe Ruth deodată gândurile. Vocea ei e insistentă și tensionată. Ira! Încă nu a venit clipa. Voiai să mergi la Black Mountain, mai știi? Încă mai ai ceva ce trebuie să faci.

— Îmi amintesc, spun eu, dar e o provocare și să șoptesc cuvintele. Limba pare prea mare în gură, iar blocajul din gât a devenit și mai de nesuportat. Îmi e greu să respir. Am nevoie de apă, de umezeală, orice care să mă ajute să înghit și trebuie să înghit acum. E aproape imposibil să respir, încerc să trag aer, dar nu intră suficient și inima începe să-mi bubue în piept.

Amețeala începe să distorsioneze imaginile și sunetele din jurul meu. Mă duc, mă gândesc eu. Am ochii închiși și sunt pregătit...

— Ira! Ruth țipă aplecându-se spre mine. Mă apucă de braț. Ira! Vorbesc cu tine! Întoarce-te la mine! îmi ordonă ea.

Chiar și de la distanță îi aud teama, deși încearcă să o ascundă. Simt vag cum îmi scutură brațul, dar acesta rămâne locului, încă un semn că toate acestea nu sunt reale.

— Apă, murmur eu.

— Vom aduce apă, spune ea. Deocamdată trebuie să respiri și ca să faci asta trebuie să înghiți. Ai un cheag de sânge în gât din cauza accidentului. Îți blochează căile respiratorii. Te înăbușă.

Vocea ei pare subțire și distantă și nu îi răspund. Mă simt beat, ca și cum sunt gata să leșin de beat. Minteți îmi

plutește, sprijin capul pe volan și nu vreau decât să dorm. Să dispar...

Ruth mă scutură din nou de braț.

— Nu trebuie să te gândești că ești blocat în mașina asta! strigă ea.

— Dar sunt, bolborosesc eu. Chiar și cu amețeala asta, știu că brațul meu nu s-a mișcat deloc și că vorbele ei sunt doar în imaginația mea.

— Ești la plajă! îi simt răsuflarea în ureche, seducătoare dintr-odată, pe altă direcție. Fața ei e așa de aproape încât îmi imaginez că îi simt genele lungi și căldura respirației. Suntem în 1946. Îți amintești asta? E dimineața de după ce am tăcut dragoste prima oară, spune ea. Dacă înghiți, ai să fii din nou acolo. O să fii cu mine pe plajă. Îți amintești când ai ieșit din cameră? Ți-am turnat un pahar cu suc de portocale și ți l-am dat. Ți-l dau chiar acum...

— Nu ești aici.

— Sunt aici și îți dau paharul! insistă ea. Când deschid ochii, o văd cu paharul în mână. Trebuie să bei chiar acum.

Întinde paharul spre mine și îl înclină spre buzele mele.

— Înghite! ordonă ea. Nu contează dacă verși puțin în mașină!

E o nebunie, dar ultima frază – despre vărsatul în mașină – mă atinge cel mai mult. Mai mult decât orice, îmi amintește de Ruth și de tonul poruncitor pe care îl folosea de câte ori trebuia să fac ceva important. Încerc să înghit, având la început senzația de glaspapir și apoi... altceva, ceva care îmi taie respirația cu totul.

Și preț de o clipă nu simt decât panica.

Instinctul de supraviețuire e puternic și nu pot controla ce se întâmplă mai departe, așa cum nu-mi pot controla bătăile inimii. În acel moment înghit automat și continui să înghit, iar durerea lasă loc unui gust acid, ca de cupru și înghit mai departe, chiar și după ce gustul trece în sfârșit în stomac.

În timpul acesta, rămân cu capul sprijinit de volan și gâfâi în continuare ca un câine înfierbântat până când respirația îmi revine la normal. Între timp, îmi revin și amintirile.

Eu și Ruth am luat micul dejun cu părinții ei, apoi am petrecut restul dimineții pe plajă, în timp ce părinții ei citeau pe verandă. Începuseră să apară nori la orizont, iar vântul se întetise din ziua precedentă. După-amiază, părinții ei au venit după noi să vadă dacă voiam să mergem cu ei într-o expediție la Kitty Hawk, acolo unde Orville și Wilbur Wright au făcut istorie zburând cu primul avion. Fusesem acolo când eram copil și, deși voiam să mai merg o dată, Ruth a scuturat capul dezaprobat. Le-a spus că prefera să se relaxeze în ultima zi.

După o oră, plecaseră. Cerul era deja cenușiu, iar eu și Ruth ne-am întors spre casă. În bucătărie, am luat-o în brațe și am rămas amândoi privind pe fereastră. Apoi, fără un cuvânt, am luat-o de mână și am condus-o în camera mea.

Deși văd în ceață, pot să disting silueta lui Ruth, care stă lângă mine. Poate doar îmi doresc să fie acolo, dar aș putea să jur că poartă capotul pe care îl avea în noaptea în care am făcut dragoste prima oară.

— Mulțumesc, îi spun. Pentru că m-ai ajutat să respir.

— Știai ce trebuie să faci, zice ea. Eu sunt aici doar ca să-ți amintesc.

— N-aș fi reușit fără tine.

— Ai fi reușit, spune ea hotărâtă. Apoi, jucându-se cu reverul capotului, spune aproape seducător: Ai fost foarte îndrăzneț cu mine în ziua aceea pe plajă. Înainte să ne căsătorim. Când părinții mei au mers la Kitty Hawk.

— Da, recunosc. Știam că avem câteva ore numai pentru noi.

— Ei bine... a fost o surpriză.

— N-ar fi trebuit să fie, îi spun. Eram singuri, iar tu erai frumoasă.

Ruth trage de capot.

— Ar fi trebuit s-o iau drept un avertisment.

— Avertisment?

— Despre cum aveau să fie lucrurile, spune ea. Până în weekendul acela, nu eram sigură că ești... pasional. Dar

după acel weekend, îmi doream uneori să fii vechiul Ira. Cel timid, cel care era mereu reținut. Mai ales când voiam să dorm până târziu.

— Eram așa de rău?

— Nu, spune ea înclinând capul într-o parte și privindu-mă pe sub pleoapele grele. Dimpotrivă.

Am petrecut după-amiaza printre cearșafuri, făcând dragoste cu o pasiune și mai mare decât în noapte precedentă. În cameră era cald, iar trupurile noastre transpirate luceau și părul ei era ud la rădăcină. După aceea, în timp ce Ruth făcea duș, a început ploaia, iar eu stăteam în bucătărie, ascultând zgomotul ploii pe acoperiș, mai fericit decât fusesem vreodată.

Părinții ei s-au întors puțin după aceea, uzi până la piele. Eu și Ruth eram deja în bucătărie, pregăteam cina. A fost ceva simplu – spaghete cu sos de carne – și am stat toți patru la masă, iar tatăl ei ne-a povestit despre cum își petrecuseră ziua, conversația curgând cumva, așa cum se întâmpla adeseori, spre o discuție despre artă. El vorbea despre fauvism, cubism, expresionism și futurism – cuvinte pe care nu le mai auzisem înainte – și eram uimit nu doar de distincțiile subtile pe care le făcea, dar și de nesațul cu care Ruth îi savura fiecare cuvânt. Adevărul e că mă depășeau cele mai multe lucruri, cunoștințele îmi scăpau, dar nici Ruth și nici tatăl ei nu păreau să observe.

După cină, după ce trecuse ploaia și se lăsase seara, eu și Ruth am mers la o plimbare pe plajă. Aerul era lipicios, iar nisipul ni se aduna sub tălpi, în timp ce eu desenam cu degetul în palma ei. Am privit spre apă. Rândunicile de mare țâșneau dintre valuri și chiar dincolo de talazuri, un banc de delfini înota și sărea în formație. Eu și Ruth i-am privit până au dispărut în ceață. Abia atunci m-am întors cu fața la ea.

— Părinții tăi se mută în august, am spus într-un târziu.

Ea m-a strâns de mână.

— Săptămâna viitoare se duc la Durham să caute o casă.

— Și tu începi să predai în septembrie?

— Asta dacă nu plec cu ei, a spus ea. Atunci va trebui să găsec de lucru acolo.

Dincolo de umărul ei, am văzut luminile aprinzându-se în casă.

— Atunci presupun că nu prea avem încotro, i-am spus. Am dat încet cu piciorul în nisip, adunându-mi curajul de care aveam nevoie ca s-o privesc în ochi. Trebuie să ne căsătorim în august.

Zâmbesc la amintirea asta, dar vocea lui Ruth îmi destramă reveria, iar dezamăgirea ei e clară.

— Ai fi putut fi mai romantic, îmi spune ea bosumflată.

Preț de o clipă sunt nedumerit.

— Te referi la... cererea mea?

— La ce altceva să mă refer? Ridică mâinile în aer. Te-ai fi putut așeza într-un genunchi sau să fi spus ceva despre dragostea nemuritoare. Ai fi putut să faci o cerere în căsătorie clasică.

— Făcusem deja toate astea, i-am spus. Prima dată când te-am cerut.

— Dar apoi ai pus punct relației. Ar fi trebuit s-o iei de la zero. Vreau să-mi amintesc de acel fel de cerere despre care citești în cărți.

— Ți-ar plăcea să fac asta acum?

— E prea târziu, spune ea respingând ideea. Ai ratat ocazia.

Dar o spune pe un ton așa de cochet, încât abia aștept să mă întorc în trecut.

Am semnat *ketubah*²¹ curând după ce ne-am întors acasă de la plajă și m-am însurat cu Ruth în august 1946. Ceremonia a avut loc sub *chuppah*²², așa cum se obișnuiește

²¹ Lucru scris (în ebraică, în orig.). Tip de acord prenuptial iudaic, care prevede îndatoririle soțului față de soția lui (n.tr.).

²² Acoperământ tradițional iudaic sub care stau mirii în timpul

la nunțile evreiești, dar nu au fost mulți oaspeți. Aceștia erau mai mulți dintre prietenii mamei pe care îi cunoșteam de la sinagogă, dar așa ne-am dorit eu și Ruth. Era mult prea practică pentru o nuntă extravagantă și, deși magazinul mergea bine – ceea ce însemna că și eu o duceam bine –, amândoi am vrut să economisim pentru un avans la casa pe care voiam să o cumpărăm în viitor. Când am spart sticla cu piciorul și am văzut cum mamele noastre aplaudau și strigau, am știut că lucrul cel mai important din viața mea era căsătoria cu Ruth.

Am plecat în Vest pentru luna de miere. Ruth nu mai fusese în partea aceea a statului și ne-am cazat la stațiunea Grove Park Inn în Asheville. A fost – și încă este – una dintre cele mai terasate stațiuni din Sud, iar din camera noastră se vedeau munții Blue Ridge. În stațiune erau și poteci pentru plimbări pe munte, și terenuri de tenis, dar și o piscină care apăruse în nenumărate reviste.

Dar pe Ruth nu părea să o intereseze nimic din toate astea. În schimb, la scurt timp după ce am ajuns, a insistat să mergem în oraș. Îndrăgostit lulea, nu-mi păsa ce făceam atât timp cât eram împreună. La fel ca ea, nu mai fusesem în acea parte a statului, dar știam că Asheville fusese mereu un loc important de întâlnire pentru cei bogați în lunile de vară. Aerul era proaspăt și temperaturile joase, motiv pentru care pe vremea lui *Gilded Age*²³ George Vanderbilt comandase construcția de la Biltmore Estate, care era la vremea aceea cea mai mare casă privată din lume. S-au luat după el și alți americani cu bani și, în timp, Asheville a devenit cunoscut drept o destinație artistică și culinară în tot Sudul. Restaurantele angajau bucătari din Europa, iar galeriile de artă se înșirau pe strada principală a orașului.

În a doua după-amiază petrecută în oraș, Ruth a intrat în vorbă cu proprietarul uneia dintre galerii și atunci am aflat

ceremoniei de nuntă (n.tr.).

²³ Perioadă de creștere masivă a populației în S.U.A., combinată cu afișarea ostentativă a bogăției clasei superioare americane, la sfârșitul secolului al XIX-lea (n.tr.).

prima dată despre Black Mountain, un orașel nu prea dezvoltat la mică distanță pe autostradă de locul unde ne petreceam luna de miere.

Mai exact, am aflat despre Colegiul Black Mountain.

Deși trăisem toată viața în acest stat, nu auzisem niciodată de colegiu; pentru majoritatea oamenilor care trăiseră restul secolului în Carolina de Nord, o vorbă aruncată despre colegiu nu provoca decât niște priviri inexprsive. Acum, la aproape cinzeci de ani de când s-a închis, puțini oameni își mai amintesc că a existat vreodată Colegiul Black Mountain. Dar în 1946 instituția intra într-o perioadă magnifică – poate cea mai frumoasă perioadă a oricărui colegiu de oriunde, *dintotdeauna* – și când am ieșit din galerie mi-am dat seama după expresia lui Ruth că numele ei îi era deja cunoscut. Când am întrebat-o la cină în seara aceea, mi-a spus că tatăl ei mersese acolo la un interviu în primăvară și că fusese încântat. M-a surprins și mai mult că apropierea de el era unul dintre motivele pentru care Ruth voise să mergem acolo în luna de miere.

Avea pe față o expresie animată la cină, în timp ce îmi povestea că acest colegiu era o școală de arte liberale, fondată în 1933, a cărei catedră era formată de unele dintre cele mai cunoscute nume din arta modernă. În fiecare vară erau ateliere de artă – supravegheate de artiști care vizitau colegiul și ale căror nume nu le recunoșteam – și, în timp ce îmi zornăia în ureche numele profesorilor, Ruth devenea din ce în ce mai încântată de gândul de a vizita colegiul cât eram încă prin zonă.

Cum puteam să o refuz?

În dimineața următoare, sub un cer albastru senin, am mers cu mașina la Black Mountain și am urmat indicatoarele către colegiu. Printr-o întorsătură a sorții – și întotdeauna am crezut că a fost soarta, pentru că Ruth a jurat mereu că nu știuse nimic dinainte –, o expoziție de obiecte de artă avea loc în clădirea principală, ieșind și pe peluza din spate. Deși era deschisă pentru public, erau destul de puțini oameni și, de îndată ce am intrat pe ușă, Ruth, pur și simplu, a încremenit de uimire. Mi-a strâns mâna, iar ochii ei devorau scena din

jur. I-am privit curios reacția, încercând să înțeleg ce anume o captivase așa de mult. Pentru mine, unul care nu știa nimic despre artă, nu părea să fie mare diferență între lucrările expuse acolo și cele din nenumăratele galerii pe care le vizitaserăm de-a lungul anilor.

— Dar era o diferență, exclamă Ruth și am senzația că încă se mai întreabă cât de obtuz puteam să fiu. Aici în mașină, poartă aceeași rochie cu guler pe care o purta în ziua în care am vizitat Black Mountain. Vocea îi răsună cu aceeași uimire pe care o observasem atunci. Pictura... era altfel decât orice văzusem până atunci. Era... nouă. Revoluționară. Un salt uriaș de imaginație, de viziune. Și când te gândești că era totul acolo, la un colegiu micuț în mijlocul pustietății! Era ca și cum găsisem...

Se întrerupe, incapabilă să nimerească un cuvânt potrivit.

— Era ca și cum descoperisem o comoară în cel mai neașteptat dintre locuri. Dar tu nu înțelegeai încă.

— La vremea aceea, mai toate lucrările mi s-au părut o colecție de culori și linii șerpuite întâmplătoare.

— Era expresionism abstract.

— Același lucru, o tachinez, dar Ruth e pierdută în amintirea acelei zile.

— Cred că am stat acolo trei ore, plimbându-ne de la o lucrare la alta.

— Mai degrabă vreo cinci ore.

— Și totuși voiai să plecăm, îmi spune ea cu reproș.

— Îmi era foame, răspund eu. Nu luasem prânzul.

— Cum puteai să te gândești la mâncare când vedeam asemenea lucruri? întreabă ea. Când aveam ocazia să vorbim cu niște artiști extraordinari?

— Nu înțelegeam nimic din ce le spuneai. Tu și artiștii vorbeați o limbă străină. Vorbeați despre intensitate și negare de sine, aruncând vorbe ca futurism, bauhaus și cubism sintetic. Pentru un om care vindea costume ca să-și câștige pâinea, toate astea erau vorbire păsărească.

— Chiar și după ce ți-a explicat tata?

Ruth pare exasperată.

— Tatăl tău a încercat să-mi explice. E o diferență.

Ruth zâmbește.

— Și de ce nu m-ai forțat să plecăm? De ce nu m-ai luat de braț să mă conduci la mașină?

E o întrebare care a urmărit-o și înainte și al cărei răspuns nu l-a înțeles niciodată pe deplin.

— Pentru că, îi răspund eu ca întotdeauna, știam că era important pentru tine să rămânem.

Nemulțumită, vorbește mai departe.

— Îți amintești cu cine ne-am întâlnit în prima zi? întrebă ea.

— Cu Elaine, spun eu automat. Poate nu înțelegeam arta, dar oamenii și fețele le rețineam. Și, desigur, l-am cunoscut pe soțul ei, deși nu știam că mai târziu avea să predea la colegiu. Și apoi, mai spre după-amiază, i-am cunoscut pe Ken, pe Ray și pe Robert. Erau studenți – sau, în cazul lui Robert, urmau să fie –, dar ai petrecut mult timp și cu ei.

După expresia ei, îmi dau seama că e mulțumită.

— M-au învățat multe lucruri în ziua aceea. Am reușit să înțeleg mai bine influențele lor de bază după ce am vorbit cu ei și acest lucru m-a ajutat să înțeleg mai bine direcția în care avea să se îndrepte arta în viitor.

— Dar ți-a plăcut de ei și ca oameni.

— Desigur. Erau fascinanți. Și fiecare dintre ei era un geniu în felul său.

— Și de aceea ne-am întors, zi după zi, până când s-a închis expoziția.

— Nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Mă simțeam norocoasă să fiu în prezența lor.

Privind în urmă, îmi dau seama că avea dreptate, dar pe atunci tot ceea ce conta pentru mine era ca luna ei de miere să fie memorabilă și satisfăcătoare, atât cât îmi stătea în putință.

— Și tu erai foarte îndrăgită de ei, remarc eu. Lui Elaine și soțului ei le-a plăcut să ia cina cu noi. Și în ultima seară a expoziției ne-au invitat la o petrecere privată pe lac.

Reluând aceste amintiri prețioase, Ruth nu spune nimic o clipă. Când mă privește în sfârșit, are o privire serioasă.

— A fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea,

spune ea.

— Din pricina artiștilor?

— Nu, răspunde ea scuturând ușor din cap. Din pricina ta.

În a cincea și ultima zi a expoziției, eu și Ruth am petrecut puțin timp împreună. Nu fiindcă ar fi fost tensiune între noi, ci pentru că Ruth era nerăbdătoare să se întâlnească cu alți membri din catedră, iar eu mă mulțumeam să rătăcesc printre lucrări și să stau de vorbă cu artiștii pe care avusesem deja ocazia să îi cunoaștem.

Apoi s-a terminat. După închiderea expoziției, am petrecut următoarele zile făcând lucruri tipice pentru niște tineri căsătoriți. Dimineața mergeam la plimbare în natură, iar după-amiaza citeam lângă piscină și înotam. Mâncam în alt restaurant în fiecare seară și în ultima zi, după ce am dat un telefon și am pus valizele în portbagaj, eu și Ruth ne-am urcat în mașină, simțindu-ne amândoi mai relaxați decât fuseserăm în ani de zile.

Drumul de întoarcere avea să ne aducă din nou pe lângă Black Mountain și, pe măsură ce ne apropiam de ieșirea de pe autostradă, am privit-o pe Ruth. Simțeam că își dorea să se întoarcă. Am urmat ieșirea intenționat, luând-o spre colegiu. Ruth s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene și întrebându-se ce făceam.

— Doar o oprire scurtă, i-am spus. Vreau să-ți arăt ceva.

Am condus prin oraș și am apucat din nou pe un drum pe care îl recunoștea. Și, la fel cum făcuse și atunci, Ruth începe să zâmbească.

— Mă duceai din nou la lacul de lângă clădirea principală, spune ea. Unde am mers la petrecerea din ultima seară a expoziției. Lacul Eden.

— Priveliștea era așa de frumoasă. Voiam să o mai vedem o dată.

— Da. Ruth aprobă din cap. Asta mi-ai spus atunci și eu te-am crezut. Dar nu spuneai adevărul.

— Nu ți-a plăcut priveliștea? întreb eu inocent.

— Nu mergeam acolo pentru priveliște, spune ea. Mergeam acolo din cauza a ceea ce făcuseși pentru mine.

Acum e rândul meu să zâmbesc.

Când am ajuns la colegiu, i-am spus lui Ruth să închidă ochii. A acceptat fără tragere de inimă, dar am luat-o de mână încet și am condus-o pe aleea de pietriș care ducea spre observator. Dimineața era înnorată și răcoroasă, dar nu conta prea mult. După ce am așezat-o pe Ruth în locul potrivit, i-am spus să deschidă ochii.

Erau acolo, pe suporturi, șase picturi ale acelor artiști pe care îi admirase Ruth cel mai mult. Erau și artiștii alături de care petrecuse cel mai mult timp – lucrările lui Ken, Ray, Elaine, Robert și două ale soțului lui Elaine.

— Preț de o clipă, îmi spune ea, n-am înțeles. Nu știam de ce le-ai aranjat așa pentru mine.

— Pentru că, spun eu, voiam să vezi picturile în lumina naturală a zilei.

— Te referi la cele pe care le-ai cumpărat.

Desigur, asta făceam în timp ce Ruth discuta cu ceilalți; telefonul din dimineața aceea fusese ca să mă asigur că picturile aveau să fie aranjate lângă lac.

— Da, spun eu. Cele pe care le cumpărasem.

— Știi ce ai făcut, da?

Îmi aleg cuvintele cu grijă.

— Te-am făcut fericită? o întreb.

— Da, spune ea. Dar știi despre ce vorbesc.

— Nu de asta am cumpărat picturile. Am făcut-o pentru că erai pasionată de ele.

— Și totuși... spune ea încercând să mă facă s-o spun.

— Și totuși, nu m-a costat prea mult, zic eu ferm. Pe atunci nu erau ce au devenit mai târziu. Erau doar niște artiști tineri.

Se apleacă spre mine, provocându-mă să continui.

— Și...

Cedez cu un oftat, știind ce vrea să audă.

— Le-am cumpărat, spun eu, pentru că sunt egoist.

Nu mint în legătura cu asta. Deși le-am cumpărat pentru Ruth pentru că o iubeam, deși le luasem fiindcă îi plăcuseră picturile, le-am cumpărat și pentru mine.

Pur și simplu, expoziția o schimbase pe Ruth în săptămâna aceea. Fusesem cu Ruth la nenumărate galerii, dar în zilele de la Colegiul Black Mountain ceva s-a trezit la viață în ea. Într-un fel ciudat, amplifică aspectul senzual al personalității ei, sporindu-i charisma naturală. Când studia o pânză, privirea îi devenea intensă și pielea i se înfierbânta, în tot trupul ei se vedea o postură de concentrare și implicare intensă, încât ceilalți nu puteau s-o ignore. În ceea ce o privea, habar nu avea de felul în care se transforma în momentele acelea. Eram convins că de aceea reacționau artiștii așa de puternic vizavi de ea. La fel ca mine, erau, pur și simplu, atrași de ea și tot de aceea acceptaseră să se despartă de lucrările pe care le cumpărasem.

Aura aceea electrică, intens senzuală rămânea cu ea mult timp după ce plecam de la expoziție și ajungeam înapoi la hotel. În timp ce luam cina, privirea ei părea să strălucească din ce în ce mai tare, iar în mișcările ei descopeream o grație pe care nu o văzusem înainte. Abia așteptam să o duc înapoi în cameră, unde se dovedea a fi deosebit de pasională și aventuroasă. Îmi amintesc că mă gândeam că, orice ar fi fost lucrul care o stimulase în acest fel, voiam să nu se mai termine.

Altfel spus, exact așa cum tocmai i-am spus, eram egoist.

— Nu ești egoist, îmi spune ea. Ești cel mai puțin egoist om pe care l-am cunoscut.

Pentru mine, arată la fel de uimitor ca în ultima dimineață a lunii noastre de miere, când stăteam lângă lac.

— E bine că nu ți-am permis să cunoști alt bărbat, poate gândeai altfel acum.

Ruth râde.

— Da, poți să glumești. Mereu ți-a plăcut să te prostesti. Dar îți spun eu, nu arta m-a schimbat atunci.

— Nu știi asta. Tu nu puteai să te vezi.

Ea râde din nou, apoi tace. Brusc serioasă, mă face să fiu atent la cuvintele ei.

— Asta cred eu. Da, îmi plăceau lucrările. Dar mai mult decât atât, îmi plăcea că erai dispus să petreci atâta timp făcând ceva ce îmi plăcea mie. Poți înțelege de ce însemna asta așa de mult pentru mine? Să știu că mă măritasem cu un bărbat care făcea astfel de lucruri? Tu crezi că nu e nimic, dar uite ce-ți spun: Nu sunt mulți oameni care să stea cinci sau șase ore în luna de miere vorbind cu străini și admirând opere de artă, mai ales când nu știu nimic despre asta.

— Și ce vrei să spui?

— Încerc să-ți spun că nu era vorba de artă. Era vorba de felul în care *tu* te uitați la *mine* în timp ce mă uitam la arta care m-a schimbat. Cu alte cuvinte, tu ești cel care s-a schimbat.

Am purtat deseori discuția asta de-a lungul anilor și e clar că avem păreri diferite. Eu nu pot să o schimb pe a ei, nici ea nu poate s-o schimbe pe a mea, dar presupun că nu are nicio importanță. Oricum, luna de miere a pus bazele unei tradiții de vară pe care aveam s-o păstrăm aproape toată viața. Iar la urma urmei, după ce a apărut acel articol decisiv în *New Yorker*, colecția aceea ne-a definit, în multe feluri, ca pereche.

Acele șase picturi – pe care le-am rulat nonșalant și le-am pus pe bancheta din spate a mașinii pentru drumul spre casă – au fost primele dintre zeci, apoi sute, apoi peste o mie de picturi pe care le-am colecționat în timp. Deși toată lumea a auzit de Van Gogh, Rembrandt și Leonardo da Vinci, eu și Ruth ne-am concentrat pe arta modernă americană a secolului al XX-lea și mulți artiști pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor au creat opere pe care muzeele și alți colecționari le-au dorit mai târziu. Artiști precum Andy Warhol, Jasper Johns și Jackson Pollock au devenit în cele din urmă nume de referință, dar alții, pe atunci mai puțin cunoscuți, precum Rauschenberg, de Kooning și Rothko, au creat și ei opere care aveau să se vândă la Sothebys și Christie's pentru zeci de milioane de dolari, alteori pentru mai mult de atât. *Woman III*, de Willem de Kooning, s-a

vândut, în 2006, pentru 137 de milioane de dolari, dar nenumărate altele, inclusiv opere de Ken Noland și Ray Johnson, au avut și ele prețuri de vânzare care ajungeau la milioane.

Desigur, nu toți artiștii moderni au devenit celebri și nu fiecare pictură pe care am cumpărat-o a devenit deosebit de valoroasă, dar acesta nu era un factor important pentru noi, dacă să cumpărăm sau nu o lucrare. Astăzi, pictura pe care o iubesc cel mai mult nu are nicio valoare. A fost pictată de un fost elev al lui Ruth și e așezată deasupra șemineului nostru, o lucrare de amator care e specială doar pentru mine. Ziarista de la *New Yorker* a ignorat-o complet, iar eu nu m-am deranjat să îi spun de ce o prețuiam pentru că știam că nu putea să înțeleagă. La urma urmei, nu a înțeles ce voiam să spun când i-am explicat că valoarea financiară a artei nu însemna nimic pentru mine. În schimb, părea că vrea să știe doar cum reușisem să alegem lucrările, dar, chiar și după ce i-am explicat, tot nu părea mulțumită.

— De ce nu a înțeles? mă întreabă deodată Ruth.

— Nu știu.

— I-ai zis ce spuneam noi mereu?

— Da.

— Atunci ce e așa de dificil? Eu vorbeam despre felurile în care lucrarea mă afecta...

— Iar eu, pur și simplu, te studiam în timp ce vorbeai, termin eu fraza pentru ea, și știam dacă să o cumpăr sau nu.

Nu era ceva științific, dar pentru noi funcționa, chiar dacă ziarista era frustrată din cauza acestei explicații. Iar în luna de miere a funcționat fără cusur, deși niciunul dintre noi nu avea să înțeleagă consecințele decât după vreo încă cincizeci de ani.

La urma urmei, nu orice cuplu cumpără în luna de miere picturi de Ken Noland și Ray Johnson. Sau picturi ale prietenei lui Ruth, Elaine, ale cărei opere se află acum în cele mai mari muzee, inclusiv în Muzeul Metropolitan de Artă. Și, desigur, e aproape imposibil de conceput că eu și Ruth am reușit să luăm nu doar o pictură spectaculoasă de Robert Rauschenberg, ci două ale soțului lui Elaine, Willem de

Kooning.

15

LUKE

Deși se gândise neîncetat la Sophia încă din seara în care se cunoscuseră, nimic nu se compara cu obsesia pe care o simțea a doua zi. În timp ce lucra la un gard pe pășunea cea mai îndepărtată, înlocuind stâlpii care începuseră să putrezească, se trezea zâmbind atunci când imaginea ei îi apărea în minte. Nici măcar ploaia, o răpăială rece de toamnă care îl udă până la piele, nu reuși să îi strice dispoziția. Mai târziu, când luă cina cu mama lui, ea nici nu încercă măcar să ascundă rânjetul care îi dădea de veste că știa exact ce efect avea Sophia asupra lui.

După cină, îi dădu telefon și vorbiră o oră; același lucru se întâmplă în următoarele trei zile. Joi seară merse cu mașina la Wake Forest, unde reușiră să se plimbe prin campus. Sophia îi arătă Capela Wait și Reynolds Hall, ținându-se de mână în timp ce se plimbau prin piețele Hearn și Manchester. Era liniște în campus, clasele fiind de mult goale de studenți. Frunzele începeau deja să cadă, acoperind pământul de sub copaci. Luminile străluceau în cămine, iar Luke auzea sunetele îndepărtate ale muzicii, în timp ce studenții se pregăteau de un nou weekend.

Sâmbătă, Sophia se întoarse la fermă. Făcură o scurtă plimbare călare, apoi merse cu el în timp ce Luke muncea, dându-i o mână de ajutor când putea. Mâncară din nou la mama lui, apoi se întoarseră la el acasă, iar focul strălucitor era la fel de primitiv ca în săptămâna dinainte. Așa cum se obișnuise, Sophia se întoarse acasă după ce focul începuse să se stingă – încă nu era pregătită să petreacă noaptea cu el –, dar în ziua următoare, Luke o duse cu mașina la Pilot Mountain State Park. Petrecură după-amiaza mergând către Big Pinnacle, unde făcură un picnic și admirară priveliștea. Rataseră cu o săptămână spectacolul culorilor de toamnă, dar, sub cerul senin, orizontul se întindea tocmai până spre Virginia.

În săptămâna de după Halloween, Sophia îl invită din nou pe Luke în casa surorității. Sâmbătă seară dădeau o petrecere. Noutatea ocupației lui și faptul că se întâlnea cu Sophia se estompase de când venise prima dată în casă, pentru că nimeni nu îi dădu prea multă atenție după primele salutări. Se uită cu precauție după Brian, dar tânărul nu se vedea pe nicăieri. Când ieșiră, Luke îi atrase Sophiei atenția asupra acestui detaliu.

— S-a dus la meciul de fotbal de la Clemson, îi spuse Sophia. Ceea ce înseamnă că seara asta a fost ideală pentru vizită.

În dimineața următoare, Luke reveni ca să o ia pe Sophia și merșeră împreună prin Old Salem, admirând priveliștile, apoi se întoarseră la fermă, vizitând-o pe mama lui pentru al treilea weekend la rând. Mai târziu, în timp ce își luau la revedere la mașină, Luke o întrebă dacă era liberă în weekendul următor – voia să o ducă în locul unde mergea în vacanță în copilărie, unde puteau să se plimbe în natură și unde se aflau niște peisaje minunate.

Sophia îl sărută și spuse:

— Sună perfect.

Până să ajungă Sophia la fermă, Luke urcase deja caii în remorcă și pusese bagajele în camionetă. După câteva minute, mergeau spre vest pe autostradă, iar Sophia se juca la radio. Se opri la un post de hip-hop, dând volumul la maximum până când Luke nu mai rezistă și schimbă pe country-western.

— Mă întrebam cât ai să rezisti, spuse ea zâmbind larg.

— Cred doar că se potrivește mai bine cu atmosfera, că tot avem caii cu noi.

— Iar eu cred că nu ai învățat să apreciezi și alte genuri de muzică.

— Ascult și altfel de muzică.

— A, da? De exemplu?

— Hip-hop. În ultimele treizeci de minute. Dar e bine că

am schimbat. Simțeam deja că se apropie mișcările mele de dans și n-aș vrea să pierd controlul asupra camionetei.

Sophia râse.

— Sunt sigură. Ia ghicește! Ieri mi-am cumpărat o pereche de cizme. Propria mea pereche. Vezi? Ridică picioarele, mândrindu-se în timp ce el le admira.

— Am observat când îți puneam valiza în mașină.

— Și?

— Începi să fii de la țară. Până să-ți dai seama, o să prinzi vitele cu lasoul ca o profesionistă.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Nu sunt prea multe vaci care să rătăcească prin muzee, din câte știu. Dar poate weekendul ăsta îmi arăți cum se face?

— Nu am adus frânghie. Dar mi-am amintit să aduc o pălărie în plus. E una dintre cele frumoase pe care le am. Am purtat-o la Campionatul Mondial de CPT.

Sophia se uită la el.

— De ce am câteodată senzația că încerci să mă schimbi?

— Îți ofer doar... o îmbunătățire.

— Ar fi bine să ai grijă, altfel îi spun mamei tale ce mi-ai zis. Acum am făcut-o să creadă că ești de treabă și ai să vrei să îi rămâi în grații.

Luke râse.

— Am să țin minte.

— Spune-mi unde mergem. Ziceai că mergeai acolo în copilărie?

— Mama a descoperit locul. Era prin zonă ca să adune clienți și a dat peste el. Pe vremuri era o tabără de vară care se zbătea să supraviețuiască, dar noii proprietari s-au gândit că, dacă o deschid pentru călăreți, puteau umple camerele tot anul. Au renovat cabanele și au adăugat grajduri pentru cai în spatele fiecăreia, iar mama s-a îndrăgostit de locul acesta. Ai să vezi când ajungem acolo.

— Abia aștept. Dar cum de a fost de acord să te lase să pleci tot weekendul?

— Am făcut cam toată treaba înainte să plec și i-am oferit lui José niște bani în plus ca să vină să ajute cât sunt plecat. Are să fie în formă maximă.

- Parcă spuneai că mereu e ceva de făcut.
- Așa e. Dar mama se poate descurca. Nu e nicio urgență care să nu poată să aștepte.
- Ea pleacă vreodată de la fermă?
- Tot timpul. Încearcă să viziteze clienții măcar o dată pe an, iar aceștia sunt împrăștiati în tot statul.
- Se duce vreodată în vacanță?
- Nu prea îi plac vacanțele.
- Toată lumea are nevoie de câte o pauză din când în când.
- Știu. Și am încercat să-i spun asta. Odată i-am cumpărat și bilete pentru o croazieră.
- Și a mers?
- A returnat biletele și a luat banii înapoi. În săptămâna în care trebuia să plece s-a dus cu mașina în Georgia ca să verifice taurul care era de vânzare și până la urmă l-a cumpărat.
- Ca să fie călărit?
- Nu. De prăsilă. Taurul e tot acolo, apropo. Afurisită pacoste. Dar face treabă.
- Sophia se gândi la vorbele lui.
- Are prieteni?
- Câtiva. Și îi mai vizitează câteodată. O vreme a făcut parte dintr-un club de bridge cu câteva femei din oraș. Dar în ultima vreme a încercat să-și dea seama cum să mărească cireada. Vrea să mai adauge vreo două sute de perechi, dar nu ne ajunge pășunea, așa că încearcă să găsească un loc unde să le ținem.
- De ce? Nu consideră că e suficient de ocupată?
- Luke schimbă poziția mâinilor pe volan, apoi oftă.
- În momentul de față, spuse el, nu prea avem încotro.
- Simțea privirea întrebătoare a Sophiei, dar nu voia să discute despre asta, așa că schimbă subiectul.
- Te duci acasă de Ziua Recunoștinței?
- Da, spuse ea. Presupunând că mașina mea supraviețuiește. Când pornesc motorul se aude un sunet ca un scheunat. Motorul parcă țipă.
- Probabil s-a slăbit o curea.

- Da, probabil va costa mult s-o repar și am un buget fix.
- Dacă vrei, cred că pot să mă ocup eu.
- Sophia se întoarse spre el.
- De ce nu mă îndoiesc de treaba asta?

Ajunseră în tabără după vreo două ore, iar cerul se acoperea încet de norii împrăștiați peste piscurile albastre ale munților ce se vedeau la linia orizontului. Autostrada începea să urce treptat, aerul devenea rarefiat și rece; se opriră în cele din urmă la un magazin să cumpere provizii. Puseră totul în lăzile frigorifice din spatele camionetei.

După ce plecară din oraș, Luke ieși de pe autostradă, luând-o pe un drum cu multe curbe care părea săpat în munte. Pe partea Sophiei apăreau prăpăstii și se vedeau pe geam vârfurile copacilor. Din fericire, traficul nu era aglomerat, dar, ori de câte ori trecea o mașină din direcția opusă, Luke trebuia să strângă volanul cu ambele mâini, iar roțile remorcii treceau exact pe marginea asfaltului.

Nu mai venise de ani de zile aici, așa că încetini, căutând ieșirea și, tocmai când credea că mersese prea departe, o observă după curbă. Era un drum de pietriș, pe alocuri ceva mai abrupt decât își amintea și suprasolicită mașina mergând încet printre copacii care se aplecau deasupra lor.

Când ajunse în tabără, prima dată se gândi că nu se schimbase prea mult; erau douăsprezece cabane așezate în semicerc dinspre magazinul general, care servea și de birou. În spatele prăvăliei era lacul, strălucind de un albastru cristalin care se găsea numai în munți.

După ce se cazară, Luke descărcă lăzile frigorifice și umplu copăile cu apă pentru cai, în timp ce Sophia se plimba prin defileu. Privea uimită valea adâncă de peste 300 de metri; când Luke termină treaba, veni lângă ea, rătăcind cu privirea de la un vârf muntos la altul. În vale se aflau câteva case și drumuri de pietriș străjuite de stejari și arțari și totul părea să fie în miniatură, ca modelele dintr-o dioramă.

Uitându-se la ea, Luke observă pe fața ei aceeași uimire pe

care o simțise și el de câte ori venea aici în copilărie.

— N-am văzut niciodată așa ceva, murmură ea uluită, îmi taie răsufierea.

Luke o privi, întrebându-se cum ajunsese ca într-un timp așa de scurt să însemne atât de mult pentru el. Îi studie profilul grațios, convins că nu mai văzuse o fată atât de frumoasă ca ea.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

16

SOPHIA

Rămaseră înăuntru doar atât cât să pună Sophia câteva lucruri în frigider și să observe cada cu picioare din baie, însă prima ei impresie era aceea a unui cămin uzat, dar plăcut, un loc confortabil în care să evadezi pentru o noapte. Între timp, Luke pregăti niște sendvișuri care să se potrivească de minune cu chipsurile, fructele și sticlele cu apă pe care le cumpăraseră de la magazin.

Luke împachetă prânzul în desagi înainte de a porni pe una dintre zecile de poteci care întretăiau proprietatea. Ca de obicei, el călărea pe Horse, iar Sophia pe Demon, despre care credea că începe încet, dar sigur să se învețe cu ea. Îi băgase botul în palmă și nechezase mulțumit în timp ce Luke pune șaua pe el și, deși era probabil din cauză că se afla într-un loc necunoscut, era nevoie de mișcări aproape imperceptibile din hățuri ca să îl îndrume.

Poteca urca în fața lor, unduindu-se printre copacii așa de deși în unele locuri încât Sophia se îndoia că mai reușise cineva înaintea lor să treacă pe acolo. În alte locuri, poteca se deschidea spre o priveliște vastă, așa cum ea nu mai văzuse decât pe cărțile poștale. Merseră prin pajiști înverzite cu iarbă înaltă, iar Sophia încercă să și le imagineze pline de flori sălbatice și fluturi în fiecare vară. Era bucuroasă că avea geacă și pălărie de cowboy, fiindcă poteca era umbrată de copaci, iar aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau.

Acolo unde poteca era prea îngustă să meargă unul lângă altul, Luke îi făcea semn să o ia înainte, rămânând uneori în urmă. În acele clipe, Sophia își imagina că era o colonistă care se îndrepta treptat spre Vest, singură într-un peisaj vast, neatins.

Călăriră vreo două ore înainte de a se opri pentru prânz într-un luminiș aproape de vârful muntelui. Se așezară pe bușteni în locul de unde puteau vedea toată zona, privind o pereche de șoimi care zbura jos în vale. După prânz, merseră

călare pe potecă timp de alte trei ore, uneori apucând pe cărări din marginea prăpăstiilor adânci, iar pericolul îi ascuțea Sophiei simțurile.

Ajunseră înapoi la cabană înainte de apusul soarelui și periară caii, apoi îi hrăniră cu niște mere, pe lângă mâncarea lor obișnuită. Până să termine, luna începuse să se ridice pe cer, plină și albă ca laptele, iar stelele apăreau în urma ei.

— Cred că am chef să fac o baie înainte să mâncăm, spuse ea.

— Te superi dacă fac eu duș primul?

— Doar dacă promiți că nu folosești toată apa caldă.

— Am să mă grăbesc. Promit.

Lăsându-l pe Luke în baie, Sophia intră în bucătărie și deschise frigiderul. Văzu înăuntru o sticlă de Chardonnay, dar și un bax de șase beri Sierra Nevada Pale Ale pe care îl cumpăraseră mai devreme, iar Sophia se întrebă de care voia să bea înainte să caute tirbușonul prin sertare.

În dulap nu erau pahare de vin, dar găsi un borcan de gem. Erau siliți să se mulțumească doar cu el. Deschise sticla de vin cu o mișcare exersată și turnă puțin vin în borcan.

Învărtind vinul în borcan, Sophia se simțea ca un copil care se juca de-a oamenii mari. Dacă se gândea puțin, se simțea deseori așa, deși era pe cale să termine colegiul. De exemplu, nu apucase să își închirieze un apartament. Nu muncise pentru nimeni în afară de familia ei. Nu trebuise niciodată să plătească factura la electricitate și, deși se mutase de acasă, la Wake nu era viața adevărată. Colegiul nu era o viață adevărată. Știa că era o lume fantastică, complet diferită de lumea pe care avea să o înfrunte în doar câteva luni. Spre deosebire de muncă, cursurile ei începeau dimineața la zece și se terminau pe la două după-amiază. Deocamdată, nopțile și weekendurile erau aproape doar pentru distracție, pentru socializare și pentru sfidarea limitelor. Nu avea nimic în comun cu viața pe care o duceau părinții ei, cel puțin din câte își dădea ea seama.

Oricât de distractiv ar fi fost la colegiu, uneori simțea că viața ei stătuse pe loc în ultimii ani. Abia când îl întâlnise pe

Luke realizase cât de puțin învățase, de fapt, la școală.

Spre deosebire de ea, Luke părea un adult. Nu fusese la colegiu, dar înțelegea viața reală: oamenii, relațiile și munca. Fusese cel mai bun din lume la ceva – la rodeo – și nu avea nicio îndoială că avea să o facă din nou. Putea să repare orice și își construise o casă. Oricum ai fi luat-o, făcuse deja multe lucruri în viață și acum Sophiei i se părea de neconceput că ar fi putut să pretindă și ea același lucru – deși în domenii total diferite – în următorii trei ani. Cine știe dacă putea măcar să obțină o slujbă în domeniul ales, una pentru care să fie și plătită...

Nu știa decât că era aici cu Luke și că în timpul petrecut cu el simțea, în sfârșit, că mergea cu adevărat înainte. Pentru că orice se întâmpla între ei avea baza în lumea reală, nu în himera fantastică a vieții de colegiu. Luke era mai real decât orice alt om pe care îl cunoștea.

Auzi un zgomot surd în țevi, semn că se oprise apa, întrerupându-i șirul gândurilor. Luând cu ea borcanul cu vin, trecu prin camerele cabanei. Bucătăria era mică și practică, mobilată cu dulapuri ieftine. Deși blatul se cojea și în chiuvetă se vedeau cercuri de rugină, mirosea a Lysol²⁴ și a clor. Podelele fuseseră măturate de curând și nu se vedea praf pe nicăieri.

Camera micuță de zi avea podele roase din lemn de pin și lambriuri din lemn de cedru; era suficient spațiu pentru canapeaua zdrențuită cu tapițerie cadrilată și două balansoare. Draperii albastre încadrau fereastra, iar într-un colț se afla o singură veioză. Sophia traversă camera ca să aprindă veioza, doar ca să descopere că lumina la fel de puțin ca becul din bucătărie. Ceea ce explica, fără îndoială, lumânările și chibriturile de pe măsuța de cafea. Pe un raft în partea opusă a ferestrei se aflau câteva cărți pe care bănuia că le lăsaseră în urmă alți vizitatori, câteva momeli de vânătoare – rațe – și o veveriță împăiată. Un televizor micuț cu antene ca urechile de iepure se afla în centru pe raft și,

²⁴ Produs antibacterian pentru curățenie (n.tr.).

deși nu se deranjă să îl pornească, Sophia se îndoia că prindea mai mult de un canal sau două.

Auzi apa pornind din nou și, când ușa de la baie scârțâi, Luke ieși arătând curat și proaspăt în blugi și o cămașă albă cu nasturi și cu mânecile suflecate. Era desculț și arăta de parcă își trecuse degetele prin părul ud, fără să îl pieptene. Din capătul celălalt al camerei, Sophia remarcă o mică cicatrice albă pe obrazul lui, una pe care nu o mai observase până atunci.

— E liber, spuse el. Am dat deja drumul la apă pentru tine.

— Mulțumesc, zise ea. Îl sărută scurt și trecu pe lângă el. Am să stau vreo treizeci-patruzeci de minute.

— Nu te grăbi. Trebuie să pregătesc cina oricum.

— Altă specialitate? strigă ea din dormitor, de unde își luă geanta.

— Mie îmi place.

— Îi mai place și altcuiva?

— Bună întrebare. Cred că vom afla în curând, nu-i așa?

Așa cum promisese el, apa umplea deja cada. Era mai fierbinte decât se așteptase și porni și celălalt robinet, încercând să o răcorească puțin, dorindu-și să fi avut spumă de baie sau un ulei parfumat pentru copii.

Se dezbracă, simțind febra musculară din picioare și din spate. Spera că a doua zi să nu fie prea înțepenită ca să poată merge. Întinzând mâna după vin, se băgă în apă, simțindu-se înconjurată de lux în ciuda locului modest.

Baia avea un duș separat, iar Luke atârnase prosopul folosit pe bară. Faptul că fusese aici cu câteva minute mai devreme, dezbrăcat, făcea să îi tresalte stomacul.

Știuse ce se putea întâmpla în weekendul ăsta. Pentru prima dată nu aveau să își la revedere lângă mașină; în seara asta, nu avea să se întoarcă în casa surorității. Dar i se părea firesc să fie cu Luke. Părea să fie bine, deși recunoștea față de ea însăși că nu avea prea multă experiență cu astfel de lucruri. Brian fusese primul și singurul bărbat cu care se culcase. Se întâmplase la balul de Crăciun, când se întâlneau deja de două luni. Nu știuse că urma să fie în

seara aceea, dar, la fel ca toată lumea, se distra și probabil băuse prea mult și când el o duse în camera lui, ajunseră să se sărute pe patul lui. Brian era insistent, camera se învărtea cu ea și lucrurile se întâmplară firesc. Dimineață, nu era foarte sigură ce să creadă. Nici Brian nu era acolo să o ajute – își amintea vag că el vorbise cu niște prieteni să bea cocktailuri Bloody Mary într-una dintre camere în dimineața următoare. Se împleticise până la duș cu o durere de cap cât statul Wisconsin și, în timp ce apa curgea peste ea, îi treceau prin minte un milion de gânduri. Era ușurată că o făcuse în sfârșit – ca toți ceilalți –, se întrebuse cum avea să fie – și era bucuroasă că se întâmplase cu Brian, într-un pat și nu pe bancheta din spate a vreunei mașini sau alt loc la fel de stânjenitor. Dar, dintr-un motiv oarecare, se simțea și puțin tristă. Își putea imagina ce ar crede mama ei – sau, Doamne ferește, tatăl ei – și, sincer, și ea crezuse că ar fi putut fi mai... *altfel*. Semnificativ. Romantic. Memorabil. De fapt, ceea ce își dorea cel mai mult atunci era să se întoarcă în campus.

După aceea, Brian se purtase la fel ca majoritatea băieților, credea ea. Ori de câte ori erau singuri, el voia ceva fizic și, pentru o vreme, credea că și ea își dorea același lucru. Apoi începuse să fie ca și cum el numai asta voia, lucru care o deranja, chiar și înainte să o înșele.

Și acum se afla aici, singură peste noapte cu un băiat, pentru prima dată după Brian. Se întrebă de ce nu se simțea neliniștită, dar nu era așa. În schimb, săpuni buretele și și-l trecu peste piele, imaginându-și ce făcea Luke în bucătărie. Se întrebă dacă se gândea la ea în timp ce se scâldea în cadă, probabil imaginându-și cum arăta fără haine și simți din nou o tresăltare în stomac.

Își dădu seama că își dorea asta. Voia să se îndrăgostească de un om în care putea avea încredere. Și avea încredere în Luke. Niciodată nu insistase să facă ceva ce ea nu voia; niciodată nu se purtase altfel decât un gentleman. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât devenea mai convinsă că era cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse. Pe cine altcineva mai cunoștea ea care să lucreze cu mâinile așa cum făcea el? Care o putea face să râdă? Care era deștept și fermecător,

sigur pe el și blând? Și cine altcineva o ducea să călărească într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ?

Stând în cadă și bând vin, Sophia se simți pentru prima dată mai în vârstă decât era. Își termină vinul, încălzită și relaxată și, când apa începu să se răcească, ieși din cadă și se șterse cu prosopul. Căută în geantă, intenționând să îmbrace o pereche de blugi, apoi își dădu seama că numai așa se îmbrăca atunci când erau împreună. Se răzgândi și își puse o fustă și o bluză strâmtă, mulată pe corp. Își aranjă părul, bucuroasă că ținuse minte să își aducă ondulatorul și uscătorul de păr. Apoi veni rândul machiajului; își dădu cu puțin mai mult rimel și fard decât făcea de obicei, ștergând oglinda veche de mai multe ori de abur. Își completează ținuta cu o pereche de cercei de aur rotunzi pe care i-i cumpăraseră mama ei de Crăciun cu un an înainte. Când termină, se privi încă o dată în oglindă, apoi trase aer adânc în piept, luă borcanul gol și ieși pe hol. Luke era în bucătărie, cu spatele la ea și amesteca într-o oală pe aragaz. Pe blat lângă el erau o bere și o cutie de biscuiți, iar Sophia îl privi cum apucă sticla și ia o înghițitură.

Nu o auzise ieșind din baie, așa că ea îl privi tăcută o vreme, admirând felul în care stăteau blugii pe el și mișcările line, molcome pe care le făcea când gătea. Merse încet spre masă și se aplecă să aprindă lumânările. Se dădu un pas înapoi să observe scena, apoi merse să stingă veioza. Camera deveni mai întunecoasă și mai intimă, în timp ce flăcările lumânării mici pâlpâiau vesel.

Observând schimbarea luminii, Luke privi peste umăr.

— Hei, spuse el când Sophia se apropie. Nu mi-am dat seama că ai terminat...

Se opri când ea ieși din penumbră și apăru în lumina gălbuie din bucătărie. Preț de câteva secunde, Luke îi admiră înfățișarea, recunoscând speranța și dorința din ochii care îl priveau.

— Sophia, șopti el, iar sunetul ieși așa de încet încât abia putea fi auzit.

Dar ea auzea în numele ei tot ce el nu putuse spune și știu în acel moment că era cu adevărat îndrăgostit de ea. Și poate

că era o iluzie, dar ea simțea în clipa aceea că așa avea să fie mereu, indiferent ce s-ar fi întâmplat, cu tot ceea ce putea să îi dăruiască.

— Scuză-mă că mă uit insistent, spuse Luke. Dar ești așa de frumoasă...

Sophia zâmbi și se apropie de el și, când el se aplecă să o sărute, știu că dacă până atunci nu era îndrăgostită, acum cu siguranță era.

După acel sărut, se simți neliniștită și își dădu seama că la fel se simțea și Luke. El se întoarse, scăzând focul la aragaz și întinse mâna după bere, dându-și seama că o terminase. O așeză lângă chiuvetă și se duse la frigider să mai scoată una, apoi văzu borcanul pe care îl ținea ea în mână.

— Mai vrei puțin vin? întrebă el.

Ea încuviință din cap, nesigură că poate vorbi și îi întinse paharul. Degetele lor se atinseră, trimițând un zvâcnet plăcut în mâna ei. Luke scoase dopul și turnă puțin vin în borcan.

— Putem mânca acum dacă vrei, spuse el dându-i borcanul și punând dopul înapoi la sticlă. Dar are să aibă gust mai bun dacă o lăsăm să mai stea vreo jumătate de oră. Dacă ți-e foame, am tăiat câteva felii din brânza pe care am cumpărat-o mai devreme.

— Sună bine, spuse ea. Dar hai să stăm pe canapea.

Luke puse vinul în frigider și scoase altă bere pentru el, apoi luă farfuria cu brânză. Adăugase struguri pe farfurie și luă și cutia cu biscuiți de pe blat, venind apoi după ea pe canapea.

Puse mâncarea pe capătul mesei, dar rămase cu berea în mână în timp ce se așezară unul lângă altul. Luke întinse un braț, iar ea se sprijini de el, cu spatele lipit de pieptul lui. Îi simți brațul în jurul ei, chiar sub sâni și își sprijini brațul peste al lui. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând, răsufierea calmă, iar lumina lumânărilor devenea mai slabă.

— E așa liniște aici, observă ea când Luke puse berea pe masă și o cuprinse și cu cealaltă mână. Nu aud nimic de

afară.

— Probabil ai să auzi caii mai târziu, spuse el. Nu sunt cele mai tăcute animale și sunt chiar dincolo de dormitor. Și uneori vin ratonii pe verandă și dau peste tot felul de lucruri.

— De ce ai încetat să mai vii aici? întrebă ea. Din cauza tatălui tău?

Când vorbi, vocea lui Luke era calmă.

— După ce a murit tata, s-au schimbat multe lucruri. Mama era singură, iar eu eram în circuit. Când ajungeam acasă, părea mereu că suntem cu mult în urmă... dar cred că era mai mult o scuză. Pentru mama, locul ăsta era al lor. Eu stăteam așa de mult afară, călărind, înotând și jucându-mă încât mă prăbușeam în pat imediat după cină. Mama și tata aveau tot spațiul pentru ei. Mai târziu, când eram în liceu, mai veneau aici câteodată fără mine... dar acum nu mai vrea să vină. Am întrebat-o, dar scutură pur și simplu din cap. Cred că vrea să-și amintească locul ăsta așa cum era. Când el mai era cu noi.

Sophia mai luă o gură de vin.

— Mă gândeam mai devreme prin câte ai trecut. În unele privințe, e ca și cum ai trăit deja o viață plină.

— Sper că nu, zise el. Nu mi-ar plăcea să crezi că mi-a trecut vremea.

Sophia zâmbi, atentă la contactul dintre corpul ei și al lui, încercând să nu se gândească la ce avea să se întâmple mai târziu.

— Ți amintești de seara în care ne-am cunoscut? Când am stat de vorbă și m-ai dus să văd taurii?

— Sigur că da.

— Te-ai fi gândit vreodată că vom ajunge aici?

Luke se întinse după bere și bău o gură, apoi o sprijini pe canapea lângă ea. Sophia simțea pe coapsă răceala sticlei.

— Atunci eram surprins că măcar stăteai de vorbă cu mine.

— De ce să fii surprins?

El o sărută pe păr.

— Chiar trebuie să întreb? Ești perfectă.

— Nu sunt perfectă, protestă ea. Sunt departe de asta.

Învârti vinul în pahar. Întreabă-l pe Brian.

— Ce s-a întâmplat cu el nu are legătură cu tine.

— Poate că nu, zise ea. Dar...

Luke nu spuse nimic, dându-i timp să se gândească la ce voia să spună.

Sophia se întoarse, uitându-se la el.

— Ți-am povestit că primăvara trecută eram un dezastru, nu? Și că am pierdut în greutate fiindcă nu puteam să mănânc.

— Mi-ai spus.

— Toate astea sunt adevărate. Dar nu ți-am spus că o vreme m-am gândit și la sinucidere. Nu e ca și cum am fost cât pe ce să o fac; era mai mult o *idee*, ceva de care m-am agățat ca să mă simt mai bine. Mă trezeam și nu îmi păsa de nimic, nu puteam să mănânc, apoi mă gândeam că era o cale sigură de a opri durerea și aceea era să termin cu toate. Chiar și atunci știam că era o nebunie și, așa cum am spus, nu m-am gândit niciodată că aveam s-o fac. Dar faptul că știam că opțiunea era acolo mă făcea să simt că mai aveam o fărâmă de control. Și la vremea aceea de asta aveam cea mai mare nevoie. Să cred că dețineam controlul. Apoi, puțin câte puțin, am reușit să mă adun. De aceea, următoarea dată când Brian m-a înșelat, am putut să mă despart de el. Sophia închise ochii, iar amintirea acelor zile trecu asemenea unei umbre peste fața ei. Probabil te gândești acum că ai făcut o mare greșală.

— Absolut deloc, spuse el.

— Chiar dacă sunt nebună?

— Nu ești nebună. Chiar tu ai spus că nu te-ai gândit niciodată să mergi până la capăt.

— Dar de ce să mă agăț de ideea aceea? De ce să mă gândesc măcar la așa ceva?

— Te mai gândești la asta?

— Niciodată, spuse ea. Nu m-am mai gândit din primăvara trecută.

— Atunci nu mi-aș face atâtea griji. Nu ești prima persoană din lume care s-a *gândit* la asta. E un pas mare de la a te gândi până la a intenționa și un pas și mai mare până

la a încerca.

Ea chibzui la comentariul lui, înțelegându-i punctul de vedere.

— Te gândești prea logic la toate astea.

— Probabil din cauză că habar n-am despre ce vorbesc.

Ea îl strânse de braț.

— Apropo, nimeni nu știe despre asta. Nici mama, nici tata, nici măcar Marcia.

— Nu voi spune nimănui, zise el. Dar dacă se întâmplă din nou, ar fi bine să vorbești cu cineva mult mai deștept decât mine. Cineva care să știe ce să-ți spună, care să te ajute să treci peste asta.

— Asta am de gând. Dar să sperăm că nu se va mai întâmpla.

Stătură tăcuți, iar trupul lui cald îl sprijinea pe al ei.

— Eu tot cred că ești perfectă, spuse el făcând-o să râdă.

— Te pricepi la vorbe, îl tachină ea. Sophia ridică puțin capul, sărutându-l pe gât. Dar pot să te întreb ceva?

— Orice, răspunse el.

— Ai spus că mama ta vrea să dubleze mărimea cirezii și, când te-am întrebat de ce, ai spus că nu are de ales. Ce înseamnă asta?

Luke își trecu degetul peste mâna ei.

— E o poveste lungă.

— Iar spui asta? Atunci răspunde-mi la altă întrebare: are de-a face cu Big Ugly Critter?

Sophia simți cum Luke se încordează fără să vrea, deși doar pentru o clipă.

— De ce spui asta?

— Să spunem că e o bănuială, spuse ea. Nu ai terminat nici povestea aceea, așa că am presupus că au legătură. Sophia ezită. Am dreptate, nu-i așa?

Simți că Luke respiră adânc, apoi răsuflă încet.

— Credeam că îi știu pornirile, începu Luke, și le știam – la început. La jumătatea cursei am făcut o greșală. M-am aplecat prea mult în față tocmai când Big Ugly Critter a dat capul pe spate și m-a lăsat fără cunoștință. Când m-am rostogolit, ticălosul m-a târât prin toată arena. Mi-a dislocat

umărul, dar nu asta a fost cel mai rău. Luke se scărpină în barba puțin crescută, apoi continuă cu vocea calmă, aproape distantă. În timp ce stăteam întins pe pământ, taurul s-a întors după mine. A fost destul de grav. Am ajuns la terapie intensivă o vreme... dar doctorii au făcut o treabă minunată și am avut noroc. După ce m-am trezit, mi-am revenit mult mai repede decât se așteptau ei. Dar tot am fost nevoit să stau multă vreme în spital, apoi au urmat luni de recuperare. Iar mama...

Se întrerupse și, deși spunea povestea fără emoție, Sophia simți că și inima ei o lua la goană încercând să își imagineze rănilor lui.

— Mama... a făcut ce fac mai toate mamele, nu? A făcut tot posibilul să se asigure că primeam cea mai bună îngrijire posibilă. Dar eu nu aveam asigurare medicală – călăreții de tauri nu pot primi așa ceva, pentru că e prea periculoasă meseria asta. Sau, cel puțin, nu primeam pe atunci. Turneul acordă o acoperire minimă, dar nu era nici pe departe de ajuns ca să acopere costurile șederii în spital. Așa că mama a ipotecat ferma. Se opri, arătând dintr-odată mai bătrân decât era. Condițiile nu au fost grozave, iar ratele se vor redefini vara viitoare. Iar ferma nu are un venit suficient ca să acopere plățile. Acum abia reușim să le plătim. În ultimul an am făcut tot posibilul ca să vedem cum putem să scoatem mai mulți bani din fermă, dar nu merge. Nu suntem nici măcar pe aproape.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că va trebui s-o vindem. Sau, în cele din urmă, o va lua banca. Și asta e singura viață pe care o cunoaște mama. A ridicat afacerea și a trăit la fermă toată viața ei... Răsufală lung înainte de a continua. Are cizeci și cinci de ani. Unde să se ducă? Ce să facă? Eu sunt tânăr. Pot să merg oriunde. Dar ca ea să piardă totul? Din cauza mea? Pur și simplu, nu pot să-i fac una ca asta. N-o voi face.

— De asta ai început să călărești din nou, spuse Sophia.

— Da, recunosc el. Vom putea acoperi ratele și, dacă avem câțiva ani buni, pot să acopăr o parte din ce datorăm, ca să rămânem cu o sumă pe care să o putem gestiona.

Sophia își ridică genunchii la piept.

— Atunci de ce nu vrea să călărești?

Luke părea că își alege cu grijă cuvintele.

— Nu vrea să mă rănesc din nou. Dar ce altă opțiune am? Nici măcar nu vreau să mai călăresc... nu mai e la fel pentru mine. Dar nu știu ce altceva să fac. Din câte îmi dau seama, rezistăm până în iunie, poate până în iulie. Și pe urmă...

Vinovăția și neliniștea de pe fața lui o făcură pe Sophia să simtă o gheară în piept.

— Poate veți găsi cealaltă pășune de care aveți nevoie.

— Poate, spuse el, părând prea puțin sigur. Oricum, asta se întâmplă la fermă. Nu e totul așa de frumos. Țsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să te aduc aici. Pentru că dacă sunt aici cu tine înseamnă că nu trebuie să mă gândesc la toate astea. Nu trebuie să-mi fac griji. De când am ajuns aici n-am făcut decât să mă gândesc la tine și la cât de mult mă bucur că ești cu mine.

Așa cum prevăzuse Luke, unul dintre caii de afară scoase un nechezat lung. Camera începea să se răcorească, iar aerul rece de munte pătrundea prin pereți și ferestre.

— Probabil ar trebui să verific cina, zise el. Să mă asigur că nu se arde.

Sophia se ridică fără tragere de inimă, lăsându-l pe Luke să se strecoare pe lângă ea. Vina pe care o simțea el din pricina rolului pe care îl jucase punând ferma în pericol era așa de autentică, așa de evidentă, încât se trezi că se ridică de pe canapea și îl urmează. Avea nevoie ca Luke să știe că era acolo să îl consoleze, nu fiindcă avea el nevoie ca ea să facă asta, ci pentru că asta își dorea ea. Dragostea pe care o simțea pentru el schimba totul și voia ca el să o simtă.

Luke amesteca sosul de ardei când Sophia veni în spatele lui și îl cuprinse de mijloc cu brațele. El se îndreptă de spate, iar ea îl strânse ușor înainte să-i dea drumul. Luke se întoarce și o trase aproape. Trupurile lor se uniră, iar ea se sprijini de el. O vreme, se ținură, pur și simplu, în brațe.

Se simțea bine în brațele lui. Îi auzea inima bătând în piept, îi auzea ritmul blând al răsufării. Își lipi fața de gâtul lui, inspirându-i mirosul și, făcând asta, simți dorința care îi

inunda trupul într-un fel pe care nu îl mai simțise până atunci. Îi sărută încet gâtul, ascultându-i respirația rapidă.

— Te iubesc, Sophia, șopti el.

— Și eu te iubesc, Luke, șopti și ea când fața lui se apropie de a ei. Singurul ei gând când începură să se sărute era că așa trebuia să fie mereu, pentru totdeauna. Ezitant la început, sărutul deveni mai pasional și când ridică ochii, știu că dorința ei era evidentă. Îl dorea cu totul, mai mult decât dorise pe cineva vreodată și, după ce îl mai sărută o dată, întinse mâna în spatele lui, închizând aragazul. Fără să își mute privirea de la a lui, îl luă de mână și îl conduse încet spre dormitor.

17

IRA

S-a lăsat iar seara, iar eu sunt tot aici. Înconjurat de liniște, îngropat de albul tare și înghețat al iernii, incapabil să mă mișc.

Am rezistat deja mai mult de o zi. La vârsta mea și având în vedere situația în care sunt, acesta ar putea fi motiv de sărbătoare. Dar încep să mă vlăguiesc. Doar setea și durerea mai par reale. Trupul îmi slăbește și abia mai reușesc să țin ochii deschiși. Cu timpul se vor închide din nou și o parte din mine se întreabă dacă se vor mai deschide iar. Mă uit la Ruth, întrebându-mă de ce nu spune nimic. Nu se uită la mine. Îi văd în schimb profilul. De câte ori clipesc pare să se schimbe. E tânără, apoi bătrână, pe urmă e din nou tânără, iar eu mă întreb la ce se gândește cu fiecare transformare.

Deși o iubesc foarte mult, recunosc că a rămas mereu un fel de enigmă pentru mine. Dimineța, când stăteam amândoi la masă la micul dejun, o surprindeam privind pe fereastră. În momentele acelea, arăta la fel ca acum, iar ochii mei îi urmăreau privirea. Stăteam tăcuți, uitându-ne la păsări cum zburau de pe o creangă pe alta sau priveam norii care căpătau formă. Uneori o studiam, încercând să-i ghicesc gândurile, dar ea îmi oferea doar un zâmbet neglijent, absolut mulțumită să mă lase nedumerit.

Îmi plăcea asta la ea. Îmi plăcea misterul pe care îl aducea în viața mea. Îmi plăcea tăcerea ocazională dintre noi pentru că era o tăcere confortabilă. Era o tăcere pasională, una care își avea rădăcina în confort și dorință. M-am întrebat de multe ori dacă asta ne făcea unici sau era ceva ce trăiau toate cuplurile. M-ar fi întristat să cred că noi eram excepția, dar am trăit suficient ca să realizez că eu și Ruth am avut parte de o binecuvântare neobișnuită.

Iar Ruth tace mai departe. Poate că și ea retrăiește zilele de odinioară.

După ce ne-am întors din luna de miere, am început să creăm o viață împreună. Părinții ei se mutaseră deja la Durham, iar eu și Ruth am stat cu părinții mei cât am căutat o casă de cumpărat. Deși apăreau tot mai multe cartiere în Greensboro, eu și Ruth voiam o casă cu personalitate. Ne petreceam majoritatea timpului plimbându-ne printre casele din centrul istoric și acolo am găsit o casă în stil Queen Anne, construită în 1886, cu fronton, cu un turn rotund și verande în față și în spate. Prima dată m-am gândit că e prea mare pentru noi, cu prea mult spațiu decât ne trebuia nouă. Mai avea și nevoie disperată de renovare. Dar Ruth iubea mulura și meșteșugul, iar eu o iubeam pe ea, așa că, atunci când a spus că mă lasă pe mine să decid, am făcut o ofertă în după-amiaza următoare.

În timp ce actele cu împrumutul bancar se finalizau – urma să ne mutăm după o lună –, m-am întors la lucru, iar Ruth s-a dedicat noului serviciu. Recunosc că îmi făceam griji pentru ea. Școala de țară unde se angajase avea în mare parte elevi crescuți la ferme. Peste jumătate din ei trăiau în case fără instalații sanitare și mulți purtau aceleași haine mai multe zile la rând. Doi dintre ei au venit la școală în prima zi fără încălțări. Doar câțiva păreau interesați să învețe și ceva mai mulți știau o brumă de carte. Era genul de sărăcie pe care ea nu-l mai întâlnise, mai puțin legat de bani și mai mult de faptul că era o sărăcie a visurilor. În primele luni de predat, o vedeam pe Ruth mai istovită ca niciodată, așa cum nu aveam s-o mai văd de atunci. Un profesor are nevoie atât de timp, cât și de experiență ca să dea o formă planurilor de lecție și să se simtă în largul lui chiar și în cele mai bune școli și o vedeam deseori pe Ruth lucrând până seara târziu la măsuța din bucătărie, gândindu-se la noi moduri de a-și atrage elevii.

Dar, așa chinuită cum a fost în primul semestru, a devenit evident că instruirea acelor elevi, mai mult chiar decât operele de artă pe care le-am colecționat în timp, era nu doar vocația, ci și adevărata ei pasiune. A abordat slujba cu o

intensitate hotărâtă care m-a luat prin surprindere. Voia ca elevii ei să învețe, voia ca ei să-și prețuiască educația la fel cum o prețuia ea. Provocarea pe care o reprezentau asemenea elevi dezavantajați nu făcea decât să-i sporească entuziasmul. Îmi povestea la cină despre elevii ei și îmi relata „micile lor victorii” care o făceau să zâmbescă zile la rând. Și așa îi descria. „Ira, îmi spunea, unul dintre elevii mei a obținut o mică victorie azi la oră”, apoi îmi povestea exact ce se întâmplase. Îmi spunea când un copil împărțea pe neașteptate creionul cu un coleg sau cât de bine ajunseseră să scrie sau despre mândria unei eleve care reușise să citească prima ei carte. Pe lângă asta, ținea la ei. Observa când unul dintre ei era supărat și îi vorbea așa cum ar fi făcut-o o mamă; când a aflat că unii elevi erau prea săraci să vină cu pachetul de prânz la școală, a început să facă sendvișuri în plus dimineața. Și încet, dar sigur, elevii au reacționat la metodele ei educative, așa cum reacționează plantele la apă și la soare.

Își făcuse griji dacă elevii aveau să o accepte. Pentru că era evreică într-o școală unde aproape toți elevii erau creștini, pentru că era din Viena și avea accent german, nu era sigură dacă aveau să o considere o străină. Nu îmi spusese asta direct, dar am știut-o cu siguranță în decembrie, când am găsit-o plângând în bucătărie la sfârșitul zilei. Avea ochii umflați și roșii și m-am speriat. Mi-am imaginat că se întâmplase ceva îngrozitor cu părinții ei sau că avusese vreun accident. Apoi am observat că pe masă se aflau niște obiecte lucrate de mână. Mi-a explicat că elevii ei – fiecare dintre ei – îi aduseseră cadouri de Hanuka²⁵. Nu avea să fie niciodată sigură cum se întâmplase asta; nu le spusese despre sărbătoare, nici nu era clar dacă vreunul dintre elevi înțelegea semnificația ei. Mai târziu avea să-mi spună că îl auzise pe unul dintre copii explicându-i altuia că „Hanuka e

²⁵ Sărbătoarea luminilor: sărbătoare care durează opt zile și comemorează rededicarea Templului din Ierusalim în urma victoriei revoltei conduse de frații Macabei asupra monarhiei seleudice din Siria (n.tr.).

felul în care evreii sărbătoresc nașterea lui Iisus”, dar adevărul era mai puțin important decât înțelesul gestului pe care îl făcuseră elevii pentru ea. Cadourile erau simple – pietre pictate, felicitări făcute de mână, o brățară din scoici –, dar în fiecare dar era iubire și mai târziu am ajuns să cred că în acel moment Ruth a acceptat în sfârșit că Greensboro, Carolina de Nord, era casa ei.

În ciuda volumului de muncă al lui Ruth, am reușit, încetul cu încetul, să ne mobilăm casa. Am petrecut multe weekenduri în anul acela cumpărând antichități. Așa cum se pricepea la artă, avea talent și să aleagă acel gen de mobilă care avea să facă din locuința noastră un loc nu doar unic și frumos, ci și primitiv.

În vara următoare am început renovările. Casa avea nevoie de un acoperiș nou, iar bucătăria și băile, deși funcționau, nu erau pe placul lui Ruth. Podelele aveau nevoie de șlefuire și multe ferestre trebuiau înlocuite. Când cumpăraserăm casa, hotărâserăm să așteptăm până în vara următoare ca să începem reparațiile, atunci când Ruth avea timp să supravegheze muncitorii.

Eram ușurat că era dispusă să-și asume o asemenea responsabilitate. Mama și tata își scurtaseră și mai mult timpul petrecut la magazin, deși era și mai aglomerat în anul în care Ruth începuse să predea. Așa cum făcuse tata în timpul războiului, am preluat din nou spațiul de lângă al nostru. Am extins magazinul și am angajat alți trei oameni. Chiar și așa, mă zbăteam să țin pasul. La fel ca Ruth, lucram și eu până seara târziu.

Renovările la casă durau și costau mai mult decât ne așteptaserăm, așa că era de la sine înțeles că avea să fie o operațiune mult mai incomodă decât ne imaginaserăm noi. Era sfârșitul lui iulie, în 1947, când ultimul muncitor și-a dus cutia de scule la mașină, dar schimbările – unele subtile, altele evidente – au făcut casa să pară, în sfârșit, a noastră, iar eu trăiesc acolo de peste șaiszeci și cinci de ani. Spre

deosebire de mine, casa se ține încă destul de bine. Apa curge ușor prin țevi, dulapurile se deschid cu ușurință, iar podelele sunt la fel de netede ca o masă de biliard, în timp ce eu nu mă mai pot muta dintr-o cameră în alta fără să mă folosesc de cadrul de mers. Dacă e să mă plâng de ceva e că în casă e curent, dar îmi e frig de așa de mult timp încât am uitat cum este când ți-e cald. Pentru mine, locuința asta e încă plină de dragoste și nu aș putea cere mai mult.

— E plină, într-adevăr, pufnește Ruth. Casa, vreau să spun.

Observ o nuanță de dezaprobare în vocea lui Ruth și mă uit la ea.

— Îmi place așa cum e.

— E periculoasă.

— Nu e periculoasă.

— Nu? Și dacă ar fi vreun incendiu? Cum ai ieși de acolo?

— Dacă ar fi un incendiu, mi-ar fi greu să ies chiar dacă ar fi casa goală.

— Îți cauți scuze.

— Sunt bătrân. Poate sunt senil.

— Nu ești senil. Ești încăpățânat.

— Îmi place să-mi amintesc. E o diferență.

— Nu e bine pentru tine. Uneori amintirile te întristează.

— Posibil, îi spun uitându-mă fix la ea. Însă amintirile sunt tot ce mai am.

Ruth are dreptate în privința amintirilor, desigur. Dar are dreptate și în privința casei. E plină, nu de mizerii, ci de lucrările de artă pe care le-am colecționat. Ani în șir am ținut tablourile în depozite climatizate pentru care plăteam chirie lunar. Așa prefera Ruth – mereu se temea de incendii –, dar după moartea ei am angajat doi muncitori care au adus totul acasă. Acum, fiecare perete e un caleidoscop de picturi, iar tablourile acoperă patru dintre cele cinci dormitoare. Camera de zi și sufrageria nu au mai fost utilizabile de ani de zile pentru că sunt tablouri adunate pe fiecare centimetru pătrat.

Deși sute dintre ele sunt înrămate, cele mai multe nu sunt. Stau în schimb separate cu hârtie fără acid și depozitate în cutii plate de stejar, etichetate în funcție de anul în care au fost făcute de tâmplarul din oraș. Recunosc că există o extravaganță dezorganizată în casă pe care unii ar considera-o claustrofobă – ziarista care a venit la noi s-a plimbat din cameră în cameră cu gura căscată –, dar casa mea e curată. Serviciul de curățenie trimite o femeie la mine de două ori pe săptămână ca să deretice în camerele pe care încă le mai folosesc și deși puține dintre aceste menajere la care am recurs de-a lungul anilor, dacă o fi fost măcar una, vorbeau engleza, știu că lui Ruth i-ar fi plăcut să le angajeze. Ruth a urât întotdeauna praful sau mizeria de orice fel.

Dezordinea nu mă deranjează. Însă îmi amintește de cele mai frumoase zile ale căsniciei mele și, mai ales, de excursiile noastre la Colegiul Black Mountain. După finalizarea renovărilor, când aveam amândoi nevoie de o vacanță, ne-am petrecut prima aniversare la Grove Park Inn, locul unde fuseserăm în luna de miere. Am vizitat din nou colegiul, dar de data asta ne-au întâmpinat prietenii. Elaine și Willem nu erau acolo, dar erau Robert și Ken, care ne-au făcut cunoștință cu Susan Weil și Pat Passlof, două artiste extraordinare ale căror lucrări sunt expuse în numeroase muzee. În anul acela ne-am întors acasă cu alte paisprezece tablouri.

Dar chiar și atunci, niciunul dintre noi nu se gândea să devenim colecționari. La urma urmei, nu eram bogați, iar achiziționarea tablourilor fusese un efort, mai ales după renovarea casei. Nici nu le-am pus pe perete imediat. În schimb, Ruth le muta din cameră în cameră prin rotație, în funcție de dispoziția în care era și s-a întâmplat deseori să revin într-o casă care părea în același timp neschimbată și totuși diferită. În 1948 și 1949 am mers din nou la Asheville și Colegiul Black Mountain. Am cumpărat și mai multe tablouri și, când ne-am întors acasă, tatăl lui Ruth ne-a sugerat să facem un lucru serios din pasiunea asta. La fel ca Ruth, el vedea calitatea lucrărilor pe care le cumpăram și ne-a băgat în cap ideea de a alcătui o colecție adevărată, una

care într-o zi ar fi meritat să fie expusă într-un muzeu. Îmi dădeam seama că pe Ruth o intriga ideea. Deși nu am luat nicio decizie oficială în vreun sens, am început să economisim aproape tot salariul lui Ruth, iar ea petrecea mai tot timpul trimițând scrisori artiștilor pe care îi cunoșteam, cerându-le părerea despre alți artiști despre care credeam că le-ar fi plăcut. În 1950, după un drum la Outer Banks, am mers pentru prima dată la New York. Am petrecut trei săptămâni vizitând fiecare galerie de artă din oraș, întâlnindu-ne cu proprietarii și cu artiștii pe care îi cunoscuserăm prin intermediul prietenilor noștri. În vara aceea, am pus bazele unei rețele care avea să continue să se dezvolte timp de patru decenii. La sfârșitul verii, ne-am întors acolo unde începuse totul, ca și cum nu aveam de ales.

Nu știu sigur când am început să auzim zvonuri despre închiderea Colegiului Black Mountain – prin 1952 sau 1953, cred –, dar, asemenea artiștilor și profesorilor pe care ajunsesem să îi considerăm prieteni, voiam să le ignorăm. Dar în 1956 temerile noastre s-au adevărat și când Ruth a auzit vestea a plâns știind că pentru noi era apusul unei epoci. În vara aceea, am călătorit din nou prin nord-est și, deși știam că nu avea să fie același lucru, ne-am terminat călătoria întorcându-ne la Asheville pentru aniversarea noastră. Ca de obicei, am mers cu mașina la colegiu, dar, în timp ce stăteam lângă apele lacului Eden și priveam clădirile acum părăsite ale colegiului, nu puteam să nu mă întreb dacă povestea noastră în acel loc nu fusese decât un vis.

În cele din urmă, am ajuns în locul unde fuseseră expuse primele șase lucrări. Am stat lângă apa albastră și molcomă, iar eu m-am gândit la cât de potrivit era numele lacului. La urma urmei, pentru noi, locul acela fusese mereu un fel de paradis. Știam că indiferent unde ne-ar fi dus viața, nu aveam să uităm niciodată locul acela. Luând-o pe Ruth pe nepregătite, i-am dat o scrisoare pe care o compusesem pentru ea când eram în război și, după ce a citit-o, Ruth m-a luat în brațe. În clipa aceea am știut ce trebuia să fac ca să păstrez locul acela viu în inimile noastre. În anul următor, cu ocazia celei de-a unsprezecea aniversări, i-am scris altă

scrisoare, pe care a citit-o sub aceiași copaci de pe malurile lacului Eden. Și astfel a început o nouă tradiție în mariajul nostru.

Ruth a primit de la mine patruzeci și cinci de scrisori și le-a păstrat pe toate. Sunt într-o cutie pe care o ținea pe comodă. Uneori, o surprindeam citindu-le și îmi dădeam seama după zâmbetul ei că retrăia ceva de mult uitat. Scrisorile acestea deveniseră un fel de jurnal pentru ea și, pe măsură ce înainta în vârstă, începea să le scoată tot mai des, iar câteodată le citea pe toate într-o singură după-amiază.

Păreau să-i ofere liniște și cred că de aceea, mult mai târziu, s-a decis să-mi scrie. Nu am găsit scrisoarea aceea decât după ce a murit, dar, în multe feluri, mi-a salvat viața. Știa că voi avea nevoie de așa ceva pentru că mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu.

Dar Ruth nu a citit toate scrisorile pe care le-am scris pentru ea. Nu a putut. Deși le scriam pentru ea, le scriam și pentru mine și, după moartea ei, am pus încă o cutie lângă prima. În cutia aceea sunt scrisori scrise cu o mână tremurândă, scrisori pătate doar de lacrimile mele, nu de ale ei. Sunt scrisori scrise atunci când ar fi trebuit să fie o nouă aniversare. Uneori mă gândesc să le citesc, așa cum făcea ea, dar mă doare când mă gândesc că ea nu a mai apucat s-o facă. Așa că le țin, pur și simplu, în mână și, când durerea devine prea mare, rătăcesc prin casă și privesc tablourile. Uneori, când fac asta, îmi place să-mi imaginez că a venit Ruth să mă viziteze, la fel cum a venit la mine în mașină, pentru că știe, chiar și acum, că nu pot să trăiesc fără ea.

— Poți să trăiești fără mine, îmi spune Ruth.

Dincolo de mașină, vânturile s-au potolit, iar întunericul pare mai puțin opac. Asta e lumina lunii, îmi spun în sinea mea, dându-mi seama că se înseninează în sfârșit. Până mâine-seară, dacă rezist atât, vremea se va îmbunătăți, iar până marți se va topi zăpada. Lucrul ăsta îmi dă speranță preț de o clipă, dar pe cât de repede vine, pe atât de repede

dispare senzația. Nu voi rezista atât.

Sunt slăbit, așa de slăbit încât îmi e greu să mă mai concentrez la Ruth. Interiorul mașinii se învârteste cu mine și vreau s-o iau de mână ca să mă echilibrez, dar știu că e imposibil. Așa că încerc să-mi amintesc atingerea ei, dar senzația îmi scapă.

— Mă ascuți? întrebă ea.

Închid ochii, încercând să opresc amețea, dar aceasta sporește și în fundul ochilor apar spirale colorate.

— Da, șoptesc în cele din urmă, cu o răgușeală uscată de cenușă vulcanică. Setea mă chinuie îngrozitor. Mai rău ca înainte. Mult mai rău. A trecut mai mult de o zi de când nu am mai băut nimic și nevoia de apă mă mistuie, devenind tot mai puternică de câte ori respir.

— Sticla cu apă e aici, îmi spune Ruth deodată. Cred că e pe jos, la picioarele mele. Vocea ei e blândă și cadențată, ca o melodie și încerc să mă agăț de sunet ca să nu mă gândesc la ceea ce e evident.

— De unde știi?

— Nu știu sigur. Dar unde altundeva să fie? Pe scaun nu e.

Are dreptate, mă gândesc eu. Probabil e pe jos, dar nu am cum să ajung la ea.

— Nu are importanță, spun în sfârșit, disperat.

— Bineînțeles că are. Trebuie să găsești o cale să ajungi la sticlă.

— Nu pot, îi spun. Nu am destulă vlagă.

Ea pare să se gândească la asta, apoi rămâne tăcută. Stând în mașină, mi se pare că o aud respirând înainte să-mi dau seama că eu sunt cel care a început să gâfâie. Cheagul din gât a început să se formeze din nou.

— Îți amintești tornada? mă întreabă ea deodată. Ceva în vocea ei mă imploră să mă concentrez și încerc să-mi dau seama despre ce vorbește. Tornada. La început nu are niciun sens, apoi, treptat, amintirea începe să prindă formă și semnificație.

Venisem acasă de la magazin de o oră când cerul a prins deodată o culoare amenințătoare, un verde cenușiu. Ruth a

ieșit afară să vadă ce se întâmplă și îmi amintesc că am luat-o de mână să o duc în baia din mijlocul casei. Era prima tornadă pe care o vedea și, deși casa noastră a scăpat nevătămată, căzuse un copac de pe stradă, strivind mașina vecinului.

— Era în 1957, spun eu. În aprilie.

— Da, zice ea. Atunci s-a întâmplat. Nu mă mir că ții minte. Tu mereu îți amintești despre vreme, chiar și după atâta timp.

— Îmi amintesc fiindcă îmi era frică.

— Dar și acum îți amintești vremea.

— Mă uit la Canalul Meteo.

— Asta e bine. Sunt multe emisiuni bune acolo. Uneori ai multe de învățat.

— De ce vorbim despre asta?

— Pentru că, îmi spune ea cu insistență în glas, trebuie să-ți amintești un lucru. Mai e ceva.

Nu înțeleg ce înseamnă asta și, epuizat cum sunt, îmi dau seama că dintr-odată nu-mi mai pasă. Gâfâiala se întetește și închid ochii, începând să plutesc pe o mare de valuri întunecate, unduioase. Către un orizont îndepărtat, departe de aici. Departe de ea.

— În ultima vreme ai văzut ceva interesant! strigă ea.

Dar eu plutesc mai departe. Dincolo de mașină. Acum zbor. Sub lună și sub stele. Noaptea se înseninează, iar vântul s-a potolit și sunt așa de obosit încât știu că voi dormi veșnic. Simt că membrele mi se relaxează și pulsul îmi încetinește.

— Ira! strigă ea cu o panică mărită în glas. Trebuie să-ți amintești ceva! A fost pe Canalul Meteo!

Vocea ei pare îndepărtată, aproape ca un ecou.

— Un bărbat din Suedia! țipă ea. Nu avea mâncare sau apă!

Deși abia o mai aud, înțeleg cuvintele ei. Da, mă gândesc eu, iar amintirea, la fel ca tornada, începe să prindă formă. *Umeå. Cercul Polar. Șaizeci și patru de zile.*

— A supraviețuit! strigă ea. Se întinde spre mine, atingându-mă cu mâna pe picior.

Și în clipa aceea încetez să plutesc. Când deschid ochii, sunt din nou în mașină.

Îngropat în mașină, sub zăpadă. Fără mâncare și apă.

Fără apă...

Fără apă...

Ruth se apleacă spre mine așa de aproape încât simt tonurile de trandafir ale parfumului ei.

— Da, Ira, spune ea cu o expresie serioasă. Nu avea apă. Deci cum a reușit să supraviețuiască? Trebuie să-ți amintești!

Clipesc și ochii îmi par solzoși, ca ai unei reptile.

— Zăpadă, spun eu. A mâncat zăpadă.

Ea mă privește și știu că mă provoacă să mă uit în altă direcție.

— Și aici e zăpadă, spune ea. E zăpadă chiar în exteriorul ferestrei.

Auzind vorbele ei, simt o forță înăuntrul meu în ciuda slăbiciunii și, deși mă tem să mă mișc, ridic totuși mâna stângă încet. O mișc ușor pe coapsă, apoi o ridic, mutând-o pe rezemător. Efortul pare gigantic și stau o clipă să-mi trag sufletul. Dar Ruth are dreptate. Există apă aproape și întind degetul după buton. Mă tem că n-are să se deschidă geamul, dar totuși întind degetul. Un instinct primar mă face să continui. *Sper că mai funcționează bateria.* Mai devreme funcționa, îmi spun din nou. *Funcționa înainte de accident.* În cele din urmă ajung cu degetul la buton și îl apăs. Ca prin minune, frigul aprig pătrunde deodată înăuntru. Răceala e cumplită și puțină zăpadă aterizează pe mâna mea. Sunt așa de aproape acum, dar stau cu fața în direcția greșită. Trebuie să ridic capul. Sarcina pare imposibilă, dar apa mă cheamă și nu pot s-o ignor.

Ridic capul, iar brațul, umărul și clavicula explodează. Nu văd nimic decât alb, apoi doar negru, dar insist. Fața pare umflată și, preț de o clipă, nu cred că am să reușesc. Vreau să las capul jos. Vreau să se termine durerea, dar mâna mea stângă se mișcă spre mine. Zăpada se topește deja și simt cum se scurge apa și cum mâna se mișcă mai departe.

Și atunci, exact când sunt pe punctul de a abandona,

mâna ajunge la gură. Zăpada e minunată, iar gura mea pare să prindă viață. Simt umezeala pe limbă. E rece, tăioasă și divină și simt fiecare picătură cum își croiește drum pe gât în jos. Miracolul îmi dă îndrăzneală și întind mâna după mai multă zăpadă. Mai înghit puțină și acele dispar. Gâtul meu e tânăr deodată, ca Ruth, și cu toate că e frig în mașină, eu nu îl simt. Mai iau o mână de zăpadă, iar epuizarea pe care o simțeam acum un minut a dispărut. Sunt obosit și slăbit, dar acum totul pare mult mai suportabil. Când mă uit la Ruth, o văd clar. Are vreo treizeci de ani, vârsta la care a fost cea mai frumoasă, și strălucește.

— Mulțumesc, îi spun într-un târziu.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești. Ridică din umeri. Dar ar trebui să ridici geamul acum. Înainte să ți se facă prea frig.

Fac așa cum îmi spune, ținând ochii ațintiți asupra ei.

— Te iubesc, Ruth, murmur eu.

— Știu, spune ea cu o expresie blândă. De aceea am venit.

Apa m-a refăcut așa cum nu credeam că e posibil cu câteva ore în urmă. Mă refer la mintea mea. Trupul e în continuare un dezastru și îmi e frică să mă mișc, dar Ruth pare mulțumită că mi-am revenit. Stă tăcută, ascultând pălăvrăgeala gândurilor mele. Mă preocupă mai ales întrebarea dacă mă va găsi cineva vreodată...

La urma urmei, în lumea asta am devenit oarecum invizibil. Chiar și când făceam plinul la mașină – după care am ajuns să mă rătăcesc, cred –, femeia de la teighea se uita dincolo de mine, spre un tânăr în blugi. Am devenit ceea ce tinerii se tem să ajungă, doar un alt bătrân fără nume, un bătrân amărât care nu mai are nimic de oferit lumii.

Zilele mele sunt nesemnificative, alcătuite din clipe simple și plăceri și mai simple. Mănânc, dorm și mă gândesc la Ruth; mă plimb prin casă și mă uit la tablouri, iar dimineața hrănesc porumbeii care se adună în curtea din spate. Vecinul meu se plânge din cauza asta. Crede că păsările sunt o pacoste aducătoare de boli. E posibil să aibă dreptate, dar

tot el a tăiat un arțar magnific care se întindea pe ambele proprietăți doar pentru că se săturase să adune frunzele, așa că nu am încredere totală în judecata lui. Oricum, mie îmi plac păsările. Îmi place gănguritul lor blând și îmi place să le văd capetele mișcându-se în sus și în jos, în timp ce caută semințele pe care le împrăștii pentru ele.

Știu că mulți oameni cred că sunt singuratic. Așa m-a descris ziarista. Deși disprețuiesc cuvântul ăsta și ce implică el, ceea ce a scris ea despre mine conține și puțin adevăr. Sunt vădov de ani în șir, un bărbat fără copii și, din câte știu, nu am nicio rudă în viață. Prietenii, în afară de avocatul meu, Howie Sanders, au murit de mult și de când cu zarva în presă – cea iscată de articolul din *New Yorker* – ies rareori din casă. E mai ușor așa, dar mă întreb deseori dacă ar fi trebuit totuși să discut cu ziarista aceea sau nu. Probabil că nu, dar când Janet sau Janice sau cum o fi chemat-o a apărut neanunțată la ușă, cu părul brunet și ochi inteligenți care îmi aminteau de Ruth, m-am trezit că e în camera de zi. A rămas aproape șase ore. Nici acum nu știu cum a aflat despre colecție. Probabil de la vreun vânzător din Nord – ăștia bârfesc mai mult decât școlărițele –, dar chiar și așa, n-am învinovățit-o pe ea pentru ce a urmat. Ea își făcea meseria, iar eu aș fi putut să-i spun să plece, dar i-am răspuns la întrebări și i-am dat voie să facă fotografii. După ce a plecat, am dat-o imediat uitării. Apoi, câteva luni mai târziu, un tânăr cu vocea pițigăiată, care a spus că verifica informații pentru revistă, a sunat să confirme unele lucruri pe care le spusese. Din naivitate, i-am oferit răspunsurile pe care le voia și după câteva săptămâni am primit prin poștă un pachet mic. Ziarista fusese suficient de drăguță să-mi trimită o copie după revista în care a apărut articolul. E de prisos să spun că articolul m-a înfuriat. Am aruncat revista după ce am citit ce scrisese ziarista, dar după ce m-am calmat puțin, am luat-o de la gunoi și am mai citit o dată. Privind în urmă, mi-am dat seama că nu era vina ei că nu pricepuse ce încercasem eu să-i spun. La urma urmei, în mintea ei, colecția era singurul aspect al articolului.

Asta s-a întâmplat acum șase ani și mi-a dat viața peste

cap. Am pus gratii la ferestre și am împrejmuțit proprietatea cu un gard. Am instalat și un sistem de securitate, iar poliția a început să treacă pe lângă casa mea de două ori pe zi. Am fost copleșit de telefoane. De reporteri. De producători. De un scenarist care s-a oferit să transpună povestea pe marele ecran. De vreo trei sau patru avocați. De două persoane care pretindeau că-mi sunt rude, veri îndepărtați din partea lui Ruth. De străini fără noroc care cereau de pomană. În cele din urmă, am scos, pur și simplu, telefonul din priză, pentru că toți – inclusiv ziarista – se gândeau la artă din perspectiva banilor.

Ceea ce absolut niciunul dintre ei nu a reușit să înțeleagă era că nu avea nicio legătură cu banii; era vorba de amintirile adunate acolo. Dacă Ruth avea scrisorile pe care i le scrisesem, eu aveam tablourile și amintirile. Când văd lucrările lui Rauschenberg, ale lui de Kooning sau ale lui Warhol, îmi amintesc de felul în care mă ținea Ruth în brațe când stăteam lângă lac; când văd lucrarea lui Jackson Pollock, retrăiesc prima excursie la New York din 1950. Eram pe la jumătatea călătoriei și am plecat dintr-un capriciu la Springs, un cătun de lângă East Hampton, în Long Island. Era o zi fabuloasă de vară și Ruth purta o rochie galbenă. Avea douăzeci și opt de ani pe atunci și devenea tot mai frumoasă cu fiecare zi, ceva ce observase și Pollock. Sunt convins că din pricina comportării ei elegante a primit el doi străini în atelierul lui. Ceea ce explică și de ce a lăsat-o pe Ruth să cumpere un tablou pe care abia îl terminase, ceva ce făcea rar, dacă mai făcuse vreodată. Mai târziu în după-amiaza aceea, pe drumul înapoi spre oraș, eu și Ruth ne-am oprit la o cafenea micuță în Water Mill. Era un loc fermecător, cu podele de lemn zgâriate și ferestre luminate, iar proprietarul ne-a condus afară la o masă cam șubredă. În ziua aceea, Ruth a comandat vin alb, ceva ușor și dulce, și am băut amândoi din pahare în timp ce priveam către Sound. Briza adia ușor, iar ziua era călduroasă și când vedeam câte o barcă trecând la distanță ne întrebam încotro mergea.

Lângă tabloul acela se află o lucrare de Jasper Johns. Am

cumpărat-o în 1952, în vara în care Ruth își lăsase părul să crească cel mai mult. Începuseră să i se formeze primele cute mici la colțul ochilor, adăugând feței un aspect feminin. În dimineața aceea stăteam cu ea în vârful clădirii Empire State și mai târziu, în camera noastră liniștită de hotel, eu și Ruth am făcut dragoste ore întregi înainte să adoarmă în brațele mele. Nu puteam dormi în ziua aceea. Așa că m-am uitat la ea, privind cum pieptul ei se ridica și cobora încet, privind părul ei răsfirat pe pernă și m-am trezit întrebându-mă dacă mai fusese vreun bărbat așa de norocos ca mine.

De asta mă plimb prin casa noastră noaptea târziu; de asta rămâne colecția intactă. De asta n-am vândut niciodată nici măcar un tablou. Cum aș fi putut? În uleiuri și pigmenți păstrez amintirile mele despre Ruth; în fiecare pictură revăd un capitol din viața noastră împreună. Nu există nimic mai prețios pentru mine. Tablourile sunt tot ce mi-a mai rămas de la soția mea, pe care am iubit-o mai mult decât propria mea viață și voi continua să o privesc și să-mi amintesc atât cât voi mai putea.

Înainte de a muri, Ruth mi se alătura uneori în plimbările astea târzii, pentru că și ei îi plăcea să fie transportată în trecut. Și ei îi plăcea să spună poveștile noastre, deși nu își dădea niciodată seama că ea era eroina tuturor. Mă ținea de mână în timp ce străbăteam fiecare cameră, minunându-ne amândoi în timp ce trecutul prindea viață.

Căsnicia mi-a adus multă fericire, dar în ultima vreme am avut parte doar de tristețe. Înțeleg că dragostea și tragedia merg mână în mână pentru că nu poate fi una fără alta, dar mă tot gândesc dacă e cinstit așa. Cred că un om ar trebui să moară după cum a trăit; în ultimele clipe, ar trebui să fie înconjurat și alinat de cei pe care i-a iubit întotdeauna.

Dar eu știu deja că în ultimele clipe voi fi singur.

18

SOPHIA

Următoarele săptămâni constituiseră una dintre acele perioade rare și minunate în care aproape totul o făcea pe Sophia să creadă că nimic nu putea fi mai bun.

Cursurile erau interesante, notele ei erau excelente și, cu toate că nu primise nicio veste de la Muzeul de Artă din Denver, îndrumătorul ei o recomandase pentru un stagiu la Muzeul de Artă Modernă din New York. Urma să aibă interviul în timpul vacanței de Crăciun. Nu era un post plătit și probabil avea să fie nevoită să facă naveta dacă îl obținea, dar era MoMA. Nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei nu se gândise la o asemenea posibilitate.

În perioada scurtă petrecută în casa surorității, observase că Marcia începuse să meargă nițel mai țănoș – așa cum făcea când se concentra asupra cuiva special. Era într-o stare de bună dispoziție perpetuă, deși nega faptul că avea vreo legătură cu un bărbat. În același timp, Mary-Kate îi limitase semnificativ responsabilitățile în casă – în afară de ședințele obligatorii, Sophia era în cea mai mare parte scutită de sarcini. Adevărat, probabil că era rezultatul propriei ei atitudini indiferente, dar, la naiba, tot funcționa. Cel mai bun aspect era că nu se întâlneau cu Brian prin campus – nu primise mesaje sau telefoane de la el – și astfel îi era ușor să uite că fuseseră vreodată un cuplu.

Și apoi, desigur, mai era și Luke.

Pentru prima dată credea că înțelege cum e să fii îndrăgostit. De la weekendul lor la cabană – în afară de Ziua Recunoștinței, când mersese în vizită acasă –, petrecuseră fiecare sâmbătă noaptea împreună la fermă, în mare parte unul în brațele celuilalt. Printre sărutări, atingerea pielii lui de a ei era încărcată de electricitate, iar Sophia se bucura de sunetul vocii lui care îi spunea iar și iar cât de mult o adora și cât ajunsese să însemne pentru el. Înconjurați de întuneric, Sophia îi mângâia cicatricele, găsind uneori una

nouă pe care nu o observase înainte; vorbeau până în primele ore ale dimineții, oprindu-se doar pentru a face dragoste din nou. Pasiunea pe care o aveau unul pentru altul era îmbătătoare, ceva complet diferit de ce simțise cu Brian. Era o legătură care trecea dincolo de actul fizic. Ajunsese să aprecieze felul tăcut în care Luke se strecura jos din pat duminica dimineața ca să hrănească animalele și să verifice vitele, făcând tot posibilul să n-o trezească. De obicei, adormea la loc, doar ca să se trezească mai târziu în prezența lui și a unei cești de cafea fierbinte. Uneori pierdeau vremea o oră și ceva pe verandă, alteori pregăteau micul dejun împreună. Aproape de fiecare dată scoteau caii la plimbare, câteodată pentru o întregă după-amiază. Aerul rece de iarnă îi înroșea obraji și făcea să îi înghețe mâinile, dar în acele momente se simțea legată de Luke și de fermă într-un fel care o făcea să se întrebe de ce durase așa de mult până să îl găsească.

Pe măsură ce se apropiau sărbătorile, petreceau o mare parte din weekend în crângul de brazi pentru Crăciun. În timp ce Luke tăia, căra și lega brazii, Sophia stătea la casa de marcat. În timpul pauzelor, putea să învețe pentru examenele finale.

Luke începuse să exerseze cu seriozitate pe taurul mecanic. Uneori îl privea stând pe capota unui tractor ruginit din hambarul șubrezit. Taurul se afla în mijlocul unui ring improvizat, acoperit cu burete ca să reducă impactul căderilor. De obicei începea încet, călărind suficient de tare cât să își încălzească mușchii, apoi folosea viteza maximă. Taurul se învârtea și se apleca, schimbând brusc direcția, dar Luke rămânea cumva pe mijloc, ținând mâna liberă în sus și departe de corp. Călărea de trei sau patru ori, apoi stătea lângă Sophia în timp ce își trăgea sufletul. Apoi urca din nou în ring, iar antrenamentul dura câteodată două ore. Deși nu se plângea niciodată, Sophia recunoștea febra lui musculară după felul în care se strâmba în timp ce își schimba poziția sau își modifica mersul. Duminica seara îl găsea deseori în dormitor, înconjurat de lumânări, în timp ce Sophia îi masa mușchii, încercând să îl scape de dureri.

Deși petreceau puțin timp în campus, mergeau uneori la cină sau la un film și o dată au mers chiar la un bar country, unde au ascultat aceeași formație care cântase și în seara în care se cunoscuseră, iar Luke a învățat-o în sfârșit să danseze cadrul. Luke făcea ca lumea să pară cumva mai vie, mai reală și, atunci când nu erau împreună, Sophia descoperea că se gândește tot la el.

A doua săptămână din decembrie aduse cu ea un front de aer rece, o furtună grea care venea dinspre Canada. Era prima ninsoare a anotimpului și, deși mai toată se topise până în după-amiaza următoare, Sophia și Luke își petrecură o parte a dimineții admirând ferma acoperită de un strat alb înaintea de a merge spre crângul cu brazi de Crăciun în ziua în care se dovedi a fi cea mai aglomerată de până atunci.

Mai târziu, după obicei, merseră la mama lui. În timp ce Luke înlocuia plăcuțele de frână la camionetă, Linda o învăță pe Sophia să coacă. Luke nu mințise când spusese cât de bune erau plăcintele ei și petrecură amândouă o după-amiază plăcută în bucătărie, pălăvrăgind și râzând, cu sorturile acoperite de făină.

Timpul petrecut cu Linda îi amintea Sophiei de părinții ei și de sacrificiile pe care le făcuseră pentru ea. Felul în care ea și Luke glumeau și se tachinau unul pe altul o determinau să se întrebe dacă va putea să aibă și ea într-o zi același fel de relație cu părinții ei. Fetița pe care și-o aminteau ei nu mai era; în locul ei urma să fie nu doar fiica lor, ci poate și prietena lor. Se simțea mai matură știind că face parte din viața lui Luke. Mai avea doar un semestru de școală, dar nu se mai întreba care fusese rostul colegiului. Își dădea seama că sușurile și coborâșurile, visurile și străduințele, toate făcuseră parte dintr-o călătorie – una care o adusesese la o fermă de vite de lângă un oraș numit King, unde se îndrăgostise de un cowboy pe nume Luke.

— Din nou? se căină Marcia. Își încrucișă picioarele pe pat, trăgându-și peste coapse puloverul larg. Ce?

Douăsprezece weekenduri la rând la fermă nu ți-au ajuns?

— Exagerezi! Sophia dădu ochii peste cap, adăugând ultimul strat de luciu de buze. Alături de ea, geanta micuță era deja pregătită.

— Sigur că da. Dar e ultimul nostru weekend înainte de vacanța de Crăciun. Miercuri plecăm și abia dacă am petrecut puțin timp cu tine semestrul ăsta.

— Suntem împreună tot timpul, protestă Sophia.

— Nu, zise Marcia. *Eram* împreună tot timpul. Acum ești cu el la fermă aproape în fiecare weekend. Nici măcar n-ai fost la balul de iarnă de săptămâna trecută. Balul *nostru* de iarnă.

— Știi că nu mă interesează genul ăsta de evenimente.

— Nu cumva vrei să spui că pe *el* nu-l interesează?

Sophia își împreună buzele, încercând să nu pară defensivă, dar simțind o umbră de enervare în vocea Marciei.

— Niciunul dintre noi nu a vrut să meargă, bine? El muncea și avea nevoie să-l ajut.

Marcia își trecu degetele prin păr, vizibil exasperată.

— Nu știi cum să spun asta fără să te superi pe mine.

— Să spui ce?

— Că faci o greșală.

— Despre ce vorbești?

Sophia puse jos tubul de luciu de buze și se întoarse cu fața spre prietena ei.

Marcia își aruncă brațele în sus.

— Gândește-te în ce fel arată chestia asta – imaginează-ți ce ai spune tu dacă am schimba rolurile. Să zicem că am avut o relație de doi ani...

— Puțin probabil, interveni Sophia.

— Bine, știu că e greu, dar prefă-te măcar. Fac asta pentru tine. Să zicem că am trecut printr-o despărțire foarte grea și că m-am ascuns în camera mea săptămâni în șir, apoi, ca din senin, întâlnesc un tip. Și vorbesc cu el și îl vizitez a doua zi, apoi vorbesc cu el la telefon și îl vizitez în weekendul următor. În scurt timp, mă comport de parcă el e centrul universului și petrec cu el fiecare minut liber. Tu ce-ai zice? Că, pur și simplu, s-a nimerit să îl cunosc pe Domnul

Perfecțiune în timp ce mă refăceam după despărțirea aceea oribilă? Zi și tu, care ar fi șansele?

Sophia simți că sângele îi curge tot mai repede prin vene.

— Nu știu ce încerci să spui.

— Spun că e posibil să faci o greșeală. Și că, dacă nu ești atentă, ai putea să suferi din nou.

— Nu fac o greșeală, se răsti Sophia închizând geanta. Și nu am să sufăr. *Îmi place* să îmi petrec timpul cu Luke.

— Știu. Marcia se calmă, făcând semn cu mâna pe pat, lângă ea. Stai jos lângă mine, se rugă ea. Te rog?

Sophia se gândi puțin înainte să traverseze camera și să ia loc pe pat. Marcia se întoarse spre ea.

— Înțeleg că-ți place de el, spuse ea. Chiar înțeleg. Și mă bucur că ești fericită din nou. Dar unde crezi că se îndreaptă lucrurile? Dacă eram în locul tău, aș fi bucuroasă să pierd vremea cu el și să mă distrez, doar ca să văd unde ajungem și să trăiesc clipa. Dar nu mi-aș da voie nici măcar un minut să mă gândesc că el e cel cu care am să-mi petrec tot restul vieții.

— Nici eu nu mă gândesc la asta, interveni Sophia.

Marcia trăgea de puloverul ei.

— Ești sigură? Pentru că eu am altă impresie. Făcu o pauză, cu o expresie aproape tristă pe față. N-ar fi trebuit să te îndrăgostești de el. Și de câte ori ești cu el nu faci decât să-ți înrăutățești situația.

Sophia se înroși la față.

— De ce faci asta?

— Pentru că tu nu gândești limpede, răspunse Marcia. Dacă o făceai, te-ai fi gândit la faptul că ești în ultimul an la colegiu – o studentă la Istoria artei din New Jersey, pentru numele lui Dumnezeu – în timp ce Luke călărește tauri și trăiește la o fermă undeva la țară în Carolina de Nord. Te-ai fi întrebat ce are să se întâmple peste șase luni, după absolvire? Marcia se opri, forțând-o pe Sophia să se concentreze la ceea ce spunea de fapt. Te vezi trăind la fermă în următorii cinzeci de ani? Călărind cai, supraveghind vaci și curățând grajduri pentru tot restul vieții?

Sophia scutură capul.

— Nu...

— Ah, spuse Marcia tăindu-i vorba. Atunci poate că îl vezi pe Luke trăind în New York în timp ce tu lucrezi la un muzeu? Poate îți imaginezi cum vă petreceți duminica dimineața în cele mai în vogă locuri unde poți lua o gustare, bând cappucino și citind *New York Times*? Așa vezi tu viitorul vostru?

Când Sophia nu răspunse, Marcia o luă de mână și o strânse.

— Știi cât de mult ții la el, continuă ea. Dar viețile voastre nu sunt doar pe fâgașe diferite, sunt pe continente diferite. Asta înseamnă că de acum înainte trebuie să ai grijă de inima ta, pentru că dacă nu o faci, are să sfârșească frântă într-o mie de bucăți.

— Ai fost tăcută în seara asta, spuse Luke printre gurile de cacao caldă. Sophia ținea mâinile în jurul ceștii ei, uitându-se pierdută de pe locul lor pe canapea la fufioarele de ninsoare de dincolo de fereastră, a doua zăpadă din acel anotimp, deși nu părea să se așeze. Ca de obicei, Luke făcuse focul, dar ea nu putea să scape de fiorul de gheață.

— Îmi pare rău, spuse Sophia. Sunt doar obosită.

Simțea că era atent la ea, ceea ce în seara aceea, dintr-un motiv oarecare, o făcea să se simtă tulburată.

— Știi ce cred eu? întrebă el. Cred că ți-a spus Marcia ceva și te-a supărat.

Sophia nu răspunse imediat.

— De ce spui asta? întrebă ea cu vocea mai slăbită decât se așteptase.

El ridică din umeri.

— Când te-am sunat să-ți spun că vin spre tine, abia mai puteai închide telefonul. Până să ajung la tine, ai devenit tăcută. Și am văzut cum tu și Marcia vă tot uitați una la alta. Era ca și cum tocmai vă făcuserăți un fel de mărturisire și niciuna nu era prea bucuroasă din cauza asta.

Căldura ceștii pătrundea în mâinile ei.

— Ești foarte receptiv pentru un tip care poate să stea o zi întreagă fără să vorbească, spuse ea privind-l.

— De aceea sunt receptiv.

Răspunsul ei îi aminti de motivele pentru care deveniseră apropiați așa de repede. Dar nu îi mai era la fel de clar dacă asta era o idee bună.

— Iar te gândești, o dojeni el. Și începe să mă neliniștească.

În ciuda încordării, Sophia râse.

— Încotro crezi că se îndreaptă chestia asta? îl întrebă deodată, reluând întrebarea Marciei de mai devreme.

— Te referi la noi doi?

— Termin școala la primăvară. Mai sunt doar câteva luni. Ce se va întâmpla atunci? Ce se va întâmpla când am să mă mut înapoi acasă? Sau când am să mă angajez undeva?

El se aplecă în față, punând ceașca pe măsuta de cafea, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Nu știu, spuse.

Avea pe față o expresie impenetrabilă.

— Nu pot să ghicesc viitorul, așa cum nu poți nici tu.

— Asta sună ca o scuză.

— Nu caut scuze, zise el. Încerc doar să fiu sincer.

— Dar nu spui nimic! strigă ea auzind și urând disperarea din propria voce.

Luke vorbi calm.

— Atunci ce zici de asta? Te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Vom găsi o cale să rămânem împreună.

— Chiar crezi asta?

— Altfel n-aș fi spus-o.

— Chiar dacă asta ar însemna să te muți la New Jersey?

Lumina focului îi ascundea fața pe jumătate.

— Vrei să mă mut la New Jersey?

— Ce nu e în regulă la New Jersey?

— Nimic, spuse el. Ți-am spus că am mai fost acolo și că mi-a plăcut.

— Dar?

Pentru prima dată, Luke lăsă ochii în jos.

— Nu pot să plec de la fermă până nu știu că mama va fi

bine, spuse el pe un ton oarecum decisiv.

Sophia îi înțelegea motivele și totuși...

— Vrei să stau aici, zise ea. După absolvire.

— Nu. Luke clătină din cap. Nu ți-aș cere niciodată să faci așa ceva.

Sophia nu își putea ascunde supărarea.

— Atunci, întreb din nou, ce vom face?

Luke își sprijini palmele pe genunchi.

— Nu suntem primul cuplu care se confruntă cu așa ceva.

Eu cred că, dacă suntem sortiți să fim împreună, vom găsi o cale. Nu, nu știu răspunsurile și nu, nu pot să-ți spun exact cum va fi. Și dacă plecai azi, mi-aș fi făcut mai multe griji. Dar avem șase luni, iar lucrurile s-ar putea schimba până atunci... Poate voi călări bine și nu îmi voi mai face atâtea griji pentru fermă sau poate voi scoate un stâlp de la gard într-o zi și voi da peste o comoară ascunsă. Sau poate vom ajunge să pierdem ferma și va trebui să mă mut oricum. Sau poate ai să găsești tu de lucru în Charlotte, undeva destul de aproape să poți face naveta. Nu știu. Se apropie de ea încercând, fără îndoială, să sublinieze ce avea de spus. Singurul lucru pe care îl știu cu siguranță e că, dacă ne dorim amândoi, vom găsi o modalitate de a face lucrurile să meargă.

Sophia știa că era singurul lucru pe care îl putea spune, dar întrebările legate de viitorul lor tot o nelinișteau. Dar nu spuse asta. În schimb, se trase aproape de el și îl lăsă să o ia în brațe, să o lipească de trupul lui cald. Respiră adânc dorindu-și să oprească timpul cumva. Sau măcar să-l încetinească.

— Bine, șopti ea.

Luke o sărută pe păr, apoi își sprijini bărbia de capul ei.

— Te iubesc, să știi.

— Știu, murmură ea. Și eu te iubesc.

— Îmi va fi dor de tine când vei fi plecată.

— Și mie.

— Dar mă bucur că ai să petreci puțin timp cu familia ta.

— Și eu.

— Poate vin la New Jersey să-ți fac o surpriză.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu poți să faci asta.

— De ce nu?

— Nu spun că nu ești bine-venit dacă vii în vizită. Spun doar că nu va fi o surpriză. Ai cam stricat-o.

Luke se gândi la vorbele ei.

— Cred că așa am făcut, nu? Ei bine, poate am să-ți fac o surpriză și să nu vin.

— Ai face bine să vii. Părinții mei vor să te cunoască. N-au mai întâlnit un cowboy până acum și știu că au o imagine nebunească despre tine, în care te plimbi cu un pistol cu șase gloanțe și spui lucruri de genul „Sal’tare, amice!”

Luke râse.

— Cred că vor fi dezamăgiți.

— Nu, spuse ea. Țasta e un lucru pe care nu ai cum să-l faci.

Luke zâmbi la comentariul ăsta.

— Ce zici de revelion? Ai vreun program?

— Nu știu. Am?

— Acum ai.

— Perfect. Dar nu poți să vii noaptea. Cum spuneam, trebuie să stai puțin timp cu părinții mei.

— Mi se pare firesc, zise el. Făcu un semn spre colțul camerei. Vrei să mă ajuți să împodobesc bradul?

— Ce brad?

— E în spate. L-am ales ieri și l-am târât până aici. E cam mic și rar și nu cred că s-ar fi vândut, dar m-am gândit că aici ar arăta bine. Ca să știi ce pierzi.

Ea se aplecă spre el.

— Știu deja ce pierd.

O oră mai târziu, Sophia și Luke făcură un pas în spate și își admirară opera.

— Nu e tocmai bine, spuse Luke încrucișând brațele și uitându-se la bradul acoperit de beteală. Mai are nevoie de ceva.

— Nu prea mai avem ce-i face, spuse Sophia întinzând

mâna să așeze niște becuțe. Multe dintre crengi se lasă deja la pământ.

— Nu e asta, zise el. E... Stai puțin. Mă întorc imediat. Știu exact ce îi trebuie. Vin într-un minut...

Sophia îl privi cum dispăre în dormitor și apare din nou cu o cutie de cadou de mărime mijlocie, legată cu o panglică. Trecu pe lângă ea și o așeză sub brad, apoi veni din nou lângă Sophia.

— Mult mai bine, zise el.

Sophia se uită la el.

— E pentru mine?

— Chiar așa.

— Nu e corect. Eu nu ți-am adus nimic.

— Nu-mi doresc nimic.

— Așa o fi, dar acum mă simt prost.

— Nu e cazul. Poți să te revanșezi mai târziu.

Sophia îl privi cu atenție.

— Știai că asta am să spun, nu-i așa?

— Așa am plănuț.

— Ce e înăuntru?

— Poftim, o îndemnă el. Deschide-l.

Sophia se apropie de brad și luă cutia. Era suficient de ușoară ca să poată ghici ce era înăuntru înainte să desfacă panglica și să ridice capul. O scoase și o ținu în față, studiind-o. Vopsită în negru și făcută din paie, era împodobită cu mărgelile și o fâșie de care era lipită o pană mică.

— O pălărie de cowboy?

— Una frumoasă, spuse el. Pentru fete.

— E vreo diferență?

— Ei bine, eu n-aș purta niciodată una cu pene și mărgelile. Și m-am gândit că aveai nevoie de una a ta fiindcă vii aici așa de des.

Sophia se aplecă spre el și îl sărută.

— E perfectă. Mulțumesc.

— Crăciun fericit!

Sophia își puse pălăria și se uită cochet la el.

— Cum îmi stă?

— Frumos, zise el. Dar, la urma urmei, tu mereu ești frumoasă.

19

LUKE

Pentru că sezonul începea în mai puțin de o lună, iar Sophia trebuia să se întoarcă în New Jersey, Luke își intensifică antrenamentele. În zilele dinaintea Crăciunului nu numai că își mări durata curselor pe taurul mecanic cu cinci minute pe zi, dar adăugă programului și ceva mai multă forță. Nu îi plăcuse niciodată să ridice greutatea, dar orice treabă ar fi făcut la fermă – ceea ce în ultima vreme se rezuma mai mult la vânzarea brazilor –, se ascundea undeva o dată la o oră și făcea cizeci de flotări, ajungând uneori la patru sau cinci sute pe zi. În cele din urmă adăugă tracțiuni și exerciții pentru întărirea mușchilor abdominali și cei ai spatelui. Când se prăbușea în pat la sfârșitul zilei adormea în câteva secunde.

În ciuda epuizării și a durerii musculare, simțea că își recăpăta, încet-încet, abilitățile. I se îmbunătățea echilibrul, ceea ce îl făcea să stea cu mai multă ușurință în șa. Și instinctele i se ascuțeau, permițându-i să anticipeze răsucirile și aruncările. În cele patru zile de după Crăciun merse în Henderson County, unde călări pe tauri adevărați. Un tip pe care îl cunoștea avea acolo o bază de antrenament și, cu toate că taurii nu erau de cea mai bună calitate, antrenamentul pe taurul mecanic avea limitele lui. Animalele vii erau imprezvizibile și, deși Luke purta cască și o geacă de protecție, se trezea la fel de neliniștit ca înainte de cursele la care participase în McLeansville în octombrie.

Se strădui mult, apoi și mai mult. Sezonul începea la jumătatea lunii ianuarie, iar Luke avea nevoie de un start bun. Trebuia să câștige sau să se plaseze cât mai sus ca să adune suficiente puncte și să avanseze în circuitul de liga întâi din martie. În iunie avea să fie deja prea târziu.

Mama lui vedea ce făcea el și începu să se retragă din nou, încetul cu încetul. Supărarea ei era evidentă, dar la fel era și tristețea și Luke descoperi că își dorea să fi fost și Sophia

acolo, măcar ca să domolească stânjeneala dintre ei. De fapt își dorea să fie Sophia acolo și gata. Fiindcă era plecată în New Jersey de sărbători, Ajunul Crăciunului fusese destul de liniștit. Și ziua de Crăciun la fel. Nu se dusese la mama lui decât după-amiază, iar nervozitatea ei era evidentă.

Se bucura că trecuseră vânzările de brazi de Crăciun. Deși se descurcaseră bine, luna petrecută în crâng însemna că toate celelalte se deterioraseră și mai mult, iar vremea nu îmbunătățea lucrurile deloc. Lista lui Luke cu lucruri de făcut creștea și asta îl îngrijora, mai ales când știa că urma să fie mult timp pe drum în anul următor. Absența lui avea să facă lucrurile și mai dificile pentru mama lui.

Asta, desigur, dacă nu începea să câștige imediat.

Întotdeauna se ajungea din nou la asta. În ciuda banilor obținuți pe brazi, pe care mama lui îi folosise să mai adauge șapte perechi de vite la cireadă, venitul de la fermă nu avea să fie de ajuns pentru rate.

Și cu toate astea în gând, Luke se îndreptă spre hambar să exerseze, numărând zilele rămase până la revelion când avea să o vadă din nou pe Sophia.

Plecă dis-de-dimineată și ajunse în Jersey City la câteva minute după prânz. După ce își petrecură după-amiaza cu surorile și părinții Sophiei, niciunul dintre ei nu dori să se amestece cu mulțimea din Times Square pentru festivitățile de Anul Nou. Așa că luară o cină liniștită la un restaurant thailandez fără fițe, apoi se întoarseră în camera de hotel a lui Luke.

În orele de după miezul nopții, Sophia stătea întinsă pe burtă, iar Luke îi desena cercuri mici pe spate.

— Oprește-te, spuse ea zvârcolindu-se. Nu are să meargă.

— Ce nu are să meargă?

— Ți-am spus deja că nu pot să rămân. Am o oră-limită.

— Ai douăzeci și unu de ani, protestă el.

— Dar sunt în casa părinților mei și ei au reguli. De fapt, au fost foarte permisivi că m-au lăsat să stau până la ora

două. De obicei, trebuie să fiu acasă până la unu.

— Și ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne?

— Probabil s-ar gândi că m-am culcat cu tine.

— Asta am și făcut.

Sophia se întoarce cu fața la el.

— Nu-i nevoie să știe și ei. Iar eu n-am de gând să fac în așa fel încât să fie evident.

— Dar sunt aici doar o noapte. Măine după-amiază trebuie să plec.

— Știu, dar regulile sunt reguli. Și-apoi, nu vrei să te pui rău cu părinții mei. Le-a plăcut de tine. Deși surorile mele au spus că sunt dezamăgite că n-ai purtat pălărie.

— Am vrut să mă integrez.

— Aaa, dar asta ai și făcut. Mai ales când ai început să vorbești iar despre 4-H. Ai observat că și ei au avut aceeași reacție ca a mea când ai spus că vinzi bieții purceluși la abator după ce i-ai crescut ca pe niște animale de companie.

— Chiar voiam să-ți mulțumesc că ai adus subiectul în discuție.

— Cu plăcere, spuse Sophia cu o expresie jucăușă pe față. Ai văzut fața Dalenei când i-am explicat? Am crezut c-au să-și iasă ochii din cap. Apropo, ce mai face mama ta?

— E bine.

— Să înțeleg că e tot supărată pe tine?

— Se poate spune și așa.

— Are să-și revină ea.

— Sper.

Luke se aplecă și o sărută. Deși îi răspunse la sărut, simți mâinile Sophiei mișcându-se spre pieptul lui și împingându-l încet la o parte.

— Poți să mă săruți cât vrei, dar tot trebuie să mă duci înapoi acasă.

— Nu poți să mă strecuri în camera ta?

— Nu când e sora mea acolo. Ar fi prea ciudat.

— Dacă aș fi știut că nu rămâi peste noapte, poate n-aș fi bătut atâta drum.

— Nu te cred.

El râse, apoi deveni iar serios.

— Mi-a fost dor de tine!

— Ba nu ți-a fost. Ai fost prea ocupat pentru mine. De câte ori sunam, erai mereu la treabă. Între antrenament și muncă, probabil că nici nu te-ai gândit la mine.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el din nou.

— Știu. Și mie mi-a fost dor de tine. Sophia întinse mâna și îl mângâie pe față. Dar, din păcate, tot trebuie să ne îmbrăcăm. Trebuie să vii mâine înainte de prânz, mai știi?

Înapoi în Carolina de Nord, Luke se hotărî să își dubleze eforturile de a se antrena. Primul concurs al sezonului avea loc în mai puțin de două săptămâni. Cele două zile petrecute în New Jersey îi dăduseră ocazia să își odihnească trupul și se simțea bine pentru prima dată după multă vreme. Singura problemă era că aici era la fel de frig cum fusese în New Jersey și îl îngrozea răcoarea din hambar încă de când se îndrepta spre el.

Tocmai aprinsese luminile în hambar și își făcea încălzirea pentru prima cursă a seriei când auzi ușa deschizându-se. Se întoarse exact când mama lui ieși din penumbră.

— Bună, mamă, spuse el mirat.

— Bună, spuse ea. Ca și el, purta o haină groasă. Am fost la tine acasă și, când nu te-am găsit, m-am gândit că ești aici.

Luke nu spuse nimic. Mama lui urcă tăcută în ringul tapetat cu burete, călcând apăsător până ajunsese lângă taur, de partea cealaltă a lui Luke. Pe neașteptate, întinse mâna și îl mângâie.

— Țin minte când tatăl tău l-a adus acasă, zise ea. O vreme a fost foarte la modă, să știi. Oamenii voiau să călărească așa ceva din cauza filmului acela vechi cu John Travolta și aproape fiecare bar country instalase unul, doar ca să vadă cum într-un an sau doi a scăzut interesul. Când se demola unul dintre barurile acelea, tatăl tău a întrebat dacă putea să cumpere taurul. Nu a costat prea mult, dar tot era mai scump decât ne ținea buzunarul pe atunci și îmi

amintesc că eram foarte supărată pe el. Fusesse plecat în Iowa sau Kansas sau cine știe unde și a condus până aici ca să lase taurul, apoi a plecat în Texas pentru alte concursuri. Abia când a venit acasă și-a dat seama că nu funcționează. A trebuit să reconstruiască de la zero minunea asta și i-a luat aproape un an ca să o facă să meargă așa cum voia el. Dar deja apăruseși tu și atunci s-a cam retras. A stat în hambar și a adunat praf până când te-a așezat pe tine pe el... Cred că aveai doi ani la vremea aceea. M-am supărat destul de tare și din cauza asta, deși abia se mișca. Am știut cumva că ai să ajungi să-i calci pe urme. Eu nu am vrut să călărești. Întotdeauna am crezut că e o metodă nebună să încerci să-ți câștigi existența astfel.

Luke auzi în vocea ei o umbră nefirească de amărăciune.

— De ce n-ai spus nimic?

— Ce era să spun? Erai la fel de obsedat ca el. Când aveai cinci ani, ți-ai rupt brațul călărind pe un vițel. Dar nu ți-a păsat. Erai doar supărat că n-ai putut călări câteva luni. Ce era să fac? Ea nu așteptă un răspuns și oftă. Am sperat mult timp că ai să depășești faza asta. Cred că eram singura mamă din lume care se ruga pentru ca fiul ei adolescent să fie interesat de mașini, de fete sau de muzică, dar nu s-a întâmplat niciodată așa.

— Îmi plăceau și lucrurile acelea.

— Posibil. Dar călăritul era viața ta. Numai asta voiai să faci. Numai la asta visai și... Linda închise ochii, cu un clipit prelungit. Aveai calități de star. Oricât aș fi urât lucrul ăsta, știam că ai abilitatea, dorința și motivația de a fi cel mai bun din lume. Și eram mândră de tine. Dar chiar și atunci aveam inima frântă. Nu pentru că n-aș fi crezut că puteai să reușești, ci pentru că știam că ai fi riscat totul ca să-ți împlinești visul. Și te-am privit cum te răneai, iar și iar, cum încercai din nou. Își schimbă poziția. Ceea ce trebuie să ții minte este că tu vei fi mereu copilul meu, cel pe care l-am ținut în brațe imediat după ce s-a născut.

Luke rămase tăcut, copleșit de o rușine care nu îi era deloc străină.

— Spune-mi, zise mama lui uitându-se la el. E ceva fără de

care mai simți și acum că nu poți trăi? Mai arzi de dorința de a fi cel mai bun?

El se uită în jos la cizme înainte de a ridica privirea fără tragere de inimă.

— Nu, recunosc.

— Așa credeam și eu, zise ea.

— Mamă...

— Știi de ce faci asta. Așa cum și tu știi de ce nu vreau s-o faci. Ești fiul meu, dar nu te pot opri, îmi e clar.

Luke respiră adânc, observându-i tristețea. Resemnarea atârna deasupra ei ca un vâl ponosit.

— De ce ai venit aici, mamă? Nu ca să-mi spui asta.

Ea zâmbi melancolic.

— Nu. De fapt, am venit să văd ce faci, să văd dacă ești în regulă. Și să aflu cum a fost călătoria.

Mai era ceva, iar el știa asta, dar îi răspunse.

— A fost în regulă. Dar cam scurtă. Am senzația că am stat mai mult în mașină decât cu Sophia.

— Probabil așa e, încuviință ea. Și familia ei?

— Oameni de treabă. O familie unită. S-a răs mult la masă.

Ea dădu din cap.

— Bine. Își încrucișă brațele, frecând mânecile. Și Sophia?

— Face foarte bine.

— Observ cum te uiți la ea.

— Da?

— E destul de limpede ce simți, spuse mama lui.

— Da? întrebă el din nou.

— E bine, zise ea. Sophia e deosebită. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Crezi că aveți vreun viitor?

Luke se foi de pe un picior pe altul.

— Așa sper.

Mama îi aruncă o privire serioasă.

— Atunci poate ar trebui să-i spui.

— I-am spus deja.

— Nu, spuse mama lui scuturând capul. Ar trebui să-i spui.

— Ce să-i spun?

— Ce ne-a spus doctorul, zise ea vorbind deschis. Ar trebui să-i spui că, dacă mai călărești, probabil ai să mori în mai puțin de un an.

20

IRA

— Când te plimbi noaptea prin casă, intervine Ruth dintr-odată, nu faci așa cum spui.

— La ce te referi? După o tăcere lungă, mă sperii să îi aud din nou vocea.

— Tablourile nu sunt ca un jurnal pe care l-ai scris pentru mine. Eu am putut citi toate scrisorile, dar tu nu vezi toate tablourile. Multe sunt înghesuite unele peste altele în camere și nu le-ai mai văzut de ani de zile. Nu te uiți nici la cele pe care le ții în cutii de stejar. Practic, a devenit imposibil să mai deschizi cutiile.

Asta așa e.

— Poate ar trebui să chem pe cineva, spun eu. Aș putea pune altele pe pereți. Cum făceai tu înainte.

— Da, dar când o făceam eu, știam cum să le aranjez încât să fie perfect. Gusturile tale nu sunt prea bune. Tu doar puneai muncitorii să le agațe în orice loc disponibil.

— Îmi place atmosfera eclectică.

— Nu e eclectică. E de prost gust și înghesuit și e pericol de incendiu.

Zâmbesc.

— Atunci e bine că nu vine nimeni în vizită.

— Nu, spune ea. Asta nu e bine. Poate că erai timid, dar oamenii îți dădeau mereu putere.

— Tu îmi dădeai putere, îi spun.

Deși în mașină e întuneric, o văd dând ochii peste cap.

— Mă refer la clienții tăi. Ai avut întotdeauna un fel anume de a te purta cu ei. De asta rămâneau clienții tăi. Și de asta magazinul a dat faliment după ce l-ai vândut. Pentru că noii proprietari erau mai interesați de bani decât de servicii.

E posibil ca Ruth să aibă dreptate în privința asta, dar uneori mă întreb dacă nu a avut mai mare legătură cu schimbările pieței. Chiar și înainte de a mă pensiona, magazinul atrăgea tot mai puțini clienți în fiecare an. Erau

altele mai mari, cu mărfuri mai variate, care se deschideau în alte părți din Greensboro, iar oamenii începeau să plece din oraș către suburbii și afacerile din centru începeau să sufere. L-am prevenit pe noul proprietar în privința asta, dar el era hotărât să meargă mai departe, iar eu am plecat de acolo știind că îi oferisem un târg cinstit. Deși magazinul nu mai era al meu, am simțit un mare regret când mi-am dat seama că, după nouăzeci de ani, avea să dea faliment. Vechile prăvălii, așa cum avusesem eu zeci de ani, au luat-o pe drumul căruțelor cu coviltir, al diligențelor și al telefoanelor cu disc.

— Dar slujba mea nu a fost niciodată la fel ca a ta, spun eu într-un târziu. N-am iubit-o așa cum o iubeai tu pe a ta.

— Puteam să am toată vara liberă.

Scutur din cap. Sau, mai bine zis, îmi imaginez că asta fac.

— A fost din cauza copiilor, îi spun. Poate că tu ai fost o inspirație pentru ei, dar și ei te-au inspirat pe tine. Oricât de memorabile au fost verile noastre împreună, spre sfârșitul lor erai deja entuziasmată la gândul că urma să te întorci în clasă. Pentru că îți era dor de copii. Îți lipsea răsul lor, curiozitatea lor și felul inocent în care vedeau lumea.

Ruth se uită la mine cu o sprânceană ridicată.

— Și de unde știi tu asta?

— Pentru că, îi răspund, tu mi-ai spus.

Ruth preda la clasa a treia și, pentru ea, aceasta era una dintre cele mai importante etape în dezvoltarea copilului. Majoritatea elevilor aveau opt sau nouă ani, o vârstă pe care ea a considerat-o întotdeauna drept un moment crucial din punct de vedere al educației. La vârsta aceea, elevii erau suficient de mari să înțeleagă niște concepte care le-ar fi părut străine cu doar un an înainte, dar încă destul de mici ca să accepte îndrumarea adulților cu o încredere aproape necondiționată.

După părerea lui Ruth, era și anul în care elevii începeau să se diferențieze din punct de vedere academic. Unii

începeau să exceleze, alții rămâneau în urmă; deși erau nenumărate cauze, în școala aceea, la vremea aceea, multora dintre elevii ei, precum și părinților lor, pur și simplu nu le păsa. Elevii mergeau la școală până prin clasa a opta sau a noua, apoi abandonau ca să lucreze tot timpul la fermă. Chiar și pentru Ruth era o provocare greu de depășit. Aceștia erau copiii care o țineau trează noaptea, cei pentru care își făcea griji permanent, iar ea își modifica ani la rând planurile de lecție, căutând modalități de a-i capta pe ei și pe părinții lor. Îi puneă să planteze semințe în pahare colorate și să le eticheteze, sperând că în felul ăsta îi încuraja să citească; îi puneă să prindă insecte și să le spună numele, sperând să le stârneasă puțin curiozitatea în ce privește natura înconjurătoare. Testele la matematică includeau mereu ceva legat de fermă și de bani: *Dacă Joe adună patru coșuri cu piersici din fiecare pom și sunt cinci pomi pe fiecare dintre cele șase rânduri, câte coșuri cu piersici va reuși Joe să vândă?* Sau: *Dacă ai 200 de dolari și cumperi răsaduri care costă 120 de dolari, câți bani îți mai rămân?* Asta era lumea importantă pentru elevi și deseori reușea să îi atragă. Deși unii tot abandonau până la urmă, veneau câteodată să o viziteze peste ani ca să-i mulțumească pentru că îi învățase să scrie și să citească și să știe suficientă matematică pentru a putea face cumpărături la magazin.

Era mândră de asta – și mândră de elevii care reușeau să termine școala și să plece la colegiu, desigur. Dar, din când în când, avea câte un elev care o făcea să realizeze încă o dată de ce alesese să fie profesoară. Și așa am ajuns la tabloul de deasupra șemineului.

— Te gândești la Daniel McCallum, îmi spune ea.

— Da, îi zic. Elevul tău preferat.

Are o expresie însuflețită și știu că îl vede la fel de clar în fața ochilor ca în ziua în care l-a cunoscut. Pe atunci era profesoară deja de cincisprezece ani.

— Era foarte dificil.

— Așa mi-ai spus.

— Era de nestăpânit când a venit prima oară. Avea salopeta murdară tot timpul și nu putea sta locului o clipă. Îl certam în fiecare zi.

— Dar l-ai învățat să citească.

— I-am învățat pe toți să citească.

— Dar el era diferit.

— Da, spune ea. Era mai masiv decât ceilalți băieți și îi înghiontea pe ceilalți elevi în timpul pauzei, lăsându-le vânătăi. Din cauza lui Daniel McCallum am început să încărunțesc.

Și în ziua de azi îmi amintesc cum se plângea de el, dar cuvintele ei, ca și acum, erau mereu cumva afectuoase.

— Nu mai fusese la școală până atunci. Nu înțelegea regulile.

— Știa regulile. Dar la început nu îi păsa. Stătea în spatele unei fete frumoase pe nume Abigail și o trăgea mereu de păr. Îi spuneam: Nu trebuie să faci asta, dar el continua tot așa. Până la urmă l-am așezat în primul rând ca să pot sta cu ochii pe el.

— Și atunci ai aflat că nu știa să scrie și să citească.

— Da. Chiar și acum vocea ei e aspră.

— Și când te-ai dus să vorbești cu părinții lui, ai descoperit că muriseră. S-a dovedit că Daniel locuia cu un frate vitreg mai mare și cu soția lui și că niciunul dintre ei nu voia ca Daniel să meargă la școală. Și ai văzut că trăiau toți trei într-o cocioabă.

— Știi lucrul ăsta fiindcă ai mers cu mine în ziua aceea.

Încuviințez din cap.

— Ai fost așa tăcută pe drumul înapoi.

— Mă deranja faptul că în țara asta bogată încă mai erau oameni care trăiau așa ca ei. Și mă deranja că nu avea pe nimeni care să dea doi bani pe el.

— Așa că te-ai decis nu numai să-l înveți, ci chiar să-i dai și meditații. Și înainte, și după școală.

— Stătea în primul rând, spune ea. Nu eram o profesoară bună dacă nu învăța nimic.

— Dar îți părea și rău pentru el.

— Cum era să nu-mi pară rău? Nu ducea o viață ușoară. Și totuși am aflat, în cele din urmă, că erau mulți copii asemenea lui.

— Nu, îi spun. Pentru noi amândoi, a fost unul singur.

Daniel a venit prima oară în casa noastră la începutul lui octombrie, un băiat greoi și blond, cu maniere aspre de la țară și o timiditate la care nu mă așteptasem. La prima vizită nu a dat mâna cu mine, nici nu m-a privit în ochi. În schimb a stat cu mâinile în buzunar, cu privirea în pământ. Deși Ruth îl meditase după școală, a lucrat din nou cu el în seara aceea la masa din bucătărie în timp ce eu stăteam în camera de zi și ascultam la radio. După aceea, Ruth a insistat ca el să rămână la cină.

Daniel nu era primul elev pe care îl invitase la cină la noi acasă, dar a fost singurul care a venit cu regularitate. Ruth a explicat că era pe de-o parte din cauza situației din familia lui. Fratele vitreg al lui Daniel și soția lui abia dacă țineau ferma pe linia de plutire și erau supărați că șeriful le ordonase să îl trimită pe Daniel la școală. Dar oricum nu păreau că vor să îl aibă în preajmă nici la fermă. În ziua în care i-am vizitat, stăteau pe verandă și fumau, răspunzând întrebărilor lui Ruth indiferent și monosilabic. A doua zi dimineață, Daniel a venit la școală cu vânătăi pe obraz și cu un ochi roșu ca rubinul. Figura lui aproape i-a frânt inima lui Ruth, făcând-o să îl ajute cu și mai multă hotărâre.

Dar nu numai semnele evidente de abuz o supărau. Când îl medita după ore, îi auzea de multe ori zgomotele din stomac, deși, atunci când era întrebat, Daniel nega faptul că ar fi fost flămând. Când a recunoscut totuși că uneori treceau zile în șir fără să mănânce, primul instinct al lui Ruth a fost să îl sune pe șerif. Daniel a implorat-o să nu facă asta, fie și numai pentru că nu avea unde să se ducă. Așa a ajuns să-l invite la cină.

După prima vizită la noi acasă, Daniel a început să ia masa cu noi de două sau trei ori pe săptămână. Cu trecerea

timpului, a ajuns să se simtă mai în largul lui cu noi, timiditatea i-a dispărut, fiind înlocuită de o politețe aproape formală. Dădea mâna cu mine și îmi spunea domnul Levinson, asigurându-se că mă întreabă mereu cum îmi mersese peste zi. Seriozitatea atitudinii lui mă întrista și mă impresiona deopotrivă, probabil fiindcă părea rezultatul vieții grele pe care o ducea prematur. Dar mi-a plăcut de el de la început și mi-a devenit tot mai drag pe parcursul anului. La rândul ei, Ruth a ajuns să îl iubească aproape ca pe un fiu.

Știu că în ziua de azi se consideră că e nepotrivit să folosești un asemenea cuvânt când vorbești despre sentimentele unui profesor față de elev și poate că nici pe atunci nu era potrivit. Dar ea simțea o dragoste maternă, o iubire născută atât din afecțiune, cât și din îngrijorare, iar Daniel a înflorit datorită îngrijirii ei. O auzeam spunându-i iar și iar că avea încredere în el și că la maturitate putea să devină orice voia el. Mai mult decât orice, părea că își dorește să o mulțumească și a încetat să se mai prostească la ore. Muncea mult ca să devină un elev mai bun, uimind-o pe Ruth cât de ușor învăța. Deși era needucat, era deosebit de inteligent și, până în ianuarie, citea la fel de bine ca toți ceilalți colegi. În mai, înaintase deja cu vreo doi ani, nu numai la citit, dar și la celelalte materii. Avea o memorie remarcabilă; era un adevărat burete, asimila tot ce îi spuneam eu și Ruth.

De parcă își dorea să știe ce era în inima lui Ruth, arăta un interes pentru lucrările de artă care erau agățate pe pereți și, după cină, Ruth îl ducea deseori prin casă ca să-i arate picturile pe care le colecționasem. O ținea pe Ruth de mână și asculta descrierile ei, uitându-se de la tablouri la ea și înapoi. Până la urmă a ajuns să știe numele tuturor artiștilor, precum și ce stil aveau și așa am ajuns să-mi dau seama că ținea la Ruth la fel de mult cât ținea ea la el. Ruth m-a rugat odată să le fac o fotografie împreună. După ce i-a arătat-o, Daniel a rămas cu ea în mână toată după-amiaza și l-am văzut privind-o ceva mai târziu cu o expresie de uimire pe față. Când Ruth îl ducea acasă, el nu uita niciodată să-i mulțumească pentru timpul petrecut lângă ea. Iar în ultima

zi de școală, înainte să fugă la joacă alături de prietenii lui, i-a spus că o iubea.

Lui Ruth îi venise deja ideea să îl întrebe pe Daniel dacă voia să locuiască permanent la noi. Am discutat despre asta și, într-adevăr, nu m-ar fi deranjat. Era plăcut să-l avem prin preajmă și asta i-am spus și ei. Spre sfârșitul anului școlar, Ruth tot nu era sigură cum să abordeze subiectul cu el. Nu știa dacă ar fi fost de acord sau dacă își dorea măcar așa ceva, așa cum nu știa nici cum să-i sugereze asta fratelui său vitreg. Nu era nicio garanție că așa ceva era măcar permis din punct de vedere legal, de aceea în ultima zi ea nu i-a spus nimic. În schimb, s-a hotărât să amâne totul pentru când aveam să ne întoarcem din vacanța noastră de vară. Dar în timpul călătoriei eu și Ruth am vorbit mult despre Daniel. Ne-am hotărât să facem tot posibilul ca să ne iasă aranjamentul. Când ne-am întors în cele din urmă la Greensboro, cocioaba era goală, părănd abandonată de câteva săptămâni. Daniel nu s-a întors la școală în august, nici nu au existat cereri de transfer al dosarului lui. Nimeni nu părea să știe unde plecase sau ce se întâmplase cu familia. Elevii și ceilalți profesori au uitat repede de el, dar pentru Ruth a fost diferit. A plâns săptămâni întregi când și-a dat seama că era posibil să fi plecat pentru totdeauna. S-a încapățânat să viziteze fermele învecinate, sperând că îi putea spune cineva unde plecase familia. Ajunsă acasă, verifica febril corespondența, sperând să găsească o scrisoare de la el și nu își putea ascunde niciodată dezamăgirea când, zi după zi, nu primea niciuna. Daniel îndeplinise un rol pentru Ruth pe care eu nu-l putusem îndeplini, ceva ce lipsea din căsnicia noastră. În anul acela, Daniel a devenit copilul pe care și-l dorise ea întotdeauna și pe care eu nu aveam să i-l dau niciodată.

Mi-ar plăcea să vă spun că Ruth și Daniel au reluat legătura; că mai târziu în viață el a contactat-o, măcar ca s-o anunțe ce făcea. Ruth și-a făcut griji pentru el ani la rând, dar, odată cu trecerea timpului, a început să-i menționeze numele tot mai rar, până când nu l-a mai pomenit deloc. Dar știu că nu l-a uitat niciodată și că o parte din ea nu a încetat

nicicând să-l caute. După el se uita când ne plimbam cu mașina pe drumurile liniștite de țară, trecând pe lângă ferme dărăpănate; pe el spera să-l vadă când se întorcea la școală după o vară petrecută în galerii și ateliere îndepărtate. Odată i s-a părut că-l vede pe străzile din Greensboro în timpul paradei de Ziua Veteranilor de Război, dar, până să reușim să trecem prin mulțime, dispăruse deja, dacă fusese măcar acolo.

După Daniel, n-am mai chemat niciodată un elev acasă.

E frig în mașină de-ți intră în oase, rezultatul faptului că am deschis fereastra mai devreme. Pe bord strălucește acum chiciura și de câte ori respir se formează un norișor în jurul buzelor. Deși nu îmi mai este sete, simt o răceală în gât și în stomac de la zăpadă. E frig înăuntru și afară, peste tot, și nu pot să mă opresc din tremurat.

Lângă mine, Ruth privește pe fereastră și îmi dau seama că văd lumina stelelor în depărtare. Încă nu s-a înseninat, dar lumina lunii face ca zăpada de pe copaci să aibă sclipiri argintii și îmi dau seama că vremea cea mai rea a trecut. În noaptea asta, zăpada de pe mașină va face o pojghiță pe măsură ce îngheață, dar mâine sau poimâine temperatura va crește, iar lumea se va scutura de îmbrățișarea albă a iernii când se va topi zăpada.

Ăsta e un lucru și bun, și rău. Mașina mea va putea fi văzută din șosea, ceea ce e bine, dar am nevoie de zăpadă ca să trăiesc și într-o zi sau două poate că va dispărea complet.

— Deocamdată ești bine, îmi spune Ruth. Nu te îngrijora încă pentru ziua de mâine.

— Ție ți-e ușor să vorbești, răspund eu bosumflat. Eu sunt cel care are probleme aici.

— Da, spune ea calm. Dar e vina ta. Nu trebuia să conduci.

— Iar vorbim despre asta?

Se întoarce spre mine, zâmbind prefăcut. Acum are în jur de patruzeci de ani și poartă părul scurt. Are o rochie cu o

croială simplă, în tonurile vii de roșu pe care le preferă, cu nasturi mari și buzunare elegante. Ca fiecare femeie din anii '60, Ruth o admira pe Jacqueline Kennedy.

— Tu ai adus vorba.

— Speram la puțină compasiune.

— Te căinezi. Faci mai des asta de când ai îmbătrânit. Ca atunci, cu vecinul acela care a tăiat copacul. Și cu fata de la benzinărie care credea că ești invizibil.

— Nu mă căinam. Observam. Există o diferență.

— N-ar trebui să te plângi. Nu e foarte atrăgător.

— Am trecut de mult de vremea când eram atrăgător.

— Nu, răspunde ea. Aici greșești. Inima ta e tot frumoasă. Ochii sunt tot blânzi și ești un om bun și cinstit. Asta e suficient ca să fii frumos pentru totdeauna.

— Cochetezi cu mine?

Ruth ridică o sprânceană.

— Nu știu. Asta fac?

Asta face, cred eu. Și pentru prima dată de la accident, deși e doar preț de o clipă, îmi este cald.

Consider că e ciudat cum se desfășoară viețile noastre, împrejurări care, combinate mai târziu cu decizii și acțiuni conștiente și o groază de speranță, pot în cele din urmă să construiască un viitor care pare predestinat. Am avut un astfel de moment când am întâlnit-o prima oară pe Ruth. Nu mințeam când i-am spus că în clipa aceea am știut că într-o bună zi aveam să ne căsătorim.

Dar experiența m-a învățat că soarta e crudă câteodată și că uneori nici măcar o groază de speranță nu e de ajuns. Pentru Ruth, lucrul ăsta a devenit evident atunci când a intrat Daniel în viața noastră. Pe atunci avea peste patruzeci de ani, eu aveam și mai mult. Era un alt motiv pentru care nu se putea opri din plâns după ce a plecat el. Pe atunci, așteptările sociale erau altfel și știam amândoi că eram prea bătrâni să adoptăm un copil. Când Daniel a dispărut din viața noastră, nu puteam scăpa de concluzia că soarta ne

fusese potrivnică pentru ultima dată.

Deși știa despre oreion și se căsătorise cu mine oricum, eram conștient că Ruth se agățase în secret de speranța că doctorul se înșelase. La urma urmei, nu era nicio dovadă concretă și trebuie să recunosc că și eu nutream o mică speranță. Dar fiindcă eram atât de îndrăgostit de soția mea, rareori mă concentram pe gândul ăsta. În primii ani de căsnicie făceam dragoste deseori și, deși Ruth își amintea în fiecare lună de sacrificiul făcut când se măritase cu mine, la început nu o deranja prea mult. Probabil credea că voința în sine, dorința ei profundă de a avea un copil, avea să îndeplinească minunea. Avea credința nerostită că urma să vină și vremea noastră și cred că de asta n-am discutat niciodată despre adopție.

A fost o greșeală. Acum știu asta, dar pe atunci nu știam. Anii '50 au venit și au trecut, iar casa noastră s-a umplut treptat de artă. Ruth preda la școală, eu țineam magazinul și, deși înainta în vârstă, o parte din ea păstra speranța. Și atunci, ca un răspuns îndelung așteptat la o rugăciune, a apărut Daniel. A devenit întâi elevul ei, apoi fiul după care tânjea de multă vreme. Dar când iluzia s-a destrămat subit, am mai rămas doar noi. Și nu a fost tocmai destul.

Următorii ani au fost grei pentru noi. Ea mă învinovăța pe mine, eu pe ea. Cerul senin al căsniciei noastre devenise cenușiu și furtunos, apoi mohorât și rece. Conversațiile au devenit nefirești și pentru prima dată am început să ne certăm. Uneori părea că era un chin să stea în aceeași cameră cu mine. Mergea deseori în weekend la părinții ei, la Durham – sănătatea tatălui ei era precară –, și câteodată nu vorbeam zile întregi. Noaptea, spațiul dintre noi doi în pat era lat cât Pacificul, un ocean peste care ne era imposibil să trecem. Ea nu voia, iar mie îmi era frică să încerc și am continuat să ne îndepărtăm. A fost chiar și o perioadă în care se întreba dacă mai voia să rămână măritată cu mine, iar serile, după ce mergea la culcare, stăteam în camera de zi, dorindu-mi să fiu altcineva, genul acela de bărbat care să îi poată oferi ce-și dorea.

Dar nu puteam. Eram defect. Războiul îmi răpise singurul

lucru pe care ea și-l dorise de la mine. Eram trist pentru ea și furios pe mine și uram ceea ce se întâmpla cu noi. Mi-aș fi dat viața să o fac fericită din nou, dar nu știam cum; și când greierii începeau să cânte în nopțile calde de toamnă, îmi lăsam capul în mâini și plângeam, plângeam, plângeam.

— Nu te-aș fi părăsit niciodată, mă încurajează Ruth. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi asemenea lucruri. Cuvintele ei par încărcate de regret.

— Dar te-ai gândit la asta.

— Da, spune ea, dar nu așa cum ai crezut tu. Nu era o idee serioasă. Toate femeile măritate se gândesc uneori la asta. La fel și bărbații.

— Eu n-am făcut-o niciodată.

— Știu, spune ea. Dar tu ești altfel. Zâmbește, întinzând mâna spre a mea. Mă ia de mână, mângâindu-mi articulațiile și oasele. Te-am văzut odată, îmi spune ea. În camera de zi.

— Știu, îi spun.

— Mai știi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ai venit lângă mine și m-ai luat în brațe.

— Era prima dată când te vedeam plângând după noaptea aceea din parc, după război. M-am speriat foarte tare. Nu știam ce nu era în regulă.

— Noi eram, îi spun. Nu știam ce să fac. Nu mai știam cum să te fac fericită.

— Nu aveai ce să faci, zice ea.

— Erăi așa de... furioasă pe mine.

— Eram tristă, spune ea. E o diferență.

— Contează? Oricum, nu erăi fericită cu mine.

Îmi strânge mâna, iar pielea ei e moale peste a mea.

— Ești un bărbat deștept, Ira, dar câteodată cred că nu înțelegi prea bine femeile.

Aici știu sigur că are dreptate.

— Am fost distrusă când a plecat Daniel. Mi-ar fi plăcut să facă parte din viața noastră. Și, într-adevăr, eram tristă că nu am avut copii. Dar eram tristă și pentru că trecusem de

patruzeci de ani, deși pentru tine poate nu are prea mult sens. Nu mă deranja să am treizeci de ani. Atunci am simțit pentru prima dată în viață că eram adult. Dar pentru femei nu e așa de ușor să treacă de patruzeci de ani. De ziua mea, mă gândeam fără să vreau că am trăit o jumătate de viață și, când mă uitam în oglindă, nu mai vedeam o femeie tânără. Era o vanitate, știu asta, dar mă deranja. Și părinții mei îmbătrâneau și ei. De asta mă duceam așa de des în vizită la ei. Tata se pensionase, dar nu se simțea bine, așa cum știi. Mamei îi venea greu să aibă grijă de el. Cu alte cuvinte, pe atunci nu exista o cale simplă de a face să-mi fie mai bine. Chiar dacă ar fi rămas Daniel cu noi, aceia tot ar fi fost niște ani grei.

Mă gândesc la asta. Mi-a mai spus câte ceva și înainte, dar uneori mă întreb dacă e absolut sinceră.

— A însemnat mult pentru mine când m-ai ținut în brațe în noaptea aceea.

— Ce altceva puteam face?

— Te-ai fi putut întoarce în dormitor.

— Nu puteam face așa ceva. M-a durut să te văd în starea aceea.

— Mi-ai șters lacrimile cu sărutări, îi spun.

— Da, zice ea.

— Și mai târziu ne-am ținut în brațe, întinși în pat. A fost prima dată după mult timp.

— Da, spune ea din nou.

— Și lucrurile au început să se îmbunătățească.

— Era și timpul, spune ea. Mă săturasem să fiu tristă.

— Și știai cât de mult te iubeam.

— Da, zice. Mereu am știut.

În 1964, în timpul excursiei noastre la New York, eu și Ruth am trăit un fel de a doua lună de miere. Nu a fost ceva planificat, nici nu am făcut ceva ieșit din comun; a semănat mai mult cu o sărbătorire zilnică a faptului că lăsasem în urmă ce fusese mai rău. Ne țineam de mână în timp ce ne

plimbam prin galerii și am început să râdem din nou. Încă mai cred că zâmbetul ei nu mai fusese niciodată așa de contagios în bucuria lui ca în vara aceea. A fost și vara lui Andy Warhol.

Arta lui, așa de comercială și totuși unică, nu mă atrăgea. Nu mă pasiona deloc faptul că picta conserve de supă. Nici pe Ruth nu prea o interesa, dar i-a plăcut de el când s-au întâlnit prima oară. Cred că a fost singura ocazie când a cumpărat ceva doar din pricina personalității artistului. Știa din instinct că avea să fie un artist care urma să definească anii '60 și am cumpărat trei tablouri originale. Lucrările lui deveniseră deja scumpe – desigur, totul e relativ, mai ales când te gândești la valoarea lor de acum – și pe urmă am rămas fără niciun ban. După doar o săptămână petrecută acolo, ne-am întors în Carolina de Nord și am mers la Outer Banks, unde am închiriat o căsuță pe plajă. Ruth a purtat în vara aceea bikini pentru prima dată, deși refuza să-i poarte în altă parte în afară de veranda din spate, cu prosoape puse pe balustradă ca să blocheze vederea celorlalți. După călătoria la plajă, am mers la Asheville, ca de obicei. I-am citit scrisoarea în timp ce stăteam lângă lac, iar anii au continuat să treacă. Lyndon Johnson a fost ales președinte și s-a dat legea drepturilor civile. A început războiul din Vietnam, deși acasă auzeam despre Războiul Sărăciei. The Beatles erau în mare vogă, iar femeile s-au alăturat în masă forței de lucru. Eu și Ruth vedeam toate astea, dar pentru noi conta cel mai mult viața din casa noastră. Ne duceam traiul la fel ca întotdeauna, luând micul dejun în bucătărie și spunând povești la cină. Am cumpărat tablouri de Victor Vasarely, Arnold Schmidt, Frank Stella și Ellsworth Kelly. Apreciam lucrările de Julian Stanezak și Richard Anuszkiewicz și am cumpărat și picturi făcute de ei. Și nu voi uita niciodată expresia lui Ruth când le cumpăra.

Cam în perioada asta am început să folosim camera foto. În mod ciudat, până atunci nu fusese o prioritate pentru noi și de-a lungul lungii noastre vieți am umplut doar patru albume. Dar îmi e de ajuns să dau paginile și să o văd pe Ruth și îmbătrânesc încet. Există o fotografie pe care mi-a

făcut-o ea când am împlinit cinzeci de ani în 1970 și una cu Ruth în 1972, când a trecut de același prag. În 1973 am închiriat primul depozit ca să păstrăm o parte din colecție și în 1975 ne-am imbarcat amândoi pe QE2²⁶ și am navigat spre Anglia. Încă nu puteam să mă gândesc să zbor. Am stat trei zile la Londra și alte două la Paris, apoi am luat trenul spre Viena, unde am petrecut două săptămâni. Pentru Ruth, a fost nostalgic și dureros când ne-am întors în orașul care fusese cândva casa ei; deși îmi dădeam seama cu ușurință ce simțea, am petrecut o mare parte din timp întrebându-mă ce să spun.

În 1976, Jimmy Carter l-a învins în alegeri pe Gerald Ford, care îl înlocuise pe Richard Nixon. Economia se ducea la vale, iar la benzinării lumea stătea la coadă. Dar eu și Ruth am trecut peste schimbările astea îndrăgostindu-ne de un nou curent artistic numit abstracționism liric, care era inspirat de Pollock și Rothko. În anul acela – a fost anul în care Ruth a încetat să-și mai vopsească părul –, am sărbătorit a treizecea aniversare. Deși a costat o mică avere și a trebuit să fac un împrumut pentru asta, i-am arătat singurele tablouri pe care le-am cumpărat de unul singur: două picturi mici de Picasso, unul din Perioada Albastră și unul din Perioada Roz. În noaptea aceea le-a agățat în dormitor și, după ce am făcut dragoste, am stat întinși în pat și ne-am uitat la ele ore întregi.

În 1977, când lucrurile la magazin aproape că stăteau pe loc, am început ca în timpul liber să construiesc căsuțe pentru păsări, din truse pe care le cumpărasem de la magazinul cu diverse jucării. Etapa asta nu a ținut mult, poate vreo trei sau patru ani, dar mâinile mele au rămas neîndemânatice și în cele din urmă am renunțat, exact când începea epoca lui Reagan. Deși aflasem de la știri că datoria nu era o problemă, mi-am plătit împrumutul prin care am cumpărat tablourile de Picasso. Ruth și-a luxat glezna și a stat o lună în cârje. În 1985, am vândut magazinul și am

²⁶ Vasul de croazieră *Queen Elisabeth 2*, Regina Elisabeta a II-a (n.tr.).

început să primesc pensie; în 1987, după aproape patruzeci de ani la catedră, la fel a făcut și Ruth. Școala și districtul au dat o petrecere în cinstea ei. De-a lungul carierei, fusese numită „Profesoara Anului” de trei ori. În perioada aceea, părul meu s-a transformat din brunet în cărunț, apoi în alb, rărindu-se cu fiecare an. Ridurile de pe fețele noastre s-au adâncit și ne-am dat amândoi seama că nu mai vedeam de aproape sau de la distanță fără ochelari. În 1990, am împlinit șaptezeci de ani și în 1996, când am sărbătorit a cincizecea noastră aniversare, i-am dat lui Ruth cea mai lungă scrisoare dintre toate. A citit-o cu glas tare și când a făcut asta mi-am dat seama că abia o auzeam. Două săptămâni mai târziu mi-am pus o proteză auditivă. Dar am acceptat lucrul ăsta cu indiferență.

Venise vremea. Îmbătrâneam. Deși eu și Ruth nu am mai avut niciodată o perioadă la fel de întunecată în căsnicia noastră ca atunci când a dispărut Daniel, lucrurile nu erau mereu ușoare. Tatăl ei a murit în 1966 și, după doi ani, mama ei s-a stins din pricina unui atac cerebral. În anii '70, Ruth a descoperit un chist la sân și, până când nu s-a făcut biopsia și rezultatul a fost negativ, a crezut că ar putea avea cancer. Părinții mei au murit la distanță de un an unul de altul la sfârșitul anilor '80, iar eu și Ruth am stat în picioare la mormântul fiecăruia din ei, conștienți că eram singurii supraviețuitori ai familiilor noastre.

Nu puteam să prevăd viitorul, dar cine putea face asemenea lucruri? Nu știu la ce m-am așteptat în anii pe care îi mai aveam împreună. Am presupus că puteam continua la fel ca întotdeauna, pentru că aceea era viața pe care o știam de când lumea. Poate cu mai puține călătorii – călătoriile și mersul pe jos deveneau dificile pentru noi –, dar în afară de asta nu era nicio diferență. Nu aveam copii sau nepoți pe care trebuia să-i vizităm, nu simțeam nevoia să călătorim în străinătate. În schimb, Ruth și-a dedicat timpul grădinii, iar eu am început să hrănesc porumbeii. Am început să luăm vitamine și niciunul dintre noi nu prea mai avea poftă de mâncare. În retrospectivă, cred că ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la faptul că, până la nunta noastră

de aur, Ruth le supraviețuise deja ambilor ei părinți, dar îmi era prea teamă să iau în considerare implicațiile. Nu-mi puteam imagina viața fără ea, nici nu-mi doream așa ceva, dar Dumnezeu avea alte planuri. În 1998, la fel ca mama ei, Ruth a făcut un atac cerebral care i-a slăbit partea stângă a corpului. Deși încă putea să meargă prin casă, zilele de colecționat artă se sfârșiseră și nu am mai cumpărat niciodată un tablou. Doi ani mai târziu, s-a oprit la mijlocul frazei, incapabilă să termine ce avea de spus și am știut că mai făcuse un atac. A stat trei zile în spital, făcând analize și, deși a venit înapoi acasă, nu am mai avut niciodată o conversație în care cuvintele să curgă firesc.

Partea stângă a feței ei a devenit și mai imobilă și a început să uite și cuvintele obișnuite. Acest lucru o supăra mai mult decât pe mine; în ochii mei, era la fel de frumoasă ca în ziua în care o văzusem prima dată. Eu nu mai eram cu siguranță bărbatul de odinioară. Fața mea era ridată și subțire și, de câte ori mă uitam în oglindă, mărimea urechilor mele nu înceta să mă uimească. Obiceiurile noastre au devenit mai simple, o zi o urma, pur și simplu, pe cea dinainte. Îi pregăteam micul dejun dimineața și mâncam împreună, în timp ce eu citeam ziarul; după aceea, stăteam în curte și hrăneam porumbeii. Trăgeam un pui de somn spre prânz și petreceam tot restul zilei citind, ascultând muzică și mergând la băcănie. O dată pe săptămână o duceam la salonul de înfrumusețare, unde o coafeză îi spăla și îi coafa părul, ceva ce știam că o făcea fericită. Când venea luna august, petreceam ore întregi la birou scriind o epistolă pentru soția mea, apoi mergeam cu mașina la Black Mountain, unde stăteam lângă lac, așa cum făcusem întotdeauna, iar ea citea ceea ce îi scrisesem.

Aventurile noastre erau deja amintire, dar pentru mine era mai mult decât suficient pentru că drumul cel mai lung continua. Chiar și atunci, când, întinși în pat, o țineam în brațe, recunoscător pentru această binecuvântare, pentru această femeie. În clipele acelea, mă rugam cu egoism să mor eu primul, pentru că deja presimțeam inevitabilul.

În vara anului 2002, la o săptămână după ce azaleele din

curte au început să înflorească, am petrecut dimineața după obicei, iar după-amiază ne-am făcut planuri să ieșim la cină. Făceam rar așa ceva, dar aveam chef amândoi și îmi amintesc că am sunat la restaurant ca să fac rezervare. După-amiază am mers la o plimbare. Nu prea lungă, doar până în capătul străzii și înapoi. Deși aerul era puțin răcoros, Ruth nu părea să observe. Am vorbit în treacăt despre unul dintre vecinii noștri – nu despre cel nervos care a tăiat copacul – și, după ce ne-am întors acasă, am continuat ceea ce constituise până atunci rutina noastră zilnică. Ruth nu mi-a spus că ar avea o durere de cap, dar înspre seară, înainte să ajungem la cină, s-a retras încet în dormitor. N-am dat importanță atunci – citeam pe scaun și cred că adormisem câteva minute. Când m-am trezit, Ruth nu se întorsese încă, așa că am strigat-o. Nu mi-a răspuns și m-am ridicat de pe fotoliu. Am strigat-o din nou, mergând spre hol. Când am văzut-o prăbușită lângă pat, am simțit cum îmi sare inima din piept. M-am gândit imediat că suferise încă un atac. Dar era mai grav și, în timp ce încercam să o aduc înapoi la viață cu răsufierea mea, am simțit cum mi se usca sufletul.

Paramedicii au sosit câteva minute mai târziu. I-am auzit ciocănind la început, apoi bătând cu putere în ușă. Eu o țineam pe Ruth în brațe și nu voiam să-i dau drumul. I-am auzit intrând și strigând; le-am răspuns și au venit grăbiți în dormitor, unde au găsit un bătrân ținând-o în brațe pe femeia pe care o iubise întotdeauna.

Au fost blânzi și au vorbit calm în timp ce unul dintre ei m-a ajutat să mă ridic, iar celălalt s-a ocupat de Ruth. I-am implorat s-o ajute, încercând să le smulg promisiunea că avea să fie în regulă. Au conectat-o la oxigen și au urcat-o pe o targă, lăsându-mă să stau în ambulanță în timp ce o transportau la spital.

Când a ieșit doctorul să stea de vorbă cu mine în sala de așteptare, a fost blând. M-a ținut de braț în timp ce mergeam pe coridor. Podeaua era gri, iar ochii mă dureau de la luminile fluorescente. Am întrebat dacă soția mea era bine; am întrebat când aveam s-o văd. Dar nu mi-a răspuns. În

schimb, m-a condus într-un salon liber și a închis ușa după el. Avea o expresie serioasă și privea în jos, iar eu am știut exact ce-mi va spune.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea asta, domnule Levinson, dar nu am putut face nimic...

Când am auzit cuvintele astea, m-am prins cu mâna de cadrul unui pat ca să nu cad. Camera părea că se micșorează în timp ce doctorul vorbea mai departe, iar eu m-am concentrat până când nu i-am mai văzut decât figura. Cuvintele lui abia se auzeau și păreau fără sens, dar nu avea importanță. Expresia lui era limpede: ajunseseam prea târziu. Ruth, scumpa mea Ruth, murise pe podea în timp ce eu moțăiam în cealaltă cameră.

Nu îmi amintesc cum am plecat de la spital, iar următoarele zile au rămas o nebuloasă. Avocatul meu, Howie Sanders, bun prieten cu mine și cu Ruth, m-a ajutat cu rânduielile pentru înmormântare, o ceremonie mică și privată. După ce am aprins lumânările și am pus perne în toată casa, am făcut *șiva*²⁷ timp de o săptămână. Oamenii veneau și plecau, oameni pe care îi cunoșteam de ani buni. Au venit vecini, inclusiv bărbatul care tăiasse arțarul. Clienții de la magazin. Trei proprietari de galerii din New York. Vreo șase artiști. Femeile de la sinagogă veneau zilnic să gătească și să facă ordine. Și în fiecare zi îmi doream să mă trezesc din coșmarul în care se transformase viața mea.

Dar, treptat, oamenii au plecat până când n-a mai rămas nimeni. Nu aveam pe cine să sun, pe nimeni cu care să vorbesc, iar casa s-a scufundat în tăcere. Nu știam cum să trăiesc o asemenea viață, iar timpul a devenit nemilos. Zilele se târau una după alta. Nu mă puteam aduna. Citeam ziarul, dar nu țineam minte nimic. Stăteam ore întregi până să-mi dau seama că lăsasem radioul deschis. Nici măcar păsările nu mă mai înveseleau; mă uitam la ele și mă gândeam că Ruth ar fi trebuit să stea lângă mine, atingându-ne mâinile în timp ce luam din pungă semințe pentru păsări.

²⁷ Perioadă de doliu în tradiția iudaică (n.tr.).

Nimic nu avea sens, nici nu voiam să găsesc vreun sens. Îmi petreceam zilele în agonia tăcută a suferinței. Nici seara nu era mai bine. Noaptea târziu, în timp ce stăteam pe patul pe jumătate gol, incapabil să dorm, simțeam umezeala care mi se scurgea pe obraji. Îmi ștergeam ochii și mă lovea din nou absența definitivă a lui Ruth.

21

LUKE

Totul era legat de cursa cu Big Ugly Critter.

Cel despre care avea coșmaruri, cel care îl ținuse departe de arenă un an și jumătate. Îi povestise Sophiei despre cursă și puțin despre rănilile suferite.

Dar nu îi spusese tot. Stând în hambar după plecarea mamei lui, Luke se sprijini de taur, retrăind trecutul pe care încercase din greu să îl uite.

Trecuseră opt zile înainte să își dea măcar seama ce se întâmplase. Deși știa că fusese rănit și, după ceva efort, chiar izbuti să își amintească vag cursa, habar nu avea cât de aproape fusese de moarte. Nu știa că pe lângă fractura craniană, taurul îi fisurase vertebra C1, iar creierul lui se umflase din pricina sângelui.

Nu îi spusese Sophiei că nu îi puseseră la loc oasele feței timp de aproape o lună, de teamă să nu cauzeze răni și mai mari. Nu menționase nici că doctorii veniseră înapoi ca să îl anunțe că nu avea să se refacă niciodată complet după rana suferită la cap – și că în acea porțiune a craniului se afla acum o plăcuță de titan. Doctorii îi spusese că o nouă lovitură asemănătoare la cap, cu sau fără cască, ar fi fost probabil de ajuns ca să îl omoare. Plăcuța pusă pe craniul sfărâmat se afla prea aproape de trunchiul cerebral pentru a-l proteja în mod adecvat.

După acea primă întâlnire cu doctorii, avusese mai puține întrebări decât se așteptaseră. Se hotărâse în acel moment să renunțe la rodeo și spusese asta tuturor. Știa că avea să îi fie dor de curse și că avea să se întrebe pentru totdeauna cum ar fi fost să câștige campionatul. Dar nu avusese niciodată tendințe de sinucidere și pe atunci credea că mai erau încă suficienți bani în bancă.

Și mai erau, dar nu de ajuns. Mama lui ipotecase ferma pentru împrumutul făcut ca să achite notele de plată medicale, uriașe de altfel. Deși îi spusese de multe ori că nu

îi păsa de soarta fermei, el știa că în adâncul sufletului nu simțea așa. Ferma era viața ei, era tot ceea ce știa ea și tot ce făcuse din momentul accidentului îi confirmase sentimentele. În ultimul an, se epuizase muncind, încercând să amâne inevitabilul. Nu avea decât să spună orice, dar el știa adevărul...

Putea să salveze ferma. Nu, nu putea să câștige suficient în anul următor – nici în trei ani – ca să plătească împrumutul, dar era un călăreț suficient de bun ca să achite ratele și încă puțin pe deasupra, chiar dacă participa doar la circuitul mic. Admira efortul mamei lui cu brazii de Crăciun, cu dovlecii și cu mărirea cirezii, dar știau amândoi că nu avea să fie de ajuns. Auzise destule despre costul diverselor reparații ca să știe că și în vremurile cele mai bune erau strâmtorați.

Ce putea face deci? Trebuia să pretindă că totul avea să se rezolve – ceea ce nu era imposibil – sau să găsească o modalitate de a scăpa de problemă. Și știa exact cum să facă asta. Trebuia doar să călărească bine.

Dar chiar dacă făcea asta, tot exista posibilitatea să moară.

Luke înțelegea riscurile. De aceea îi tremurau mâinile de fiecare dată când se pregătea de cursă. Nu era fiindcă nu avea antrenament sau că era stăpânit de emoții obișnuite. Era vorba despre faptul că, atunci când folosea frânghia de care se ținea, o parte din el se întreba dacă aceea avea să fie ultima cursă.

Era imposibil să călărești cu succes având o asemenea teamă. Decât dacă era ceva mai important la mijloc și pentru el totul se rezuma la fermă. Și la mama lui. Nu putea să piardă ferma din cauza lui.

Scutură din cap. Nu voia să se gândească la lucrurile astea. Era și așa destul de greu să găsească încrederea de care știa că are nevoie ca să reziste – și să câștige – pe parcursul sezonului. Singurul lucru la care nu voia să se gândească era că nu putea călări.

Sau că va muri în timpul concursului...

Nu îl mințise pe doctor când îi spusese că era pregătit să renunțe. Știa ce putea face dintr-un om o asemenea viață; îl

văzuse pe tatăl lui strâmbându-se și chinându-se dimineața și simțise și el aceleași dureri. Supraviețuise antrenamentelor și dăduse tot ce era mai bun în el, dar nu funcționase. În urmă cu optsprezece luni, lucrul acesta nu îl deranjase.

Dar acum, stând lângă taurul mecanic, știa că nu avea de ales. Își trase mânușa, respiră adânc și se urcă pe taur. Lângă cornul de pe șa se afla maneta de comandă pe care o strânse cu cealaltă mână. Dar, probabil pentru că sezonul se apropia, ori poate pentru că nu îi spusese Sophiei tot adevărul, nu putea să apese butonul. Cel puțin nu încă.

Își reaminti că știa ce se putea întâmpla și încercă să se convingă de faptul că era pregătit. Era pregătit să călărească, se pregătea și acum să călărească, indiferent de ce era posibil să se întâmple. Era călăreț de tauri. Făcea asta de când se știa și avea să o facă din nou. Avea să călărească, era bun la asta și atunci toate problemele lor aveau să găsească o rezolvare...

Numai că, dacă ateriza greșit, putea să moară.

Dintr-odată, începură să îi tremure mâinile. Dar, ținându-se bine în șa, apăsă în sfârșit pe buton.

Pe drumul înapoi de la New Jersey, Sophia făcu un ocol pe la fermă înainte de a se întoarce în campus. Luke o aștepta și făcuse ordine în casă și pe verandă.

Era întuneric când mașina se opri în fața casei lui. Sări pe treptele verandei ca să o întâmpine, întrebându-se dacă se schimbase ceva de când o văzuse ultima oară. Grijile dispărură de îndată ce Sophia coborî din mașină și se îndreptă grăbită spre el.

Luke o prinse când ea îi sări în brațe, simțind cum își încolăcește picioarele în jurul lui. În timp ce se îmbrățișau strâns, Luke se bucura că o avea aproape, convins de cât de mult însemna pentru el și întrebându-se ce avea să le aducă viitorul.

În seara aceea făcură dragoste, dar Sophia nu putea rămâne peste noapte. Începea noul semestru și avea cursuri de dimineață. După ce farurile din spate ale mașinii dispărură pe alee, Luke se întoarse și merse spre hambar pentru încă un antrenament. Nu avea chef, dar, pentru că primul concurs era în mai puțin de două săptămâni, își reaminti că mai avea multe de făcut.

Pe drum spre hambar, se hotărî să scurteze antrenamentul și să nu stea mai mult de o oră. Era obosit, era frig și deja îi simțea lipsa Sophiei.

În hambar făcu o încălzire scurtă ca să își pună sângele în mișcare, apoi sări pe taur. Când îl reconstruise, tatăl lui modificase mașinăria ca să se miște mai intens la viteză maximă și așezase maneta de control în așa fel încât Luke să o poată ține cu mâna liberă. Din obișnuință, ținea mâna strânsă doar pe jumătate chiar și când călărea pe tauri adevărați, deși până în momentul acela nimeni nu întrebuse de ce sau poate că nimeni nu observase măcar.

Când fu pregătit, porni mașina la viteză mică, doar ca să se dezmoștească. În timpul antrenamentelor, creștea viteza o dată la șaisprezece secunde, dublul timpului disponibil de care avea nevoie în arenă. Tatăl lui calibrase mașina pentru curse mai lungi, spunând că, prin comparație, cursele adevărate aveau să pară mai ușoare. Și poate așa și era. Dar era de două ori mai greu pentru corpul lui.

După fiecare cursă, lua o pauză să își revină și făcea o pauză și mai lungă după fiecare trei curse. De obicei, în momentele acelea nu avea nimic în gând, dar în seara aceea îi tot apăreau în minte amintirile cursei pe Big Ugly Critter. Nu știa de ce imaginile acelea îl tot copleșeau, dar nu le putea opri și simțea cum i se încordează nervii când se uită la taur. Venise vremea curselor adevărate, cele la viteză mare. Tatăl lui calibrase mașina pentru cizeci de curse diferite care să alterneze, în așa fel încât Luke să nu știe la ce să se aștepte. Lucrul acesta îi prinsese bine de-a lungul anilor, dar acum își dorea să știe exact ce avea să urmeze.

Când își reveniră mușchii de la mână și de la braț, se duse înapoi spre taur și urcă. Călări de trei ori, apoi de încă trei. Și

apoi alte trei curse. Din cele nouă, ajunse la sfârșitul ciclului de șapte ori. Având în vedere timpul de recuperare, se antrenase mai mult de trei sferturi de oră. Atunci se hotărî să mai facă trei seturi de câte trei curse și apoi să se oprească.

Dar nu reuși.

În a doua cursă din al doilea set, simți că pierde controlul. În clipa aceea, nu era deosebit de alarmat. Fusese aruncat de un milion de ori și, spre deosebire de arenă, zona din jurul taurului era acoperită de burete. Nu îi era teamă nici în timp ce zbură prin aer și se mișca, încercând să aterizeze așa cum voia să o facă în arenă: fie în picioare, fie în patru labe.

Reuși să aterizeze în picioare, iar buretele absorbi impactul la fel ca de obicei, dar, dintr-un motiv neștiut, aterizarea îl făcu să își piardă echilibrul și se rostogoli, încercând din instinct să rămână drept în loc să cadă pur și simplu. Făcu trei pași iuți și căzu în față, cu jumătatea de sus a corpului dincolo de zona cu burete și se lovi cu fruntea de pământul tare.

Creierul lui răsună precum coarda unei chitare; fâșii de lumină aurie străluciră în timp ce Luke încerca să se concentreze. Camera începu să se învârtă, se întunecă și apoi se lumină din nou. Veni și durerea, la început ascuțită, pe urmă și mai ascuțită. Mai compactă. Transformându-se încet în agonie. Avu nevoie de un minut ca să își adune puterile și să se ridice împleticit, ținându-se de un tractor vechi ca să poată sta în picioare. Începu să îl cuprindă teama când își pipăi cu atenție lovitura din frunte.

Era umflată și dureroasă, dar când pipăi în jurul ei, se convinse că nu mai avea și alte răni. Nu își fracturase nimic; era sigur de asta. Celelalte părți ale capului erau în regulă din câte își putea da seama. Stând drept, trase aer în piept și se îndreptă precaut spre ușă.

După ce ieși afară, stomacul i se întoarse pe dos și se îndoi de la mijloc. Amețeala îi reveni și vomă în țărână. Doar o dată, dar suficient ca să se îngrijoreze. Mai vomase după ce suferise contuzii și cu alte ocazii și se gândi că și de data asta era la fel. Nu era nevoie să meargă la doctor ca să știe că avea să îi spună să nu se antreneze o săptămână, poate și

mai mult.

Sau, mai sigur, l-ar fi avertizat să nu mai călărească deloc.

Era în regulă însă. Scăpase ca prin urechile acului – deabia –, dar supraviețuise. Avea să facă pauză câteva zile chiar dacă se apropia sezonul și, apropiindu-se șchiopătând de casă, încercă să privească lucrurile pozitiv. Se antrenase din greu și poate că o pauză avea să îi prindă bine. La întoarcere avea probabil să fie mai puternic ca niciodată. Dar, în ciuda eforturilor de a se îmbărbăta, senzația de groază îl pândea la fiecare pas.

Și ce avea să îi spună Sophiei?

Două zile mai târziu, încă nu era sigur. Merse să o viziteze la Wake și, în timp ce se plimbau pe aleile din campus noaptea târziu, Luke își păstră pălăria pe cap ca să își ascundă vânătaia de pe frunte. Se gândi să îi spună despre accident, dar se temea de întrebările ei și unde ar fi putut duce. Întrebări la care nu avea răspuns. În cele din urmă, când Sophia îl întrebă de ce era așa tăcut, Luke invocă epuizarea provocată de orele lungi de muncă la fermă – destul de adevărat, pentru că mama lui se hotărâse să aducă vitele la piață înainte de sezonul de rodeo și petrecuseră două zile istovitoare legând și urcând animalele în camioane.

Dar bănuia că Sophia îl cunoștea deja suficient de bine ca să simtă că nu era el însuși. Când ea apăru la fermă în săptămâna următoare purtând pălăria primită de la el și o geacă groasă și cafenie, păru că îl examinează în timp ce mergeau călare, deși nu spuse nimic. Făcură în schimb aceeași plimbare ca în prima zi petrecută împreună, printre copaci, către râu. Într-un târziu, Sophia se întoarse spre el.

— Bine. Ajunge cu asta, anunță ea. Vreau să știu ce te frământă. Ai fost... ciudat toată săptămâna.

— Îmi pare rău, spuse Luke. Sunt încă puțin obosit. Lumina puternică a soarelui îi înfigea lame de cuțit în craniu, agravând durerea permanentă de cap pe care o avea de când căzuse.

— Te-am mai văzut obosit și altă dată. E altceva acum, dar nu pot să te ajut dacă nu știi despre ce e vorba.

— Mă gândesc doar la weekendul următor. Știi că e primul concurs din an.

— În Florida?

Luke încuviință din cap.

— La Pensacola.

— Am auzit că e frumos acolo. Plaje cu nisip albicios.

— Probabil. Nu că aș apuca să văd vreuna. Am să mă întorc sâmbătă, după concurs.

Își aminti de antrenamentul de cu o zi în urmă, primul de la accident. Mersese destul de bine – părea să își mențină bine echilibrul –, dar durerea din cap îl forțase să se oprească după câteva minute.

— Ai să ajungi târziu.

— Acesta e după-amiază. Ar trebui să mă întorc pe la două noaptea.

— Deci... ne putem vedea duminică?

Luke bătu cu palma peste coapsă.

— Dacă vii tu aici. Dar probabil voi fi cam frânt.

Sophia miji ochii pe sub borul pălăriei.

— Uau, mai potolește-ți din entuziasm!

— Vreau să te văd. Doar că nu vreau să simți că ești obligată să vii.

— Ai să vii tu în schimb în campus? Vrei să stăm în casa surorității?

— Nu neapărat.

— Atunci ai vrea să ne întâlnim în altă parte?

— Trebuie să iau cina cu mama, ții minte?

— Atunci vin eu aici. Sophia așteptă un răspuns, devenind frustrată când el nu spuse nimic. Apoi se întoarse în șa cu fața spre el. Ce te-a apucat? Parcă ai fi supărat pe mine.

Era ocazia perfectă să îi spună totul. Încercă să își găsească vorbele, dar habar nu avea cum să înceapă. *Am tot încercat să-ți spun că aș putea să mor dacă mai călăresc.*

— Nu sunt supărat pe tine, răspunse el ambiguu. Mă gândesc doar la sezonul care trebuie să înceapă și la ce trebuie să fac.

- Chiar în clipa asta? Sophia părea că se îndoiește.
- Mă gândesc tot timpul la asta. Și am să mă gândesc cât ține sezonul. Și, ca să știi și tu, voi călători mult începând din weekendul viitor.
- Știi, spuse ea cu o asprime neobișnuită. Mi-ai spus.
- Când circuitul o ia spre vest, e posibil să nici nu ajung acasă în cele mai multe săptămâni decât duminica seara.
- Deci ceea ce vrei să spui e că nu ai să mă vezi prea des și, când vom fi împreună, vei fi cu gândul în altă parte?
- Poate. Ridică din umeri. Probabil.
- Nu e tocmai distractiv.
- Ce altceva pot să fac?
- Ce zici de asta? Încearcă să nu te gândești acum la concursul de săptămâna viitoare. Hai să încercăm să ne simțim bine, da? Dacă tot vei fi pe drum. Dacă tot nu am să te văd prea des. Ar putea fi ultima noastră zi întreagă împreună pentru o vreme.
- Luke clătină din cap.
- Nu e așa.
- Ce nu e așa?
- Nu pot să ignor, pur și simplu, ceea ce urmează, spuse el ridicând tonul. Viața mea nu e ca a ta. Nu e vorba de mers la cursuri, de pierdut vremea cu echipa și de bârfit cu Marcia. Eu trăiesc în lumea reală. Am responsabilități. O auzi cum i se taie respirația, dar vorbe mai departe, devenind tot mai mânios cu fiecare cuvânt. Munca mea e periculoasă. Sunt în urmă cu antrenamentul și știu că ar fi trebuit să exersez mai mult săptămâna asta. Dar trebuie să fac treabă bună începând cu weekendul următor, indiferent ce s-ar întâmpla, altfel eu și mama vom pierde tot. Așa că bineînțeles că am să mă gândesc la asta – și da, voi fi cu gândul în altă parte.
- Sophia clipi, uimită de tirada lui.
- Uau! Cineva e într-o dispoziție proastă azi.
- Nu sunt într-o dispoziție proastă, se răsti.
- Ai fi putut să mă păcălești.
- Nu știu ce vrei să auzi de la mine.
- Pentru prima dată, expresia ei se împietri și Luke auzi cum

se străduia să își păstreze calmul.

— Ai fi putut să spui că vrei să mă vezi duminică, chiar dacă ești obosit. Ai fi putut să spui că, deși e posibil să fii cu gândurile aiurea, nu ar trebui s-o iau personal. Ai fi putut să-ți ceri scuze și să spui: „Ai dreptate, Sophia. Hai să ne bucurăm de ziua de azi”. În schimb, îmi spui că ce faci tu – în lumea reală – nu e la fel ca mersul la colegiu.

— Colegiul nu e viață reală.

— Crezi că eu nu știu asta? strigă ea.

— Atunci de ce te superi când o spun eu? i-o întoarce Luke.

Sophia trase de hățuri, forțându-l pe Demon să se oprească.

— Glumești? întrebă ea. Pentru că te porți ca un nesimțit! Pentru că insinuezi că tu ai responsabilități și eu nu am. Tu auzi ce spui?

— Încercam doar să răspund la întrebarea ta.

— Jignindu-mă?

— Nu asta făceam.

— Dar tot crezi că e mai important ce faci tu decât ce fac eu?

— Chiar este mai important.

— Pentru tine și mama ta! strigă ea. Crezi sau nu, și pentru mine e importantă familia mea! Părinții mei sunt importanți! E important să primesc o educație! Și da, am responsabilități. Și mă simt presată să am succes, la fel ca tine. Și eu am visuri!

— Sophia...

— Ce? Acum ești pregătit să fii politician? Ei bine, știi ceva? Nu te deranja! Pentru că adevărul e că am venit aici să stau cu tine, iar tu nu faci decât să cauți să te certți cu mine!

— Nu încerc să mă cert cu tine, mormăi el.

Dar Sophia nu îl auzea.

— De ce faci asta? întrebă ea. De ce te porți așa? Ce se întâmplă cu tine?

Luke nu răspunse. Nu știa ce să spună, iar Sophia îl privea, așteptând, apoi scutură capul dezamăgită. Trase de hățuri și îl întoarce pe Demon, îndemnându-l la galop. În

timp ce ea dispărea în direcția grajdurilor, Luke rămase singur printre copaci, întrebându-se de ce nu găsea curajul de a-i spune adevărul.

22

SOPHIA

— Așa că ai plecat și l-ai lăsat acolo? întrebă Marcia.

— Nu știam ce altceva să fac, răspunse Sophia sprijinindu-și bărbia în mâini. Marcia stătea pe pat lângă ea. Eram deja așa de furioasă încât abia mă puteam uita la el.

— Hmm. Cred că și eu aș fi furioasă, spuse Marcia, părănd puțin prea înțelegătoare. Adică, știm amândouă că studenții specializați pe istoria artei sunt foarte critici cu funcționarea modernă a societății. Dacă asta nu e o responsabilitate serioasă, nu știu ce altceva poate fi.

Sophia se uită urât la ea.

— Taci!

Marcia îi ignoră comentariul.

— Mai ales dacă nu au obținut încă o slujbă care să fie și plătită.

— Nu ți-am spus să taci?

— Te necăjesc doar, zise Marcia dându-i un ghiont.

— Da, dar nu am chef, bine?

— Ei, taci acum. Nu vorbesc serios. Sunt doar bucuroasă că ești aici. Deja mă resemnasem că urma să fiu singură toată ziua. Și aproape toată noaptea.

— Încerc să vorbesc cu tine!

— Știu. Mi-era dor de discuțiile noastre. N-am mai avut una de când lumea.

— Și nici nu vom mai avea vreuna dacă nu termini. Faci în așa fel încât să-mi fie mai greu decât e cazul.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să ascuți. Vreau să mă ajuți să înțeleg toată povestea asta.

— Ascult, spuse ea. Am auzit tot ce ai spus.

— Și?

— Sincer, mă bucur că, în sfârșit, ați avut o ceartă. Era și timpul. Sunt de părere că o relație nu e serioasă până nu ai o ceartă adevărată. Până atunci, e doar o lună de miere. La

urma urmei, nu știi cât de puternic este un lucru până când nu îl testezi. Îi făcu Sophiei cu ochiul. Am citit odată lucrul ăsta într-o prăjitură cu răvaș.

— Prăjitură cu răvaș?

— Dar tot e adevărat. Și e bine pentru tine. Pentru că, după ce treceți de problema asta, veți fi un cuplu mai puternic. Iar sexul de împăcare e totdeauna grozav.

Sophia se strâmbă.

— Pentru tine numai sexul e important?

— Nu întotdeauna. Dar cu Luke? Îi apăru pe față un rânjet lasciv. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să trec de povestea asta cât mai repede posibil. E un bărbat foarte arătos.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul. Trebuie să mă ajuți să mă lămuresc!

— Dar ce crezi că am făcut până acum?

— ... tot posibilul să mă enervezi?

Marcia afișă o expresie serioasă.

— Știi ce cred eu? întrebă ea. Bazat pe ce ai spus tu? Cred că e neliniștit din cauza a ce se va întâmpla cu voi doi. El va fi plecat aproape în toate weekendurile și, până să-ți dai seama, tu vei fi absolvit, iar el crede că nu vei rămâne aici. Așa că, probabil, se distanțează de tine.

Posibil, se gândi Sophia. Era un strop de adevăr aici, dar...

— E mai mult de atât, spuse ea. Niciodată nu a fost așa. E altceva la mijloc.

— E ceva ce nu mi-ai spus?

E posibil să piardă ferma. Dar nu îi spusese asta Marciei, nici nu avea de gând să o facă. Luke avusese încredere în ea și nu putea să abuzeze de încrederea lui.

— Știu că îl apasă multe lucruri, spuse ea în schimb. Vrea să călărească bine. E neliniștit.

— Păi, ăsta e răspunsul, zise Marcia. E neliniștit și tensionat, iar tu i-ai tot spus să nu se mai gândească. Așa că a simțit nevoia să se apere și a izbucnit pentru că are impresia că tu ești indiferentă față de lucrurile prin care trece.

Posibil, se gândi Sophia.

— Crede-mă, continuă Marcia. Probabil că deja îi pare rău.

Și pun pariu că acuș te sună să-și ceară scuze.

Dar Luke nu sună. Nici în seara aceea, nici în a doua seară, nici în a treia. Sophia petrecu ziua de marți fie verificând telefonul ca să vadă dacă primise mesaje, fie întrebându-se dacă să îl sune. Deși mergea la cursuri și lua notițe, îi venea greu să își amintească ceea ce spuneau profesorii.

Între cursuri, mergea de la o clădire la alta cu vorbele Marciei în minte, realizând că avea dreptate. Însă nu reușea să uite... ce? Furia lui Luke? Ostilitatea lui? Nu era sigură dacă erau cuvintele potrivite, dar se simțise de parcă Luke încercase să o îndepărteze.

De ce se stricase totul așa de repede după ce fusese așa de ușor și de confortabil atâta timp?

Erau multe lucruri care nu aveau sens. Se decise că trebuia să ia telefonul și să dea de cap acestei probleme. După tonul lui Luke avea să își dea seama imediat dacă exagera ea cu ceva.

Umblă în geantă și scoase telefonul, dar, când să apeleze numărul, privi întâmplător pe deasupra scuarului, remarcând acel du-te-vino binecunoscut al vieții din campus. Oameni cu rucsacul în spinare, un student mergând cu bicicleta cine știe unde și, în depărtare, sub un copac, doi îndrăgostiți care stăteau față în față.

Nu era nimic neobișnuit la asta, dar, dintr-un motiv oarecare, ceva din scena aceea îi atrase atenția și Sophia lăsă telefonul jos. Se trezi concentrându-se asupra celor doi. Râdeau, aplecând capul unul spre celălalt, iar fata mângâia brațul băiatului. Chiar și de la distanță se vedea atracția dintre ei. Sophia aproape că o simțea, dar, pe de altă parte, îi cunoștea pe amândoi. Ceea ce vedea era mai mult decât o prietenie apropiată, o impresie confirmată de îndată ce tinerii se sărutară.

Sophia nu reuși să își mute privirea, încordându-se dintr-odată.

Din câte știa, el nu venise în casă, nici nu le auzise numele menționate împreună. Ceea ce era aproape imposibil într-un

campus în care nu existau secrete. Asta însemna că amândoi încercaseră să păstreze secretul până acum – nu numai față de ea, ci față de toată lumea.

Dar Marcia și Brian?

Colega ei de cameră nu i-ar fi făcut una ca asta, nu-i așa? Mai ales când știa cum se purtase Brian cu ea?

Dar, privind retrospectiv, își dădu seama cu uimire că Marcia îi pomenise numele de mai multe ori în ultimele săptămâni... și nu recunoscuse ea că încă mai vorbea cu el? Ce spusese Marcia despre Brian? Chiar și atunci când încă o urmărea pe Sophia? *E amuzant, arătos și bogat. Ce ar putea să nu-ți placă la el?* Fără să mai pui la socoteală că făcuse o „pasiune” pentru ea, așa cum îi plăcea Marciei să remarce, înainte să apară Sophia.

Sophia știa că nu ar fi trebuit să aibă importanță. Nu voia să aibă nimic de-a face cu Brian și totul se terminase de mult. Marcia nu avea decât să îl ia. Dar când Marcia ridică ușor capul și privi în direcția ei, Sophia își simți ochii inexplicabil de umezi.

— Voiam să-ți spun, zise Marcia neobișnuit de rușinată.

Erau înapoi în camera lor, iar Sophia stătea lângă fereastră cu brațele încrucișate. Abia reușea să își păstreze vocea calmă.

— De cât timp te întâlnești cu el?

— Nu de mult, spuse Marcia. Mi-a făcut o vizită acasă în vacanța de Crăciun și...

— De ce el? Îți amintești cât de mult m-a rănit, nu? Vocea Sophiei începu să se frângă. Se presupune că ești prietena mea cea mai bună.

— Nu am plănuit să se întâmple așa... se tângui Marcia.

— Dar s-a întâmplat.

— Tu erai plecată în fiecare weekend și noi ne întâlneam la petreceri. Ajungeam să stăm de vorbă. De obicei despre tine...

— Vrei să spui că e vina mea?

— Nu, spuse Marcia. Nu e vina nimănui. Nu am făcut-o intenționat. Dar cu cât vorbeam mai mult și ne cunoșteam mai bine...

Sophia nu mai ascultă restul explicației oferite de Marcia, simțind niște noduri în stomac care o făceau să se strâmbе. Când se făcu liniște în cameră, încercă să își păstreze calmul.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ți-am spus. Ți-am pomenit că vorbeam cu el. Și am indicat că eram prieteni. Doar atât a fost între noi până acum câteva săptămâni. Jur!

Sophia se întoarse, privind-o în ochi pe prietena ei și urând-o în același timp.

— Chestia asta e așa de... *greșită* din tot felul de puncte de vedere.

— Credeam că l-ai uitat... mormăi Marcia.

Sophia era lividă.

— Am uitat de el! Nu vreau să am nicio legătură cu el! Aici e vorba de noi două! Te culci cu fostul meu iubit! Își trecu mâna prin păr. Marcia, prietenii nu se poartă așa cu alți prieteni. Cum poți să încerci măcar să găsești justificări pentru așa ceva?

— Sunt în continuare prietena ta, zise Marcia pe un ton blând. Doar nu o să-l aduc în cameră când ești tu aici...

Sophia abia putea să înțeleagă ce auzea.

— Să știi că te va înșela. Așa cum a făcut și cu mine.

Marcia scutură vehement capul.

— S-a schimbat. Știu că nu vrei să crezi așa ceva, dar e adevărat.

Când auzi asta, Sophia își dădu seama că trebuia să plece. Se îndreptă spre ușă, luând și geanta de pe birou. Ajunsă la ușă, se întoarse pe loc.

— Brian nu s-a schimbat, spuse ea cu o hotărâre nestrămutată. Pot să bag mâna în foc.

Obișnuința și disperarea o aduseră înapoi la fermă. Ca de obicei, Luke ieși pe verandă tocmai când ea cobora din

mașină. Chiar și de la distanță putea să își dea seama că ceva nu era în regulă și, cu toate că Sophia nu mai auzise nimic de el de câteva zile, Luke se îndreptă spre ea cu brațele larg deschise.

Sophia i se aruncă în brațe, iar Luke o ținu strâns timp îndelungat în timp ce ea plângea.

— Tot nu știu ce să fac, spuse ea sprijinindu-se de pieptul lui Luke. Doar nu o pot împiedica să iasă cu el.

Luke o ținea strâns în brațe, pe canapea, privind amândoi spre foc. O lăsase să vorbească ore întregi, fiind de acord cu ea din când în când, dar mai ales liniștind-o cu prezența lui mângâietoare.

— Nu, încuviință el. Probabil că nu poți.

— Dar ce ar trebui să fac când suntem împreună? Să mă prefac că nu e nimic?

— Poate că așa ar fi cel mai bine. Pentru că e colega ta de cameră.

— Are să sufere, spuse Sophia pentru a suta oară.

— Probabil.

— Toată lumea din casă va vorbi despre asta. De câte ori o să mă vadă vor șopti, vor râde pe îfundate sau se vor prefaca mult prea îngrijorați, iar eu va trebui să petrec tot semestru făcând față situației.

— Probabil.

Sophia tăcu o clipă.

— Ai de gând să fii de acord cu tot ce spun?

— Probabil, răspunse el făcând-o să râdă.

— Sunt doar bucuroasă că nu mai ești supărat pe mine.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el. Și ai avut dreptate să mă înfrunți. M-ai prins într-o zi proastă, iar eu m-am răzbunat pe tine. Nu trebuia să fac asta.

— Toată lumea are dreptul la o zi proastă.

Luke o strânse mai tare, fără să spună nimic. Abia mai târziu își dădu seama că nu îi povestise nici de data asta ce îl frământa.

După ce petrecu noaptea la fermă, Sophia se întoarse în casa surorității, respirând adânc înainte de a intra în cameră. Încă nu era pregătită să discute cu Marcia, dar o privire scurtă îi dădu de știre că nu avea de ce să se îngrijeze.

Marcia nu era în cameră, nici nu dormise în patul ei.
Petrecuse noaptea cu Brian.

23

LUKE

Când Luke plecă la Pensacola după câteva zile, porni cu impresia supărătoare că nu exersase suficient. Zvâcnetul neobosit al durerii de cap îi încetinea gândurile și îl împiedica să se antreneze. Își spunea că, dacă reușea să supraviețuiască acestor preliminarii pe o poziție suficient de bună, ar avea o șansă să se recupereze complet până la concursul următor.

Nu știa absolut nimic despre Stir Crazy, primul taur care îi căzuse la sorți la Pensacola. Nu dormise bine după drumul lung cu mașina și mâinile începuseră să îi tremure din nou. Deși durerea de cap scăzuse puțin, tot mai simțea un zdrăngănit între urechi, o vibrație care îi dădea senzația unui lucru viu. Recunoștea doar câțiva călăreți, iar jumătate din ceilalți îl uimeau fiindcă părea că abia aveau vârsta legală pentru a conduce mașina. Toți se învârteau de colo-colo, încercând să își stăpânească emoțiile și agățându-se cu toții de același vis. Câștigă sau încadrează-te, câștigă bani sau puncte și, orice ai face, nu te răni așa de tare încât să nu poți călări în săptămâna următoare.

Așa cum făcuse în McLeansville, Luke rămase lângă mașină, preferând să fie singur. Auzi vuietul mulțimii din parcare și când zgomotul creșcu, urmat la câteva secunde de strigătul crainicului – „Așa se întâmplă uneori” –, știu că un călăreț fusese aruncat. Era al paisprezecelea în program și, cu toate că rundele se măsurau în secunde, aveau de obicei o pauză de câteva minute între călăreți. Se gândi că în aproape un sfert de oră era rândul lui, asta dacă reușea să își stăpânească emoțiile.

Nu voia să fie aici.

Gândul îi apărui în minte cu o claritate neașteptată, deși știuse tot timpul în adâncul sufletului că era adevărat. Convingerea aceea de netăgăduit îl făcu să simtă că îi fuge pământul de sub picioare. Nu era pregătit pentru asta. Și,

cine știe, poate că nu avea să fie pregătit niciodată.

Însă după cincisprezece minute porni încet către arenă.

Mai mult decât orice, mirosul îl făcu să continue. Era familiar, declanșând reacții care deveniseră automate de-a lungul anilor. Lumea se comprima. Încetă să mai acorde atenție sunetului mulțimii și crainicului, concentrându-și atenția asupra băieților tineri care îl ajutau să se pregătească. Frânghiile fură strânse. Luke apucă funia până când o simți în locul potrivit în palmă. Își echilibrează poziția pe taur. Așteptă o fracțiune de secundă, asigurându-se că totul era în ordine, apoi făcu semn portarului.

— Să-i dăm drumul!

Stir Crazy ieși cu o smucitură iute, apoi cu încă una, pe urmă se răsuci zdravăn spre dreapta, sărind cu totul în aer. Dar Luke fusese pregătit și rămase pe șa, păstrându-și echilibrul în timp ce Stir Crazy se mai smuci de două ori și începu să se învârtă.

Luke se adaptă din instinct tuturor mișcărilor și, de îndată ce se auzi soneria, desfăcu funia cu mâna liberă. Sări de pe taur, aterizând pe amândouă picioarele și alergă spre gardul arenei. Scăpase de pericol înainte ca taurul să se oprească din sărituri.

Mulțimea continuă să aplaude și crainicul reaminti tuturor că Luke fusese cândva pe locul al treilea în clasamentul mondial. Își scoase pălăria și o flutură spre spectatori, apoi se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Pe drum i se întoarse durerea de cap în plină forță.

Runda a doua fu pe un taur numit Candyland. Luke era pe locul al patrulea în clasament.

Funcționă din nou de parcă era pe pilot automat, iar lumea era comprimată în cele mai înguste cadre. De data asta, taurul era mai năvălaș. Mai dornic de spectacol. În

timpul rundei, Luke auzea mulțimea cum vuia aprobator. Călări bine din nou și ieși din arenă în timp ce taurul se zvârcolea furios.

Scorul rundei îl ridică pe locul al doilea.

Petrecu următoarea oră stând la volanul mașinii, simțind un zvâcnet în cap la fiecare bătaie a inimii. Adăugă la mâna de ibuprofen și niște pastile de Tylenol, dar nu reuși să domolească prea mult durerea. Se întrebă dacă nu cumva i se umfla creierul și încercă să nu se gândească la ce se putea întâmpla dacă era aruncat din șa.

După ultima rundă se afla în poziție câștigătoare. Dar, ceva mai devreme, un alt finalist terminase cu cel mai mare scor al zilei.

Aflat în boxă, Luke nu se mai simțea neliniștit. Nu fiindcă ar fi avut o explozie de încredere în forțele proprii, ci pentru că agonia și oboseala îl epuizaseră în așa hal încât nu îi mai păsa de ce se întâmpla.

Voia doar să se termine odată. Ce-o fi o fi.

Când se simți pregătit, poarta se deschise. Era un taur bun, nu la fel de dificil ca al doilea. Dar mai istovitor ca primul, iar scorul lui dovedi asta.

Câștigătorul avea să fie decis de evoluția din ultima rundă. Învingătorul din primele două runde își pierdu repede echilibrul cu taurul care îi căzuse la sorți și nu reuși să îl mai recapete, aterizând în țărână.

Deși fusese al doilea în runda *short go*, Luke ajunse să câștige concursul. Primul din sezon și era deja pe locul întâi, exact acolo unde trebuia să fie.

Își încasă cecul și trimise mesaj mamei lui și Sophiei că era în drum spre casă. Dar când porni pe drumul lung spre casă, cu capul zvâcnind de durere în continuare, se întrebă de ce nu îi păsa deloc de puncte.

— Arăți groaznic, spuse Sophia. Ești în regulă?

Luke se forță să arate un zâmbet încurajator. După ce se

prăbușise în pat pe la trei dimineață, se trezise după ora unsprezece, cu dureri grozave de cap și în trup. Se întinsese automat după calmante și înghițise câteva înainte de a se împletici până la duș, unde lăsase jetul cald să îi intre în mușchii încordați și striviți.

— Sunt bine, zise el. A fost un drum lung cu mașina și, de când m-am trezit, am reparat câteva porțiuni stricate de gard.

— Ești sigur? Îngrijorarea Sophiei se observa în scepticismul cu care îi primi încurajările. De când venise la fermă în după-amiaza aceea îl tot studia ca o cloșcă neliniștită. Arăți de parcă te paște o boală.

— Sunt doar obosit, atâta tot. Au fost câteva zile lungi.

— Știu. Dar ai câștigat, așa-i?

— Da, zise el. Am câștigat.

— Asta e bine. Adică, pentru fermă. Sophia își încreți fruntea.

— Da, repetă el, vorbind de parcă era amorțit. E bine pentru fermă.

24

SOPHIA

Luke era iar preocupat. Nu ca în weekendul trecut, dar cu siguranță ceva nu era în regulă cu el. Și nu era vorba doar de epuizare. Era palid, cu pielea aproape albă, și, cu toate că el nega, Sophia știa că avea dureri mai mari decât de obicei. Uneori, când făcea câte o mișcare bruscă, neașteptată, observase că tresărea sau trăgea repede aer în piept.

Cina cu mama lui fusese destul de tăcută. Deși Linda se bucurase să o vadă, Luke rămăsese afară la grătar în timp ce ea și Linda vorbiseră mai tot timpul, de parcă încerca să le evite. La masă, conversația se remarcase prin subiectele pe care se străduiau în mod evident să le ocolească. Luke nu vorbise despre durerea lui vizibilă, mama lui nu întrebese nimic de rodeo, iar Sophia refuzase să pomenească de Marcia, de Brian sau de săptămâna oribilă prin care trecuse în casă. Și chiar fusese oribilă, una dintre cele mai îngrozitoare.

De îndată ce se întoarseră la Luke, el merse direct în dormitor. Sophia îl auzi scoțând niște pastile din două flacoane, apoi merse după el în bucătărie, unde Luke înghiți cu un pahar cu apă ceea ce ea bănuia că era un pumn de tablete.

Speriată, Sophia văzu cum se apleacă în față, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de marginea blatului și ținând capul plecat.

— Cât de gravă e? șopti ea cu mâinile la spate. Adică, durerea de cap.

Luke respiră de câteva ori înainte să răspundă.

— Sunt în regulă, spuse el.

— E clar că nu ești, zise ea. Câte pastile ai luat?

— Două din fiecare, recunoscui el.

— Dar te-am văzut luând câteva înainte de cină...

— Evident că nu a fost de ajuns.

— Dacă e grav, ar trebui să mergi la doctor.

— Nu am de ce, spuse el pe un ton calm. Știu deja ce nu e în regulă.

— Ce anume?

— Am o contuzie.

Sophia clipi.

— Cum? Te-ai lovit la cap când ai sărit de pe taur?

— Nu, zise el. Am aterizat greșit când mă antrenam, acum vreo două săptămâni.

— Acum vreo două *săptămâni*?

— Da, recunosc el. Și am greșit că m-am antrenat din nou prea devreme.

— Adică te doare capul de două săptămâni? Sophia încerca să ascundă panica tot mai mare din vocea ei.

— Nu așa de tare. Concursul de ieri a agravat-o.

— Atunci de ce ai călărit dacă se pare că ai o contuzie?

Luke privi mai departe în pământ.

— Nu aveam de ales.

— Bineînțeles că aveai de ales. Și ai făcut o tâmpenie. Haide. Mergem la urgențe...

— Nu, spuse el.

— De ce nu? întrebă ea uimită. Conduc eu. Trebuie să te vadă un doctor.

— Am mai avut dureri de cap și știu ce are să spună doctorul. Că trebuie să iau o pauză și nu pot să fac asta.

— Adică ai să călărești din nou weekendul viitor?

— Trebuie!

Sophia încercă să înțeleagă ce spunea el, dar nu reuși.

— De asta e așa de supărată pe tine mama ta? Pentru că te porți ca un prost?

Luke nu răspunse imediat. În schimb, oftă.

— Nici măcar nu știe despre asta.

— Nu i-ai spus? De ce să nu-i spui?

— Pentru că nu vreau să știe. Și-ar face griji.

Sophia scutură capul.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce continui să călărești când știi că starea ta se poate agrava. E periculos.

— Deja nu îmi mai fac griji din cauza asta, spuse el.

— Ce vrei să spui?

Luke se îndreptă încet și se întoarce spre ea cu o expresie resemnată, ceva ce semăna cu o scuză.

— Pentru că, spuse el în cele din urmă, chiar și înainte de a mă lovi nu ar fi trebuit să mai călăresc.

Sophia nu era sigură că auzise bine și clipi.

— Nu ar trebui să călărești deloc? Niciodată?

— Doctorii spun că îmi asum un risc mare de fiecare dată.

— Din ce cauză?

— Din cauza lui Big Ugly Critter, zise el. Nu m-a aruncat, pur și simplu, și m-a târât prin arenă. Ți-am spus că m-a călcat, dar nu ți-am spus că mi-a fracturat creierul, lângă trunchiul cerebral. Acum am acolo o mică plăcuță de metal, iar, dacă aterizez greșit, nu va fi de ajuns să mă protejeze.

În timpul discursului monoton al lui Luke, Sophia simți un fior de gheață care îi cuprindea trupul. Nu putea fi adevărat...

— Vrei să spui că ai putea să mori? Sophia nu așteptă răspunsul, simțind cum o cuprinde panica atunci când realiza adevărul. Asta spui, nu-i așa? Că ai să mori? Și nu mi-ai spus nimic? Cum ai putut să nu-mi spui?

Totul începea să capete sens, piesele se așezau în ordine: de ce voise să vadă taurul în prima lor seară împreună; de ce mama lui era supărată pe el; starea încordată de preocupare înainte de startul sezonului.

— Ei bine, asta e, vorbi ea mai departe, încercând să își stăpânească spaima din voce. Nu mai călărești, bine? Ai terminat! Din momentul ăsta, te retragi din nou!

Luke nu spuse nimic nici de data asta, dar ea vedea pe fața lui că nu putea să îl convingă. Se apropie de el și îl cuprinse cu brațele, strângându-l disperată. Simțea cum îi bătea inima, îi simțea mușchii puternici de pe piept.

— Nu vreau să mai faci asta. Nu poți să o mai faci, bine? Te rog, spune-mi că ai terminat cu toate astea. Vom găsi altă cale să salvăm ferma, da?

— Nu există așa ceva.

— Întotdeauna există altă cale...

— Nu, spuse el, nu există.

— Luke, știi că ferma e importantă, dar nu e mai

importantă decât viața ta. Știi asta, nu? O vei lua de la capăt. Vei avea altă fermă. Sau vei lucra la una...

— Nu am nevoie de fermă, o întrerupse el. Pentru mama fac asta.

Sophia se îndepărtă de el, simțind că se enervează.

— Dar nici ea nu vrea să faci asta! Pentru că știe că e greșit – știe că e o tâmpenie! Pentru că ești fiul ei!

— O fac pentru ea...

— Ba nu, nu e adevărat! îl opri Sophia. Faci asta ca să nu te simți vinovat! Ai impresia că ești nobil, dar de fapt ești egoist! E cel mai egoist lucru... Se opri, gâfâind puternic.

— Sophia...

— Nu mă atinge! strigă ea. Ai să mă faci și pe mine să sufăr! Nu pricepi? Te-ai gândit vreo secundă că poate eu nu vreau să mori? Sau la cum m-aș simți? Nu, pentru că nu e vorba de mine! Sau de mama ta! E vorba numai de tine și de ce simți tu!

Sophia făcu un pas în spate.

— Și când mă gândesc că ai mințit... șopti ea.

— Nu am mințit...

— Ai mințit prin omisiune, spuse ea cu amărăciune în glas. Ai mințit pentru că știai că nu voi fi de acord cu tine! Că aș putea pleca de lângă un om care vrea să facă ceva atât de... greșit. Și de ce? Pentru că voiai să te culci cu mine? Pentru că voiai să te distrezi?

— Nu... Protestul lui sună destul de slab pentru Sophia.

Simțea cum lacrimile îi curgeau pe obraji, incapabilă să le oprească.

— Eu... nu pot să mă gândesc acum la asta. Nu și la lucrul ăsta. A fost o săptămână groaznică, toate fetele vorbeau, Marcia mă evita... Aveam nevoie de tine săptămâna asta. Aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. Dar am înțeles că trebuia să călărești. Am acceptat asta pentru că era meseria ta. Dar acum? Știind că singurul motiv pentru care erai plecat era acela că voiai să te sinucizi?

Vorbele ieșiră șuvoi, aproape la fel de repede pe cât îi apăreau ei în gând, iar Sophia se întoarse, întinzând mâna după poșetă. Nu putea sta aici. Nu lângă el. Nu acum...

- Nu mai rezist...
- Așteaptă!
- Nu vorbi cu mine! spuse ea. Nu vreau să aud cum încerci să explici de ce e așa de important să mori...
- Nu am să mor!

— Ba da! Poate că nu sunt prin preajmă de suficient timp ca să știu, dar mama ta a fost! La fel și doctorii! Și știi că e greșit ce faci... Respira agitat. Când îți vine mintea la cap, atunci putem sta de vorbă. Dar până atunci...

Nu termină vorba. În schimb, aruncând geanta pe umăr, ieși din casă și alergă spre mașină. După ce o băgă în viteză, aproape că lovi veranda când o întoarse, apoi accelerează cu putere, abia putând vedea prin perdeaua de lacrimi.

Sophia era amorțită.

Luke sunase de două ori de când se întorsese în casa surorității, dar nu răspunsese. Stătea singură în cameră, știind că Marcia era cu Brian, dar simțindu-i totuși lipsa. De când se certaseră, Marcia petrecuse fiecare noapte la Brian, dar Sophia bănuia că era vorba mai puțin despre Brian și mai mult despre faptul că Marciei îi era rușine să dea ochii cu ea.

Era încă supărată pe Marcia – făcuse un lucru destul de urât –, iar Sophia nu putea să se prefacă, pur și simplu, că nu o deranja. Cea mai bună prietenă nu trebuia să se cupleze cu un fost iubit. Să zicem că era o regulă fundamentală sau ceva de genul ăsta, dar prietenii nu se purtau așa față de alți prieteni. Niciodată. Dar, cu toate că o parte din ea credea că ar fi trebuit să îi spună Marciei că prietenia lor se terminase, nu reușise să pronunțe cuvintele pentru că în adâncul sufletului știa că Marcia nu făcuse asta intenționat. Nu uneltise, nu complotase și nu încercase cu bună știință să o rănească. Marcia nu era așa, iar Sophia știa direct de la sursă cât de fermecător putea Brian să fie când voia. Ceea ce probabil că și făcuse, bănuia ea. Pentru că Brian *era* așa. Brian știuse exact ce făcea, iar Sophia nu

se îndoia că relația cu Marcia era felul lui de a se răzbuna pe ea. Voia să o mai rănească o dată, distrugându-i prietenia cu Marcia.

Apoi fără îndoială că avea să o facă și pe Marcia să sufere. Marcia avea să afle pe calea mai puțin plăcută ce fel de om era Brian. După aceea, probabil că avea să se simtă și mai rău decât se simțea acum. Într-un fel, o merita, și totuși...

Dar acum Sophia voia să discute cu Marcia. În momentul acela avea nevoie de ea. Ca să vorbească despre Luke. De fapt, doar să vorbească. Așa cum făceau colegele ei la parter și pe hol. Auzea sunetul vocii lor plutind prin ușă.

Însă nu le voia în preajma ei pentru că, deși nu spuneau nimic, figurile lor erau destul de elocvente. În ultima vreme, de fiecare dată când intra în casă, camerele și holurile deveneau tăcute, iar ea intuia exact ce credea și ce se întreba fiecare dintre ele. *Ce crezi că simte? Am auzit că ea și Marcia nu se mai văd deloc. Îmi pare rău pentru ea. Nu pot să-mi imaginez prin ce trece.*

Deocamdată nu putea înfrunta așa ceva și, în ciuda celor întâmplare, descoperi că își dorea ca Marcia să fie acolo. Pentru că în clipa aceea era convinsă că nu se simțise niciodată mai singură.

Orele treceau. Afară, cerul se acoperea încet de nori de iarnă, luminați de strălucirea argintie a lunii. Stând întinsă în pat, Sophia își amintea serile în care ea și Luke priviseră cerul. Își amintea cum se plimbau călare, cum făceau dragoste, cum luau cina cu mama lui. Își amintea în detaliu cum stătuseră în scaune pliante în spatele camionetei în prima seară în care se cunoscuseră.

De ce ar fi riscat să moară? Oricât încerca, nu putea să înțeleagă. Știa că era vorba mai mult despre propria lui vină decât despre orice altceva, dar oare merita să își riște viața? Nu era de acord și știa că și mama lui era de aceeași părere, însă el părea hotărât să se sacrifice. Asta nu reușea ea să priceapă și, când Luke sună a treia oară, tot nu răspunse.

Se făcea târziu, iar casa începu treptat să se liniștească. Sophia era epuizată, dar știa că nu va putea dormi. Încercând să găsească logica în calea autodestructivă pe care apucase Luke, se întrebă ce anume se întâmplase în noaptea în care el îl întâlnise pe Big Ugly Critter. Îi spusese despre plăcuța din craniu, dar acum bănuia că fusese mai rău de atât. Mănată în aceeași măsură de un presentiment și de dorința de a ști totul, îi tastă numele în motorul de căutare.

Nu era mirată că existau destul de multe rezultate, inclusiv o scurtă biografie pe Wikipedia. La urma urmei, fusese unul dintre cei mai buni călăreți din lume. Dar nu o interesa biografia. În schimb, adăugă termenii *Big Ugly Critter* la numele lui și apăsa butonul de căutare.

Deodată, apărură un link spre un filmuleț pe Youtube în partea de sus a ecranului. Înainte să își piardă curajul, apăsa butonul, privind neliniștită cum se deschide pagina.

Filmulețul nu dura nici două minute și observă cu dezgust că fusese vizualizat de peste o jumătate de milion de oameni. Nu era sigură că voia să vadă, totuși apăsa butonul. De îndată ce începu filmulețul, îi luă o secundă să îl recunoască pe Luke în boxă, urcat pe taur, iar camera era îndreptată spre el de undeva de deasupra, evident pentru telespectatori. Tribunele erau pline ochi și în spatele boxei se aflau reclame și pancarte care încadrau peretele arenei. Spre deosebire de arena din McLeansville, aceasta era în interior, ceea ce însemna că probabil era folosită pentru orice, de la meciuri de baschet la concerte. Luke purta blugi și o cămașă roșie cu mâneci lungi sub o vestă de protecție, precum și pălăria pe cap. Numărul 16 era brodat pe vestă.

Îl privi pe Luke cum își ajusta frânghia în timp ce ceilalți cowboy încercau să strângă funia de sub taur. El izbi cu pumnul în podul palmei, apoi strânse picioarele, reglându-și din nou poziția. Crainicii vorbeau între timp cu un puternic accent sudist.

— Luke Collins a terminat pe locul al treilea în clasamentul mondial PBR și este considerat unul dintre cei mai buni călăreți din lume, dar acesta e un taur pe care nu a mai călărit până acum.

— Nu mulți oameni au făcut-o, Clint! Big Ugly Critter a fost călărit de numai două ori și a fost campion mondial PBR la categoria cel mai năvălaș taur anul trecut. E puternic și rău și dacă Luke poată să rămână călare, va primi cu siguranță un scor de peste nouăzeci...

— Se pregătește...

Luke devenise deja ciudat de calm, dar pauza dură doar o clipă. Sophia privi cum se deschise poarta și auzi strigătele mulțimii.

Taurul ieși în forță sărind, cu picioarele lovind în aer și capul în pământ. Se întoarse pe jumătate spre stânga, lovind din nou cu putere, apoi efectiv sări, cu toate patru picioarele desprinse de la pământ și începu deodată să se învârtă în direcția opusă.

Trecuseră deja patru secunde, iar Sophia auzi mulțimea înnebunită.

— Reușește! strigă unul dintre crainici.

În clipa aceea, Sophia îl văzu pe Luke sărind în față, cu trupul dezechilibrat, exact când capul taurului zvâcni în spate.

Impactul fu oribil; capul lui Luke țâșni în direcția opusă, de parcă nu avea niciun mușchi în corp...

— O, Doamne!

Corpul lui Luke deveni deodată moale și se rostogoli de pe taur, cu mâna încă prinsă în funie.

Dar taurul părea înnebunit de furie, un animal scăpat de sub control, și continuă să se smucească, feroce și neînduplecat. Luke sărea în sus și în jos ca o păpușă de cârpe, tras în toate direcțiile. Când taurul începu să se învârtă din nou, Luke îl urmă cu o mișcare dezgustătoare și cu picioarele târâindu-se pe pământ ca niște sfârleze.

Dar ceilalți călăreți săriseră deja în ring, încercând desperați să elibereze mâna lui Luke, dar taurul nu voia să se oprească. Încetă să se mai învârtească și îi atacă pe noii intruși, agitându-și sălbatic carnea, aruncându-l pe unul dintre călăreți într-o parte de parcă era un fulg. Un altul încercă fără succes să elibereze mâna lui Luke din legătoare; alte câteva secunde trecură înainte ca un alt călăreț să poată

sări și să se agațe suficient timp – alergând în același timp cu taurul – pentru a elibera mâna lui Luke.

Imediat după aceea, Luke se rostogoli în țărână și rămase întins pe burtă, având capul într-o parte, nemișcat, în timp ce călărețul se îndepărta în fugă.

— E rănit! Trebuie să vină niște oameni aici!

Dar taurul tot nu se opri. În schimb, de parcă își dăduse seama că nu mai avea călăreț, dar furios că Luke încercase măcar să stea călare pe el, taurul se întoarse, indiferent față de cei care încercau să îi distragă atenția. Coborând capul, îl atacă pe Luke, mișcând din coarne spre silueta cu fața în jos a lui Luke, animat de intenții ucigașe. Doi călăreți săriră în ring, lovind și plesnindu-l, dar taurul era de neînduplecat. Continuă să își legene coarnele masive spre trupul inert al lui Luke, apoi țâșni brusc și sări peste Luke, pentru ca imediat să înceapă să se smucească.

Nu, nu să se smucească. Să îl calce în picioare. Și să se învârtă. Încremenită de spaimă, Sophia auzi vocea crainicului care striga:

— Luați taurul acela de pe el!

Taurul turbat izbi în jos cu copitele provocând un impact nimicitor și strivindu-l pe Luke sub el; izbindu-i spatele, picioarele, capul.

Capul...

În jurul taurului se aflau cinci oameni, făcând tot posibilul să oprească atacul furios, dar Big Ugly Critter își continua asaltul cumplit.

În sus și în jos, strivindu-l pe Luke iar și iar...

Crainicul spunea:

— Trebuie să oprească treaba asta!

Taurul părea posedat...

Până când în sfârșit – *în sfârșit!* – se dădu la o parte și se îndepărta în lateral pe arena acoperită de pământ, smucindu-se în continuare cu sălbăticie.

Camera urmări taurul în timp ce se îndepărta, apoi se apropie de silueta nemișcată a lui Luke, care avea fața însângerată și de nerecunoscut în timp ce alți oameni începură să îi acorde îngrijiri.

Sophia își acoperise deja fața, hohotind de spaimă.

25

LUKE

Până miercuri, durerea de cap a lui Luke se mai potolise, dar se temea că nu avea să fie suficient de refăcut ca să concureze la Macon, în Georgia, în următorul weekend. După aceea, următorul eveniment era organizat la Florence, în Carolina de Sud, și se întreba dacă avea să fie într-o stare mai bună până atunci. De acolo, turneul se îndrepta spre Texas, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să ajungă în prelungirile sezonului cu un handicap serios.

În afară de asta, începuse să se îngrijoreze cu privire la cheltuieli. Începând cu luna februarie, concursurile necesitau deplasarea cu avionul. Asta însemna noți în plus la hotel. Mese în plus. Mașini închiriate. În trecut, pe vremea când își urma visul, i se păruse că totul era doar prețul obișnuit pe care îl cerea meseria. Și încă mai era, dar acum, cu plata împrumutului pe cale să se tripleze în trei luni, se trezise căutând pe internet cele mai ieftine zboruri, dar trebuiau rezervate cu câteva săptămâni în avans. Din estimările lui, câștigurile de la primul concurs puteau acoperi cheltuielile de călătorie pentru următoarele opt concursuri. Ceea ce însemna, desigur, că nu putea păstra niciun ban pentru ratele următoare. Nu mai era vorba de a câștiga pentru a-și urma visul. Era vorba de a câștiga cu regularitate pentru că *era nevoit*.

De îndată ce îi apăru acest gând în minte, auzi cuvintele Sophiei, contrazicându-l. Că nu era vorba de fermă, nici de mama lui. Că totul era legat numai de vina pe care încerca să o evite.

Oare era egoist? Până să o spună ea, nici măcar nu se gândise la asta. Nu avea legătură cu el. El avea să fie bine. Avea legătură cu mama lui, cu moștenirea ei, cu supraviețuirea ei la o vârstă la care avea puține alternative. Nu voia să călărească. O făcea fiindcă ea riscase totul ca să îl salveze, așa că îi era dator. Nu putea să vadă cum pierdea

totul din cauza lui.

Altfel s-ar fi simțit vinovat. Ceea ce însemna că era vorba numai despre el. Așa era oare?

O sunase pe Sophia de trei ori duminică seara, apoi de încă trei ori luni. De două ori marți. Îi trimisese și mesaje, câte unul pe zi, fără să primească vreun răspuns. Își amintea cât de supărată fusese ea pe Brian fiindcă o urmărise, ceea ce îl împiedică să mai sune sau să mai trimită mesaje miercuri. Dar joi deja nu mai suporta tăcerea. Se urcă în mașină și merse la Wake, oprind în fața casei clubului.

Două fete îmbrăcate identic stăteau în balansoare pe verandă, una vorbea la telefon, cealaltă trimitea mesaje. Amândouă ridicară scurt privirea, apoi rămaseră cu gura căscată văzând cine se apropia de ele. Când bătu la ușă, Luke auzi râsete din interior. După o clipă, o brunetă drăguță cu câte doi cercei în fiecare ureche deschise ușa.

— Îi spun Sophiei că ești aici, spuse ea dându-se la o parte și lăsându-l să intre.

În lateral, trei fete stăteau pe canapea, sucindu-și gâtul ca să îl zărească. Bănuie că erau aceleași fete pe care le auzise de afară, dar acum se holbau la el, cu televizorul la volum mare pe fundal, în timp ce el rămase în hol, simțindu-se ca peștele pe uscat.

După câteva minute, Sophia apăru în capătul scărilor, cu brațele încrucișate pe piept. Se uita la el, nesigură de ce trebuia să facă. Apoi, oftând, se apropie fără tragere de inimă. Observând atenția tuturor, nu îi spuse nimic; în schimb, îi făcu semn din cap către ușă. Luke ieși afară în urma ei.

Sophia nu se opri pe verandă, înaintând pe trotuar, dincolo de privirile celor din casă, apoi se întoarse spre el.

— Ce vrei? întrebă ea cu o figură inexpresivă.

— Voiam să-ți spun că îmi pare rău, spuse Luke cu mâinile băgate în buzunare. Pentru că nu ți-am spus mai devreme.

— Bine, zise ea.

Nu mai spuse nimic, făcându-l să se simtă nesigur de ce trebuia să se deruleze conversația. În liniștea care urmă,

Sophia se întoarse, studiind casa de peste drum.

— Am văzut filmarea de la cursa ta, zise ea. Cu Big Ugly Critter.

Luke lovi cu piciorul câteva pietricele blocate într-o crăpătură de pe trotuar, temându-se să se uite la ea.

— Cum spuneam, a fost destul de rău.

Sophia scutură din cap.

— A fost mai mult decât *destul de rău...* Se întoarse să îl privească, căutând răspunsuri pe fața lui. Știam că e periculos, dar nu am crezut niciodată că e vorba de viață și de moarte. Cred că, de fapt, nu înțelegeam cât de mult riști ori de câte ori ieși în ring. Și taurul acela, ceea ce ți-a făcut, încerca să te omoare...

Sophia înghiți în sec, neputând să termine. Și Luke se uitase la filmarea aceea o dată, la șase luni după cursă. Pe vremea când jurase să nu mai călărească. Pe vremea când se simțea norocos că supraviețuise.

— Ar fi trebuit să mori, dar nu ai murit, spuse Sophia. Ți s-a dat a doua șansă. Cumva ți-a fost dat să ai șansa unei vieți normale. Și orice ai spune tu, nu voi înțelege niciodată de ce ai risca acest lucru. Pentru mine nu are niciun sens. Ți-am spus cândva că mă gândisem să mă sinucid, dar că nu vorbeam serios. Știam că nu aveam să merg până la capăt. Dar tu... e ca și cum vrei să faci asta. Și vei continua până vei reuși.

— Nu vreau să mor, insistă el.

— Atunci nu călări, spuse ea. Pentru că, dacă o faci, eu nu pot să mai fac parte din viața ta. N-am să mă pot preface că nu încerci să te sinucizi. Pentru că m-aș simți de parcă aș fi de acord cu asta. Pur și simplu, nu pot să fac așa ceva.

Luke simțea un nod în gât și îi era greu să vorbească.

— Adică nu vrei să mă mai vezi?

La întrebarea asta, Sophia se gândi din nou la cât de mult o epuizase toată tensiunea și își dădu seama că nu mai avea lacrimi.

— Te iubesc, Luke! Dar nu pot să iau parte la așa ceva. Nu pot să mă întreb în fiecare minut dacă ai să supraviețuiești încă un weekend. Și nu suport să îmi imaginez cum va fi

dacă nu supraviețuiești.

— Deci s-a terminat între noi?

— Da, zise ea. Dacă mai călărești, s-a terminat.

În ziua următoare, Luke stătea la masa din bucătărie, cu cheile de la mașină lângă el. Era vineri după-amiază și, dacă pleca în următoarele minute, avea să ajungă la motel înainte de miezul nopții. Mașina era deja încărcată cu tot echipamentul de care avea nevoie.

Capul tot îl mai durea puțin, dar durerea adevărată apărea când se gândea la Sophia. Nu era nerăbdător în privința drumului sau a concursului; mai mult decât orice, voia să stea cu Sophia în weekend. Voia să găsească un motiv să nu plece. Voia să se plimbe călare cu ea la fermă, să o cuprindă cu brațele în timp ce stăteau în fața focului.

Mai devreme se întâlnise cu mama lui, dar încă erau amândoi încordați. La fel ca Sophia, nici ea nu voia să stea de vorbă cu el. Când era nevoită să o facă din cauza treburilor, furia ei era evidentă. Luke simțea greutatea grijilor ei – legate de el, legate de fermă. Legate de viitor.

Luând cheile de pe masă, se ridică de pe scaun și porni spre mașină, întrebându-se dacă avea să o mai poată conduce spre casă.

26

SOPHIA

— Mă gândeam eu că ai să vii! Linda stătea în pragul ușii, cu o expresie la fel de obosită și neliniștită ca a Sophiei.

— Nu știam unde să mă duc, zise Sophia. Era sâmbătă seara și amândouă știau că bărbatul pe care îl adorau avea să fie în ring, riscându-și viața, poate chiar în acel moment.

Linda îi făcu semn să intre și să se așeze la masa din bucătărie.

— Vrei o ceașcă de cacao caldă? întrebă ea. Tocmai voiam să fac una pentru mine.

Sophia aprobă din cap fără să poată vorbi, observând telefonul Lindei pe masă. Probabil că Linda remarcase că Sophia se uita la telefon.

— Îmi trimite mesaj când termină, spuse Linda căutându-și de treabă la aragaz. Mereu a făcut așa. De fapt, înainte mă suna. Îmi spunea ce bine s-a descurcat, dacă era de bine sau de rău și vorbeam o vreme. Dar acum... Clătină din cap. Îmi trimite doar un mesaj să-mi spună că e bine. Și eu nu pot să fac nimic decât să stau aici și să aștept. Desigur, atunci timpul parcă stă în loc. În clipa asta am senzația că sunt trează de o săptămână. Dar și atunci când primesc vești de la el, tot nu pot să dorm. Pentru că îmi fac griji că, deși spune că e bine, poate a făcut ceva care să înrăutățească problema pe care o are la creier.

Sophia râcăia masa cu unghia.

— A spus că a stat la terapie intensivă după accident.

— Era în moarte clinică atunci când a ajuns la spital, spuse Linda amestecând încet laptele de pe foc. Chiar și după ce l-au reanimat, nimeni nu a crezut că va supraviețui. Partea din spate a craniului era... sfărâmată. Desigur, atunci nu știam nimic din toate astea. Am ajuns la spital abia a doua zi și, când mi-au dat voie să-l văd, nici măcar nu l-am recunoscut. Lovitura îi spărsese nasul, îi strivise orbita și pomeții – avea fața așa de umflată, era... distrusă. Nu puteau

să facă nimic din cauza celorlalte afecțiuni. Avea capul bandajat și era legat, să nu se poată mișca deloc. Linda turnă încet laptele cald în căni, apoi amestecă praful de cacao. Nu a deschis ochii aproape o săptămână și, la câteva zile după asta, l-au dus direct în operație. Până la urmă a stat aproape o lună la terapie intensivă.

Sophia luă o cană din mâna Lindei și gustă.

— A spus că are o plăcuță.

— Are, zise ea. Una mică. Dar doctorul a spus că e posibil ca oasele craniului să nu se vindece niciodată complet pentru că unele fragmente nu au putut fi salvate. A spus că e ca un vitraliu în creierul lui, totul abia se ține laolaltă. Sunt sigură că acum e mai bine decât a fost vara trecută și el a fost mereu un călăreț bun, dar...

Se opri, nereușind să își termine ideea. În schimb, clătină din cap.

— După ce l-au scos de la terapie intensivă, când au crezut că poate face față drumului, l-au transportat la Spitalul Universitar Duke. Credeam deja că trecuse ce era mai rău, pentru că știam că avea să supraviețuiască, poate chiar să se recupereze pe deplin. Linda oftă. Apoi au început să curgă notele de plată și urmau alte trei luni la Duke doar ca să se poată reface, plus operațiile de reconstrucție facială. Pe urmă avea nevoie, desigur, de terapie fizică...

— Mi-a spus despre fermă, zise Sophia încet.

— Știu, zise ea. Așa justifică el ceea ce face.

— Tot nu e o justificare.

— Nu, spuse Linda. Nu e.

— Crezi că e în regulă?

— Nu știu, zise ea, bătând cu degetul în telefon. Nu știu niciodată până nu trimite mesaj.

Următoarele două ore trecură cu încetinitorul, minute prelungite ce se întindeau către eternitate. Linda servi felii de plăcintă, dar nici uneia nu îi era foame. Se jucau însă cu feliile în farfurie așteptând.

Și așteptând.

Sophia crezuse că neliniștea avea să i se mai potolească dacă stă cu Linda, dar începuse mai degrabă să se simtă mai rău. Fusese suficient de rău să vadă filmarea, dar să audă detalii despre rănilor îi provoca greață.

Luke avea să moară.

În mintea ei nu exista niciun dubiu. Avea să cadă, taurul avea să dea din cap din nou în direcția greșită. Ori Luke putea să călărească bine, dar taurul se putea întoarce după el în timp ce ieșea din arenă...

Nu avea nicio șansă de supraviețuire, nu continuând să călărească. Era doar o chestiune de timp.

Rămase pierdută în gânduri până când telefonul Lindei vibră pe masă.

Linda se aruncă spre telefon și citi mesajul. Umerii i se relaxară deodată și oftă prelung. După ce îi întinse Sophiei telefonul, își acoperi fața cu mâinile.

Sophia se uită la cuvintele din mesaj: *Sunt bine și mă îndrept spre casă.*

27

LUKE

Faptul că nu câştigase în Macon nu reflecta felul în care călărise, ci mai degrabă calitatea taurilor. La urma urmei, prestația taurilor contribuia la jumătate din scor, ceea ce însemna că, într-o oarecare măsură, fiecare concurs depindea de mila divinității.

Primul taur fusese unul care nu făcea decât să se învârtă. Luke se ținuse toată runda și fără îndoială animase publicul, dar la afișarea scorului se poziționase pe locul al nouălea. Nici al doilea taur nu fusese mai bun, dar măcar reușise să se țină în șa, în timp ce alți călăreți cu scor mai bun căzuseră. În runda *short go* îi căzuse la sorti un taur mai acătării și sărise din șa cu un scor suficient de bun ca să ajungă pe locul al patrulea. Nu era un concurs important, dar era suficient pentru el ca să își mențină sau să își extindă avansul la puncte în clasamente.

Ar fi trebuit să fie mulțumit. Cu încă un weekend reușit își asigurase un loc în turneul mare, chiar dacă ar fi călărit mai slab în următoarele concursuri. În ciuda lipsei de antrenament și a contuziei, se afla în poziția în care voia să fie.

În mod surprinzător, nu părea că rundele în șa i-ar fi înrăutățit contuzia. În drum spre casă, tot așteptase să i se intensifice durerea de cap, dar asta nu se întâmplase. Rămăsese în schimb o durere surdă, un bâzâit slab, nici pe departe ca agonia pe care o simțise la începutul săptămânii. La drept vorbind, părea să fie mai bine decât în dimineața aceea și spera că avea să dispară până a doua zi.

Cu alte cuvinte, un weekend bun. Totul decurgea conform planului.

Desigur, cu excepția Sophiei.

Ajunse acasă cu o oră înainte de răsărit și dormi până aproape de prânz. Abia după ce făcu duș își dădu seama că nu luase niciun calmant. Așa cum sperase, nu mai simțea durerea de cap.

Nici corpul nu îl mai durea la fel de tare ca după primul concurs. Avea durerile obișnuite în partea de jos a spatelui, dar nu erau insuportabile. După ce se îmbracă, puse șaua pe Horse și merse să verifice vitele. Vineri dimineață, înainte de a pleca la Macon, îngrijise un vițel care intrase în sârmă ghimpată și voia să se asigure că era pe cale de vindecare.

Duminică după-amiază și luni munci la sistemul de irigare, reparând scurgerile care apăruseră din pricina temperaturii joase; începând de joi dimineață și continuând așa două zile la rând, scoase și înlocui treptat țiglele de pe acoperișul casei mamei lui.

Era o săptămână bună, cu muncă fizică simplă, așa că vineri se așteptă să aibă sentimentul de împlinire pentru tot ce făcuse. Dar nu îl avea. Îi era în schimb dor de Sophia. Nu o sunase, nu îi trimisese mesaje, nici nu primise nimic de la ea, iar absența ei părea uneori un hău căscat acolo unde fusese cândva un picior sau o mână. Voia ca lucrurile să fie din nou ca înainte; voia să știe că, la întoarcerea acasă după concursul din Florence, putea să își petreacă tot restul zilei cu ea.

Dar când începuse să își aranjeze lucrurile de care avea nevoie în călătoria spre Carolina de Sud, știa că Sophia nu avea să se împace cu alegerea lui – și, spre deosebire de mama lui, avea să îl părăsească.

Duminică după-amiază, Luke stătea și privea taurii din spatele arenei din Florence, Carolina de Sud, și își dădu seama că pentru prima dată nu îi mai tremurau mâinile.

În condiții obișnuite, acesta ar fi trebuit să fie un semn bun deoarece ar fi însemnat că nu mai era neliniștit. Dar nu reușea să scape de senzația că făcuse o greșeală venind aici. Îl năpădiseră un sentiment apăsător de groază când parcase cu

o oră mai devreme și de atunci gândurile negre, fără nume, din mintea lui, deveniseră tot mai gălăgioase, șoptindu-i să se urce în mașină și să meargă acasă.

Înainte să fie prea târziu.

Nu se simțise așa nici în Macon, nici în Pensacola. Într-adevăr, nici acolo nu voise să călărească, cum nu voia nici acum, dar asta mai ales pentru că nu era sigur că era pregătit să se alătore din nou circuitului. Dar groaza resimțită acum părea altfel.

Se întreba dacă o simțea și Big Ugly Critter.

Taurul era aici, în Florence, Carolina de Sud, ceea ce nu avea mai mult sens acum decât avusese în McLeansville în octombrie. Big Ugly Critter nu avea ce să caute în runda asta de calificări. Trebuie să fie printre cei mari, unde cu siguranță putea să câștige din nou titlul de campion mondial la categoria cel mai năvăș taur. Luke nu putea să înțeleagă de ce proprietarul consimțise ca animalul să participe în circuitul inferior. Cu siguranță, promotorul îi făcuse acestuia o ofertă de nerefuzat, reunită cu altă ofertă de la un furnizor de mașini din oraș. Promoțiile deveniseră ceva obișnuit în circuit – de exemplu: *Dacă poți să-l călărești, pleci acasă cu o camionetă nouă!* Deși publicului îi plăcea o nouă provocare, Luke s-ar fi retras cu plăcere din concurs dacă ar fi putut. Nu era pregătit să călărească din nou pe taurul acela, așa cum probabil nu era niciun alt participant la concurs. Nu călăritul era problema. Era felul în care putea să reacționeze Big Ugly Critter după aceea.

Îl urmări aproape o oră, gândindu-se: *Taurul acela nu ar trebui să fie aici.*

Așa cum nu trebuia să fie nici el.

Concursul începu la timp, când soarele era suficient de sus pe cer ca să încălzească măcar puțin. În tribune, spectatorii purtau geți și mănuși, iar cozile pentru ciocolată caldă și cafea se întindeau până aproape de intrare. Ca de obicei, Luke rămase în mașină, cu radiatorul pornit. Era

înconjurat de zeci de camionete din parcare cu motorul pornit, în care adversarii lui încercau la rândul lor să se încălzească.

Ieși o dată înainte să îi vină rândul, la fel ca și ceilalți concurenți, ca să vadă încercarea lui Trey Miller de a călări pe Big Ugly Critter. De îndată ce se deschise ușa boxei, taurul puse capul în pământ și se aruncă într-o serie de răsuciri; Miller nu avu nicio șansă. Când ateriză, taurul se întoarse, la fel cum făcuse cu Luke, și porni spre el ținând capul plecat. Din fericire, Miller reuși să sară peste gardul arenei la timp, punându-se la adăpost.

Ca și când era conștient de atenția celor din jur, taurul se opri și pufni pe nas. Rămase pe loc, privind cum se îndepărta Miller, în timp ce aerul rece făcea să pară că îi ieșea fum pe nări.

Lui Luke îi căzu Raptor la tragerea la sorți, un tăuraș cu prezențe puține în concurs. Se spunea că era un taur promițător și nu dezamăgi nici de data asta. Se aruncă, se smuci și sări, dar Luke se simți ciudat de stăpân pe el, așa că, până la sfârșitul rundei, obținu cel mai mare scor din sezon. După ce sări din șa, taurul – spre deosebire de Big Ugly Critter – îl ignoră.

Erau mai mulți călăreți în acest al treilea concurs din sezon, ceea ce însemna că trebuia să aștepte mai mult timp între curse. La runda a doua, lui Luke îi căzu Locomotive și rămase în fruntea clasamentului, deși runda nu îi aduse la fel de multe puncte ca prima.

După alte cinci serii, îi veni rândul lui Jake Harris să călărească pe Big Ugly Critter. Nu dură prea mult, dar, într-un anume fel, fu ori mai norocos, ori mai ghinionist decât fusese Miller. Reuși să ajungă în centrul arenei înainte să fie aruncat și Big Ugly Critter se întoarse din nou ca să atace. Harris nu avea unde să fugă. Un călăreț mai tânăr ar fi avut probleme, dar Jake era dintre veterani și reuși să se dea la o parte în ultima clipă, iar coarnele taurului trecură la câțiva

centimetri de el. Doi călăreți săriră ca să îi distragă atenția lui Big Ugly Critter, oferind astfel o pauză care îi permise lui Harris să sară peste peretele arenei. Se năpusti peste parapet și își dădu picioarele la o parte tocmai când taurul furios se apropia pregătit să împungă.

Apoi, întorcându-se și pregătindu-se de atac, taurul își îndreptă atenția spre ceilalți călăreți din arenă. Unul dintre ei ajunsese în siguranță dincolo de gard, dar celălalt fu nevoit să sară într-un butoi. Big Ugly Critter porni după el, furios că îi scăpase prada adevărată. Împunse butoiul, rostogolindu-l prin arenă, apoi îl împunse din nou și îl propti de perete, unde continuă să îl atace, dând din coarne și pufnind pe nas, ca un animal scăpat de sub control.

Luke privea, simțind că i se face rău la stomac și gândindu-se din nou că taurul acela nu avea ce să caute în concurs. În orice concurs. Într-una din zile, cât de curând, Big Ugly Critter avea să omoare pe cineva.

După primele două runde, douăzeci și nouă de călăreți erau deja în drum spre casă. Rămaseră cincisprezece. Luke se clasă primul în runda pentru Campionate, ultima din acea zi. Luară o pauză scurtă și, pe măsură ce se întunecă cerul de iarnă, se aprinseră luminile.

Măinile nu îi mai tremurau. Emoțiile se potoliseră. Călărea bine și, dacă se putea ghida după ziua aceea, avea să călărească bine și mai departe – ceea ce era ciudat, dat fiind cum se simțise de dimineață. Oricum, senzația de groază nu dispăruse complet, în ciuda rundelor terminate cu succes.

Senzația se acutizase mai degrabă de când îl văzuse pe Big Ugly Critter aruncându-l pe Harris. Promotorii concursului ar fi trebuit să fie conștienți de pericol, având în vedere istoricul taurului. Ar fi trebuit să fie cinci călăreți în ring, nu doar doi. Dar chiar și după ce călărise Miller nu își învățaseră lecția. Taurul era periculos. Turbat de-a dreptul.

La fel ca alți finaliști, Luke intră la rând ca să tragă la sorti pentru ultima oară și, unul câte unul, auzi numele taurilor

selectați pentru diverșii călăreți. Raptor fu luat al treilea, Locomotive al șaptelea și, pe măsură ce numele continuau, presimțirea lui se intensifica. Nu putea să privească spre ceilalți concurenți; în schimb, închise ochii, așteptând inevitabilul.

Și în cele din urmă, presimțirea i se adeveri și îi căzu la sorți Big Ugly Critter.

Timpul păru să se oprească în loc în ultima rundă. Primii doi călăreți rămaseră în șa, următorii trei fură aruncați. La fel se întâmplă și cu următorii doi.

Luke stătea în mașină, ascultând crainicul. Pulsul începu să îi crească, iar adrenalina îi inundă organismul. Încercă să se convingă de faptul că era pregătit, că era capabil să facă față provocării, dar nu era așa. Nu fusese pregătit nici când se afla la apogeu, darămite acum.

Nu voia să iasă în arenă. Nu voia să audă crainicul vorbind despre camioneta pe care o putea câștiga sau despre faptul că nimeni nu reușise să călărească taurul în ultimii trei ani. Nu voia ca acesta să spună publicului că taurul aproape îl omorâse, transformând o potențială rundă într-un joc al ranchiunei. Pentru că nu era așa. Nu îi purta pică taurului. Era doar un animal, deși era cel mai nebun și mai rău pe care îl întâlnise.

Se întrebă dacă nu trebuia să se retragă. Să ia punctele din primele două runde și să termine cu atât. Tot putea să rămână între primii zece, poate chiar între primii cinci, în funcție de cât de bine se descurcau ceilalți călăreți după terminarea concursului. Ar fi putut să scadă în clasamentul general, dar ar fi rămas într-o poziție de pe care să poată merge la turneul superior...

Acolo unde avea să ajungă și Big Ugly Critter în cele din urmă.

Și ce avea să se întâmple următoarea dată? Dacă îi pica taurul ăsta din prima rundă? Când era, de exemplu, în California? Sau în Utah? După ce ar fi cheltuit o mică avere

pe zboruri, pe moteluri și pe mâncare? Ar fi fost și atunci pregătit să dea înapoi?

Nu știa. În momentul acela nu gândea coerent, gândurile îi era copleșite de zgomot de fond, deși, când privi în jos, mâinile îi erau complet nemișcate. Ciudat, se gândi el, dacă te gândești că...

În depărtare, vuietul publicului deveni mai puternic, anunțând o victorie. Una frumoasă din câte auzea. Bravo lui, se gândi Luke, oricine ar fi fost. Zilele astea nu purta pică niciunui călăreț pentru succesul lui. Știa mai bine ca oricine care erau riscurile.

Venise momentul. Dacă avea de gând să meargă până la capăt, trebuia să ia o decizie. Să stea sau să plece, să călărească sau să se retragă, să salveze ferma sau să lase banca să o ia.

Să trăiască sau să moară...

Respiră adânc. Mâinile tot nu îi tremurau. Era pregătit, atât cât putea să fie date fiind împrejurările. Deschizând ușa, coborî pe pietrișul dens și privi în sus spre cerul întunecat de iarnă.

Să trăiască sau să moară. La asta se rezuma totul. Pregătindu-se să meargă spre arenă, se întrebă care din ele avea să fie.

28

IRA

Când mă trezesc, primul meu gând e că am trupul slăbit și acesta continuă să intre la apă. În loc să-mi dea putere, somnul mi-a furat din orele prețioase pe care le mai am.

Lumina soarelui de dimineață pătrunde prin geam, reflectată tăios și strălucitor de zăpadă. Am nevoie de o clipă să realizez că e luni. Au trecut peste treizeci și șase de ore de la accident. Cine și-ar fi putut închipui că se putea întâmpla așa ceva unui bătrân ca mine? Voința aceasta de a trăi! Dar eu am fost mereu un supraviețuitor, un om care râde înaintea morții și care scuipă soarta în față. Nu mă tem de nimic, nici măcar de durere. E timpul să deschid ușa și să urc taluzul ca să fac semn unei mașini aflate în trecere. Dacă nu vine nimeni după mine, va trebui să merg eu după ajutor.

Pe cine încerc să păcălesc?

Nu pot să fac așa ceva. Durerea e așa de intensă încât trebuie să depun efort ca să văd clar în jur. Preț de o clipă, mă simt de parcă am reușit să mă desprind de trup – mă văd sprijinit de volan, rănit. Pentru prima dată de la accident, sunt sigur că nu mai pot să mă mișc. Mi-a sunat ceasul și nu îmi mai rămâne mult timp. Lucrul ăsta ar trebui să mă sperie, dar nu e așa. Într-o măsură de netăgăduit, aștept să mor de nouă ani.

Nu îmi era dat să fiu singur. Nu mă pricep la asta. Anii de la moartea lui Ruth au trecut într-o tăcere disperată pe care o văd numai cei în vârstă. E o liniște subliniată de singurătate și de conștientizarea faptului că anii buni sunt deja amintire, combinată cu dificultățile bătrâneții în sine.

Corpul nu e construit ca să supraviețuiască aproape un secol. Vorbesc din experiență când spun asta. La doi ani după moartea lui Ruth, am suferit un atac de cord minor – abia am reușit să sun după ajutor înainte de a cădea la podea, inconștient. După alți doi ani, a devenit dificil să-mi mențin echilibrul și am cumpărat un cadru ca să nu mă

rostogolesc în tufele de trandafiri când ies afară.

Îngrijirile date tatălui meu mă învățaseră să mă aștept la genul ăsta de provocări și am reușit în mare parte să le fac față. Însă nu mă așteptasem la multitudinea de mici torturi – lucruri minore, cândva așa de ușoare, devenite acum imposibile. Nu mai pot să deschid un borcan cu dulceață; o rog pe casierita de la magazin să-l deschidă înainte să-l pună în sacoșă. Măinile îmi tremură așa de tare încât abia mi se mai înțelege scrisul, ceea ce face dificilă plata facturilor. Nu pot să citesc decât la lumina cea mai puternică și dacă nu pun proteza dentară, nu pot mânca nimic în afară de supă. Vârsta e chinuitoare chiar și noaptea. Îmi ia o veșnicie să adorm, iar somnul prelungit e o iluzie. Mai sunt și medicamentele – așa de multe pastile încât am fost nevoit să fac un grafic pe frigider ca să nu le încurc. Medicamente pentru artrită, tensiune mare și colesterol, unele de luat pe stomacul gol, altele după masă și mi s-a spus că trebuie să am mereu în buzunar tablete de nitroglicerină în cazul în care simt iar durerea aceea cruntă în piept. Înainte să apară cancerul – un cancer care are să mă roadă până rămân piele și os –, mă întrebam ce înjosire mă mai aștepta în viitor. Iar Dumnezeu, în înțelepciunea lui, mi-a oferit răspunsul. *Ce ar fi să aibă un accident! Hai să-i rupem oasele și să-l îngropăm în zăpadă!* Uneori cred că Dumnezeu are un simț al umorului tare ciudat.

Dacă i-aș fi spus asta lui Ruth, nu ar fi râs. Ea ar fi spus că trebuie să fiu recunoscător, pentru că nu toată lumea e binecuvântată cu viață lungă. Ar fi spus că accidentul a fost din vina mea. Apoi, ridicând din umeri, mi-ar fi explicat că supraviețuisem fiindcă povestea noastră nu se terminase.

Ce s-a întâmplat cu mine? Și ce se va întâmpla cu colecția?

Am petrecut nouă ani răspunzând la aceste întrebări și cred că Ruth ar fi fost mulțumită. Am petrecut anii ăștia înconjurat de pasiunea lui Ruth; am trăit îmbrățișat de ea. Oriunde am privit, mi-am amintit de ea și, înainte să merg la culcare în fiecare noapte, mă uit la tabloul de deasupra șemineului, mângâiat de faptul că povestea noastră va avea

exact sfârșitul pe care și l-ar fi dorit Ruth.

Soarele se ridică mai sus și mă dor și cele mai ascunse locșoare din trup. Am gâtul uscat și nu vreau decât să închid ochii și să dispar.

Dar Ruth nu mă lasă. Există o intensitate în privirea ei care mă face să mă uit la ea.

— E mai rău acum, spune ea. Felul în care te simți.

— Sunt doar obosit, mormăi eu.

— Da, zice ea. Dar încă nu ți-a sunat ceasul. Mai ai lucruri pe care trebuie să mi le spui.

Abia disting cuvintele ei.

— De ce?

— Pentru că e povestea noastră, spune ea. Și vreau să știu despre tine.

Mintea mi se învâрте din nou. Mă doare fața acolo unde stă apăsată pe volan și observ că brațul meu rupt pare ciudat de umflat. S-a învinețit, iar degetele seamănă cu niște cărnați.

— Știi cum se termină.

— Vreau să aud. În cuvintele tale.

— Nu, spun eu.

— După *șiva*, s-a instalat depresia, continuă ea ignorându-mă. Erai foarte singur. Nu asta mi-am dorit pentru tine.

În vocea ei a pătruns durerea, iar eu închid ochii.

— Nu mă puteam abține, îi zic. Îmi era dor de tine.

Ruth tace o clipă. Știe că mă eschivez.

— Ira, uită-te la mine! Vreau să-ți văd ochii când îmi spui ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? insistă ea.

Sunetul găjăit al răsufării mele umple mașina în timp ce îmi aleg cuvintele.

— Pentru că, încep eu în sfârșit, mi-e rușine.

— De ce ai făcut, anunță ea.

Știe adevărul, așa că încuviințez din cap, de teama a ceea ce crede despre mine. Într-un târziu, o aud suspinând.

— Mi-am făcut foarte multe griji pentru tine, spune ea în cele din urmă. Nu voiai să mănânci după *șiva*, după ce a plecat toată lumea.

— Nu-mi era foame.

— Nu-i adevărat. Îți era foame tot timpul. Tu ai ales să nu bagi de seamă. Te infometai.

— Acum nu mai contează... aici mă opresc.

— Vreau să-mi spui adevărul, insistă ea.

— Voiam să fiu cu tine.

— Dar ce înseamnă asta?

Prea obosit ca să mă cert, deschid în sfârșit ochii.

— Înseamnă, îi spun eu, că încercam să mor.

A fost din cauza liniștii. Liniștea pe care încă o mai aud, care s-a instalat după ce au plecat toți cei îndoliați. Pe atunci nu eram obișnuit cu așa ceva. Era opresivă, deprimantă – era așa de liniște încât a devenit un vuiet care a acoperit tot restul. Și m-a golit treptat de capacitatea de a-mi mai păsa de ceva.

Epuizarea și tabieturile au conspirat și mai mult împotriva mea. La micul dejun, scoteam două cești pentru cafea în loc de una, iar gâtul mi se încleșta când puneam a doua ceașcă înapoi în dulap. După-amiaza strigam că aveam să aduc corespondența, dându-mi apoi seama că nu avea cine să-mi răspundă. Aveam stomacul strâns permanent, iar seara nu puteam concepe să pregătesc o cină doar pentru mine. Zilele treceau și eu nu mâncam nimic.

Eu nu sunt doctor. Nu știu dacă depresia era clinică sau doar o etapă a doliului, dar efectul era același. Nu vedeam niciun motiv să mai continui. Nu voiam să mai continui. Dar eram laș, nu voiam să iau vreo măsură concretă. Așa că nu am făcut nimic altceva decât să refuz să mai mănânc, iar efectul a fost din nou același. Am slăbit și am devenit tot mai vlăguit, pornit pe drumul meu, și, puțin câte puțin, amintirile mi s-au amestecat. Faptul că o pierdusem pe Ruth a înrăutățit lucrurile, așa că în curând am ajuns să nu mai

mănânc nimic. În scurt timp, verile petrecute împreună s-au șters cu totul, nu mai aveam de ce să amân inevitabilul. Am început să stau mai tot timpul în pat, cu ochii rătăcind, uitându-mă în tavan, iar trecutul și viitorul erau o pagină albă.

— Nu cred că e adevărat, mă contrazice ea. Spui asta fiindcă erai deprimat și nu te hrăneai. Spui că nu mâncai fiindcă erai deprimat. Fiindcă nu puteai să-ți amintești. Dar eu cred că nu puteai să-ți amintești fiindcă nu mâncai. Așa că nu aveai puterea să lupți cu depresia.

— Eram bătrân, spun eu. Puterile mă lăsaseră.

— Acum îți găsești scuze. Ruth dă din mână. Dar nu e momentul pentru glume. Eram foarte îngrijorată din cauza ta.

— Nu aveai cum să fii îngrijorată. Nu erai aici. Asta era problema.

Ruth mijește ochii și știu că am atins un punct sensibil. Înclină capul, iar lumina soarelui îi umbrește jumătate din față.

— De ce spui asta?

— Pentru că e adevărat?

— Atunci cum pot fi aici acum?

— Poate că nu ești.

— Ira... Ruth scutură capul. Îmi vorbește așa cum bănuiesc că le vorbea elevilor cândva. Mă vezi? Mă auzi? Se apleacă în față, luându-mă de mână. Asta simți?

Are mâna caldă și moale, mâini pe care le știu mai bine decât pe ale mele.

— Da, îi spun. Dar atunci nu puteam.

Ea zâmbește, părând mulțumită, de parcă tocmai dovedisem ceea ce spunea ea.

— Asta fiindcă nu mâneai.

Într-o căsnicie lungă iese la iveală un adevăr, iar adevărul e acesta: partenerii noștri ne cunosc uneori mai bine decât ne cunoaștem noi înșine.

Ruth nu făcea excepție. Mă cunoștea. Știa cât de mult avea să-mi fie dor de ea; știa cât de multă nevoie aveam să o aud. Mai știa și că eu, nu ea, urma să rămân singur. E unica explicație și, în decursul anilor, nu m-am îndoit niciodată de asta. Dacă a făcut o greșală, a fost aceea că nu am descoperit ce făcuse decât atunci când mi se scofălciseră obrații și brațele îmi arătau ca niște bețe. Nu îmi amintesc prea multe despre ziua în care am făcut descoperirea. Am uitat lucrurile astea, dar asta nu mă miră. Zilele mele se puteau schimba deja între ele, erau fără sens și abia după lăsarea întinericului m-am trezit uitându-mă la o cutie cu scrisori care se afla pe comoda lui Ruth.

Le văzusem în fiecare seară de la moartea ei, dar erau ale ei, nu ale mele și, după judecata mea nehibzuită, am presupus că m-ar fi făcut să mă simt mai rău. Mi-ar fi amintit cât de dor îmi era de ea; de tot ce pierdusem. Și ideea asta era insuportabilă. Pur și simplu nu puteam să-i fac față. Și într-adevăr, în noaptea aceea, poate fiindcă devenisem imun față de sentimentele mele, m-am forțat să mă ridic din pat și am luat cutia. Voiam să-mi amintesc din nou, măcar pentru o singură noapte, chiar dacă mă durea.

Cutia era ciudat de ușoară și, când am ridicat capacul, am simțit mirosul cremei de mâini pe care o folosea Ruth mereu. Era slab, dar era acolo și deodată au început să-mi tremure mâinile. Parcă eram posedat și am întins mâna după prima scrisoare aniversară pe care o scrisesem.

Plicul era uscat și îngălbenit. Îi scrisesem numele cu o fermitate dispărută de mult și din nou mi-am amintit de vârsta pe care o aveam. Dar nu m-am oprit. În schimb, am scos o scrisoare fragilă din plicul ei și am dus-o la lumină. La început, cuvintele îmi erau necunoscute, păreau vorbele unui străin. M-am oprit și am încercat din nou, chinându-mă să văd cuvintele mai clar. Între timp, am simțit prezența lui Ruth apărând lângă mine. E aici, mă gândeam în sinea mea; asta intenționase. Pulsul a început să o ia la goană în timp ce

citeam, iar dormitorul a dispărut din jurul meu. În schimb, m-am trezit pe lac, în aerul rarefiat de munte al verii târzii. Colegiul, închis și părăsit, a apărut în fundal în timp ce Ruth citea scrisoarea, cu ochii în jos, privind pagina albă.

Te-am adus aici – în locul în care arta a căpătat pentru mine un sens real pentru prima dată – și, cu toate că nu va mai fi nicicând la fel ca altădată, acesta va fi mereu locul nostru. Aici mi-au fost reamintite motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine; aici ne-am început noua noastră viață împreună.

Când am terminat scrisoarea, am strecurat-o înapoi în plic și am pus-o deoparte. Am citit a doua scrisoare, apoi pe următoarea și încă una după aceea. Cuvintele curgeau cu ușurință unul după celălalt și, odată cu ele, au venit amintirile verilor pe care nu mi le putusem aminti, așa deprimat cum eram. M-am oprit când am citit un pasaj pe care îl scrisesem la a șaisprezecea noastră aniversare.

Mi-aș dori să pot picta ceea ce simt pentru tine, pentru că vorbele mele par mereu nepotrivite. Îmi imaginez că folosesc roșu pentru pasiunea ta și albastru-deschis pentru bunătatea ta; verdele pădurii ca să reflecte profunzimea compasiunii tale și galben-deschis pentru optimismul tău de neclintit. Și tot mă întreb: poate paleta unui pictor să surprindă tot ceea ce simt eu pentru tine?

Mai târziu, am dat peste o scrisoare scrisă în mijlocul anilor întunecați, după ce aflasem că Daniel se mutase.

Sunt martorul suferinței tale și nu știu ce să fac, decât să îmi doresc să pot cumva șterge urmele a ceea ce ai pierdut. Mai mult decât orice, vreau să fac să fie mai bine, dar aici sunt neputincios și te-am dezamăgit. Îmi pare rău pentru asta. Ca soț al tău, te pot asculta și te pot ține în brațe; pot să-ți șterg lacrimile cu sărutări, dacă mi-ai da ocazia.

Și așa continua această viață adunată într-o cutie, în fiecare scrisoare. Dincolo de fereastră, luna coborâse și se îndepărtase, iar în cele din urmă nu am mai văzut-o în timp ce citeam. În fiecare scrisoare răsuna și se confirma dragostea mea pentru Ruth, șlefuită de anii noștri lungi împreună. Și am aflat că și Ruth mă iubise, pentru că îmi lăsase un dar pe fundul cutiei.

Recunosc: nu mă așteptam la asta. Nu eram pregătit ca Ruth să mă mai ia prin surprindere chiar și dincolo de moarte. Mă uitam la scrisoarea de pe fundul cutiei, încercând să-mi imaginez de ce o scrisese și de ce nu-mi spusese niciodată despre ea.

Am citit deseori scrisoarea asta în anii de după ce am descoperit-o, de așa de multe ori încât o pot spune pe de rost. Acum știu că o păstrase secretă, fiind sigură că aveam s-o găsec atunci când aveam cea mai mare nevoie. Știa că la un moment dat aveam să citesc scrisorile mele pentru ea; presimțise că va veni o vreme când nu voi mai putea să rezist ispitei. Și, în cele din urmă, s-a întâmplat exact așa cum plănuiuse.

Însă în noaptea aceea nu m-am gândit la asta. Am luat scrisoarea cu mâna tremurândă și am început s-o citesc încet.

Dragul meu Ira,

ți scriu această scrisoare în timp ce tu te odihnești în dormitor și nu știu de unde să încep. Știm amândoi de ce o citești și ce semnificație are. Și îmi pare rău pentru ce înduri.

Spre deosebire de tine, eu nu mă pricep la scrisori și vreau să spun așa de multe lucruri! Poate dacă aș scrie în germană mi-ar fi mai ușor, dar atunci nu ai putea să o citești, așadar, care ar mai fi rostul? Vreau să îți scriu acel gen de scrisoare pe care ai scris-o tu mereu pentru mine. Din nefericire, spre deosebire de tine, nu m-am priceput niciodată la vorbe. Dar vreau să încerc. Meriți asta nu doar pentru că ești soțul meu, ci din pricina

omului care ești.

Îmi spun mie însămi că ar trebui să încep cu ceva romantic, cu o amintire sau un gest care să surprindă ce fel de soț ai fost pentru mine: de exemplu, weekendul prelungit la plajă când am făcut dragoste prima oară sau luna noastră de miere, când mi-ai oferit șase tablouri. Sau poate ar trebui să vorbesc despre epistolele scrise de tine, sau despre senzația dată de privirea ta ațintită asupra mea în timp ce mă uitam la o operă de artă. Și totuși, am găsit adevăratul sens tocmai în amănuntele tăcute ale vieții noastre împreună. Zâmbetul tău la micul dejun îmi făcea mereu inima să tresalte, iar clipa în care mă luai de mână mă asigura mereu de binele din lume. Așa că, vezi tu, nu mi se pare corect să aleg doar câteva momente disparate – în schimb, prefer să îmi amintesc de tine într-o sută de galerii diferite și camere de hotel; să retrăiesc o mie de mici sărutări și de nopți petrecute în confortul familiar al brațelor celuilalt. Fiecare dintre amintirile acelea merită o scrisoare proprie, pentru felul în care mă făceai să mă simt de fiecare dată. De asta te-am iubit la rândul meu, mai mult decât vei ști vreodată.

Știi că te chinui și îmi pare rău că nu pot să te mângâi. Mi se pare de neconceput că nu voi mai putea face asta niciodată. Asta e rugămintea mea pentru tine: în ciuda tristeții tale, nu uita cât de fericită m-ai făcut; nu uita că am iubit un bărbat care m-a iubit la rândul lui și acesta e cel mai mare dar pe care aș fi putut spera să îl primesc.

Zâmbesc scriind aceste lucruri și sper că și tu vei zâmbi când le vei citi. Nu te îneca în suferință! În schimb, amintește-ți de mine cu bucurie, pentru că eu așa mă gândesc mereu la tine. Asta îmi doresc mai mult decât orice. Vreau să zâmbești când te gândești la mine. Iar eu voi trăi pentru totdeauna în zâmbetul tău.

Știi că îți este foarte dor de mine, la fel îmi e și mie dor. Dar ne avem încă unul pe celălalt, pentru că eu sunt – și am fost mereu – o parte din tine. Mă porți în inimă, la fel cum te-am purtat și eu într-a mea și nimic nu va schimba asta. Te iubesc, dragul meu, iar tu mă iubești. Păstrează

sentimentul acesta. Nu renunța la noi. Și, puțin câte puțin, vei găsi o cale să te vindeci.

Ruth

— Te gândești la scrisoarea mea, îmi spune Ruth. Deschid ochii și îi mijesc obosit, hotărât să o văd clar.

Are vreo șaiszeci de ani, iar înțelepciunea îi sporește acum frumusețea. Are cercei mici de diamant în urechi, un cadou pe care i l-am făcut când s-a pensionat. Încerc să-mi umezesc buzele, dar nu reușesc.

— De unde știi? întreb răgușit.

— Nu e așa de greu. Ridică din umeri. Te dă de gol expresia de pe fața ta. Întotdeauna ai fost ușor de citit. E bine că nu ai jucat niciodată poker.

— Am jucat poker în război.

— Posibil, spune ea. Dar nu cred că ai câștigat vreun ban.

Recunosc adevărul din vorbele ei, zâmbind stins.

— Îți mulțumesc pentru scrisoare, bolborosesc eu. Nu știu dacă aș fi supraviețuit fără ea.

— Ai fi murit de foame, încuviințează ea. Întotdeauna ai fost încăpățânat.

Mă ia un val de amețelă și o văd în frânturi de imagini, îmi e tot mai greu să mă agăț de ea.

— În seara aceea am mâncat o felie de pâine prăjită.

— Da, știu. Tu și pâinea ta prăjită. Micul dejun la cină. Nu am înțeles asta niciodată. Și pâinea prăjită nu era de ajuns.

— Dar tot era ceva. Și oricum eram deja mai aproape de micul dejun decât de cină.

— Ar fi trebuit să mănânci clătite. Și ouă. În felul ăsta, ai fi avut din nou putere să te plimbi prin casă. Te-ai fi putut uita la tablouri și ți-ai fi amintit, așa cum făceai înainte.

— Încă nu eram pregătit. M-ar fi durut prea mult. Și apoi, unul dintre tablouri lipsea.

— Nu lipsea, spune ea.

Se întoarce spre fereastră și o văd din profil. Nu ajunsese încă. Avea să ajungă abia după o săptămână. Pentru o clipă rămâne tăcută și știu că nu se mai gândește la scrisoare. Nici

la mine. Se gândește în schimb la ciocănitul acela în ușă. Un ciocănit care a venit după ceva mai mult de o săptămână, dezvăluind o străină în prag. Ruth lasă umerii în jos și în vocea ei se aude regretul.

— Mi-aș fi dorit să fiu acolo, murmură ea mai mult pentru ea însăși. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea. Am așa de multe întrebări.

Ultimele ei cuvinte vin din adâncul unei fântâni de suferințe ascunse și, în ciuda necazului meu, simt o durere neașteptată.

Musafira era înaltă și atrăgătoare, iar ridurile de la ochi sugerau că stătuse prea mult timp la soare. Avea părul blond prins într-o coadă dezordonată și era îmbrăcată în niște blugi șterși și o bluză simplă fără mâneci. Dar inelul de pe deget și BMW-ul parcat afară vorbeau despre o existență îndestulată, mult diferită de a mea. Avea sub braț un pachet înfășurat în hârtie simplă, maronie, de formă și mărime bine cunoscute.

— Domnul Levinson? a întrebat ea. Când am încuviințat din cap, mi-a zâmbit. Mă numesc Andrea Lockerby. Nu mă cunoașteți, dar soția dumneavoastră, Ruth, a fost cândva profesoara soțului meu. S-a întâmplat cu mult timp în urmă și probabil nu vă mai amintiți, dar se numește Daniel McCallum. Mă întrebam dacă aveți câteva minute la dispoziție.

Preț de o clipă, am fost prea uimit ca să vorbesc, iar numele se repeta la nesfârșit. Abia dându-mi seama ce făceam, m-am dat prostit la o parte ca să-i dau voie să intre și am condus-o în camera de zi. Când m-am așezat în fotoliu, ea a luat loc pe canapea față în față cu mine.

Nici atunci nu am știut ce să spun. Numele lui Daniel pronunțat după aproape patruzeci de ani, mai ales după moartea lui Ruth, rămâne încă cel mai mare șoc din viața mea.

Andrea și-a dres glasul.

— Am vrut să vin și să vă spun condoleanțe. Știi că soția

dumneavoastră a murit de curând și regret pierderea suferită de dumneavoastră.

Clipeam, încercând să gădesc cuvinte pentru potopul de emoții și de amintiri care amenința să mă înece. *Unde e?* voiam să întreb. *De ce a dispărut? Și de ce nu a mai luat niciodată legătura cu Ruth?* Dar nu puteam spune nimic din toate astea. N-am putut decât să bolborosesc:

— Daniel McCallum?

Ea a pus deoparte pachetul învelit în hârtie și a dat din cap.

— A spus de câteva ori că venea la dumneavoastră acasă pe vremuri. Soția dumneavoastră făcea lecții cu el aici.

— Și... e soțul dumneavoastră?

Ochii ei au strălucit o clipă, apoi au revenit spre mine.

— A fost soțul meu. Acum sunt recăsătorită. Daniel a murit acum șaisprezece ani.

Odată cu vorbele ei am simțit că moare ceva în mine. Am încercat să calculez, să îmi dau seama ce vârstă avea, dar nu reușeam. Singurul lucru pe care îl știam sigur era că era prea tânăr și că nu avea niciun sens. Probabil că ea și-a dat seama la ce mă gândeam, așa că a continuat.

— A avut un anevrism, a spus. S-a întâmplat deodată – fără niciun simptom anterior. Dar a fost un atac grav și doctorii nu au putut face nimic pentru el.

Amorțeala a continuat până când am simțit că nu mai puteam să mă mișc deloc.

— Îmi pare rău, am spus. Cuvintele păreau nepotrivite chiar și în urechile mele.

— Mulțumesc. Apoi a dat din cap. Încă o dată, îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Pentru o clipă, tăcerea ne-a apăsat pe amândoi. În cele din urmă, am deschis brațele spre ea.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă...?

— Lockerby, mi-a amintit ea întinzând mâna după pachet. L-a împins spre mine. Am vrut să vă dau asta. A fost în podul casei părinților mei ani în șir și, când în cele din urmă au vândut casa acum câteva luni, l-am găsit într-una dintre cutiile pe care mi le-au trimis. Daniel era foarte mândru de

asta și nu mi s-a părut corect să arunc tabloul.

— Un tablou? am întrebat.

— Mi-a spus odată că faptul că l-a pictat a fost cel mai important lucru pe care l-a făcut vreodată.

Mi-a fost greu să înțeleg ce spunea.

— Vreți să spuneți că Daniel a pictat ceva?

Ea a aprobat din cap.

— În Tennessee. Mi-a spus că l-a pictat când locuia la adăpost. L-a ajutat un artist care era voluntar acolo.

— Vă rog, am spus eu ridicând mâna deodată. Nu înțeleg nimic din toate astea. Puteți să o luați de la început și să-mi spuneți despre Daniel? Soția mea s-a întrebat mereu ce s-a întâmplat cu el.

Musafira a ezitat.

— Nu sunt sigură cât de multe pot să vă spun. L-am cunoscut abia când eram amândoi la colegiu, iar el nu vorbea niciodată despre trecutul lui. A trecut mult timp.

Am rămas tăcut, îndemnând-o să continue. Părea să caute cuvintele potrivite, jucându-se cu un fir ieșit de la cusătura bluzei.

— Nu știu decât puținul pe care mi l-a spus, a început ea. Mi-a spus că părinții lui muriseră și că el a trăit cu fratele lui vitreg și cu soția acestuia undeva pe aici, dar că au pierdut ferma și s-au mutat la Knoxville, Tennessee. Au trăit toți trei o vreme în camionetă, apoi fratele lui a fost arestat pentru ceva și Daniel a ajuns într-un adăpost. A trăit acolo și a învățat suficient de bine ca să obțină o bursă de studiu la Universitatea Tennessee... am început să ieșim împreună când eram amândoi în ultimul an și ne specializăm în Relații internaționale. În fine, la câteva luni după absolvire, înainte să plecăm în Peace Corps²⁸, ne-am căsătorit. Asta e tot ce

²⁸ Program american de voluntariat condus de Guvernul S.U.A., precum și de o agenție guvernamentală cu același nume. Obiectivele programului sunt: furnizarea de asistență tehnică, ajutarea persoanelor din afara S.U.A. pentru a înțelege cultura americană și ajutarea americanilor să înțeleagă cultura altor țări. În general, munca este legată de dezvoltarea economică și socială, (n.tr.).

știi. Așa cum spuneam, nu vorbea prea mult despre trecutul lui – părea să fi avut o copilărie grea și cred că era dureros pentru el să-și reamintească.

Încercam să înțeleg ce-mi spunea, imaginându-mi traiectoria vieții lui Daniel.

— Ce fel de om era? am insistat.

— Daniel? Era... incredibil de deștept și de blând, dar avea o anumită intensitate. Nu era propriu-zis furie. Mai degrabă era ca și cum văzuse cele mai rele lucruri pe care ți le poate oferi viața și era hotărât să schimbe ce se putea schimba. Avea un soi de charismă, o hotărâre care te făcea să-l urmezi. Am petrecut doi ani în Cambodgia, în Peace Corps, după care s-a angajat la United Way²⁹, iar eu am lucrat voluntar la o clinică. Am cumpărat o căsuță și am discutat despre copii, dar, după vreun an, amândoi ne-am dat seama că nu eram pregătiți pentru viața în suburbii. Așa că ne-am vândut lucrurile, am depozitat câteva obiecte personale în casa părinților mei și am ajuns să muncim pentru o organizație de apărare a drepturilor omului în Nairobi. Am stat acolo șapte ani și nu cred că a fost vreodată mai fericit decât atunci. A călătorit în vreo douăsprezece țări diferite, punând câteva proiecte pe picioare, simțind că viața lui avea un scop, că reușea să facă o diferență.

Ea a privit pe fereastră, rămânând tăcută o clipă. Când a vorbit din nou, expresia ei arăta un amestec de regret și de mirare.

— Era așa de... deștept și de curios în legătură cu orice. Citea tot timpul. Deși era tânăr, era deja pe cale să devină directorul executiv al organizației și probabil că ar fi reușit. Dar a murit când avea doar treizeci și trei de ani. A clătinat din cap. După aceea, Africa nu a mai fost la fel pentru mine. Așa că am venit acasă.

În timp ce vorbea, încercam, fără succes, să împac tot ce-mi spusese cu băiatul murdar de la țară care învățase la masa noastră din sufragerie. Dar în inima mea știam că Ruth

²⁹ Organizație nonprofit de colectare de fonduri pentru educație (n.tr.).

ar fi fost mândră de ce devenise el.

— Și v-ați recăsătorit?

— De doisprezece ani. A zâmbit. Am doi copii. Sau, mai bine zis, copiii vitregi. Soțul meu e chirurg ortoped. Locuiesc în Nashville.

— Și ați venit până aici cu mașina ca să-mi aduceți un tablou?

— Părinții mei s-au mutat la Myrtle Beach – eram în drum spre ei, voiam să le facem o vizită. De fapt, soțul meu mă așteaptă la o cafenea în centru, așa că probabil ar trebui să plec în curând. Și îmi pare rău că am venit așa, din senin. Știu că nu e cel mai bun moment. Dar nu mi se părea corect să arunc tabloul, așa că mi-am pus în gând să caut numele soției dumneavoastră pe internet și am văzut necrologul. Mi-am dat seama că sunteți în drumul nostru spre părinții mei.

Nu știam la ce să mă aștept, dar, după ce am îndepărtat hârtia maronie, mi s-a pus un nod în gât. Era portretul lui Ruth – pictura unui copil, necizelată. Liniile nu erau tocmai bine trase, iar trăsăturile ei erau ușor disproporționate, dar reușise să-i surprindă zâmbetul și ochii cu o abilitate uimitoare. În portretul acela observam pasiunea și amuzamentul vioi care o caracterizaseră întotdeauna; era și o urmă a enigmei care mă țintuise mereu, indiferent de cât timp eram împreună. Am trecut cu degetul peste urmele de pensulă care îi formau buzele și obraji.

— De ce... atât am putut spune, cu respirația aproape tăiată.

— Răspunsul e pe spate, a spus ea, cu glas blând. Când am aplecat tabloul în față, am văzut fotografia pe care o făcusem cu Ruth și Daniel cândva. Se îngălbenise cu timpul și era încovoiată la colțuri.

— Pe spate, a spus ea, atingându-mi mâna.

Am întors fotografia și pe spatele ei, într-un scris elegant de mână, am văzut câteva cuvinte.

Ruth Levinson

Învățătoarea mea din clasa a treia.

Ea crede în mine și pot să fiu orice îmi doresc atunci

când cresc.

Pot chiar să schimb lumea.

Nu-mi mai amintesc decât că eram copleșit, mintea mi se golise. Nu mai știu ce am vorbit, dacă am mai vorbit. Însă țin minte că se pregătea să plece și s-a întors spre mine în pragul ușii.

— Nu știu unde îl ținea când era la adăpost, dar ar trebui să știți că la colegiu tabloul era agățat pe perete, deasupra biroului lui. Era singurul obiect personal pe care îl avea în cameră. După colegiu, l-a luat cu noi în Cambodgia, apoi înapoi în State. Mi-a spus că se temea să nu se întâmple ceva cu el dacă îl aducea cu noi în Africa, așa că l-a lăsat acasă. Dar, după ce am ajuns acolo, i-a părut rău. Mi-a spus atunci că tabloul însemna pentru el mai mult decât orice altceva deținea. Abia când am găsit fotografia de pe spate am înțeles cu adevărat ce voia să spună. Nu se referea la tablou. Se referea la soția dumneavoastră.

În mașină, Ruth e tăcută. Știu că mai are întrebări despre Daniel, dar în momentul acela nu mă gândisem să le pun. E încă un lucru pe care îl regret pentru că, după aceea, n-am mai văzut-o niciodată pe Andrea. La fel cum a dispărut Daniel în 1963, a dispărut și ea din viața mea.

— Ai agățat tabloul deasupra șemineului, spune ea într-un târziu. Apoi ai luat celelalte tablouri din depozit și le-ai îngrămădit prin camere.

— Voiam să le văd. Voiam să-mi amintesc din nou. Voiam să te văd pe tine.

Ruth nu spune nimic, dar eu înțeleg. Mai mult decât orice, Ruth ar fi vrut să-l vadă pe Daniel, măcar prin ochii soției lui. Zi după zi, după ce am citit scrisoarea și am agățat portretul lui Ruth, depresia a început să dispară. Am început să mănânc la intervale regulate. Avea să dureze peste un an ca să capăt din nou greutatea dinainte, dar viața mea a început să urmeze o anumită rutină. Și în primul an de după

moartea ei s-a întâmplat încă un miracol – al treilea în acel an tragic, de altfel – care m-a ajutat să găesc drumul înapoi.

La fel ca Andrea, un alt vizitator neașteptat a ajuns la ușa mea – de data asta o fostă elevă a lui Ruth care a venit să îmi exprime condoleanțele. O chema Jacqueline și, deși nu mi-o aminteam, și ea a vrut să stea de vorbă. Mi-a povestit cât de mult însemnase pentru ea Ruth ca profesoară și, înainte să plece, mi-a arătat un mic omagiu scris în onoarea lui Ruth care avea să fie publicat într-un ziar local. Era măgulitor și revelator în același timp și, când a fost publicat, a părut să deschidă porțile zăgazului. În următoarele luni a crescut parada de foști elevi la mine acasă. Lindsay, Madeline, Eric și Pete și nenumărați alții, despre care în mare parte nici nu știam că existau, au apărut la ușa mea în cele mai neașteptate momente, spunând povești despre anii petrecuți de soția mea în clasă.

Prin cuvintele lor am ajuns să realizez că Ruth fusese cheia care descătușase posibilitățile în viața atât de multor oameni – a mea fusese doar prima.

Mă gândesc uneori că anii de după moartea lui Ruth pot fi împărțiți în patru etape. Depresia și vindecarea după moartea ei au fost una dintre ele; a doua a fost perioada în care am făcut tot posibilul să merg înainte. A treia etapă a fost cea de după vizita ziaristei în 2005, când am pus gratii la geam. Însă abia acum trei ani am decis, în sfârșit, ce să fac în privința colecției, ceea ce a dus la a patra și ultima etapă.

E treabă complicată să hotărăști ce faci cu averea, dar, în esență, totul se rezuma la asta: trebuia să decid ce să fac cu lucrurile noastre, altfel ar fi decis statul pentru mine. Howie Sanders insistase la mine și la Ruth ani în șir să luăm o hotărâre. Ne întreba dacă era vreo organizație caritabilă care ne plăcea în mod deosebit sau dacă voiam ca tablourile să ajungă într-un anumit muzeu. Poate voiam să le scot la licitație și să las câștigurile unei anume organizații sau universități? După apariția articolului – posibila valoare a

colecției a devenit subiectul unei discuții aprinse în lumea artistică –, Howie a fost și mai insistent, deși nu mai eram decât eu ca să-l ascult.

Însă abia în 2008 am fost de acord să merg la biroul lui.

Aranjase întâlniri confidențiale cu mai mulți custozi de la diverse muzee: Muzeul Metropolitan de Artă din New York, Muzeul de Artă din Carolina de Nord, Whitney, precum și reprezentanți de la Universitățile Duke, Wake Forest și Chapel Hill din Carolina de Nord. Erau câțiva indivizi de la Liga Anti-Defamation³⁰ și United Jewish Appeal³¹ – două dintre organizațiile preferate ale tatălui meu –, precum și o persoană de la Sotheby's. M-au condus într-o sală de ședințe, unde s-au făcut prezentările și am văzut pe fața fiecăruia dintre ei o curiozitate lacomă în timp ce se întrebau cum reușisem eu și Ruth – un negustor de mărunțișuri și o profesoară – să acumulăm o colecție privată de artă modernă așa de extinsă.

Am asistat la o serie de prezentări individuale și, de fiecare dată, am fost asigurat că orice parte a colecției doream să le-o încredințez urma să fie evaluată corect – sau să obțină valoare maximizată, în cazul adjudecătorului. Organizațiile caritabile au promis să distribuie banii către cauzele care erau importante pentru mine și Ruth.

Eram obosit la sfârșitul zilei și, întorcându-mă acasă, am adormit aproape imediat în fotoliul din camera de zi. Când m-am trezit, am privit portretul lui Ruth, întrebându-mă ce ar fi vrut ea să fac.

— Dar nu ți-am spus, zise ea încet. A trecut ceva timp de când nu a vorbit și bănuiesc că încearcă să îmi menajeze puterile. Și ea simte că se apropie sfârșitul.

Mă forțez să deschid ochii, dar acum nu văd decât o imagine neclară.

— Nu, îi răspund. Am vocea răgușită și bolborosesc

³⁰ Organizație americană cu sediul în New York City care acționează împotriva discriminării evreilor (n.tr.).

³¹ Organizație filantropică susținută de membrii comunității evreiești (n.tr.).

cuvinte aproape de neînțeles. Niciodată nu ai vrut să vorbim despre asta.

Ea înclină capul și mă privește.

— Aveam încredere că vei lua o decizie.

Îmi amintesc momentul în care m-am hotărât în sfârșit. Era spre seară, la câteva zile după întâlnirile de la biroul lui Howie. Mă sunase cu o oră înainte, voind să afle dacă aveam întrebări sau dacă voiam să avanseze discuțiile cu cineva anume. După ce am închis telefonul, sprijinit de cadrul de mers, am ieșit pe veranda din spate.

Erau acolo două balansoare de-o parte și de alta a unei măsuțe prăfuite de când nu o mai folosisem. Când eram mai tineri, eu și Ruth stăteam acolo și vorbeam, privind cum răsăreau stelele pe cerul întunecat. Mai târziu, când am înaintat în vârstă, serile petrecute pe veranda din spate s-au împușinat, pentru că devenisem amândoi mai sensibili la temperatură. Frigul iernii și căldura verii făceau ca veranda să nu poată fi folosită mai bine de jumătate de an; eu și Ruth nu mai ieșeam acolo decât primăvara și toamna.

Dar în seara aceea, în ciuda căldurii și a stratului gros de praf de pe scaune, m-am așezat unde stăteam altădată. Mă gândeam la întâlniri și la tot ce mi se spusese. Și am remarcat că Ruth avusese dreptate: nimeni nu înțelegea cu adevărat.

M-am gândit o vreme să las colecția moștenire Andreei Lockerby, măcar și pentru faptul că îl iubise și ea pe Daniel. Dar nu o cunoșteam cu adevărat, iar Ruth nici atât. Și-apoi nu puteam să nu fiu dezamăgit că, în ciuda influenței evidente pe care o avusesem eu și Ruth asupra vieții lui Daniel, nu încercase nici măcar o dată să ia legătura cu ea. Pur și simplu nu puteam să înțeleg asta, nici să iert întru totul, pentru că știam că Ruth rămăsese pentru totdeauna cu inima frântă.

Nu exista niciun răspuns ușor, fiindcă pentru noi arta nu avusese niciodată legătură cu banii. La fel ca ziarista, acești

custozi și colecționari, acești experți și vânzători nu înțelegeau. Având în urechi ecoul vorbelor lui Ruth, am simțit totuși că răspunsul prindea contur.

După o oră, l-am sunat pe Howie acasă. I-am spus că aveam de gând să scot la licitație toată colecția și, ca un soldat adevărat, nu a combătut decizia mea. Nici nu m-a întrebat nimic când i-am spus că vreau ca licitația să aibă loc în Greensboro. Oricum, când i-am spus cum vreau să se desfășoare totul, a rămas mut de uimire, făcându-mă să mă întreb dacă mai era la telefon. În cele din urmă, după ce și-a dres glasul, a vorbit despre detaliile celor cerute de mine. I-am spus că cel mai important lucru era să păstreze secretul.

În lunile care au urmat s-au pus la punct amănuntele. Am mers la biroul lui Howie de încă două ori și m-am întâlnit cu reprezentanții de la Sotheby's. M-am întâlnit din nou cu directorii organizațiilor de caritate evreiești; sumele pe care trebuiau să le primească depindeau de licitația în sine și de câți bani putea obține colecția. În acest scop, evaluatorii au petrecut săptămâni întregi catalogând și fotografiind toată colecția, estimându-i valoarea și stabilind proveniența. În cele din urmă, am primit un catalog pentru aprobare. Valoarea estimată a colecției era uimitoare pentru mine, dar asta tot nu avea importanță.

Când s-au finalizat toate aranjamentele pentru licitația inițială și cea ulterioară – era imposibil să vinzi totul într-o zi – am vorbit cu Howie și cu reprezentantul de la Sotheby s, le-am trasat responsabilitățile, i-am pus să semneze nenumărate documente legale, asigurându-mă că nu putea să intervină nicio schimbare în planul imaginat de mine. Voiam să fiu pregătit pentru orice eventualitate și când totul a fost gata, am semnat testamentul în prezența a patru martori. Am mai specificat apoi că testamentul era final și nu putea fi modificat sub nicio formă.

Prin urmare, când am ajuns acasă, am stat în camera de zi și am privit portretul lui Ruth, obosit și mulțumit. Îmi era dor de ea, în clipa aceea poate mai mult decât oricând, dar chiar și așa am zâmbit și am spus cuvintele pe care ar fi vrut ea să le audă.

— Vor înțelege, Ruth, i-am spus. Vor înțelege în sfârșit.

Acum e după-amiază și simt că mă micșorez, ca un castel de nisip care dispare cu fiecare val. Lângă mine, Ruth mă privește îngrijorată.

— Ar trebui să mai tragi un pui de somn, spune ea cu voce blândă.

— Nu sunt obosit, o mint.

Ruth știe că mint, dar se preface că mă crede, pălăvrăgind cu o lipsă de griji forțată.

— Nu cred că aș fi fost o soție bună pentru altcineva. Cred că uneori sunt prea încăpățânată.

— Asta așa e, încuviințez eu zâmbind. Ai noroc că te suport.

Ruth dă ochii peste cap.

— Încerc să vorbesc serios, Ira.

Mă uit la ea, dorindu-mi să o pot ține în brațe. În curând, mă gândesc. În curând voi fi alături de ea. Îmi e greu să vorbesc în continuare, dar mă chinui să răspund.

— Dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată, cred că aș fi știut că viața mea nu e desăvârșită. Și aș fi rătăcit prin lume în căutarea ta chiar dacă n-aș fi știut ce căutam.

Ochii ei se luminează când îi spun asta și întinde mâna să mă mângâie pe păr, iar atingerea ei e caldă și liniștitoare.

— Mi-ai mai spus asta înainte. Întotdeauna mi-a plăcut răspunsul ăsta.

Închid ochii și rămân aproape închiși. Când mă forțez să îi deschid din nou, imaginea ei e neclară, aproape translucidă.

— Sunt obosit, Ruth.

— Încă nu e timpul. Încă nu ți-am citit scrisoarea. Acea nouă, cea pe care voiai să o trimiți. Mai știi ce ai scris acolo?

Mă concentrez, amintindu-mi o frântură mică, dar doar aceea, nimic mai mult.

— Nu de ajuns, mormăi.

— Spune-mi ce îți amintești. Orice.

Îmi ia ceva vreme să mă adun. Inspir adânc și aud

șuieratul slab al schimbului chinuit de aer. Nu mai simt uscăciunea din gât. A fost înlocuită de o epuizare resimțită până în măduva oaselor.

— Dacă raiul există, ne vom regăsi, pentru că nu există raiul fără tine. Mă opresc fiindcă îmi dau seama că până și aceste câteva cuvinte mă lasă fără suflare.

Cred că e emoționată, dar nu mai pot să văd clar. Deși mă uit la ea, aproape că nu o mai văd. Dar simt radiind dinspre ea tristețea, regretul și știu că pleacă. Nu poate exista aici și acum fără mine.

Se pare că ea știe lucrul ăsta și, deși continuă să dispară, se apropie de mine. Îmi trece mâna prin păr și mă sărută pe obraz. Are șaisprezece ani și douăzeci, treizeci, patruzeci, fiecare vârstă, toate odată. E așa de frumoasă încât mi se umplu ochii de lacrimi.

— Îmi place ce mi-ai scris, șoptește ea. Vreau să aud și restul.

— Nu cred, bolborosesc și am impresia că simt una dintre lacrimile ei căzându-mi pe obraz.

— Te iubesc, Ira, șoptește ea. Îmi place răsufierea ei blândă în ureche, ca șoapta unui înger. Să nu uiți cât de mult ai însemnat întotdeauna pentru mine.

— Îmi amintesc... încep să spun și, când mă sărută din nou, ochii mi se închid, cred că pentru ultima oară.

29

SOPHIA

Sâmbătă seara, în timp ce toți cei din campus sărbătoreau încă un weekend, Sophia scria o lucrare la bibliotecă atunci când auzi bâzâitul telefonului. Deși nu aveau voie să folosească mobilul decât în anumite locuri, observă că nu era nimeni prin preajmă și se întinse după el, încruntându-se la vederea mesajului și a expeditorului.

„Sună-mă, scrisese Marcia. E urgent.”

Așa puțină câtă era, tot era mai multă comunicare decât avuseseră de la cearta lor și Sophia se întrebă ce să facă. Să îi trimită mesaj? Să întrebe care era problema? Sau să facă așa cum spusese Marcia și să o sune?

Nu era sigură. De fapt, nu voia să vorbească deloc cu Marcia. La fel ca toate celelalte fete din suroritate, cu siguranță era la un bar sau la o petrecere. Probabil că băuse, ceea ce însemna că era posibil ca ea și Brian să se fi certat, iar ultimul lucru pe care Sophia îl dorea era să se amestece în așa ceva. Nu voia să o audă pe Marcia plângând că Brian era un ticălos, nici nu se simțea pregătită să dea fuga și să o susțină, mai ales după strădania cu care o evitase.

Însă acum Marcia voia ca Sophia să o *sune pe ea*. Pentru că, orice s-ar fi petrecut, era *urgent*. Cuvântul acela putea fi interpretat în tot felul de moduri, se gândi în sinea ei. Mai dezbătu problema câteva secunde și se hotărî, apoi salvă documentul și închise laptopul. Îl puse în rucsac, se îmbracă și se îndreptă spre ieșire. Când deschise ușa o întâmpină o rafală neașteptată de aer rece ca gheața și un strat gros de zăpadă pe jos. Temperatura trebuia să fi scăzut la -6 grade în ultimele ore. Avea să înghețe pe drum înapoi...

Dar nu încă. Dând la o parte judecata mai sănătoasă, luă telefonul și intră înapoi în hol. Marcia răspunse după primul apel. Pe fundal se auzea muzica tare și zgomotul sutelor de conversații.

— Sophia? Slavă Domnului că ai sunat!

Sophia răsuflă enervată.

— Ce era așa de urgent?

Auzi cum zgomotul se estompează în timp ce Marcia probabil căuta un loc mai liniștit. Se auzi o ușă trântită și vocea mai clară a Marciei.

— Trebuie să vii acasă imediat, spuse Marcia cu o umbră de panică în glas.

— De ce?

— E Luke aici. Are mașina parcată în față. Așteaptă acolo de douăzeci de minute. Trebuie să vii chiar acum.

Sophia înghiți în sec.

— Ne-am despărțit, Marcia. Nu vreau să-l văd.

— Ah, spuse Marcia, fără să încerce să își ascundă nedumerirea. E groaznic. Știu cât de mult îți plăcea...

— Asta e tot? întrebă Sophia. Trebuie să închid...

— Nu, stai! strigă Marcia. Știu că ești supărată pe mine și știu că merit, dar nu de asta te-am sunat. Brian știe că Luke e aici – i-a spus Mary-Kate acum câteva minute. Brian tot bea de câteva ore și începe să se agite. Adună deja câțiva băieți să meargă după el. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar știi cum e el. Iar Luke habar nu are ce-l așteaptă. Poate că v-ați despărțit, dar nu cred că vrei să pățească ceva...

Sophia abia dacă o mai asculta, fiindcă sunetul vocii ei se estompa în vânturile reci în timp ce se grăbea deja spre casă.

Campusul părea pustiu pe când o lua pe fiecare scurtătură posibilă, încercând să ajungă cât mai iute acasă. Alerga și îl suna pe Luke întruna, dar, cine știe din ce motiv, Luke nu răspundea. Reuși să îi trimită un mesaj scurt, dar tot nu primi răspuns.

Nu era departe, dar vântul rece de februarie era aspru, mușcându-i urechile și obrajii și aluneca mereu pe zăpada abia depusă. Nu purta cizme și zăpada topită îi intra în pantofi, udându-i degetele. Zăpada continua să cadă, groasă și ușoară ca o pană, acel gen de zăpadă care se transformă

imediat în gheață, făcând drumurile periculoase.

Începu să fugă, sunându-l din nou pe Luke fără să dea de el. Acum ieșise din campus, ajungând pe străzi. Intră pe Greek Row, unde studenții stăteau împreună dincolo de ferestrele luminate. Câțiva mergeau grăbit pe trotuar, plecând de la o petrecere la alta, urmând ritualul obișnuit de sâmbătă al excesului și al uitării de sine. Casa ei se afla în capătul opus al străzii și, privind prin întuneric și printre fulgii de zăpadă, văzu silueta vagă a mașinii lui Luke.

În clipa aceea observă un grup de băieți care ieșea din casa unei fraternități ceva mai departe, pe partea cealaltă a străzii. Erau cinci sau șase, conduși de unul foarte înalt. *Brian*. După el apăru imediat altă siluetă și, cu toate că se văzu doar puțin în timp ce alerga de pe verandă și cobora treptele, *Sophia* o recunoscuse imediat pe colega ei de cameră. Înăbușită de vremea de afară, auzi vocea *Marciei* care striga după *Brian* să se oprească.

În timp ce alerga, rucsacul se izbea ciudat de ea și picioarele îi alunecau pe zăpadă, făcând-o să se simtă ca o nătângă. Se apropia, dar nu destul de repede. *Brian* și prietenii lui înconjuraseră deja mașina. Era la distanță de patru case și nu vedea în interiorul întunecat al automobilului dacă *Luke* era măcar înăuntru. Țipetele *Marciei* străpunseră aerul din nou și de data asta era furioasă.

— *Brian*, e o tâmpenie! Lasă-l în pace!

Încă trei case. Văzu cum *Brian* și prietenul lui deschiseră cu forța portiera de pe partea șoferului și dădură buzna. Începu o încăierare și *Sophia* țipă exact când îl scoteau pe *Luke* din mașină.

— Lasă-l în pace! strigă *Sophia*.

— *Brian*, trebuie să te oprești! strigă și *Marcia*.

Brian – fie că era amețit, fie că era beat – le ignoră pe amândouă. Dezechilibrat, *Luke* ajunsese în brațele lui *Jason* și ale lui *Rick*, aceiași care fuseseră cu *Brian* la rodeo în *McLeansville*. Alți patru stăteau în jur, înconjurându-l pe *Luke*.

Panicată, *Sophia* alergă în mijlocul străzii tocmai când

Brian se dădu înapoi și lovi cu pumnul, făcând capul lui Luke să se dea pe spate. Sophia simți un val de spaimă cumplită, amintindu-și filmarea...

În timp ce Luke se clătina, Rick și Jason îi dădură drumul și Luke se rostogoli pe asfaltul acoperit de zăpadă. Apropiindu-se în sfârșit, tot îngrozită, Sophia se uită să vadă dacă se mișcă, dar nu văzu nimic...

— Ridică-te! strigă Brian la el. Ți-am spus că nu s-a terminat!

Sophia o văzu pe Marcia sărind în fața lui Brian.

— Oprește-te! strigă ea încercând să îl rețină. Trebuie să te oprești!

Brian o ignoră, iar Sophia văzu că Luke se ridică în sfârșit în patru labe, încercând să se adune.

— Sus! strigă Brian din nou.

Sophia reuși să treacă de cerc, dând din coate printre doi băieți și punându-se între Brian și Luke, lângă Marcia.

— S-a terminat, Brian! strigă ea. Termină cu asta!

— Încă nu s-a terminat!

— Acum, da! răspunse Sophia.

— Hai, Brian, se rugă Marcia luându-l de mână. Hai să mergem. E frig aici. Îngheț.

Luke se ridicase în picioare, cu o urmă evidentă pe pomete. Brian răsufle greu și, spre uimirea Sophiei, o dădu pe Marcia la o parte. Nu o împinse tare, dar Marcia nu se așteptase la asta și se împiedică și căzu la pământ. Brian nu părea să observe. Făcu un pas amenințator în față, pregătit să o dea la o parte și pe Sophia. Dându-se în lături, Sophia scoase telefonul din buzunar. Până să îl apuce Brian pe Luke, Sophia apăsa deja butoanele și ridică telefonul.

— Dă-i înainte! Am să înregistrez tot! N-ai decât să mergi la închisoare, mie nu-mi pasă! Să te dea afară din echipă! Să vă dea pe toți afară din echipă, nu mă interesează!

Continuă să se dea în spate, înregistrând și filmându-i pe toți cei de față. Le filma de aproape expresiile șocate și speriate când Brian sări la ea, smulgându-i telefonul din mână și izbindu-l de asfalt.

— Nu înregistrezi nimic!

— Poate nu, spuse Marcia din cealaltă parte a cercului, ridicând telefonul ei. Dar înregistrez eu.

— Cred că o meritam, spuse Luke. Adică, după ce i-am făcut eu.

Se urcaseră în mașină, Luke în spatele volanului, Sophia lângă el. Amenințările funcționaseră. Jason și Rick îl convinseseră pe Brian să se întoarcă împreună cu ei în casa fraternității, unde cu siguranță Brian retrăia pumnul prin care îl pusese la pământ pe Luke. Marcia nu mersese cu ei; plecase în schimb în casa surorității, iar Sophia văzuse lumina aprinsă în camera lor.

— Nu o meritați, zise ea. Din câte îmi amintesc, nu l-ai lovit pe Brian. Doar l-ai... țintuit la pământ.

— În țărână. Cu fața în jos.

— Așa e, recunosc eu.

— Mersi că ai intervenit, apropo. Cu telefonul. Am să-ți cumpăr altul.

— Nu e nevoie. Era vechi oricum. De ce nu ai răspuns?

— Am rămas fără baterie în drum spre casă și am uitat să iau încărcătorul pentru mașină. Îl luasem doar pe cel obișnuit. Nu credeam că are să aibă prea mare importanță.

— Măcar i-ai trimis mesaj mamei tale?

— Da, spuse el.

Dacă se întreba de unde știuse ea de obiceiul lui de a trimite mesaj, nu zise nimic. Sophia își împreună mâinile în poală.

— Cred că știi ce am să întreb acum, nu-i așa?

Luke miji ochii spre ea.

— De ce am venit?

— Nu trebuia să vii. Nu vreau să vii aici. Mai ales imediat după ce te-ai întors de la un concurs. Pentru că...

— Nu poți trăi așa.

— Nu, spuse ea. Nu pot.

— Știu, zise el. Oftă, apoi se întoarse pe o parte în scaun și se uită la ea. Am venit să-ți spun că nici eu nu mai pot. M-

am retras în seara asta. De data asta definitiv.

— Renunți? întrebă ea cu neîncredere în glas.

— Am renunțat deja.

Sophia nu știa cum să reacționeze. Să îl felicite? Să fie înțelegătoare? Să își exprime ușurarea?

— Am venit și să te întreb dacă ești liberă în weekendul ăsta. Sau dacă ai treabă luni. Dacă ai teste sau lucrări.

— Am de predat o lucrare joia viitoare, dar, în afară de asta, doar vreo două cursuri. Te gândeai la ceva anume?

— Doar la o pauză, să-mi pun ordine în gânduri. Înainte să rămân fără baterie, am sunat-o pe mama și am vorbit despre asta și ea crede că e o idee bună. Oftă prelung. Mă gândeam să merg la cabane și mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine.

Sophia încă încerca să asimileze tot ce spusese el sau să își dea seama dacă îl credea. Oare spunea adevărul? Chiar renunțase pentru totdeauna la călărit?

Luke o privea fix, așa că șopti:

— Bine.

Sus în camera lor, o găsi pe Marcia făcându-și bagajul.

— Ce faci?

— Mă duc acasă cu mașina în seara asta. Vreau să dorm în patul meu, știi? Plec într-un minut sau două.

— E în regulă, zise Sophia. E și camera ta.

Marcia dădu din cap, aruncând mai departe lucrurile în geantă. Sophia se mișca de pe un picior pe altul.

— Mulțumesc că mi-ai trimis mesaj. Și pentru ce ai făcut cu telefonul acolo.

— Da, păi a meritat-o. Se purta... ca un nebun.

— A fost mai mult de atât.

Marcia ridică ochii pentru prima dată.

— Cu plăcere.

— Probabil nu-și va aminti prea multe.

— Nu contează.

— Contează dacă îți place de el.

Marcia se gândi o clipă, apoi scutură capul. Sophia avu impresia că ajunsese la o concluzie, chiar dacă nu era încă sigură la care anume.

— Luke a plecat?

— S-a dus să pună benzină și să cumpere câteva provizii. Se întoarce în câteva minute.

— Serios? Sper că de data asta încuie portierele. Trase fermoarul genții și se uită din nou la Sophia. Stai... de ce se întoarce? Credeam că te-ai despărțit de el.

— Așa e.

— Dar?

— Ce-ar fi să vorbim săptămâna viitoare... când te întorci? Pentru că în clipa asta nu sunt foarte sigură ce se întâmplă cu noi.

Marcia încuviință, apoi porni spre ușă și se opri din nou.

— M-am tot gândit, spuse ea, și am senzația că totul se va rezolva între voi. Și, dacă vrei să știi părerea mea, cred că e un lucru bun.

În munți, zăpada căzuse în strat gros, iar drumurile erau cu polei pe alocuri, ceea ce însemna că nu ajunseră la cabane decât pe la patru dimineața. Locul semăna ca o tabără veche, abandonată de mult. Deși nu se vedea nicio lumină nicăieri, Luke parcă mașina în fața aceleiași cabane unde mai fuseseră înainte și unde cheia atârna în încuietore.

În interior era rece pentru că pereții subțiri din scânduri nu reușeau să țină la distanță frigul. Luke îi spusese să aibă în bagaj o căciulă și mănuși, iar Sophia le purtă cu tot cu geacă în timp ce Luke făcea focul în șemineu și în sobă. Șoseaua alunecoasă o făcuse să se îngrijoreze toată seara, dar acum că ajunseseră, simțea că epuizarea o prinde din urmă.

Merseră la culcare îmbrăcați complet, cu geaci și căciuli și adormiră în doar câteva minute. Când Sophia se trezi câteva ore mai târziu, casa se încălzise considerabil, deși nu

suficient cât să poată umbla prin camere fără câteva straturi de îmbrăcăminte. Se gândi că un motel ieftin ar fi fost mai rezonabil, dar când observă peisajul de dincolo de fereastră, rămase uimită din nou de frumusețea locului. Țurțurii atârnau de crengi, strălucind în lumina lunii. Luke era deja în bucătărie, iar aerul era plin de mirosul șuncii și al ouălor.

— În sfârșit, te-ai trezit, remarcă el.

— Cât e ceasul?

— E aproape de prânz.

— Cred că eram obosită. De cât timp te-ai trezit?

— De vreo două ore. Să încălzești locul ăsta suficient ca să se poată sta nu e așa ușor pe cât crezi.

Sophia nu se îndoia de asta. Treptat, își îndreptă atenția spre fereastră.

— Ai mai fost aici iarna?

— Doar o dată. Dar eram mic. Am petrecut ziua făcând oameni de zăpadă și mâncând nalbe prăjite.

Ea zâmbi imaginându-și-l mic, apoi deveni serioasă.

— Ești pregătit să stăm de vorbă? Despre ce te-a făcut să te răzgândești?

Luke înfipse furculița într-o bucată de șuncă și o scoase din tigaie.

— Nimic, sincer. Cred că am început să ascult de bunul-simț.

— Asta-i tot?

Luke puse furculița jos.

— Mi-a căzut Big Ugly Critter la runda *shortgo*. Și când a venit momentul să călăresc... Scutură capul, fără să își termine gândul. În fine, după aceea știam că a venit vremea să agăț pintenii în cui. Mi-am dat seama că terminasem cu asta. Pe mama o băgam în pământ puțin câte puțin.

Și pe *mine*, voia să spună Sophia. Dar tăcu.

Luke privi peste umăr, ca și cum auzise cuvintele ei nerostite.

— Mi-am dat seama și că îmi era dor de tine.

— Și ferma? întrebă ea.

Luke puse omleta în două farfurii.

— Presupun că o vom pierde. Apoi vom încerca s-o luăm

de la capăt. Mama e destul de cunoscută. Sper să cadă în picioare. Desigur, ea mi-a zis să nu-mi fac griji pentru ea. Că ar trebui să mă gândesc mai mult la ce am să fac eu.

— Și ce ai să faci?

— Încă nu știu. Se întoarse și puse farfuriile pe masă. O cafetieră era deja pe masă, împreună cu tacâmurile. Sper că weekendul ăsta mă va ajuta să-mi dau seama.

— Și crezi că putem să reluăm lucrurile de unde le-am lăsat?

— Cătuși de puțin, zise el. Aranjă farfuriile pe masă și trase scaunul pentru ea. Dar speram să o putem lua de la capăt.

După ce mâncară, își petrecură după-amiaza făcând un om de zăpadă, la fel ca atunci când Luke era copil. Își povestiră unul altuia ce mai era nou în viața lor, în timp ce rostogoleau bulgării de zăpadă, făcând bolovani și mai mari. Luke îi povesti despre concursurile din Macon și Carolina de Sud și ce se mai întâmpla la fermă. Sophia îi explică faptul că, din cauza situației cu Marcia, ajunsese să își petreacă tot timpul la bibliotecă și că era așa de avansată cu lecturile încât se îndoia că mai trebuia să învețe ceva timp de două săptămâni.

— Țsta e un avantaj al faptului că încerci să o eviți pe colega de cameră, comentă ea. Îți îmbunătățește maniera de a învăța.

— M-a surprins aseară, observă Luke. N-aș fi crezut că ar face așa ceva. Dată fiind situația, vreau să spun.

— Eu nu m-am mirat, spuse Sophia.

— Nu?

Se gândi puțin, întrebându-se ce făcea Marcia.

— Bine, poate că m-am mirat *un pic*.

În seara aceea, când stăteau îmbrățișați pe canapea, sub

pătură, în timp ce focul trosnea, Sophia întrebă:

— Îți va fi dor de călărit?

— Probabil că da, puțin, spuse el. Dar nu destul ca să mai fac asta din nou.

— Pari foarte sigur.

— Sunt sigur.

Sophia se întoarce ca să îl privească, captivată de reflecția flăcărilor în ochii lui.

— Sunt cam tristă pentru mama ta, spuse ea. Știu că e ușurată că te-ai oprit, dar...

— Da, zise el. Și eu sunt trist. Dar am să mă revanșez cumva.

— Cred că tot ce și-a dorit era să te aibă aproape.

— Asta mi-am spus și eu, zise el. Dar acum vreau să te întreb ceva. Și vreau să te gândești înainte să răspunzi. E important.

— Spune.

— Ești ocupată weekendul viitor? Pentru că, dacă ești liberă, vreau să te invit la cină.

— Îmi ceri o întâlnire? întrebă ea.

— Încerc să o iau de la început. Așa se face, nu? Să inviți pe cineva în oraș?

Sophia se aplecă, sărutându-l pentru prima dată în ziua aceea.

— Nu cred că trebuie să o luăm chiar de la început, nu-i așa?

— Asta înseamnă da sau nu?

— Te iubesc, Luke!

— Și eu te iubesc, Sophia!

În noaptea aceea făcură dragoste, apoi din nou luni dimineață, după ce dormiră până târziu. Luară o gustare pe îndelete și, după care făcură o plimbare, Sophia îl privi pe Luke din cabana călduroasă cum încarcă mașina, sorbind din cafea. Nu mai erau la fel ca înainte. Se gândi că în cele câteva luni de când se cunoșteau relația lor evoluase în ceva

mai profund, ceva la care nu se așteptase.

Porniră la drum după câteva minute, coborând încet muntele. Soarele se reflecta în zăpadă și producea o strălucire supărătoare care o făcu pe Sophia să se întoarcă, sprijinind capul de geam. Se uită la Luke. Tot nu era sigură ce avea să se întâmple când termina colegiul în mai, dar, pentru prima dată, se întreba dacă Luke avea să fie liber să o urmeze. Nu vorbise cu el despre asta, dar bănuia că planurile ei jucaseră un rol important în decizia lui de a renunța la carieră.

În timp ce se gândea la asta într-o stare plăcută și calmă, cât pe ce să ațipească, auzi vocea lui Luke care străpunse tăcerea.

— Ai văzut?

Deschise ochii, dându-și seama că Luke mergea mai încet.

— N-am văzut nimic, recunosc eu.

Luând-o prin surprindere, Luke apăsă frâna cu putere și trase pe dreapta, cu ochii ațintiți în oglinda retrovizoare.

— Mi s-a părut că am văzut ceva, spuse el. Băgă mașina în viteză și opri motorul, lăsând farurile aprinse. Stai o secundă, bine?

— Ce e?

— Nu sunt sigur. Vreau doar să verific.

Își luă geaca din spatele scaunului și coborî din mașină, îmbrăcându-se în timp ce merse în spate. Privind peste umăr, Sophia observă că tocmai trecuseră de o curbă. Luke se uită în ambele direcții, apoi alergă pe partea cealaltă a drumului, apropiindu-se de parapet. Abia atunci remarcă Sophia că parapetul era rupt.

Luke privi în jos, dincolo de taluzul abrupt, apoi întoarse repede capul spre ea. Chiar și de la distanță, Sophia simți insistența din expresia și din limbajul trupului lui. Sări repede din mașină.

— Ia telefonul meu și sună la 911! strigă el. Aici a ieșit o mașină de pe șosea și cred că e cineva înăuntru!

Apoi se strecură prin porțiunea ruptă a parapetului și dispăru din vedere.

30

SOPHIA

Mai târziu avea să își amintească evenimentele care urmară ca pe o serie de instantanee: apelul la serviciul de urgențe și felul în care îl privise pe Luke coborând taluzul abrupt. Cum alergase înapoi la mașină după o sticlă cu apă după ce Luke îi spusese că șoferul încă se mai mișca. Cum se agățase de tufe și de crengi când coborâse panta împădurită, observând cum stăteau lucrurile după accident – capota stâlcită, aripa aproape smulsă, crăpături în zigzag pe parbriz. Cum îl privise pe Luke luptându-se să deschidă portiera blocată de pe partea șoferului și încercând în același timp să își mențină echilibrul pe panta abruptă, o pantă care devenea costisă la doar câțiva metri de mașină.

Dar, mai mult decât orice, își amintea cum i se pusese un nod în gât la vederea bătrânului, a capului osos care se sprijinea de volan. Observase firele de păr care îi acopereau scalpul plin de pete, urechile care păreau prea mari pentru el. Brațul îi era îndoit într-un unghi nefiresc. Avea o rană în frunte, umărul stătea strâmb, buzele așa de uscate încât începuseră să sângereze. Probabil că avea dureri cumplite, dar expresia de pe fața lui era ciudat de senină. Când Luke reuși în sfârșit să deschidă portiera, Sophia se apropie, chinuindu-se să își mențină echilibrul pe panta alunecoasă.

— Sunt aici, îi spunea Luke bătrânului. Mă auziți? Puteți să vă mișcați?

Sophia auzea panica din vocea lui Luke în timp ce se apleca, atingând ușor gâtului bătrânului, căutând pulsul.

— Pulsul e slab, îi spuse Sophiei. E în stare foarte gravă.

Geamătul bătrânului abia se auzi. Luke duse mâna instinctiv spre sticla cu apă și turnă puțin în capac, apoi îl înclină spre gura bărbatului. Cea mai multă se vărsă, dar picăturile erau de ajuns ca să îi ude buzele, așa că acesta reuși să înghită.

— Cine sunteți? întrebă Luke încet. Cum vă numiți?

Bărbatul scoase un sunet care ieși ca un horcăit. Ochii întredeschiși nu reușeau să focalizeze.

— Ira.

— Când s-a întâmplat accidentul?

Cuvântul ieși după o pauză lungă.

— Sâm... ătă...

Luke o privi șocat pe Sophia, apoi se uită din nou la Ira.

— Aducem ajutoare, bine? Ambulanța trebuie să apară curând. Doar să rezistați. Vreți puțină apă?

La început, Sophia nu era sigură că Ira îl auzise pe Luke, dar acesta deschise gura ușor și Luke turnă din nou în capac, lăsându-l să bea numai puțin. Ira înghiți din nou înainte de a bolborosi câteva cuvinte de neînțeles. Apoi, ușor răgușit, cuvintele fură separate de răsufări:

— Oare... pen... ția... ea... roof...

Niciunul dintre ei nu reușea să înțeleagă. Luke se aplecă din nou.

— Nu înțeleg. Pot să sun pe cineva pentru dumneavoastră? Aveți o soție, copii? Puteți să-mi spuneți numărul de telefon?

— Oare...

— Doare? întrebă Luke.

— Nu... oa... oare... în... mașină... roof...

Luke se întoarse spre Sophia, nesigur. Sophia scutură capul, trecând automat prin cuvintele asemănătoare... floare, soare, scrisoare...

Scrisoare?

— Cred că vorbește despre o scrisoare. Se aplecă spre Ira, simțind boala în respirația lui slabă. Scrisoare? Asta vreți să spuneți, așa-i?

— Da... gâfâi Ira închizând ochii din nou. Răsufările lui răsunau ca niște pietricele într-un borcan. Sophia se uită în interiorul mașinii, observând câteva obiecte împrăștiate sub bordul prăbușit. Agățându-se de lateralul mașinii, se îndreptă spre spate, încercând să ajungă în partea cealaltă.

— Ce faci? strigă Luke.

— Vreau să găsesc scrisoarea...

Partea opusă era mai puțin avariata, așa că Sophia reuși să deschidă portiera destul de ușor. Pe podea se afla un

termos și un sendviș stâlcit. O pungă mică de plastic plină cu prune. O sticlă cu apă... și acolo, sus în colț, un plic. Sophia se întinse, alunecând puțin până să se stabilizeze, întinse mâna cu un icnet, apucând plicul cu două degete. Din partea cealaltă a mașinii, îl ridică, observând nedumerirea lui Luke.

— O scrisoare pentru soția lui, spuse ea închizând portiera și întorcându-se la Luke. Asta spunea mai devreme.

— Când vorbea despre *roof*?

— Nu *roof*³², spuse Sophia. Întoarse plicul invers pentru ca Luke să poată citi, apoi îl puse în buzunarul gecii. Ruth.

Un polițist de la patrula de autostradă sosi primul. După ce coborî cu dificultate panta, căzu de acord cu Luke că era prea periculos să îl miște pe Ira. Dar ambulanța și medicii de la urgențe ajunseră după o veșnicie și, când veniră, era evident că nu exista o modalitate sigură de a-l scoate din mașină și a-l urca de pe panta înzăpezită pe targă. Trebuia să fie de trei ori mai mulți oameni și chiar și atunci ar fi fost dificil.

În cele din urmă chemară un camion de remorcare, care întârzie totul și mai mult. Când ajunse și se poziționă corect, desfășurară un cablu și îl agătară de bara din spate a mașinii în timp ce medicii – improvizând cu centurile de siguranță – îl fixară pe Ira pe scaun pentru a minimaliza zdruccinăturile. Abia atunci mașina fu ridicată încet pe pantă și adusă înapoi pe șosea.

În timp ce Luke răspundea întrebărilor polițiștilor, Sophia rămase cu medicii, privind cum îl puneau pe Ira pe o targă și îi dădeau oxigen înainte de a-l urca în ambulanță.

După câteva minute, Luke și Sophia rămaseră singuri. O luă în brațe, ținând-o aproape, încercând amândoi să se îmbărbăteze unul pe altul, apoi Sophia își aminti că încă mai

³² Acoperiș, capotă (în engleză, în orig.); pronunție apropiată de cea a numelui propriu Ruth (n.tr.).

avea scrisoarea în buzunar.

După două ore, așteptau amândoi în aglomerația de la urgențe de la spitalul local, stând unul lângă altul și ținându-se de mână. În mâna liberă, Sophia ținea scrisoarea pe care o privea din când în când, observând scrisul tremurat și întrebându-se de ce îi spusese asistentei cum se numeau și ceruseră să fie anunțați despre starea lui Ira în loc să lase, pur și simplu, scrisoarea pentru a fi pusă lângă lucrurile bătrânului.

Așa ar fi putut să meargă mai departe spre Winston-Salem, dar când își amintea privirea lui Ira și insistența lui de a găsi scrisoarea, Sophia se simțea obligată să se asigure că nu se pierdea în forfota din spital. Voia să i-o dea doctorului sau, mai bine de atât, chiar lui Ira...

Cel puțin, asta își spunea ei înseși. Nu știa decât că expresia aproape pașnică a lui Ira când îl găsiseră o făcea să se întrebe la ce se gândea el sau la ce visa. Era o minune că supraviețuise rănilor, date fiind vârsta și starea lui fragilă. Se întreba mai ales de ce nu apăruseră încă prieteni sau membri de familie care să dea buzna pe ușa de la urgențe, înnebuniți de grijă. Ira fusese conștient când îl aduseseră aici, ceea ce însemna că ar fi putut cere să fie sunat careva. Așadar, unde erau cu toții? De ce nu erau aici? Într-un asemenea moment, Ira avea nevoie de cineva mai mult ca oricând și...

Luke se mișcă pe scaun, întrerupându-i gândurile.

— Știi că probabil nu vom putea să-l vedem, nu? întrebă el.

— Știu, spuse ea. Dar tot vreau să știu cum se simte.

— De ce?

Sophia întoarse scrisoarea în mână, incapabilă să explice motivele.

— Nu știu.

Alte patruzeci de minute trecură înainte ca un doctor să iasă pe ușile batante. Mai întâi merse la recepție, apoi, după ce asistenta arătă spre cei doi, veni către ei. Luke și Sophia se ridicară.

— Sunt doctorul Dillon, spuse el. Mi s-a spus că așteptați să-l vedeți pe domnul Levinson?

— Vă referiți la Ira? întrebă Sophia.

— Voi l-ați găsit, așa e?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce vă interesează?

Sophia aproape că îi spuse doctorului despre scrisoare, dar se opri. Luke simți încurcătura în care era și își dresе glasul.

— Vrem doar să știm că e în regulă.

— Din păcate, nu pot discuta despre starea lui dacă nu sunteți membri de familie, zise el.

— Dar se va face bine, nu?

Doctorul se uită de la unul la altul.

— De fapt, nici nu ar trebui să fiți aici. Ați făcut bine că ați chemat ambulanța. Și mă bucur că l-ați găsit în clipa aceea, dar nu mai aveți nicio responsabilitate acum. Sunteți niște străini.

Sophia se uită la doctor, simțind că voia să mai spună ceva și observând cum suspină într-un târziu.

— Nu știu exact ce se petrece aici, spuse doctorul Dillon, dar, nu știu din ce motiv, când domnul Levinson a auzit că sunteți aici, a cerut să vă vadă. Nu vă pot spune nimic despre starea lui, dar trebuie să vă rog să fie o vizită cât mai scurtă.

Ira părea și mai mic decât se vedea din mașină, de parcă intrase la apă în ultimele ore. Era întins într-un pat de spital ușor înclinat, cu gura deschisă, obrajii scofâlciți, fire intravenoase care îi ieșeau șerpuint din brațe. Un aparat de lângă el emitea sunete scurte în ritmul bătăilor de inimă.

— Nu stați mult, avertiză doctorul, iar Luke încuviință și intrară amândoi în cameră. Sophia se apropie ezitantă de

marginea patului. Îl văzu cu coada ochiului pe Luke trăgând un scaun de la perete și aducându-l lângă ea, apoi pășind din nou în spate. Sophia se așeză lângă pat și se aplecă pentru ca Ira să o poată vedea.

— Suntem aici, Ira, spuse ea ținând scrisoarea în fața lui. Am aici scrisoarea ta.

Ira respiră cu dificultate, întorcând încet capul. Privi mai întâi scrisoarea, apoi către Sophia.

— Ruth...

— Da, zise ea. Scrisoarea pentru Ruth. O pun chiar aici lângă tine, da?

Auzind vorbele ei, Ira se uită în gol, fără să înțeleagă. Apoi vocea îi deveni calmă, aproape tristă. Mișcă mâna puțin, încercând să ajungă la a ei și, din instinct, Sophia se întinse și îl luă de mână.

— Ruth, spuse el cât pe ce să îi dea lacrimile. Scumpa mea Ruth!

— Îmi pare rău... Nu sunt Ruth, zise ea cu blândețe. Mă numesc Sophia. Noi suntem cei care v-au găsit azi.

Ira clipi de câteva ori, vizibil nedumerit.

— Ruth?

Rugămintea din glasul lui o făcu să simtă un nod în gât.

— Nu, spuse încet privindu-l cum mișcă mâna și o apropie de scrisoare. Înțelese ce voia să facă și o împinse spre el. Ira o apucă, ridicând-o de parcă era de o greutate imensă și o împinse spre ea. Abia atunci îi observă Sophia lacrimile din ochi. Când vorbi, vocea lui păru mai puternică, iar cuvintele erau pentru prima dată clare:

— Poți să fii tu?

Sophia atinse scrisoarea.

— Vrei să citesc eu? Scrisoarea pentru soția ta?

Ira se uită la ea și o lacrimă i se rostogoli pe obrazul subțiat.

— Te rog, Ruth! Vreau s-o citești tu.

Răsuflă prelung, de parcă îl epuizase efortul de a vorbi. Sophia se întoarse spre Luke, întrebându-se ce să facă. Luke arătă spre scrisoare.

— Cred că ar trebui s-o citești, Ruth, îi spuse el. Asta vrea

el să faci. Citește cu glas tare, să te audă.

Sophia se uită la scrisoarea din mână ei. Nu era corect. Era o scrisoarea personală. Ruth ar fi trebuit să citească asta, nu ea...

— Te rog, îl auzi pe Ira vorbind din nou cu glas slăbit ca și cum îi citise gândurile.

Cu mâinile tremurând, Sophia studie plicul înainte de a-l deschide. Scrisoarea era lungă de o pagină, scrisă de aceeași mână nesigură care scrisese și pe plic. Deși tot nu era convinsă, se trezi că apropie scrisoarea de lumină. Apoi începu să citească rar:

Draga mea Ruth,

E devreme, prea devreme, dar, ca întotdeauna, se pare că nu pot să adorm la loc. Afară se luminează de zi, o zi nouă și glorioasă, dar eu nu mă pot gândi decât la trecut. În clipa aceasta tăcută visez la tine și la anii petrecuți împreună. Se apropie o aniversare, dragă Ruth, dar nu e cea pe care o sărbătorim de obicei. Însă este cea care a dat naștere vieții mele lângă tine și mă întorc spre scaunul tău, vrând să îți reamintesc acest lucru, deși știu că nu te voi găsi acolo. Dumnezeu, cu o înțelepciune pe care nu pretind să o înțeleg, te-a chemat acasă de mult și lacrimile care mi-au curs în noaptea aceea nu par să se mai usuce vreodată.

Sophia se opri să îl privească pe Ira, remarcând cum i se lipiseră buzele una de alta, iar lacrimile îi curgeau printre crăpăturile și văile de pe față. Deși încercă să rămână stăpână pe ea, vocea începu să i se schimbe pe măsură ce citea.

Îmi e dor de tine în dimineața asta, la fel cum mi-a fost dor în fiecare zi din ultimii nouă ani. M-am săturat să fiu singur. M-am săturat să trăiesc fără sunetul vocii tale și disper la gândul că nu te voi mai ține niciodată în brațe. Totuși, te-ai bucura să afli că, atunci când gândurile

acestea negre amenință să mă copleșească, te aud cum mă cerți: „Nu fi așa de trist, Ira. Eu nu m-am măritat cu un bărbat trist”.

Când privesc în urmă, sunt așa de multe lucruri pe care mi le amintesc. Am trăit aventuri, nu-i așa? Sunt cuvintele tale, nu ale mele, pentru că tu așa ai descris mereu viața noastră împreună. Îmi spuneai asta când stăteai în pat lângă mine, mi-o spuneai în fiecare an de Roș Hașana.³³ Ori de câte ori o spuneai, remarcam un licăr de satisfacție în ochii tăi și în momentele acelea expresia ta, mai mult decât vorbele tale, îmi umplea mereu inima de bucurie. Lângă tine, viața mea părea cu adevărat o aventură fantastică – în ciuda situației noastre mediocre, dragostea ta impregna tot ce făceam cu bogății nebănuite. Încă nu pot înțelege cum am putut fi așa de norocos încât să împart o viață cu tine.

Te iubesc acum așa cum te-am iubit întotdeauna și regret că nu ți-o pot spune. Și, deși scriu scrisoarea asta în speranța că o vei putea citi cumva, știu și că se apropie sfârșitul unei epoci. Draga mea, aceasta e ultima scrisoare pe care o mai scriu pentru tine. Știi ce mi-au spus doctorii, știi că sunt pe moarte și că nu voi mai merge în vizită la Black Mountain în august. Totuși, vreau să știi că nu mă tem. Timpul meu pe pământ se sfârșește și sunt împăcat cu orice se va întâmpla. Nu sunt întristat. De fapt, am un sentiment de pace și număr zilele cu ușurare și recunoștință. Cu fiecare zi care trece sunt mai aproape de clipa în care te voi revedea.

Tu ești soția mea, dar, mai mult decât atât, ai fost întotdeauna unica mea iubire adevărată. Timp de aproape trei sferturi de secol, ai dat sens existenței mele. A venit vremea să îmi iau adio și, pe punctul de a face această trecere, cred că înțeleg de ce ai fost luată de lângă mine. A fost ca să pot vedea cât ai însemnat pentru mine și, de-a lungul acestei perioade de mâhnire, să învăț

³³ Anul nou evreiesc (n.tr.).

din nou însemnătatea iubirii. Despărțirea noastră, înțeleg acum, a fost doar temporară. Când privesc în profunzimile universului, știu că se apropie momentul în care te voi strânge din nou în brațe. La urma urmei, dacă există raiul, ne vom regăsi, pentru că fără tine nu există rai.

*Te iubesc,
Ira*

Prin perdeaua de lacrimi, Sophia privi cum fața lui Ira își relua expresia de pace inefabilă. Puse cu atenție scrisoarea înapoi în plic. I-o strecură în mână și simți cum Ira ia plicul. Doctorul stătea deja în ușă, iar Sophia știa că trebuia să plece. Se ridică de pe scaun, iar Luke îl puse înapoi la perete, apoi o luă de mână pe Sophia. Când întoarse capul pe pernă, gura lui Ira se deschise și începu să respire cu dificultate. Sophia se întoarse spre doctor, care era deja lângă bătrân. Aruncând o ultimă privire spre silueta lui fragilă, Sophia și Luke ieșiră pe coridor și plecară, în sfârșit, spre casă.

31

LUKE

Așa cum luna februarie se apropia de sfârșit, la fel se apropiau Sophia de absolvire și ferma de prescrierea iminentă. Câștigurile lui Luke din primele trei concursuri le oferiră lui și Lindei încă vreo două luni înainte de a ajunge în imposibilitatea de a plăti, dar spre sfârșitul lunii, Linda începu treptat să discute cu vecinii, încercând să afle dacă erau interesați să îi cumpere ferma.

Sophia începea să se îngrijoreze cu adevărat în privința viitorului ei. Nu primise răspuns nici de la Muzeul de Artă din Denver, nici de la Muzeul Metropolitan de Artă și se întreba dacă avea să lucreze pentru părinții ei și să locuiască în vechiul dormitor. La fel ca ea, nici Luke nu reușea să doarmă noaptea. Își făcea griji pentru opțiunile pe care le avea mama lui în zonă și se întreba cum o putea ajuta să se întrețină până când găsea o soluție viabilă. Însă în cea mai mare parte niciunul dintre ei nu voia să vorbească despre viitor. Înceau în schimb să se concentreze pe prezent, căutând sprijin în compania celuilalt și în siguranța sentimentelor pe care le aveau unul pentru altul. În martie, Sophia ajungea la fermă vinerea după-amiaza și stătea până duminică. Deseori petrecea acolo și serile de miercuri. Cu excepția zilelor în care ploua, își petreceau mai tot timpul călare. Sophia îl ajuta de obicei pe Luke la treburi, iar din când în când îi ținea companie și mamei lui. Era genul de viață pe care și-l imaginase mereu... apoi își amintea că se apropia de final și că nu putea face nimic să oprească inevitabilul.

Într-o seară, pe la mijlocul lui martie, când se simțea în aer primul miros de primăvară, Luke o duse pe Sophia într-un club unde cânta o formație cunoscută de country-

western. De partea cealaltă a mesei roase de lemn, o privea cum sorbea din bere și bătea cu piciorul în ritmul muzicii.

— Dacă o ții tot așa, spuse el făcând semn din cap spre piciorul ei, am să cred că îți place muzica asta.

— Chiar îmi place.

Luke zâmbi.

— Ai auzit bancul acela, nu? Despre ce obții când asculți muzică country invers?

Sophia luă o gură de bere.

— Nu cred.

— Primești înapoi soția, câinele, mașina...

Sophia zâmbi în colțul gurii.

— Amuzant.

— Nu ai răs.

— Nu a fost chiar așa de amuzant.

Luke pufni în răs.

— Tu și Marcia vă înțelegeți în continuare?

Sophia își dădu o șuviță de păr după ureche.

— La început a fost cam stânjenitor, dar acum lucrurile sunt aproape la fel ca înainte.

— Se mai întâlnește cu Brian?

Sophia pufni pe nas.

— Nu, s-a terminat când Marcia a aflat că Brian o înșela.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două săptămâni? Ceva mai mult?

— A fost supărată?

— Nu chiar. Ea se întâlnea deja cu alt tip. El e doar în anul al treilea, așa că nu cred că va dura prea mult.

Luke zgâria cu degetul eticheta de pe sticla de bere.

— E o fată interesantă.

— Are suflet bun, insistă Sophia.

— Și nu ești supărată pentru ce a făcut?

— Am fost. Dar mi-a trecut.

— Așa, pur și simplu?

— A făcut o greșală. Nu a vrut să mă rănească. Și-a cerut scuze de un milion de ori. Și mi-a sărit în ajutor când am avut nevoie de ea. Așa că, da. Mi-a trecut.

— Crezi că vei mai păstra legătura cu ea? După absolvire?

— Desigur. E în continuare prietena mea cea mai bună. Și ar trebui să-ți placă și ție de ea.

— De ce? Luke ridică o sprânceană.

— Pentru că fără ea, spuse Sophia, nu te-aș fi cunoscut pe tine.

Câteva zile mai târziu, Luke o însoți pe mama lui la bancă pentru a renegocia un sistem de plată care să le permită să păstreze ferma. Linda veni cu un plan de afaceri care includea vânzarea unei jumătăți din fermă, inclusiv crângul cu brazi de Crăciun, grădina de dovleci și una dintre pășuni, presupunând că se putea găsi cumpărător. Aveau să micșoreze cireada cu o treime, dar, după calculele ei, ar fi reușit să plătească ratele reduse ale împrumutului.

După trei zile, banca respinse oficial oferta.

Într-o vineri seara, spre sfârșitul lunii, Sophia veni la fermă vizibil supărată. Avea ochii roșii și umflați, iar umerii îi erau căzuți de disperare. Luke o luă în brațe de îndată ce ajunse pe verandă.

— Ce s-a întâmplat?

O auzi smiorcăindu-se, vorbind cu voce tremurată.

— Nu mai puteam să aștept, spuse ea. Așa că am sunat la Muzeul de Artă din Denver să întreb dacă au reușit să se uite pe cererea mea. Au spus că da, dar că postul era deja ocupat. Și exact același lucru s-a întâmplat când am sunat la Muzeul Metropolitan.

— Îmi pare rău, spuse el legănând-o. Știi cât de mult sperai să mergi la unul dintre muzeele astea.

Într-un târziu, Sophia se dădu un pas în spate, cu o expresie neliniștită pe față.

— Ce am să fac acum? Nu vreau să mă întorc la părinții mei. Nu vreau să lucrez din nou la alimentară.

Era pe cale să îi spună că putea rămâne acolo cu el oricât

ar fi vrut, apoi își aminti brusc că nici asta nu mai era posibil.

La începutul lui aprilie, Luke privea cum mama lui făcea turul proprietății împreună cu trei bărbați. Îl recunoscuse pe unul dintre ei drept un fermier de lângă Durham. Discutaseră o dată sau de două ori la licitațiile de vite, dar Luke nu reușea să simtă ce fel de om era, deși se vedea de la o poștă că nici mama lui nu îl plăcea prea mult. Nu își dădea seama dacă era vorba de o antipatie personală sau de faptul că pierderea fermei devenea un lucru tot mai real. Ceilalți doi, bănuia el, erau ori rude, ori parteneri de afaceri.

În seara aceea la cină, mama lui nu pomeni nimic despre asta. Și nici Luke nu puse nicio întrebare.

Deși Luke călărise la numai trei dintre primele șapte concursuri ale anului, câștigase destule puncte ca să rămână pe locul al cincilea până la final – suficient cât să se califice în liga superioară. În weekendul următor, la Chicago, avea loc un concurs cu un premiu în bani suficient de mare încât să poată menține ferma pe linia de plutire până la sfârșitul lunii, presupunând că ar fi călărit la fel de bine ca la începutul sezonului.

Dar Luke își păstră cuvântul dat Sophiei și mamei lui. Taurul mecanic din hambar rămase acoperit și în circuitul mare plecă un alt călăreț în locul lui, unul care visa fără îndoială să câștige tot ce se putea câștiga.

— Ai vreun regret? îl întrebă Sophia. Că nu concurezi în weekendul ăsta?

Plecaseră dintr-un capriciu la Atlantic Beach, sub un cer albastru și senin. Pe mal, briza era răcoroasă, dar nu aspră, iar pe plajă erau din loc în loc oameni care se plimbau sau

înălțau zmeie; câțiva surferi îndrăzneți pluteau pe valurile ce se rostogoleau spre țarm.

— Niciunul, spuse el fără să ezite.

Făcură câțiva pași, iar picioarele lui Luke alunecau pe nisip.

— Sunt sigură că te-ai fi descurcat de minune.

— Probabil.

— Crezi că ai fi câștigat?

Luke se gândi o clipă înainte să răspundă, privind fix o pereche de delfini care alunecau prin apă.

— Poate, zise el. Probabil că nu. Sunt câțiva călăreți foarte talentați în circuit.

Sophia se opri și se uită la Luke.

— Tocmai mi-am dat seama de un lucru.

— Ce anume?

— Când ai concurat în Carolina de Sud, ai spus că ți-a căzut Big Ugly Critter în ultima rundă.

Luke încuviință din cap.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat.

— Nu, spuse el privind în continuare delfinii. Nu ți-am spus, așa-i?

După o săptămână, cei trei bărbați care făcuseră turul fermei reveniră, apoi petrecură o jumătate de oră în bucătăria mamei lui. Luke bănuia că prezentau o oarecare ofertă, dar nu se îndura să meargă acolo și să afle. Așa că așteptă până plecară. Când intră, o găsi pe mama lui stând la masa din bucătărie.

Îl privi fără să spună nimic.

Apoi scutură simplu din cap.

— Ce faci vinerea viitoare? întrebă Sophia. Nu mâine, cealaltă vineri? Era într-o joi seara, cu doar o lună înainte de absolvire, prima – și probabil ultima – dată când Luke se afla

într-un club, înconjurat de un cârd de fete din suroritate. Era și Marcia acolo și, deși îl salutase pe Luke, era mult mai interesată de băiatul brunet care îi întâmpinase acolo. El și Sophia erau nevoiți să strige ca să se audă peste sunetul neobosit al basului.

— Nu știu. Bănuiesc că muncesc, spuse el. De ce?

— Pentru că șeful departamentului, care e și îndrumătorul meu, mi-a făcut rost de invitații la o licitație de lucrări de artă și vreau să mergi cu mine.

Luke se aplecă peste masă.

— Ai spus licitație de lucrări de artă?

— Se spune că e ceva incredibil, un lucru pe care îl vezi o singură dată în viață. Va avea loc la Centrul de Evenimente Greensboro și e condus de una dintre marile case de licitații din New York. Se pare că un oarecare domn din Carolina de Nord a acumulat o colecție de artă modernă de primă mână. Sunt oameni care vin din toate colțurile lumii ca să liciteze. Unele dintre lucrări valorează o avere.

— Și vrei să mergi?

— Poftim? E artă! Știi când a mai avut loc o licitație de asemenea calibru pe aici? Niciodată.

— Cât va dura?

— N-am idee. N-am mai fost niciodată la o licitație, dar să știi că eu merg. Și ar fi frumos dacă ai merge și tu. Altfel va trebui să stau cu îndrumătorul meu și știu sigur că aduce cu el un alt profesor din departament, ceea ce înseamnă că vor petrece tot timpul vorbind unul cu celălalt. Și să spunem că dacă se întâmplă așa, voi avea o stare proastă și poate voi fi nevoită să rămân acasă tot weekendul ca să-mi revin.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că mă ameninți.

— Nu e o amenințare. E doar... ceva la care să te gândești.

— Și dacă mă gândesc și tot spun nu?

— Atunci vei da de belea.

Luke zâmbi.

— Dacă e important pentru tine, n-aș rata asta pentru nimic în lume.

Luke nu era sigur cum de nu observase mai devreme, dar se trezi dintr-odată mirat că îi venea tot mai greu să înceapă ziua de muncă pe măsură ce trecea timpul. Întreținerea fermei avea de suferit, nu fiindcă nu o mai considera importantă, își dădea el seama, ci pentru că nu avea nicio motivație. De ce să mai înlocuiască balustradele căzute de pe veranda casei mamei lui? De ce să mai umple gaura care apăruse lângă pompa de irigare? De ce să mai umple gropile care se formaseră pe drumul de pietriș și care se adânciseră peste iarnă? De ce să mai facă orice, dacă tot aveau să nu mai locuiască aici prea mult timp?

Crezuse că mama lui era imună la asemenea sentimente, că avea o tărie pe care el nu o moștenise, dar, în timp ce mergea călare să verifice vitele în dimineața aceea, ceva de pe proprietatea mamei lui îi atrase atenția, așa că îl opri pe Horse în loc.

Grădina mamei lui fusese mereu un motiv de mândrie pentru ea. Încă de când era copil, își amintea cum o privea în timp ce ea pregătea grădina pentru plantarea de primăvară, cum o curăța de buruieni, muncind din greu toată vara, cum recolta legumele la sfârșitul unei zile lungi. Acum însă, când privea rândurile care ar fi trebuit să fie drepte și ordonate, realiză că locul era năpădit de buruieni.

— Bine, așadar în legătură cu ziua de vineri. Sophia se răsuci pe pat ca să îl poată privi pe Luke. Nu uita că e o licitație de artă.

Mai rămâneau două zile, iar Luke încerca să pară suficient de interesat.

— Da. Mi-ai spus.

— Sunt mulți oameni bogați acolo. Oameni importanți.

— Bine.

— Voiam doar să mă asigur că nu ai de gând să apari în cizme și cu pălărie.

— Mi-am dat seama.

— Vei avea nevoie de costum.

— Am un costum, spuse el. Unul frumos chiar.

— Ai un costum? Sophia ridică din sprâncene.

— De ce pari așa de surprinsă?

— Pentru că nu mi te pot imagina în costum. Nu te-am văzut decât în blugi.

— Nu e adevărat. Luke îi făcu din ochi. Acum nu port blugi.

— Nu te mai gândi la prostii, spuse ea fără să vrea măcar să ia în seamă comentariul lui. Nu despre asta vorbesc și știi foarte bine.

Luke râse.

— Am cumpărat un costum acum doi ani. Și cravată, cămașă și pantofi, dacă vrei să știi. Trebuia să merg la o nuntă.

— Lasă-mă să ghicesc. Atunci a fost singura dată când l-ai purtat, așa e?

— Nu, spuse el scuturând capul. L-am mai purtat.

— La altă nuntă? întrebă ea.

— La o înmormântare, spuse el. Un prieten al mamei.

— Era a doua mea variantă, zise Sophia sărind de pe pat. Apucă pătura, se înfășură și o înnodă ca pe un prosop. Vreau să-l văd. E în dulapul tău?

— E agățat în dreapta... îi arătă cu degetul, admirând silueta ei în toga improvizată.

Sophia deschise ușa dulapului și scoase umerășul, inspectând costumul o clipă.

— Ai dreptate, spuse ea. E un costum frumos.

— Poftim, iar ești surprinsă!

Ținând în continuare costumul, Sophia se uită la Luke.

— Tu n-ai fi surprins?

Sophia se întoarse dimineață în campus, iar Luke merse să verifice cireada. Plănuiseră ca el să vină să o ia cu mașina a doua zi. Spre surprinderea lui, o găsi stând pe verandă când se întoarse mai târziu după-amiază.

Strângea în mână un ziar și, când se întoarse cu fața spre

el, avea o expresie chinuită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— E vorba de Ira, spuse ea. Ira Levinson.

Luke recunoscu numele după o secundă.

— Adică bărbatul pe care l-am salvat din mașină?

Sophia ridică ziarul.

— Citește asta.

Luke luă ziarul și citi titlul articolului, care descria licitația care urma să aibă loc a doua zi.

Luke se încruntă, nedumerit.

— E un articol despre licitație.

— Colecția e a lui Ira, spuse ea.

Era scris totul în articol. Cel puțin, o mare parte. Erau mai puține detalii personale decât s-ar fi așteptat, dar află câteva despre magazinul lui Ira, iar în articol era menționată și data la care se căsătorise cu Ruth. Scria că Ruth fusese profesoară și că începuseră să colecționeze împreună obiecte de artă modernă după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu avuseseră copii.

În restul articolului era vorba despre licitație și lucrările care urmau să fie vândute, iar majoritatea lor nu însemna nimic pentru Luke. Însă textul se termina cu o frază care îl făcu să ezite, afectându-l în același fel în care o afectase pe Sophia.

Aceasta strânse buzele când Luke termină de citit.

— Nu a mai apucat să iasă din spital, spuse ea cu voce blândă. A murit din cauza rănilor în ziua în care l-am găsit.

Luke privi în sus, apoi închise ochii o clipă. Nu avea ce să spună.

— Am fost ultimii oameni care l-au văzut, spuse ea. Nu scrie nimic acolo, dar sunt sigură că așa e. Soția lui era moartă, nu aveau copii și devenise un fel de sihastru. A murit singur și gândul ăsta îmi frânge inima. Pentru că...

Când ea se opri, Luke se apropie, gândindu-se la rândurile pe care le scrisese Ira pentru soția lui.

— Știu de ce, spuse Luke. Pentru că și mie îmi cam frânge inima.

32

SOPHIA

Sophia tocmai își pusese cerceii în ziua licitației când îl văzu pe Luke oprind mașina în fața casei. Deși îl tachinase mai devreme pentru că avea un singur costum, ea nu avea de fapt decât două, ambele cu fuste până la genunchi și sacouri asortate. Și le cumpăraseră fiindcă avea nevoie de ceva elegant și profesionist să poarte la interviuri. Își făcuse griji atunci că două nu aveau să fie de ajuns pentru numeroasele interviuri la care avea cu siguranță să meargă. Ceea ce o făcea să se gândească la zicala aceea veche... cum era? Oamenii își fac planuri, Dumnezeu râde, ceva asemănător?

Așa că le purtase pe fiecare câte o dată. Știind că Luke avea un costum închis la culoare, alege pentru ea pe cel mai deschis. În ciuda entuziasmului ei inițial, acum nu mai era așa de sigură în legătură cu licitația. Faptul că era colecția lui Ira dădea lucrurilor o notă oarecum personală și se temea că odată cu fiecare tablou văzut avea să își amintească felul în care arătase el când îi citea scrisoarea la spital. Dar să nu meargă i se părea o lipsă de respect, fiindcă era evident cât de mult însemnase colecția pentru el și soția lui. Încă nehotărâtă, ieși din cameră și coborî scările.

Luke o aștepta în hol.

— Ești pregătită?

— Cred că da, șovăi ea. E diferit acum.

— Știu. M-am gândit la Ira aproape toată noaptea.

— Și eu.

Luke se forță să zâmbească, deși nu părea să aibă prea multă energie pentru asta.

— Arăți minunat, apropo. Pari mai matură.

— Și tu la fel, spuse ea convinsă de adevărul din vorbele ei. *Dar...* De ce am senzația că merg la o înmormântare? îl întreabă Sophia.

— Pentru că, spuse el, într-un fel, la asta mergem.

Intrară într-una dintre sălile enorme de expoziție de la centru cu o oră înainte de prânz. Nu era deloc așa cum se așteptase Sophia. În capătul opus al încăperii se afla o scenă, înconjurată de cortină din trei părți; pe partea dreaptă erau două mese lungi pe platforme ridicate, fiecare având deasupra câte zece telefoane; pe partea cealaltă se afla podiumul pentru adjudecător, fără îndoială. Pe fundalul scenei se afla un ecran mare și în fața scenei era un șevalet gol. Aproximativ trei sute de scaune erau așezate cu fața spre scenă, asemenea tribunelor unui stadion, permițând ofertanților o vedere liberă.

Deși sala era aglomerată, doar câteva scaune erau ocupate. Cei mai mulți oameni se plimbau prin încăpere, privind fotografiile cu cele mai valoroase tablouri. Pozele erau aliniat la perete pe șevalete, împreună cu informațiile legate de artist, prețul lucrărilor artistului la alte licitații, precum și valoarea estimată a tabloului. Alți vizitatori se înghesuiau către cele patru podiumuri de fiecare parte a intrării, pe care se aflau cataloage care descriau întreaga colecție.

Sophia se plimba prin sală cu Luke alături, simțindu-se puțin șocată. Nu doar fiindcă toate aceste lucruri îi aparținuseră cândva lui Ira, ci din cauza colecției în sine. Erau lucrări de Picasso, de Warhol, de Johns și Pollock, de Rauschenberg și de Kooning, expuse una lângă alta. Unele dintre ele erau lucrări de care nu citise nicăieri sau de care nici nu auzise. Nici zvonurile legate de valoarea lor nu fuseseră exagerate; rămase cu gura căscată la unele estimări, doar ca să descopere apoi că următorul set de tablouri avea o valoare și mai mare. Încercă, privind la toate lucrările, să împace cifrele acelea cu imaginea lui Ira, bătrânul acela de treabă care scrisese numai despre dragostea pe care o purtase soției lui.

Luke părea să se gândească la același lucru pentru că întinse mâna și murmură:

— În scrisoarea lui nu era vorba de nimic din toate astea.

— Poate că nici nu contau pentru el, spuse ea uimită. Dar

serios, cum ar fi fost posibil? Când Luke nu reuși să răspundă, îl strânse de mână. Mi-aș fi dorit să-l fi putut ajuta mai mult.

— Nu știu dacă am fi putut face mai mult de atât.

— Și totuși...

Ochii lui albaștri îi căutară pe ai ei.

— Ai citit scrisoarea, spuse el. Asta a vrut el. Și cred că de asta ne-a fost dat tocmai nouă să-l găsim. Cine altcineva ar fi rămas să aștepte?

Când se auzi anunțul că licitația avea să înceapă, Luke și Sophia găsiră două locuri goale pe rândul din spate. De acolo era aproape imposibil să vadă șevaletul, ceea ce o dezamăgi pe Sophia. Ar fi fost grozav să poată admira de aproape unele lucrări, dar știa că locurile acelea erau destinate potențialilor cumpărători și ultimul lucru pe care îl voia era să o bată cineva pe umăr și să o roage să se mute. După câteva minute, bărbați și femei în costume începură să ia loc la mesele ridicate, la telefoane și, încet, dar sigur, luminile din tavan începură să se estompeze pe măsură ce niște reflectoare luminau de sus scena.

Sophia privi mulțimea de oameni, observându-i pe cei doi profesori de istoria artei, inclusiv pe îndrumătorul ei. Când se apropie ora unu, tăcerea puse stăpânire pe întreaga sală, iar murmurul șoptit se opri complet când un domn cărunt într-un costum elegant merse către podium. Ținea în mână un dosar pe care îl deschise larg, apoi duse mâna la buzunarul de la piept și scoase ochelarii de vedere. Și-i așeză pe nas, pregătind în același timp și paginile.

— Doamnelor și domnilor, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru prezența dumneavoastră la licitația extraordinarei colecții deținute de Ira și Ruth Levinson. După cum știți, este ceva neobișnuit pentru firma noastră să găzduiască un asemenea eveniment într-o altă sală decât ale noastre, dar în acest caz domnul Levinson nu ne-a dat prea mult de ales. Un alt lucru neobișnuit are legătură cu detaliile licitației de azi care au rămas oarecum vagi. Pentru început, aș dori să explic regulile cu privire la această licitație. Sub fiecare scaun se află o paletă cu un număr pe ea și...

Bărbatul continuă să descrie procedura licitației, dar Sophia nu mai asculta, fiind cu gândurile îndreptate din nou către Ira. Auzi doar vag lista celor aleși să participe la licitație – custozii de la Whitney și Muzeul Metropolitan de Artă, de la Tate și alte nenumărate muzee din orașe de peste Ocean. Sophia bănuia că oamenii din sală erau reprezentanții unor colecții private sau ai unor galerii, care doreau fără îndoială să obțină ceva extrem de rar.

După stabilirea regulilor și mulțumirile aduse anumitor persoane și instituții, domnul cu păr cărunt își concentrează din nou atenția asupra publicului.

— În acest moment, îmi face plăcere să vi-l prezint pe Howie Sanders. Domnul Sanders a fost avocatul domnului Levinson timp de mulți ani și a pregătit câteva lucruri pe care vrea să vi le aducă la cunoștință.

Atunci apăru Sanders, un domn în vârstă, adus de spate, al cărui costum de lână, închis la culoare, atârna pe silueta lui osoasă. Se apropie încet de podium. Acolo își dresă glasul, apoi începu un discurs remarcabil de viguros și coerent.

— Ne-am adunat azi aici pentru a participa la un eveniment extraordinar. La urma urmei, e ceva neobișnuit ca o colecție de o asemenea mărime și importanță să treacă neobservată atâția ani. Până acum șase ani, cred că foarte puțini oameni din această sală știau de existența ei. Împrejurările acumulării lucrărilor – maniera în care au fost achiziționate, cum s-ar spune – au fost descrise într-un articol de revistă și recunosc că și eu, care am fost avocatul lui Ira Levinson în ultimii patruzeci de ani, am rămas uimit de importanța culturală și valoarea acestei colecții.

Făcu o pauză, privi către public, apoi continuă.

— Dar nu de asta sunt eu aici. Sunt aici pentru că Ira a lăsat instrucțiuni clare cu privire la licitație și m-a rugat să vă spun câteva cuvinte. Mărturisesc că aș fi preferat să nu mi se ceară așa ceva. Deși sunt în largul meu într-o sală de judecată sau în biroul meu, rareori mi se cere să apar în fața unui asemenea public, unde multora dintre dumneavoastră li s-a încredințat responsabilitatea de a obține o anumită lucrare pentru un client sau pentru o instituție la un preț

care și mie mi se pare greu de conceput. Totuși, fiindcă prietenul meu, Ira, m-a rugat să vorbesc, mă găsesc azi în această postură de neînvidiat.

Câteva râsete binevoitoare se auziră din public.

— Ce pot să vă spun despre Ira? Că a fost un om bun? Un om cinstit? Un bărbat care și-a adorat soția? Sau să vă povestesc despre afacerea lui ori despre înțelepciunea tăcută pe care o emana de câte ori eram împreună? Mi-am pus toate aceste întrebări în încercarea de a înțelege ce anume dorea Ira cu adevărat să vă spun tuturor. Ce ar fi spus dacă el, și nu eu, ar fi fost aici, în fața dumneavoastră? Cred că Ira v-ar fi spus așa: „Vreau să înțelegeți cu toții”.

Făcu o pauză, asigurându-se că se bucura de atenția tuturor.

— Am dat peste un citat minunat, continuă el. Îi este atribuit lui Pablo Picasso și, după cum probabil cei mai mulți dintre dumneavoastră își dau seama, el este singurul artist care nu era american și ale cărui lucrări vor face parte din licitația de azi. Cu ani în urmă, se pare că Picasso ar fi spus așa: „Știm cu toții că arta nu este adevărul. Arta e o minciună care ne face să realizăm adevărul, cel puțin adevărul care ne este dat să-l înțelegem”.

Privi din nou către public, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Arta e o minciună care ne face să realizăm adevărul, cel puțin adevărul care ne este dat să-l înțelegem, repetă el. Vreau să vă gândiți la asta. Se uită la cei prezenți, studiind fețele amuțite. Consider că este o afirmație profundă la mai multe niveluri. Evident, se referă la felul în care probabil că veți percepe arta pe care o veți vedea azi. Însă, după o reflectare îndelungată, am început să mă întreb dacă Picasso vorbea, pur și simplu, despre artă sau dacă voia să vedem propria noastră viață prin aceeași prismă. Ce sugera Picasso? Pentru mine, el spunea că realitatea noastră e formată prin percepțiile noastre. Ceva e bun sau rău doar pentru că noi – eu și dumneavoastră – credem că e așa, bazat pe propria experiență. Totuși, Picasso spune și că e o minciună. *Cu alte cuvinte, părerile, gândurile și sentimentele noastre – orice trăim – nu trebuie să ne definească pentru totdeauna.* Îmi dau

seama că pentru unii dintre dumneavoastră pare că m-am îndreptat spre un discurs despre relativismul moral, iar ceilalți probabil că sunt de părere că nu sunt decât un bătrân care a luat-o razna...

Publicul râse din nou.

— Dar mă aflu aici ca să vă spun că lui Ira i-ar fi plăcut faptul că am ales acest citat. Ira credea în bine și rău, în ce e corect și ce e greșit, în iubire și în ură. Crescuse într-o lume și într-o vreme în care ura și distrugerea erau evidente la scară mondială. Dar Ira nu a lăsat asta să-l definească pe el sau pe cel care se străduia zilnic să fie. Aș dori ca azi să priviți licitația ca pe o comemorare a tot ce e important. Dar, mai mult decât orice, sper să înțelegeți.

Sophia nu era prea sigură ce să înțeleagă din discursul lui Sanders și, privind în jur, nu era sigură nici că oamenii ceilalți înțelegeau. În timp ce vorbea, observase că unii trimiteau mesaje pe telefon, iar alții studiau catalogul.

După o scurtă pauză, domnul cărunt se sfătui cu Sanders înainte ca adjudecătorul să se întoarcă pe podium. Își puse din nou ochelarii și își dresе glasul.

— După cum știți, în mare parte, licitația a fost programată pe etape, iar prima dintre ele va avea loc astăzi. Până în acest moment nu am stabilit nici numărul și nici durata etapelor următoare deoarece vor fi cu siguranță afectate de progresul făcut azi. Și acum, știu că mulți dintre dumneavoastră așteaptă să afle care sunt parametrii licitației propriu-zise.

Cei din sală se aplecară în față, aproape toți odată.

— Parametrii au fost stabiliți tot de client. Contractul a fost foarte clar în anumite detalii... neobișnuite... inclusiv ordinea în care vor apărea lucrările azi. Conform instrucțiunilor pe care le-ați primit cu toții în avans, vom lua acum o pauză de o jumătate de oră pentru a putea discuta cu clienții dumneavoastră această ordine. Vă reamintesc că lista tablourilor care sigur sunt oferite azi poate fi găsită în

catalog de la paginile treizeci și patru până la nouăzeci și șase. Acestea sunt reprezentate în fotografiile de lângă pereți. În plus, ordinea licitației va apărea pe ecran.

Oamenii se ridicară de pe scaune, punând mâna pe telefoane; alții începură se discute. Luke se aplecă și îi șopti Sophiei la ureche.

— Adică nimeni de aici nu știa ordinea lucrărilor? Dacă aceea pe care o voiau nu apare la vânzare decât la sfârșit? Ar putea sta aici ore întregi.

— Pentru o asemenea ocazie extraordinară, probabil că ar aștepta până la sfârșitul lumii.

Luke arătă către șevaletele aliniate la perete.

— Și tu pe care o vrei? Pentru că am câteva sute de dolari în portofel și o paletă cu număr sub scaun. Tabloul de Picasso? Cel de Jackson Pollock? Sau unul dintre tablourile de Warhol?

— Aș vrea eu!

— Crezi că prețul de vânzare va fi peste cel estimat?

— N-am idee, dar probabil casa de licitație are totul sub control. E posibil să fie pe aproape.

— Câteva dintre tablouri valorează mai mult decât douăzeci de ferme ca a mea.

— Știu, e uimitor.

— E o nebunie.

— Posibil, recunosc eu ea.

Luke întoarse capul, privind în jur.

— Mă întreb ce ar crede Ira despre toate astea.

Sophia își aminti de bătrânul pe care îl cunoscuse la spital, de scrisoarea în care nu era deloc vorba despre artă.

— Mă întreb, spuse ea, dacă i-ar păsa măcar.

La sfârșitul pauzei, când toți erau așezați din nou pe scaune, domnul cărunt urcă pe podium. În clipa aceea, doi bărbați aduseră pe scenă un tablou acoperit și îl așezară cu grijă pe șevalet. Deși Sophia se aștepta să audă un murmur de interes, acum că începea licitația, când privi în sală

observă că numai câtorva persoane părea să le pese. Îi văzu din nou butonând telefoanele în timp ce vorbitorul își pregătea introducerea. Sophia știa că prima lucrare importantă era una a lui de Kooning și era programată să apară a doua la rând, iar tabloul de Jasper Johns trebuia să fie al șaselea, între ele erau artiști pe care Sophia îi identifica mai greu, iar acesta era cu siguranță unul dintre ei.

— Primul este un tablou care apare pe pagina treizeci și patru a catalogului. Este în ulei pe pânză, de 60 centimetri pe 76 centimetri, pe care Levinson, nu artistul, l-a numit *Portretul lui Ruth*. După cum știu majoritatea dintre dumneavoastră, Ruth a fost soția lui Ira Levinson.

Luke și Sophia deveniră dintr-odată atenți, uitându-se la șevalet când tabloul fu descoperit. În spatele lui, pe ecran, pictura apărea mărită. Chiar și cu ochiul ei de necunoscător, Sophia își dădea seama că era opera unui copil.

— A fost pictat de un american, Daniel McCallum, născut în 1953 și decedat în 1986. Data exactă a tabloului nu este cunoscută, deși se estimează că a fost pictat între 1965 și 1967. Potrivit descrierii făcute de Ira Levinson, Daniel a fost elevul lui Ruth și tabloul i-a fost dăruit domnului Levinson de văduva lui McCallum în 2002.

În timp ce tabloul era descris, Sophia se ridică pentru a vedea mai bine. Chiar și de la distanță, știa că era opera unui amator, dar, după ce citise scrisoarea, se întrebese cum arăta Ruth. În ciuda imaturității portretului, Ruth părea să fie frumoasă, cu o blândețe a expresiei care îi amintea de Ira. Vorbitorul continuă.

— Se cunosc puține lucruri despre artist și nu se știe dacă a mai creat și alte picturi. Pentru cei care nu au făcut aranjamente să vadă lucrarea ieri, vi se permite în acest moment să vă apropiați de scenă și să studiați tabloul. Licitația va începe în cinci minute.

Nimeni nu se mișca, iar Sophia își dădea seama că nimeni nu voia să se miște. În schimb auzea zgomotul conversațiilor, unii pălăvrăgeau, iar alții își stăpâneau emoțiile pe care le simțeau pentru următorul tablou. Când avea să înceapă licitația adevărată.

Cele cinci minute trecură încet. Bărbatul de pe podium nu părea surprins. Răsfoia în schimb hârtiile pe care le avea în față, părând la fel de dezinteresat ca și ceilalți. Chiar și Luke părea neatent, ceea ce o mira, gândindu-se că și el auzise cele trecute în scrisoarea lui Ira.

Când timpul expiră, vorbitorul ceru să se facă liniște.

— *Portretul lui Ruth* de Daniel McCallum. Vom începe licitația la o mie de dolari, spuse el. O mie. Oferă cineva o mie?

Nimeni din public nu se mișcă. Pe podium, bărbatul cărunt nu părea să aibă vreo reacție.

— Oferă cineva nouă sute? Vă rog să luați aminte că aveți șansa să dețineți o parte din una dintre cele mai mari colecții private din lume.

Nimic.

— Oferă cineva opt sute?

Apoi, după două secunde:

— Oferă cineva șapte sute?...

— Șase sute?

Cu fiecare scădere a prețului, Sophia simțea cum ceva se năruie în ea. Nu era corect. Se gândi din nou la scrisoarea lui Ira pentru Ruth, scrisoarea care îi spunea cât de mult însemnase pentru el.

— Oferă cineva cinci sute de dolari?...

— Patru sute?

Și în clipa aceea îl văzu cu coada ochiului pe Luke ridicând paleta.

— Patru sute de dolari, strigă el, iar sunetul vocii lui ricoșă în pereți. Deși câțiva oameni din public se întoarseră, păreau doar puțin curioși.

— Avem o ofertă de patru sute de dolari. Patru sute. Oferă cineva patru sute cinczeci?

Din nou sala rămase tăcută. Sophia se simți deodată amețită.

— O dată, de două ori și s-a vândut...

O brunetă atrăgătoare se apropie de Luke cu un clipboard în mână și îi ceru câteva informații înainte de a-i explica că tot atunci trebuia să și plătească. Îi ceru informațiile legate de contul bancar sau formularul pe care îl completase mai devreme.

— Nu am completat niciun formular, recunosc Luke.

— Cum doriți să plătiți?

— Primiți numerar?

Femeia zâmbi.

— E în regulă, domnule. Vă rog să mă urmați.

Luke se îndepărtă odată cu ea și se întoarse după câteva minute cu o chitanță în mână. Se așază lângă Sophia cu un zâmbet șiret pe față.

— De ce? întrebă ea.

— Aș putea să pun pariu că acesta era tabloul care îi plăcea cel mai mult lui Ira. Ridică din umeri. A fost primul scos la vânzare. Și-apoi, el și-a iubit soția și era portretul ei și nu mi s-a părut corect că nu-l voia nimeni.

Sophia se gândi la vorbele lui.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că începi să devii romantic.

— Eu cred, spuse Luke încet, că Ira era cel romantic. Eu sunt doar un cowboy ratat.

— Ești mai mult decât atât, spuse ea dându-i un ghiont. Unde ai să-l agăți?

— Nu știu dacă are importanță, nu crezi? Oricum, nici măcar nu știu unde voi locui în câteva luni.

Înainte să apuce să răspundă, Sophia auzi ciocănelul coborând, apoi vorbitorul se aplecă din nou spre microfon.

— Doamnelor și domnilor, în acest moment, înainte de a merge mai departe potrivit regulilor licitației, aș dori să îl aduc din nou în fața dumneavoastră pe Howie Sanders, care vrea să citească o scrisoare din partea lui Ira Levinson, scrisă de dumnealui, cu privire la cumpărarea acestui tablou.

Sanders ieși de după cortină, mergând târșăit în costumul prea mare și având un plic în mână. Domnul cărunt păși în lături ca să îi facă loc la microfon.

Sanders folosi un cuțit pentru corespondență pentru a

deschide plicul, apoi scoase scrisoarea. Trase aer în piept, apoi desfăcu hârtia. Privi în sală și bău o gură de apă. Atunci deveni serios, ca un actor care se pregătește pentru o scenă deosebit de dramatică, apoi începu în sfârșit să citească:

Mă numesc Ira Levinson și astăzi veți auzi povestea mea de dragoste. Nu e așa cum vă imaginați. Nu e o poveste cu eroi și personaje negative, nu e vorba despre prinți chipeși și văitoare prințese. În schimb, e povestea unui om simplu, pe nume Ira, care a întâlnit o femeie extraordinară, pe nume Ruth. Ne-am cunoscut când eram foarte tineri și ne-am îndrăgostit; în timp, ne-am căsătorit și ne-am construit o viață împreună. O poveste ca atâtea altele, doar că Ruth avea ochiul format pentru artă, iar eu aveam ochi numai pentru ea, iar acest lucru a fost cumva de ajuns pentru a crea o colecție care a devenit pentru amândoi neprețuită. Pentru Ruth, arta era legată de frumusețe și de talent; pentru mine, arta era o reflecție a lui Ruth și în acest fel am umplut casa și am dus o viață lungă și fericită împreună. Apoi totul s-a terminat mult prea devreme și m-am trezit singur într-o lume care nu mai avea niciun rost.

Sanders se opri să își șteargă lacrimile și, spre uimirea ei, Sophia auzi că vocea începea să îi tremure. Avocatul își dresе glasul, iar ea se aplecă în față, brusc interesată de ce spunea acesta.

Mie mi s-a părut nedrept. Fără Ruth nu mai aveam de ce să merg mai departe. Apoi s-a întâmplat ceva minunat. A venit portretul soției mele, un dar neașteptat și, când l-am agățat pe perete, am avut senzația ciudată că Ruth era din nou alături de mine. Ajutându-mă. Călăuzindu-mă. Și puțin câte puțin, amintirile vieții mele lângă ea s-au întors, amintiri legate de fiecare piesă din colecția noastră. Pentru mine, aceste amintiri au fost mereu mai valoroase decât arta. Pe acelea nu pot să le dau, dar – dacă arta era a ei și amintirile ale mele – ce ar fi trebuit

să fac cu această colecție? Eu înțelegeam dilema asta, dar legea nu înțelegea și nu am știut ce să fac o lungă perioadă. La urma urmei, fără Ruth eu nu mai însemnam nimic. Am iubit-o din clipa în care am văzut-o și, deși eu nu mai sunt, trebuie să știți că am iubit-o până la ultima suflare. Mai mult decât orice, vreau să înțelegeți acest adevăr simplu: deși arta e frumoasă și valoroasă dincolo de măsură, aș fi dat-o la schimb pe toată pentru a mai avea măcar o zi cu soția pe care am adorat-o întotdeauna.

Sanders privi către public. Toată lumea amuțise pe scaune.

Se întâmpla ceva, ceva ieșit din comun. Se părea că și Sanders își dădea seama de asta și, probabil anticipând ce urma, părea găduit de emoție. Își duse un deget la buze, apoi continuă.

— *Măcar o zi*, spuse Sanders din nou, lăsând cuvintele să continue înainte de a citi mai departe:

Dar cum v-aș putea face pe toți să credeți că aș fi făcut un asemenea lucru? Cum v-aș putea convinge că mie nu-mi păsa câtuși de puțin de valoarea comercială a artei? Cum să vă dovedesc cât de importantă era Ruth pentru mine? Cum veți ajunge să nu uitați niciodată că dragostea mea pentru ea se află în fiecare tablou pe care l-am cumpărat?

Sanders privi spre tavanul în formă de cupolă, apoi se întoarse spre ceilalți.

— Îl rog pe cel care a cumpărat *Portretul lui Ruth* să se ridice în picioare.

Sophia aproape că nu mai respira. Inima îi bătea cu putere când Luke se ridică de pe scaun. Sophia simțea că toată atenția era îndreptată asupra lui.

— „Termenii testamentului meu și ai licitației sunt simpli: am decis ca persoana care cumpără *Portretul lui Ruth* să primească întreaga colecție de tablouri, începând chiar din acest moment. Și, pentru că nu mai este colecția mea, restul

licitației se oprește aici.”

LUKE

Luke nu se putea mișca. Stând în rândul din spate, simțea tăcerea șocată din sală. Avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă vorbele lui Ira, nu numai el, ci toți cei prezenți.

Era imposibil ca Sanders să fi vorbit serios. Sau, dacă vorbise serios, atunci Luke înțelesese greșit. Pentru că Luke auzise că tocmai cumpăraseră o colecție întreagă. Dar era imposibil. Nu putea fi așa. Sau putea?!

Părea că se gândește la aceleași lucruri ca și cei din sală. Observă expresii surprinse și sprâncene încruntate a nedumerire, oameni care ridicau mâinile în sus, priviri care exprimau șocul și tulburarea, poate chiar trădarea.

Apoi se stârni haosul. Nu era genul acela de zarvă în care se aruncau scaune, ca la evenimentele sportive, ci furia reținută a celor fandoșiți și plini de sine. Un bărbat din al treilea rând care se afla în centrul secțiunii se ridică și amenință că își va suna avocatul; un altul țipă că fusese adus aici cu informații false și că își va suna și el avocatul. Al treilea insista că fusese comisă o fraudă.

Uimirea și furia din sală începură să crească, mai întâi încet, apoi fățiș. Tot mai mulți oameni se ridicară în picioare și începură să strige la Sanders; un alt grup își concentra atenția asupra domnului cărunt. În capătul opus al sălii, unul dintre șevalete căzu când cineva ieși în goană din sală.

Apoi, dintr-odată, toate fețele începură să se întoarcă spre Luke. El simțea furia, dezamăgirea și sentimentul de trădare al gloatei. Dar simțea la unii dintre ei și o anume suspiciune. Alții păreau să adulmece mirosul oportunității. O blondă atrăgătoare în costum mulat se apropie de el, apoi scaunele începură deodată să fie date la o parte în timp ce oamenii veniră în fugă spre Luke, strigându-l toți odată.

— Mă scuzați...

— Putem să discutăm?

— Aș dori să programăm o întâlnire...

— Ce veți face cu tabloul de Warhol?

— Pe clientul meu îl interesează în mod deosebit unul dintre tablourile de Rauschenberg...

Instinctiv, Luke o luă de mână pe Sophia și dădu scaunul în spate, încercând să scape. După o clipă, alergau spre ieșire, cu gloata după ei.

Luke deschise ușile și dădu nas în nas cu șase agenți de pază în spatele a două femei și un bărbat care purtau legitimațiile casei de licitație care sponsoriza evenimentul. Una dintre femei era aceeași domnișoară atrăgătoare care îi ceruse informațiile și aproape toți banii pe care îi avea în portofel.

— Domnule Collins? întrebă ea. Mă numesc Gabrielle și lucrez pentru casa de licitații. Avem la etaj o cameră privată pentru dumneavoastră. Am anticipat că situația va deveni puțin agitată, așa că am luat măsuri speciale pentru confortul și siguranța dumneavoastră. Vă rog să mă urmați.

— Eu mă gândeam să merg direct la mașină...

— Sunt câteva acte în plus de semnat, după cum probabil vă imaginați. Vă rog! Dacă nu vă supărați? făcu semn cu mâna înspre hol.

Luke privi în spate spre grămada de oameni care se apropia.

— Să mergem, decise el.

Ținând-o încă pe Sophia de mână, se întoarse și o urmă pe Gabrielle, împreună cu trei agenți de pază. Luke își dădu seama că ceilalți rămăseseră în urmă ca să țină publicul la distanță. Îi auzea vag strigând după el, bombardându-l cu întrebări.

Avea impresia ireală că îi făcuse cineva o farsă, deși nu știa în ce scop. Era o nebunie. Totul era o nebunie...

Grupul lor coti și se îndreptă spre o ușă către casa scării. Când Luke se întoarse și privi peste umăr, observă că nu îi mai urmau decât doi agenți; celălalt rămăsese după ușă.

La etajul al doilea, el și Sophia fură conduși spre o ușă de lemn pe care Gabrielle o deschise pentru ei.

— Vă rog, spuse ea conducându-i în niște camere spațioase, simțiți-vă ca acasă. Avem gustări și răcoritoare

înăuntru, precum și catalogul. Sunt convinsă că aveți o mie de întrebări și vă asigur că veți primi răspuns la toate.

— Ce se întâmplă? întrebă Luke.

Gabrielle ridică o sprânceană.

— Cred că știți deja, spuse ea fără să răspundă direct la întrebare. Se întoarse spre Sophia și îi întinse mâna. Nu am reținut cum vă numiți.

— Sophia, zise ea. Sophia Danko.

Gabrielle înclină capul.

— Nume slovac, așa-i? O țară frumoasă! Îmi face plăcere să vă cunosc. Apoi se întoarse din nou spre Luke: Agenții vor rămâne în fața camerei ca să nu vă deranjeze nimeni. Deocamdată sunt sigură că aveți multe lucruri la care să vă gândiți și pe care să le discutați. Vă lăsăm singuri câteva minute ca să verificați colecția. E în regulă?

— Cred că da, spuse Luke încă amețit. Dar...

— Domnul Lehman și domnul Sanders vor veni imediat.

Luke ridică o sprânceană spre Sophia înainte de a arunca un ochi prin cameră. Scaunele și canapelele înconjurau o masă joasă și rotundă. Pe masă se aflau câteva băuturi, inclusiv o găleată de gheață cu o sticlă de șampanie, un platou cu sendvișuri, fructe feliate și brânzeturi pe un vas de cristal.

Lângă toate acestea se afla catalogul, deschis la o anumită pagină.

În spatele lor, ușa se închise și Luke se trezi singur cu Sophia. Ea îl privi cum se apropie cu grijă de masă să studieze pagina la care era deschis catalogul.

— E Ruth, spuse ea atingând pagina. Luke o privi cum trecea cu degetul peste fotografie.

— Toate astea nu se întâmplă cu adevărat, nu-i așa?

Sophia privea mai departe fotografia, apoi se întoarse spre el cu un zâmbet uimit și euforic.

— Da, spuse ea. Cred că se întâmplă cu adevărat.

Gabrielle se întoarse cu domnul Sanders și cu domnul

cărunt care condusesese licitația.

După ce Sanders se prezentă, luă loc pe scaun și își suflă nasul într-o batistă. De aproape, Luke îi observă ridurile și sprâncenele albe și stufoase; bănuia că avea vreo șaptezeci și cinci de ani. Însă avea o urmă de șiretenie pe față care îl făcea să pară mai tânăr.

— Înainte de a începe, dați-mi voie să răspund la prima și cea mai evidentă dintre întrebările pe care sunt sigur că le aveți, începu Sanders așezându-și mâinile pe genunchi. Probabil vă întrebați: Care-i șmecheria? Oare chiar ați moștenit întreaga colecție prin cumpărarea *Portretului lui Ruth*? Am dreptate?

— Cam așa e, recunosc Luke.

Încă de când se stărnise zarva din sală, se simțea nelalocul lui. Locul acela... oamenii aceia... nimic nu părea să fie mai străin pentru el.

— Răspunsul la întrebare este da, spuse Sanders cu o voce blândă. Potrivit cerințelor din testamentul lui Ira Levinson, cumpărătorul acestei anumite picturi, *Portretul lui Ruth*, urma să primească toată colecția. De aceea a fost scoasă prima la vânzare. Cu alte cuvinte, nu există nicio șmecherie. Nu există condiții. Colecția este acum a dumneavoastră și puteți să faceți ce vreți cu ea.

— Adică aș putea să vă spun să o urcați pe toată în camioneta mea și să merg cu ea acasă? Chiar acum?

— Da, răspunse Sanders. Deși, având în vedere mărimea colecției, probabil ar fi nevoie să faceți mai multe drumuri. Și dată fiind valoarea unora dintre lucrări, v-aș recomanda un mod mai sigur de transport.

Luke se uita la el ca trăsnit.

— Există totuși o problemă la care va trebui să vă gândiți.

Acum e acum, se gândi Luke.

— E vorba de impozite, spuse Luke.

— Nu știu dacă vă e cunoscut, dar orice moștenire mai mare de o anumită sumă este impozitată de guvernul Statelor Unite sau de Fisc. Valoarea colecției este cu mult mai mare decât acea sumă, ceea ce înseamnă că acum trebuie să plătiți câteva impozite mari. Dacă nu sunteți foarte

bogat – și încă putred de bogat – cu suficiente bunuri lichide pentru a acoperi taxele, probabil că va trebui să vindeți o parte din colecție pentru a le putea plăti. Poate chiar jumătate de colecție. Desigur, totul depinde de ce tablouri vreți să vindeți. Înțelegeți ce spun?

— Cred că da. Am primit o moștenire mare și trebuie să plătesc impozit pe ea.

— Exact. Așadar, înainte de a continua, aș vrea să vă întreb dacă aveți un avocat cu care preferați să discutați. Dacă nu, vă pot face bucuros câteva recomandări.

— Nu am pe nimeni.

Sanders dădu din cap.

— Am bănuțit că nu aveți – sunteți destul de tânăr. Desigur, e în regulă. Băgă mâna în buzunar după o carte de vizită. Dacă mă sunați la birou luni dimineață, voi întocmi o listă. Nu vi se cere, evident, să folosiți un nume din cele sugerate de mine.

Luke privi cartea de vizită.

— Aici scrie că sunteți avocat.

— Așa e. În trecut mă ocupam de mai multe domenii, dar acum m-am specializat pe bunuri.

— Atunci v-aș putea angaja pe dumneavoastră?

— Dacă doriți, zise el. Arată către ceilalți din cameră. Ați cunoscut-o pe Gabrielle. E vicepreședinta Departamentului Relații cu clienții la casa de licitații. Am vrut să îl cunoașteți și pe domnul Lehman. Este președintele casei de licitații.

Luke dădu mâna cu acesta și schimbă câteva vorbe cu el, apoi Sanders vorbi mai departe.

— După cum probabil vă imaginați, pregătirea licitației în acest fel a fost... o provocare din multe puncte de vedere, inclusiv cel financiar. Casa de licitații a domnului Lehman a fost cea preferată de Ira Levinson. Deși nu sunteți obligați să îi folosiți în viitor, în timp ce eu și Ira puneam la punct detaliile, mi-a spus să îl rog pe cumpărător să aibă în vedere relația anterioară cu ei. Este considerată una dintre cele mai importante case de licitații din lume, ceea ce cred că veți descoperi și singur, dacă veți face cercetări.

Luke privi la cei din jur, dându-și seama de realitate

încetul cu încetul.

— Bine, spuse el. Dar nu aş putea lua o asemenea decizie fără să discut cu avocatul meu.

— Cred că e o decizie înțeleaptă, spuse Sanders. Deși suntem aici ca să vă răspundem la orice întrebare, v-aș recomanda să discutați cu un avocat cât de curând. Veți beneficia de îndrumarea unui profesionist ca să vă ajute în acest demers ce se anunță dificil, nu doar cu privire la moștenire, ci și în alte aspecte ale vieții dumneavoastră. La urma urmei, acum sunteți un om incredibil de bogat, chiar și după ce plătiți impozitele. Așa că vă rog să-mi adresați orice întrebări aveți.

Luke se uită la Sophia, apoi se întoarce spre Sanders.

— Cât timp ați fost avocatul lui Ira?

— Timp de peste patruzeci de ani, răspunse el cu o umbră de nostalgie.

— Și dacă angajez un avocat, mă va reprezenta cât va putea el de bine?

— Dacă sunteți clientul lui, ar fi obligat să facă asta.

— Atunci, spuse Luke, poate că ar trebui să rezolvăm întâi problema asta. Cum vă angajez pe dumneavoastră? În cazul în care doresc să discut cu domnul Lehman aici de față?

— Trebuie să plătiți un avans.

— Cât de mare? Luke se încruntă îngrijorat.

— Deocamdată, spuse Sanders, cred că un singur dolar e de ajuns.

Luke respiră adânc, înțelegând în sfârșit enormitatea celor ce se petreceau. Averea. Ferma. Viața pe care o putea construi cu Sophia.

Apoi Luke scoase portofelul și căută în el. Nu mai avea mare lucru după cumpărarea portretului, dar destul cât să pună câțiva litri de benzină.

Poate și mai puțin, pentru că mai scoase o parte ca să îl angajeze pe Howie Sanders.

EPILOG

În lunile de după licitație, Luke simți deseori că făcea parte dintr-o poveste fantastică pe care o scrisese altcineva. La recomandarea lui David Lehman, se organizează o altă licitație la jumătatea lunii iunie, de data aceasta la New York. Se organizează încă una la jumătatea lunii iulie și o alta în septembrie. Vânzările aveau să includă majoritatea colecției, mai mult decât suficient pentru a acoperi impozitele.

În acea zi dintâi, cu Gabrielle și David Lehman în cameră, Luke explică și situația în care se afla ferma, observând cum Sanders lua notițe. Când Luke îl întrebă dacă exista posibilitatea de a accesa banii necesari ca să plătească ipoteca, Sanders se scuză și ieși din cameră, întorcându-se după cincisprezece minute și explicându-i calm lui Luke că vicepreședintele băncii cu care tocmai discutase era dispus să extindă ratele reduse timp de încă un an și poate chiar să amâne plata dobânzilor pentru moment, dacă așa prefera Luke. În lumina noii situații prospere în care se afla Luke, banca lua în considerare extinderea liniei de finanțare pentru alte îmbunătățiri pe care dorea să le facă.

Luke nu reuși decât să bâlbâie câteva vorbe.

— Dar... cum?

Sanders zâmbi, cu aceeași sclipire de șiretenie în ochi.

— Să spunem doar că ar dori să îmbunătățească relația cu un client care tocmai s-a trezit bogat.

Sanders îi prezentă și câțiva experți financiari și alți administratori, stând alături de el în timpul interviurilor, punând întrebări pe care Luke abia dacă le înțelegea, darămite să îi dea prin minte să le adreseze. Avocatul îl ajută să înțeleagă ramificațiile bogăției lui, asigurându-l că avea să îi stea alături și să îl ajute cu tot ce trebuia să învețe.

Deși uneori se simțea copleșit, Luke era primul care să recunoască faptul că ar fi putut avea probleme și mai grave.

La început, mama lui nu îl crezu, cum nu o crezu nici pe Sophia. Mai întâi pufni pe nas, apoi, după ce Luke îi povesti din nou ce se întâmplase, deveni furioasă. Abia când sună la bancă și ceru să discute cu vicepreședintele începu să accepte că poate Luke nu glumea.

Acesta îi făcu legătura cu un funcționar care o asigură că pentru moment nu avea de ce să se îngrijoreze în privința împrumutului. Deși nu părea prea emoționată în timpul convorbirii, răspunzând monosilabic, la sfârșit îl luă pe Luke în brațe și scăpă câteva lacrimi.

Dar când se dădu înapoi, mama stoică pe care o cunoștea era din nou ea însăși.

— Acum sunt generoși, dar unde erau când aveam nevoie de ei?

Luke ridică din umeri.

— Bună întrebare!

— Am să le accept oferta, anunță ea învârtindu-se în loc. Dar, după ce împrumutul e plătit integral, vreau să găsești altă bancă.

Sanders îl ajută și de data asta.

Familia Sophiei veni din New Jersey pentru festivitatea de absolvire, iar Luke rămase lângă ei în ziua aceea caldă de primăvară, aplaudând când Sophia traversă scena. După aceea ieșiră să ia masa și, spre surprinderea lui, îl întrebă dacă puteau vizita ferma a doua zi.

Mama lui îl puse la treabă toată dimineața, atât în casă, cât și pe afară, făcând ordine în timp ce ea pregătea prânzul. Mâncară la masa pentru picnic din curtea din spate, în timp ce surorile Sophiei priveau cu gura căscată la împrejurimi și se holbau la Sophia, încercând fără îndoială să își dea seama cum ajunseseră ei doi împreună.

Dar toți păreau să se simtă în largul lor unii lângă alții, mai ales mama Sophiei și Linda. Vorbeau și râdeau în timp ce vizitau ferma, iar când Luke o luă spre grădină simți o bucurie în suflet când văzu rândurile drepte și curate de

legume, pe care mama lui tocmai le plantase.

— Mamă, ai putea să locuiești oriunde, îi spuse Luke mai târziu în seara aceea. Nu trebuie să rămâi la fermă. Dacă vrei, îți cumpăr un apartament luxos în Manhattan.

— De ce aș vrea să locuiesc în Manhattan? întrebă ea strâmbându-se.

— Nu e obligatoriu în Manhattan. Ar putea fi oriunde.

Linda privi pe fereastră, la ferma unde crescuse.

— Nu mi-aș dori să trăiesc în altă parte, spuse ea.

— Atunci, ce-ai spune să mă lași să repar lucrurile pe aici! Nu când și când, ci tot odată.

Ea zâmbi.

— Asta, spuse ea, e o idee foarte bună.

— Deci, ești gata? îl întrebă Sophia.

— Pentru ce?

După absolvire, Sophia se întorsese acasă să stea o săptămână cu părinții ei înainte de a reveni în Carolina de Nord.

— Să-mi spui ce s-a întâmplat în Carolina de Sud, spuse ea fixându-l cu o privire hotărâtă în timp ce mergeau pe pășune să o verifice pe Mudbath. L-ai călărit pe Big Ugly Critter? Sau ai plecat?

Când auzi vorbele ei, Luke se simți transportat în ziua aceea de iarnă, în unul dintre cele mai întunecate momente din viața lui. Își aminti cum mergea spre boxă, privind taurul printre gratii; își aminti fiorul de teamă care trecuse prin el și nervii întinși la maximum. Însă cumva se forțase să facă lucrul pentru care venise. Se urcase pe Big Ugly Critter și își ajustase frânghia, încercând să ignore bubuiala din piept. *E doar un taur*, își spusese atunci, *un taur ca oricare altul*. Dar nu era așa, iar el știa asta și când ușa boxei se deschisese și taurul o zbughise prin ea, Luke rămase echilibrat.

Taurul era la fel de violent ca întotdeauna, smucind și răsucindu-se ca un animal posedat, dar Luke se simțise ciudat de stăpân pe situație, de parcă se privea pe el însuși de la distanță. Lumea părea să se miște cu încetinitorul, făcând runda aceea să pară cea mai lungă din viața lui, dar își menținuse manevrele lente și echilibrate, cu brațul liber mișcându-se pe lângă corp pentru a păstra controlul. Când, în sfârșit, se auzise soneria, publicul sărise în picioare, strigând de bucurie.

Luke desfăcuse repede frânghia și sărise, aterizând în picioare. Ca o reluare a primei lor întâlniri, taurul se oprise și se întorsese spre el, cu nările fremătând și cu pieptul gâfâind. Luke știa că Big Ugly Critter era pe cale să atace.

Dar nu o făcuse. În schimb, se uitaseră unul la altul până când, spre uimirea tuturor, taurul se întoarse în cealaltă parte.

— Zâmbești, spuse Sophia întrerupându-i firul gândurilor.

— Cred că da.

— Ceea ce înseamnă că...

— L-am călărit, spuse Luke. Și după aceea am știut că sunt pregătit să renunț.

Sophia îl înghionti.

— A fost o prostie.

— Probabil, zise Luke. Dar am câștigat o camionetă nouă.

— Eu nu am văzut nicio camionetă nouă, spuse ea încruntată.

— Nu am luat-o. Am luat bani în loc.

— Pentru fermă?

— Nu, spuse el. Pentru asta.

Scoase din buzunar o cutiuță și, căzând în genunchi, i-o arătă Sophiei.

O auzi cum trage repede aer în piept.

— Asta e ce cred eu că e?

— Deschide-o, spuse el.

Sophia deschise cutiuța, ridicând capacul și uitându-se la inel.

— Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, dacă ți se pare o idee bună.

Sophia se uită la el cu ochii strălucind.

— Da, spusese ea, cred că ar fi o idee bună.

— Unde vrei să locuim? îl întrebă ea mai târziu, după ce o anunțară și pe mama lui. Aici la fermă?

— Pe termen lung? Nu știu. Dar deocamdată îmi place aici. Întrebarea e: ție îți place?

— Adică dacă vreau să stau aici toată viața?

— Nu neapărat, spusese Luke. Mă gândeam că am putea rămâne aici până se lămuresc lucrurile. Dar după aceea? Din câte îmi dau seama, am putea locui oriunde vrem. Și cred că acum – dacă faci un cadou sau o donație mare, să zicem – ai putea obține o slujbă la orice muzeu vrei.

— De exemplu în Denver?

— Am auzit că e mult teren pentru ferme acolo. Sunt ferme chiar și în New Jersey. Am verificat.

Sophia ridică privirea în sus, apoi se uită din nou la el.

— Ce-ar fi să vedem unde ne duce viața?

În noaptea aceea, în timp ce Sophia dormea, Luke ieși din dormitor și merse pe verandă, simțind căldura rămasă de peste zi. Deasupra lui apărea o semilună, iar stelele erau întinse pe tot cerul. Bătea un vânt ușor, ducând cu el sunetul greierilor de pe pășuni.

Luke ridică ochii, privind în văzduhul întunecat, gândindu-se la mama lui și la fermă. Încă îi era greu să înțeleagă drumul pe care o apucase viața lui dintr-odată sau modul în care o putea îmbina cu viața pe care o trăise cândva. Totul se schimbase și se întreba dacă avea să se schimbe și el. Se trezea amintindu-și deseori de Ira, bărbatul care îi schimbase viața și pe care nu îl cunoscuse cu adevărat. Pentru Ira, Ruth însemnase totul și, în liniștea întunecată, Luke și-o imagină pe Sophia dormind în patul lui, cu părul auriu răsfirat pe pernă.

La urma urmei, ea era adevărata comoară pe care o găsisese în anul acela; pentru el valora mai mult decât toată arta din lume. Zâmbind, Luke șopti pe întuneric:

— Înțeleg, Ira. Și când pe deasupra capului lui trecu o stea căzătoare, avu senzația ciudată că Ira nu numai că îl auzise, dar îi și zâmbea de sus cu mulțumire.

MULȚUMIRI

Cel mai lung drum, cel de-al șaptesprezecelea roman al meu, nu ar fi putut fi scris fără sprijinul acordat de mulți oameni minunați. În capul listei, ca de obicei, se află soția mea, Cathy, care a rămas, chiar și după atâția ani, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Prezența ei mi-a îmbogățit viața zi de zi și o parte din mine știe că fiecare personaj feminin pe care l-am creat vreodată este, în mare parte, inspirat de ea. A fost o încântare să împart cu ea cel mai lung drum, acest drum numit viață.

Trebuie să îi mulțumesc și **Theresei Park** – agentul meu literar, impresarul meu și partenera mea de producție –, o altă binecuvântare extraordinară în viața mea. Aproape că nici nu-mi vine a crede că lucrăm împreună de nouăsprezece ani. Deși v-am spus asta de multe ori, a venit momentul să o și scriu: întotdeauna am considerat că sunt un norocos.

Jamie Raab, editoarea mea, este neprețuită atunci când trebuie să scoatem din romanele mele tot ce e mai bun cu putință. M-a sprijinit încă de la început, iar munca alături de ea m-a făcut unul dintre cei mai norocoși autori. Merită mulțumirile mele nu doar pentru tot ceea ce face, ci și pentru că o consider o prietenă dragă.

Howie Sanders și **Keya Khayatian** – agenții mei de film de la UTA³⁴ – sunt, pur și simplu, cei mai buni din branșă. Mai mult decât atât, sunt niște genii creatoare în toate domeniile pe care le presupune această meserie. Puneți la socoteală și bunătatea, cinstea și entuziasmul; cu cât petrec mai mult timp alături de ei, cu atât sunt mai încântat să îi consider prieteni.

Scott Schwimer, avocatul meu specializat în legislația industriei divertismentului, este un alt membru al echipei mele care a fost alături de mine încă de la început, un om

³⁴ United Talent Agency (UTA), una dintre cele mai importante agenții de impresariat din lume (n.red.).

care mi-a dăruit înțelepciunea și sfaturile lui. Mi-a oferit și prietenie, și răsete, iar prezența lui mi-a îmbogățit viața.

Elise Henderson și **Kosha Shah**, care conduc compania mea de producție de televiziune, sunt două persoane minunate, dăruite cu motivație, inteligență și umor și sunt norocos să le consider o parte din echipa mea. Îi mulțumesc și lui **Dave Park**, agentul meu de televiziune la UTA, care îmi oferă permanent sprijin și îndrumare.

Îi aduc mulțumiri și lui **Denise DiNovi**, care a produs – cu stil și eleganță – un număr de filme adaptate după cărțile mele, incluzând *Mesaj de departe*³⁵ *O plimbare de neuitat*³⁶ și *Talismanul norocos*³⁷. Îmi place foarte mult să lucrez cu tine și abia aștept să văd *Cel mai de preț cadou* pe marile ecrane. Ar fi o neglijență dacă nu i-aș mulțumi și lui **Alison Greenspan** pentru tot ceea ce face.

Marty Bowen este un alt producător care a adaptat mai multe filme după cărțile mele și aș vrea să îi mulțumesc pentru munca depusă pentru *Dragă John*³⁸ și *Refugiul*³⁹. Împreună cu mine și cu Theresa, va produce și *Cel mai lung drum* și nu mă îndoiesc că va fi un film extraordinar. Îi mulțumesc și lui **Wyck Godfrey**, care trudește alături de Marty.

Trebuie să le mulțumesc și lui **Emily Sweet** și **Abby Koons**, de la Park Literary Group. Emily nu lucrează doar pentru fundația mea și pentru website, ci se ocupă cu energie, entuziasm și eficiență și de toate sarcinile pe care i le încredințez. Abby, responsabilă cu tot ce este străin, face o treabă fantastică. Le consider pe amândouă prietene și nu știu unde aș fi fără ajutorul lor.

Michael Nyman, **Catherine Olim**, **Jill Fritzo** și **Michael Geiser**, de la PMK-BNC, agenții mei de publicitate, sunt remarcabili în ceea ce fac. Doresc să le mulțumesc pentru

³⁵ *Mesaj de parte*, Editura RAO, 2013 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

³⁶ *O plimbare de neuitat*, Editura RAO, 2006 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

³⁷ *Talismanul norocos*, Editura RAO, 2015 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

³⁸ *Dragă John*, Editura RAO, 2015 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

³⁹ *Refugiul*, Editura RAO, 2013 (în engleză, în orig.) (n.tr.).

munca extraordinară pe care o depun în numele meu.

Laquishe Wright – căreia i se mai spune, pur și simplu, Q –, care conduce paginile mele media, și **Mollie Smith**, care se ocupă de website, merită, de asemenea, recunoștința mea. Amândouă sunt incredibile în meseria lor și datorită lor pot să le dau oamenilor de știre ce se mai întâmplă în viața mea.

Aș vrea să le mulțumesc și lui **David Herrin** și **Eric Kuhn**, de la UTA, pentru că mă ajută să fiu la curent cu cele mai recente tehnologii și care îmi răspund întotdeauna la întrebări.

Le mulțumesc și lui **David Young** și **Michael Pietsch**, de la Hachette Book Group. David, îmi va fi dor să lucrez cu tine; Michael, abia aștept să lucrăm împreună.

Larry Vincent și **Sara Fernstrom**, de la UTA, merită mulțumirile mele pentru munca extraordinară pe care o depun în parteneriatele corporatiste și de co-branding⁴⁰. Până acum, a fost o experiență minunată și abia aștept să văd ce se va mai întâmpla în viitor.

Mitch Stoller, care, în calitate de președinte, îndrumă Fundația Nicholas Sparks cu înțelepciune și știință, și **Jenna Dueck**, vicepreședintă la Inițiative Strategice, au avut contribuții neprețuite pentru echipa mea și apreciez toată munca nemaipomenită depusă în sprijinul educației.

Doresc să îi mulțumesc și lui **Saul Benjamin**, directorul Școlii de Studii Globale Epiphany, o școală pe care eu și soția mea am înființat-o în 2006. Nu am nicio îndoială că, în viitor, va duce școala pe noi culmi. Desigur, nu ar putea face asta fără ajutorul lui **David Wang**, director adjunct, de aceea aș dori să îi mulțumesc și lui David.

Nu pot omite să le mulțumesc lui **Jason Richman** și **Pete Knapp**, care nu lucrează direct pentru mine, dar care lucrează, totuși, în numele meu. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți.

⁴⁰ Strategie de marketing prin care proprietarul unei mărci încearcă să stabilească un parteneriat cu o marcă înregistrată a unei alte organizații, în speranța că sinergia celor două mărci este mai puternică decât cea a uneia singure (n.tr.).

Rachel Bressler și **Alex Greene** merită mulțumirile mele pentru desfășurarea fără incidente a lucrurilor în ceea ce privește seria *Novel Learning*⁴¹ și tot ce ține de contracte, sarcină ce poate fi, uneori, fără sfârșit.

Fratele meu, **Micah Sparks**, merită și el mulțumiri din suflet nu doar fiindcă e cel mai bun frate din lume, ci și pentru munca asiduă, pentru efortul și viziunea pe care le-a adus pentru seria *Novel Learning*.

Emily Griffin, **Sara Weiss** și **Sonya Cheuse**, de la Grand Central, merită mulțumirile mele pentru munca pe care o depun. Emily mă ajută cu îndrumarea unui proiect foarte drag mie, Sara muncește enorm pentru GCP în numele meu, iar Sonya este un agent de publicitate minunat, care se ocupă de turneele mele literare.

Îi mulțumesc și lui **Tracey Lorentzen**, directoarea biroului din New Bern al fundației mele, și **Tiei Scott** pentru munca ei de asistentă. Datorită ei, viața mea se desfășoară fără probleme, lucru care nu e ușor de îndeplinit. În cele din urmă, îi mulțumesc lui **Jeanne Armentrout** pentru tot ce face acasă.

Îi mulțumesc și lui **Andrew Sommers**, care face atât de multe pentru mine într-o zonă deosebit de complexă și importantă a vieții mele.

Pam Pope și **Oscara Stevick**, contabilele mele, sunt minunate în meseria lor și sunt recunoscător că fac parte din echipa mea.

Courtney Valenti și **Greg Silverman**, de la Warner Bros., faceți parte din familia mea și sunt absolut încântat de posibilitatea de a lucra împreună cu voi acum și în viitor.

Ryan Kavanaugh, **Tucker Tooley**, **Robbie Brenner** și **Terry Curtin**, de la *Relativity*, merită mulțumirile mele pentru munca extraordinară pe care au depus-o pentru *Refugiul* și abia aștept să lucrez din nou cu ei în viitor. Suntem o echipă minunată.

⁴¹ Nicholas Sparks a creat o colecție de ediții educative ale romanelor sale, numită *Novel Learning Series* (n.tr.).

Multe mulțumiri pentru **Elizabeth Gabler** și **Erin Siminoff**, de la Fox 2000, care au fost de acord să facă o versiune cinematografică pentru *Cel mai lung drum*. Sunt bucuros că voi lucra alături de voi.

David Buchalter, care mă ajută să îmi scriu discursurile, merită, de asemenea, mulțumirile mele. Apreciez tot ceea ce faci.

Todd și **Kari Wagner** merită și ei recunoștința mea pentru ce au făcut – sunt convins că amândoi știu la ce mă refer.

Și, în cele din urmă, pentru prieteni vechi și noi care au adus atâta bucurie și zâmbet în viața mea, inclusiv **Drew** și **Brittany Brees**, **Jennifer Romanello**, **Chelsea Kane**, **Gretchen Rossi**, **Spade Smiley**, **Josh Duhamel** și **Julianne Hough**.

În 2011, Nicholas Sparks a înființat Fundația Nicholas Sparks pentru a inspira și a transforma viețile elevilor prin educație, dezvoltarea curriculumului și o serie de experiențe internaționale irepetabile.

Pentru a afla mai multe, vizitați www.Nicholassparksfoundation.org.

Ira și Ruth. Sophia și Luke. Două cupluri care, aparent, nu au nimic în comun, despărțite de ani mulți și experiențe diferite. Ira este un evreu ajuns la apusul vieții, care, captiv în propria mașină, în urma unui accident, se trezește alături de fantoma lui Ruth, soția mult iubită. Ea este cea care îl ține în viață, cu ajutorul amintirilor. La câțiva kilometri distanță, Sophia, care studiază la colegiul Wake Forest, se zbate să își revină după un dureros eșec sentimental. În inima ei înmugurește din nou speranța când îl întâlnește pe Luke, un seducător campion la rodeo. Ca și în cazul cuplului Ruth și Ira, Sophia și Luke sunt, la prima vedere, cum nu se poate mai diferiți. Și totuși, se atrag și se completează. La un moment dat, destinele celor două perechi, Ira–Ruth și Luke–Sophia, se întrepătrund cu o neașteptată profunzime.

Romanul a fost ecranizat în 2015.

FOX 2000 PICTURES PRESENTS A TEMPLE HILL / NICHOLAS SPARKS PRODUCTION A GEORGE TELLMAN, JR. FILM "THE LONGEST RIDE"
BRITT ROBERTSON SCOTT EASTWOOD JACK HUSTON DIANA CHAPLIN AND ALAN ALDA MUSIC BY TAMAR KISHA COSTUME DESIGNER MICHELLE BAPERATO STABLE ROBERT TITTEL TRACEY NYBERG
COURTESY OF FOX 2000 PICTURES
EXECUTIVE PRODUCERS MARTY BOWEN WYCK GOREY NICHOLAS SPARKS THERESA PRAN PRODUCED BY NICHOLAS SPARKS DIRECTED BY CRAIG ROBERTSON EDITED BY GEORGE TELLMAN, JR. EXECUTIVE PRODUCERS

ISBN 978-606-609-860-1

www.rao.ro

www.raobooks.com

editura rao